

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tehlikeli Anlaşma

Rita
Ödüllü

SARAH MACLEAN

Kötülük kapıyı çaldığında...

Gizemli bir yabancı, Leydi Felicity Faircloth'un yatak odasına gizlice girmeyi bir şekilde başarır ve ona dükü elde edip evlenebilmesi için yardım teklifinde bulunur. Felicity bu teklifi kabul etse de, bir şartı vardır: Dünyayı tutkunun var olduğuna inanabilecek kadar tanımıştır ve kesinlikle içinde tutku olmayan bir evlilik yapmayacaktır.

Ayrıkotu tehlikeli bir pazarlık yapar...

Ömrünü eline geçen fırsatları değerlendirerek ve de zorbalıkla saltanat sürerek geçiren Devil'a göreyse, evde kalmış bir ayrıkotu, yıllardır tasarladığı intikamı alabilmek için ihtiyaç duyduğu tek şeydir. Bütün yapması gereken, bu basit kadını karşı konulmaz bir baştan çıkarıcıya dönüştürmek, tuzağı kurmak ve düşmanı yok etmektir.

Tutku vaadiyle...

Fakat başkası yerine Devil'ı istediğine hızla karar veren Felicity Faircloth'un basitlikle hiç ilgisi yoktur. Çok geçmeden, adamın ustalıklı hazırladığı planlar altüst olur ve Devil bir seçim yapmak zorunda kalır: İsteddiği her şey ve arzuladığı tek şey arasında...

"Sarah MacLean'in kaleminden çıkan her şey okunmaya değer."

Lisa Kley

nemesiskitap | norakitap | masalperestkitap

www.nemesiskitap.com | www.norakitap.com

www.kitap65.com

MASAL
PEREST

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi | <https://antey.org>

ISBN 978-605-7549-09-6

KOD'den muaf

Sarah MacLean, zamanının çoğunu, tarihe ve aşk romanlarına olan tutkusunu geliştirdiği yerel kütüphanede geçirmektedir. Romanlarında okura yansıttığı tarih sevgisi, Smith College ve Harvard Üniversitesi'nde tarih eğitimi almasına yetecek motivasyonu bulmasını sağlamıştır. Eşi, kızı ve köpeğiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır.

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası	453
Tehlikeli Anlaşma	Sarah MacLean
Kitabın Özgün Adı Çeviren	<i>Wicked and the Wallflower</i> Nilgün Birgül
Yayın Yönetmeni Baş Editör Editör	Hasret Parlak Torun Rose Mary Samanoğlu Beki Nil Levi
Kapak Tasarımı Sayfa Düzeni	Cem Özcan Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap © Sarah MacLean, 2018

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-09-6

1. Baskı: Temmuz 2019

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

Ezgi Matbaacılık San Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 10 Çobançeşme - Yenibosna
Bahçelievler / İstanbul
Tel: 0212 452 23 02
Sertifika No: 12142
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tehlikeli Anlaşma

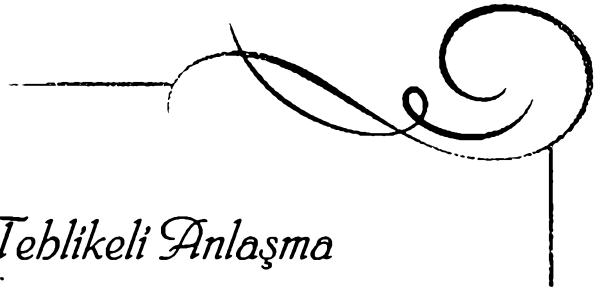
SARAH MACLEAN

Çeviren: Nilgün Birgül

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tehlikeli Anlaşma

“Felicity Faircloth, sen çok tehlikelisin.” Devil’in kaba ve sıcak parmakları kadının yanağına uzandı, oradan çenesine doğru ilerledi ve durdu.

Kadın ürperdi. “Burada... sizinle birlikte olmak... bana tehlikeli *olabileceğimi* hissettiriyor.”

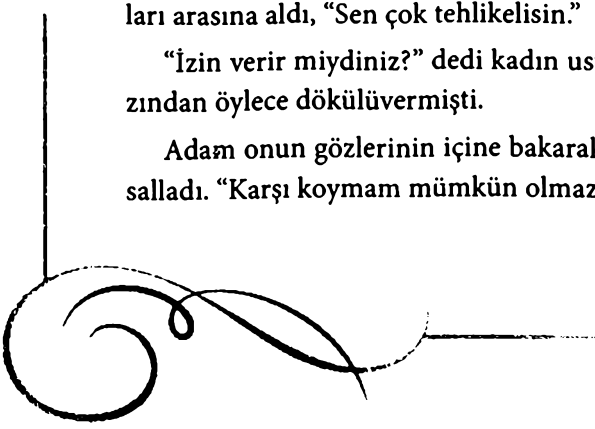
Adam onun yüzünü kendi ışıldayan gözlerine, puslu Covent Garden’a doğru çevirdi. “Eğer öyle olsaydın? Ne yapardın?”

Kalırdım, diye düşündü, çılgınca. Bu dehşet verici, muazzam dünyayı keşfe çıkardım. Ancak bunları söylemedi. Onun yerine, üçüncü —şok edici— yanıtı odaklandı. Bir istek seliyle gelen yanıt. “Sizi öperdim.”

Adam bir an hareketsiz kaldı, sonra derin bir soluk aldı ve diğer elini de kaldırarak kadının yüzünü avuçları arasına aldı, “Sen çok tehlikelisin.”

“İzin verir miydiniz?” dedi kadın usulca, sözler ağzından öylece dökülüvermişti.

Adam onun gözlerinin içine bakarak bir kez başını salladı. “Karşı koymam mümkün olmazdı.”

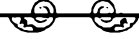

Bu bir kurgu çalışmasıdır. Romanda betimlenen isimler, karakterler, yerler ve olaylar gerçek değildir, yazarın hayal ürünüdür. Gerçek olaylarla, mekânlarla, kurumlarla, ölü ya da diri şahıslarla olabilecek herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

Covent Garden'ın suç baronlarını
benden duyan ilk kişi olan
ve onlarla asla tanışamayan
babam için.

*Grazie mille, Papà.
Ti voglio tanto bene.*

Giriş

Geçmiş

O nlar daha farkına varmadan çok önce, üçü de, ayrılması mümkün olmayan çelikten iplikler gibi birbirlerine örülmüşlerdi... Kaderleri aksini iddia etse bile, böyleydi.

Aynı gün, aynı saatte, aynı dakikada farklı kadınlardan doğmuş üç erkek kardeş. Yüksek fiyatlı fahişe. Terzi. Askerin dul eşi. Aynı gün, aynı saatte, aynı dakikada, aynı babadan doğmuş üç erkek kardeş.

Kader, babaları olan dükün kibir ve zalimliğini cezalandırmakta tereddüt etmemiş, paranın ve gücün satın alamayacağı tek şeyi kendisinden çalmıştı: bir varis.

Kâhinler, ihanet ve intikam, değişen talih ve devredilemez bir kadere işaret eden, Julius Caesar'ın bıçaklanarak öldürüldüğü 15 Mart'a dikkat edilmesi gerektiği konusunda uyarıda bulunsalar da, babalıktan pek nasibini almayan bu majestelerini mahveden Haziran ayının 15'i oldu.

Zira aynı gün, aynı saatte, aynı dakikada, dördüncü bir kadın, bir düşes; dördüncü bir bebek doğurdu. Ve bütün dünyanın meşru olarak tanıdığı bu bebek, adının, servetinin ve gele-

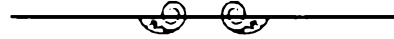
ceğinin mirasçısı olan bu çocuğun kendinden olmadığını bilse de, dükün doğumunda hazır bulunduğu ve bir şekilde umut bağladığı bebektir.

Fakat doğan bir kızıdır.

Ve kadınlığında da tıpkı çocukluğundaki kadar güçlü olacak bu bebek, ilk nefesiyle birlikte hepsinin geleceğini aldı. Fakat, burada anlatılan onun öyküsü değil.

Bu öykü, oğlanlarla başlıyor.

Bölüm Bir

Hikâyenin Geçtiği Yıl

Mayıs 1837

Devil, Marwick Malikânesi'nin dışında, yaşlı bir karaağacın gölgesinde durmuş içerideki piç kardeşini izliyordu.

Mumların titreşen alevi ve buzlu camlar balo salonundaki zevk ve sefa düşkünlerinin biçimini bozuyor, içeri doluşan aristokratları ve para babası soyluları hep birlikte hareket eden bir kütleye dönüştürerek, Devil'a Thames'in yükselen ve çekilen, renkli, pis kokulu gelgitlerini hatırlatıyordu.

Yüzü olmayan gövdeler –resmi kıyafetleriyle kararmış adamlarla, ipek ve satenler içinde ışıldayan kadınlar– birbirine girmiş, uzanan boyunlar ve savrulan yelpazeler durgun balo salonunun havasını dedikodu ve spekülasyonlarla dalgalandırırken, zorlukla hareket ediyorlardı.

Ve merkezde, gözleri dönmüş bir halde görmeye çalıştıkları adam, Marwick'in münzevi Dükü, bu unvana babası öldüğünden beri sahip olduğu halde, yepyeni ve ısl ısl parlıyordu. *Babaları öldüğünden beri.*

Hayır. Baba değil. Majesteleri.

Genç ve yakışıklı yeni düğ, Londralı bir mirasyedi gibi dönüş yapmıştı, meclisteki herkesten en az bir baş uzundu, sarışındı ve nesillerdir Marwick Dükleri'nin böbürlendiği kehribar renkli gözleriyle, duygularını ifade etmediği bir yüzü vardı. Güçlü kuvvetliydi, evli değildi ve soyluların onda olmasını isteyebileceği her şeye sahipti.

Ve onda olduğuna inandıkları hiçbir şeye de sahip değildi.

Devil, balo salonunda çılgın gibi dönen cahilce fısıltıları hahal edebiliyordu.

Bu kadar şöhretli bir adam neden münzevi gibi davranıyor?

Düğ olduğu sürece kimin umurunda?

Sence dedikodular doğru mu?

Düğ olduğu sürece kimin umurunda?

Neden kasabaya hiç gelmiyor?

Düğ olduğu sürece kimin umurunda?

Ya söylendiği kadar deliye?

Düğ olduğu sürece kimin umurunda?

Duyduğuma göre bir mirasçı arıyormuş.

Devil'i karanlıktan çağırın bu sonuncusuydu.

Yirmi yıl önce, üç silah arkadaşı arasında bir anlaşma yapılmıştı ve bu anlaşmanın üstünden çok şey geçse de bir şey dokunulmazlığını korurdu: Hiç kimse Devil'a verdiği sözden geri dönemezdi.

Cezalandırılmadan asla.

Ve böylece, Marwick Dükleri'nin nesiller boyu yaşadığı Londra'daki evin bahçelerinde, Devil sonsuz bir sabırla anlaşmadaki üçüncü kişinin gelmesini bekliyordu. Londra'nın uğursuz köşelerinde Çıplak Yumruklu Piçler olarak tanınan o ve er-

kek kardeşi Whit, onlarca yıldır dükü görmemişlerdi. Bir gece yarısı, arkalarında sırlar ve günahlar bırakarak, kendi sırlarından ve günahlarından oluşan başka türlü bir krallık kurmak üzere dükalığın kırsal yerleşiminden kaçmalarından bu yana geçen onlarca yıldır.

Fakat iki hafta öncesinde, Londra'nın en müsrif, isimleri en saygıdeğer olanların evlerine davetiyeler gitmiş; cila ve toz bezleriyle, çamaşır ipleri ve ütülerle tepeden tırnağa donanmış hizmetkârlar bile Marwick Malikanesi'ne ulaşmıştı. Bir hafta öncesinde, masa örtüsü ve mumlarla, patates ve şaraplarla dolu sepetler gelmiş, devasa Marwick balo salonu için şu anda her biri Londra'nın en seçkin hanımlarının etekleriyle süslenmiş olan yarım düzine oturma grubu teslim edilmişti.

Üç gün önce, Piçlerin Covent Garden'daki karargâhına gelen *News of London*'ın dördüncü sayfasına lekeli mürekkeple şu manşet atılmıştı, "Gizemli Marwick evleniyor mu?"

Devil gazeteyi dikkatle katlamış ve Whit'in masasına bırakmıştı. Ertesi sabah çalışma alanına döndüğünde de, gazetenin bir bıçakla meşe ağacına mihlandığını görmüştü.

Böylece karar verildi.

Kardeşleri dük geri dönmüş, iyi insanlar için tasarlanmış ama en kötülerıyla doldurulmuş olan bu yerde, unvanını talep ettiği anda miras aldığı topraklarda, kendilerine ait kıldıkları bir şehirde, hiç uyarıda bulunmadan ortaya çıkmış ve böylece, açgözlülüğünü ilan etmişti.

Fakat bu yerde, bu topraklarda, açgözlülüğe izin yoktu.

O yüzden, Devil bekledi ve izledi.

Uzun süren dakikaların ardından hava değişti ve Whit, asker takviyesi yapılmış gibi gelip —sessiz ve ölümcül, ki duruma gayet uygundu, çünkü bu savaştan başka bir şey değildi— yanı başında bitiverdi.

“Tam zamanında,” dedi Devil, yumuşak bir sesle.

Bir homurtu.

“Dük kendine gelin mi arıyor?”

Karanlıkta, olumlu anlamda sallanan bir baş.

“Ve mirasçılar?”

Sessizlik. Cevabı bilmemekten değil, öfkeden.

Devil, piç kardeşlerinin kalabalığının arasından balo salonunun uzak tarafına, karanlık bir koridorun evin derinliklerine doğru uzandığı yere ilerlemesini izledi. Başıyla onay verme sırası ondaydı. “Başlamadan bitirelim.” Abanoz bastonunun kullanılmaktan yıpranmış, eline mükemmel oturan, gümüş aslan yeleli kafasını kavradı. “Girelim ve çıkalım, bizi takip edemeyeceği kadar zarar verelim.”

Whit başıyla onayladı, ama ikisinin de düşündüğü şeyden söz etmedi. Londralıların Robert diye hitap ettikleri, kendileri için bir zamanlar Ewan olan Marwick Dükü aristokrattan çok bir hayvandı ve onları yenmeye yaklaşabilen tek kişiydi. Fakat bu, Devil ve Whit Covent Garden’in Kralları Çıplak Yumruklu Piçler olmadan ve silahlarını, tehditleriyle örtüşecek bir hassasiyetle kullanmaya başlamadan önceydi.

Bu gece, Londra’nın kendi çöplükleri olduğunu gösterecek ve onu ait olduğu yere göndereceklerdi. Bütün mesele içeri girerek bunu yapmak, uzun zaman önce verdikleri sözü kendisine hatırlatmaktı.

Marwick Dükü mirasçı peydahlayamazdı.

“İyi avlar.” Whit’in sözleri hafif bir homurtu olarak çıktı. Fazla kullanmadığı sesi kulak tırmalıyordu.

“İyi avlar,” diye karşılık verdi Devil ve ikisi, görülmemek için hızlı hareket etmeleri gerektiğini bilerek uzun balkonun karanlık gölgelerine doğru sessizce ilerlediler. Devil balkonu

gözüyle tarttı, zarafetle korkuluğun üstüne sıçradı ve arkasındaki karanlığa sessizce inerken Whit onu izledi. Kapıya doğru ilerlediler, kilitli ve konuklara yasak olan kış bahçesi eve girmek için ideal noktaydı. Piçler resmi kıyafet giymişti, dükü bulup darbelerini indirmeden önce kalabalığa karışmak istiyorlardı.

Marwick, Çıplak Yumruklu Piçler'den ceza alan ne ilk ne de son aristokrat olacaktı, ama Devil ve Whit hiçbirini bu kadar hevesle istememişlerdi.

Devil kapı koluna henüz dokunmuştu ki, kolun elinin altında döndüğünü hissetti. Anında bırakıp karanlığın içinde kaybolurken, Whit balkondan geri atlayıp sessizce çimlerin üzerine indi.

Ve sonra kız göründü.

Sanki bunu istemesi arkasındakilerin onu izlemesine engel olabilecekmiş gibi, aceleyle kapadığı kapıya sırtını dayadı.

Garip bir biçimde, Devil kızın bunu yapabileceğini düşündü.

Kız oldukça gergindi, başını kapıya yaslamıştı. Uzun boynu ay ışığında solgun görünüyor, göğsü inip kalkıyordu. Düzensiz soluğunu yatıştırabilecekmiş gibi, eldivenli elini elbisesinin üstündeki gölgeli tenine bastırdı. Yılların deneyimi, kızın hareketlerinin acemi ve doğal olduğunu ortaya koyuyordu, izlendiğinin farkında değildi. Yalnız olmadığını biliyordu.

Elbisesinin kumaşı ay ışığında parlıyordu, ama rengini söylemek için hava fazlasıyla karanlıktı. Mavi, belki. Yeşil? Işık bazı yerlerini gümüş bazı yerlerini siyah gösteriyordu.

Ay ışığı. Kız, sanki ay ışığına bürünmüş gibiydi.

Kız taş korkuluğa doğru hareketlendiğinde, Devil bir an garip bir gözetleme duygusuyla çılgın bir düşünceye kapıldı ve onu daha iyi görebilmek için, ışığa doğru bir adım yaklaşmayı aklından geçirdi.

Ta ki bir bülbülün usulca şakıdığını duyuncaya kadar: Whit onu uyarıyor, —onları harekete geçmekten alıkoyması dışında— bu kızın hiçbir ilgisinin olmadığı planlarını hatırlatıyordu.

Kız, o kuşun aslında kuş olmadığını bilmiyordu, yüzünü göğe çevirdi ve ellerini taş korkuluğa yaslariken, derin bir solukla birlikte koruyucu kalkanı da indi. Omuzları gevşemişti.

Oraya kadar takip edilmiş olmalıydı.

Devil, kızın kaçarak kendini karanlık bir odaya ve oradan, belki içerdekinden daha beter bir adamın beklediği balkona atmış olabileceği düşüncesiyle ürperdi. Ve sonra, karanlıkta yapılmış bir atış gibi, kız güldü. Devil kaskatı kesildi, omuzlarındaki kaslar gerildi ve bastonunun gümüş sapını biraz daha sıkı kavradı.

Ona yaklaşmamak için bütün iradesini kullandı. Hatırlamadığı kadar uzun bir zamandır pusuda beklediğini anımsadı, kardeşiyle savaşmaya hazır olmadığı bir zaman aklına bile gelmiyordu.

Bir kadının onu yolundan saptırmasına izin vermeyecekti. Ona doğru dürüst bakmamıştı bile, ama yine de gözlerini ondan alamıyordu.

“Biri onlara ne kadar korkunç olduklarını söylemeli,” dedi kız, gökyüzüne doğru. “Biri Amanda Fairfax’in karşısına çıkıp yüzündeki benin gerçek olduğuna kimsenin inanmadığını söylemeli. Ve biri Lord Hagin’e leş gibi parfüm koktuğunu ve yıkanırsa iyi olacağını söylemeli.

“Ve Jared’e, annemin yazlık köşkündeki partide sırt üstü havuza düştüğünde, kimseye görünmeden kendisine kuru giysi bulma konusunda *benim* nezaketime güvenmek zorunda kaldığını hatırlatmalıyım.”

Kız duraksadı, Devil onun gökyüzüne doğru konuşmasını bitirdiğini düşündü.

Aksine, kız tekrar başladı, “Ve Natasha, bu kadar *sevimsiz* olmak zorunda mı?”

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu?”

Devil sarf ettiği bu sözcükler yüzünden şaşkınlık içindeydi, balkonda kendi kendine konuşan bir çenesi düşüğe laf atmanın sırası değildi.

Anında sert bir tonda şakımaya başlayan bülbül sesi bir işaretse, bu Whit'i daha fazla şaşırtmıştı.

Fakat, herkesten çok kızı şaşırtmıştı.

Küçük bir şaşkınlık nidasıyla kız onu görmek için döndü, eli korsesinin üstündeki çıplak tenine gitti. Korsesi ne renkti? Ay ışığı oyun oynamayı sürdürüyor, bunu görmeyi imkânsız kılıyordu.

Kız başını eğdi, gözlerini kısarak karanlığa doğru baktı. “Kim var orada?”

“Bağırıp çağırdığını göz önüne alınca, ben de bunu merak ediyordum aşkım.”

Göz kısma, kaş çatmaya dönüştü. “Kendimle konuşuyordum.”

“İkiniz de şu Natasha için *sevimsizden* daha iyi bir hakaret bulamadınız mı?”

Kız ona doğru bir adım attı, sonra karanlıktaki yabancı bir adama yaklaşmayı tekrar düşünmüş olmalı ki, durdu. “Natasha Corkwood’u başka nasıl ifade ederdiniz?”

“Onu tanımıyorum, o yüzden edemezdim. Fakat, Hagin’in hijyenini eleştirmekten ve Faulk’ın geçmişteki utançlarını diriltmekten mutluluk duyduğunu düşünürsek, kesinlikle Leydi Natasha da benzer bir yaratıcılık seviyesini hak ediyor.”

Kız bir süre gölgelere baktı, bakışları Devil’in sol omzunun ötesinde bir noktaya sabitlenmişti. “Kimsiniz?”

“Önemli biri değil.”

“Marwick Dükü’nün evinde, boş bir odanın karanlık balkonunda olduğunuza göre, oldukça önemli bir adam olmalısınız.”

“Bu mantığa göre, sen de gerçekten önemli bir kadınsın.”

Kızın yüksek sesle ve beklenmedik bir şekilde gelen kahkahası ikisini de şaşırttı. Başını iki yana salladı. “Çok az kişi sizinle aynı fikirdedir.”

“Başkalarının fikirlerini nadiren dikkate alırım.”

“O halde *sürüden* biri değilsiniz,” diye karşılık verdi kız kuru bir sesle, “çünkü burada başkalarının fikirleri altın değerindedir. Fazlasıyla önemsenir.”

Bu kız kimdi?

“Neden kış bahçesindeydin?”

Kız gözlerini kırıştırdı. “Buranın kış bahçesi olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Bir şeyleri bilmek üstüme vazifedir.”

“Size ait olmayan evler hakkında mı?”

Bu ev bir zamanlar neredeyse bana aitti. Bunu söylememek için kendini zor tuttu. “Bu odayı kimse kullanmaz. Neden buradaydın?”

Kız bir omuzunu kaldırdı. Sonra indirdi.

Kaşlarını çatma sırası Devil’daydı. “Bir adamla mı buluşacaktın?”

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Efendim?”

“Karanlık balkonlar kaçamak yapmak için mükemmel yerlerdir.”

“Bilmiyordum.”

“Balkonları mı? Yoksa kaçamak yapmayı mı?” Umurunda olduğundan değildi.

“Açıkçası, ikisi de.”

Bu cevap tatmin edici olmamış gibiydi. Kız devam etti, “Kış bahçelerinden hoşlandığıma inanır mıydınız?”

“İnanmazdım,” dedi. “Ayrıca, buraya girmek yasaktır.”

Kız başını yana eğdi. “Öyle mi?”

“İnsanların çoğu karanlık odaların yasak olduğunu bilir.”

Kız elini havada salladı. “Ben pek zeki değilim.” Adam buna da inanmadı. “Aynı soruyu ben de sorabilirim, biliyorsunuz.”

“Hangi soruyu?” Kızın konuşmayı döndürerek kendi yönüne çevirmesinden hoşlanmamıştı.

“Kaçamak yapmak için mi buradasınız?”

Çılınca bir an, yaz ortasında bu balkonda yaşayabilecekleri kaçamak gözünün önünde canlandı. Londra’nın yarısı uzakta dans ve dedikodu ile meşgulken, kızın yapmasına izin vereceği şeyleri hayal etti.

Ve kendisinin, onun yapmasına izin vereceği şeyleri.

Onu taş korkuluğun üstüne kaldırarak tenini ve kokusunu nasıl keşfedeceğini hayal etti. Zevkin doruğuna ulaşırken nasıl ses çıkarıyordu? İçini mi çekiyordu? Çığlık mı atıyordu?

Bir an donup kaldı. Sade yüzü ve sıradan vücuduyla kendi kendine konuşan bu kadın, Devil’in duvarlara yaslayacağı türden biri değildi. Ona neler oluyordu?

“O halde sessizliğinizi evet olarak kabul ediyorum ve sizi kaçağınızla baş başa bırakıyorum, bayım.” Kız balkondan aşağı doğru uzaklaşmaya başladı.

Gitmesine izin vermeliydi.

Onun yerine arkasından seslendi. “Kaçamak filan yok.”

Tekrar bülbül. Bu kez öncekinden daha hızlı ve yüksekti. Whit sinirleniyordu.

“Öyleyse neden buradasınız?” diye sordu kadın.

“Belki seninle aynı sebepten, aşkım.”

Kız zoraki sırtıttı. “Bir zamanlar arkadaş dediğiniz kişilerin sizinle alay ettikten sonra karanlığa sürüklediği yaşlı bir kız kurusu olduğunuza inanmakta zorlanıyorum.”

Demek haklıydı. Kız kovalanıyordu. “Kabul etmek zorundayım, bunların hiçbirisi bana uymuyor.”

Kız korkuluğa yaslandı. “İşığa gelin.”

“Korkarım bunu yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü burada olmamam gerekiyor.”

Kız hafifçe omuz silkti. “Benim de öyle.”

“Senin *balkonda* olmaman gerekiyor. Benim bu *mülkün* üstünde olmamam gerekiyor.”

Kız dudaklarıyla hafif bir O hareketi yaptı. “Kimsiniz?”

Adam soruyu duymazdan geldi. “Neden kız kurususun?” Umurunda olduğundan değildi.

“Evli değilim.”

Devil gülmemek için kendini zor tuttu. “Bunu hak ettim.”

“Babam olsa, sorularınızın daha açık olması gerektiğini söylerdi.”

“Baban kim?”

“Sizinki kim?”

Tanıdığı en uysal kadın olmadığına şüphe yoktu. “Babam yok.”

“Herkesin babası vardır.”

“Sözünü etmeye değer biri değil,” dedi adam, hissetmediği bir soğukkanlılıkla. “Böylece başa döndük. Neden kız kurususun?”

“Kimse benimle evlenmek istemiyor.”

“Neden?”

Dürüst cevap anında geldi. “Çünkü ben...” durdu ve ellerini iki yana açtı. Devil devamını duymak için bütün servetini verebilirdi, özellikle kız uzun, eldivenli parmaklarıyla sebepleri saymaya başlayınca. “Evde kaldım.”

Yaşlı görünmüyordu.

“Çirkinim.”

Bu aklına gelmişti, ama çirkin değildi. Pek sayılmazdı.

“Çekici değilim.”

Bu kesinlikle doğru değildi.

“Bir düğ beni başından attı.”

Hâlâ gerçeklerin tamamı değildi. “Büyük bir sorun mu?”

“Sayılır,” dedi. “Haksızlık gibi görünse de, söz konusu düğ zaten benimle evlenmeyi hiç düşünmedi.”

“Neden?”

“Çünkü karısına deli gibi âşık.”

“Talihsiz bir durum.”

Kız ondan uzaklaşarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Karısı için değil.”

Devil hayatında hiç kimseye yaklaşmayı bu kadar istememişti. Fakat gölgede kalmaya devam ederek duvara yaslandı ve onu seyretti. “Bütün bu sebepler yüzünden evlenmeye uygun değilsen, neden burada zamanını harcıyorsun?”

Kız güldü, sesi alçak ve sevimliydi. “Haberiniz yok mu bayım? Bekâr bir kadın için bekâr erkeklerin yanında geçirilen zaman, iyi harcanmış zamandır.”

“Aha, öyleyse koca bulmaktan vazgeçmedin?”

“Umut asla tükenmez,” dedi kadın.

Devil bu kuru sözlere neredeyse gülecekti. Neredeyse. “O halde?”

“Bu aşamada işler zor, herhangi bir talip için annemin çok katı şartları var.”

“Ne gibi?”

“Nabzının atması gibi.”

Buna gülmemek elinde değildi, kısa, sert bir ses çıkararak kendini bile şaşırttı. “Standartlar bu kadar yüksek olunca, sorun yaşaman şaşırtıcı değil.”

Kız sırtıttı, dişleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu. “Marwick Dükü’nün beni elde etmeye neden hevesli olmadığını anlamak zor.”

O gece orada olma sebebinin hatırlatılması sert ve ani olmuştu. “Marwick’in peşindesin.”

Cesedimi çiğnemen gerek.

Kız elini salladı. “Annem peşinde, Londra’daki annelerin çoğu gibi.”

“Deli olduğunu söylüyorlar,” diye işaret etti Devil.

“Sadece toplumdan uzak yaşamayı seçen birine akıl erdiremedikleri için.”

Marwick toplum dışında yaşıyordu, çünkü bu konuda çok uzun süre önce bir anlaşma yapmışlardı. Fakat Devil bundan söz etmedi. “Onu pek tanımıyorlardır.”

Kızın sırtması zoraki bir tebessüme dönüştü. “Unvanını tanıyorlar bayım. Üstelik adam günaha sokacak kadar yakışıklı. Ayrıca, münzevi düklerin bile düşesleri olabiliyor.”

“Bu gülünç.”

“Bu evlilik simsarlığı.” Duraksadı. “Fakat önemi yok. Dükle ilgilenmiyorum.”

“Neden?” Umurunda değildi.

“Çünkü düklerle ilgilenmiyorum.”

Peki neden?

Bu soruyu sormadı, ama kız, sanki çay içen bir oda dolusu kadınla konuşur gibi rahat, cevap verdi. “Öyle olduğumu düşündüğüm bir dönem vardı,” dedi, adamdan çok kendine hitap ederek. “Ve sonra...” omuzlarını silkti. “Ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım saydığım şeylerin hepsi yüzünden. Sıradanım, çekici değilim, yaşılanıyorum, kız kurusuyum, ayrıkotuyum.” Listedeki sözcüklere güldü. “Sanırım kendime bir koca bulacağımı düşünerek boşa vakit harcamamalıydım, çünkü öyle bir şey olmadı.”

“Ve şimdi?”

“Ve şimdi,” dedi, boyun eğmiş bir ses tonuyla, “annem güçlü bir nabız peşinde.”

“Sen neyin peşindesin?”

Whit’in bülbülü karanlıkta şakıdı ve ses kesilir kesilmez kız cevap verdi. “Kimse bana bunu sormamıştı.”

“O halde?” diye üsteledi Devil, yapmaması gerektiğini bildiği halde. Kızı balkonda kaderiyle baş başa bırakması gerektiğini biliyordu.

“Ben...” Eve, karanlık kış bahçesine ve ardındaki koridora, onun da ötesindeki ışıltılı balo salonuna doğru baktı. “Tekrar bütün bunların bir parçası olmak istiyorum.”

“Tekrar mı?”

“Bir zamanlar ben...” diye söze girdi, sonra sustu. Başını iki yana salladı. “Boş verin. Yapacak daha önemli işleriniz vardır.”

“Var, ama siz buradayken leydim, bu işi çözümlemenize yaradım etmeyi çok isterim.”

Kız gülümsedi. “Çok komiksınız”

“Hayatım boyunca hiç kimse seninle aynı fikirde olmadı.”

Kızın tebessümü biraz daha yayıldı. “Başkalarının fikirlerini nadiren dikkate alırım.”

Daha önce kendi sarf ettiği sözlerin yankısı dikkatinden kaçmadı. “Buna bir an bile inanmam.”

Kız elini havada salladı. “Bunun parçası olduğum bir dönem vardı. Her şeyin tam merkezindeydim. İnanılmaz popülerdim. Herkes beni tanımaya can atardı.”

“Sonra ne oldu?”

Kız ellerini yine açtı, bu hareket giderek tanıdık gelmeye başlamıştı. “Bilmiyorum.”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Seni başak tarlasında bir ayrıkotuna çeviren şeyin ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi yumuşak bir tonda, sesinde hüznün ve şaşkınlık vardı. “Tarlalara yaklaşmadım bile. Ve sonra, bir gün,” –omuz silkti– “işte oradaydım. Bir ayrıkotu. Bu yüzden, bana neyin peşinde olduğumu mu sordunuz?”

Yalnızdı. Devil yalnızlığın ne olduğunu bilirdi. “İkinci bir şans istiyorsun.”

Kız hafifçe ve umutsuzca güldü. “Kimsenin ikinci bir şansı olmaz. Neslini sürdürecektir bir eş olmadan imkânsız.”

Adam başıyla onayladı. “Dük.”

“Bir annenin rüyası.”

“Ya senin?”

“İkinci bir şans istiyorum.” Whit’ten yeni bir uyarı sesi geldi ve kadın dikkat kesildi. “Çok ısrarcı bir bülbül.”

“Tedirgin oldu.”

Kız merakla başını yana eğdi, ama adam ortaya çıkmayınca devam etti, “Bana kim olduğunuzu söyleyecek misiniz?”

“Hayır.”

Kız başıyla bir kez onayladı. “Sanırım en iyisi bu, çünkü bu-raya sadece kibirle sırtıtanlardan ve küçümseyen yorumlardan kaçmak için gelmişim.” Balkonun ilerdeki ucunu işaret etti. “Oraya giderek saklanabileceğim uygun bir yer bulacağım ve canınız isterse, siz inatlaşmaya devam edebilirsiniz.”

Adam cevap vermedi, ne diyeceğinden emin değildi. Ne söyleyeceği konusunda kendine güvenmiyordu.

“Sizi gördüğümü kimseye söylemeyeceğim.”

“Beni görmedin,” dedi.

“Öyleyse, gerçeğe fazladan katkısı olacak,” diye ekledi kız.

Tekrar bülbül. Whit bu kadın konusunda ona güvenmiyordu.

Belki güvenmemekte haklıydı.

Kadın hafifçe reverans yaptı. “Eh, öyleyse alçakça işlerinize geri dönebilirsiniz?”

Adamın dudakları alışık olmadığı biçimde kasıldı. Bir te-bessüm. En son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordu. Bu yabancı kadın, bir büyücü gibi bunu ortaya çıkarmıştı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan kadın gitmiş, etekleri kö-şede ışığın içinde kaybolmuştu. Peşinden gitmemek için kendi-ni zor tuttu. Onu, gözlerindeki pırıltıyı, saçının rengini, cildi-nin tonunu bir an olsun görmek için can atıyordu.

Elbisesinin rengini hâlâ bilmiyordu.

Bütün yapması gereken onu izlemektir.

“Dev.”

İsmi onun gerçeğe döndürdü. Önce Whit’e, sonra bir kez daha balkona ve yanındaki karanlığa baktı.

“Şimdi,” dedi Whit. Yaptıkları plana dönmenin zamanıydı. Londra’ya ayak basarsa işini bitireceklerine yemin ettikleri ada-

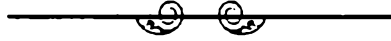
ma. Bir zamanlar çaldığı şeyi tekrar istemeye kalkarsa. Onlarca yıl önce verdikleri yemini bozmayı aklından geçiriyorsa.

Onun işini bitirebilirdi, ama bu yumruklarla olmazdı.

“Gidelim kardeşim,” diye fısıldadı Whit. “Şimdi.”

Devil bir kez başını salladı, bakışları kadının eteğinin kaybolduğu yere kilitlenmişti. “Hayır. Henüz değil.”

Bölüm İki

*F*elicity Faircloth'un kalbi, bir doktora ihtiyacı olabileceğini düşündürecek kadar hızlı çarpıyordu.

Çarpıntı, Marwick Malikânesi'nin ışıltılı balo salonundan süzülüp saçındaki firketelerden birini çıkarma arzusuyla yanarak önündeki kilitli kapıya bakarken başlamıştı.

Firketesini kesinlikle çıkarmaması gerektiğini biliyordu. Kesinlikle iki tane birden çıkarmaması gerektiğini de biliyordu, onları on beş santim önündeki anahtar deliğine sokarak sabırla içindeki mandal düzeneğiyle uğraşmaması gerektiğini de.

Bir skandalı daha göze alamayız.

İkiz erkek kardeşi Arthur'un sözlerini, o sanki yanındaymış gibi duyabiliyordu. Yirmi yedi yaşındaki evde kalmış kız kuruşu kardeşi için umutsuzluğa kapılan ve onun, daha hevesli başka bir adamın korumasına bırakılmasını isteyen zavallı Arthur. Felicity maymuncuklarla kilitli kapıları açmaktan vazgeçse bile, duaları asla kabul olmayacak zavallı Arthur.

Fakat duyduğu başka şeyler de vardı. Kıs kıs gülererek yapılan yorumlar. Takılan isimler. *Sahipsiz Felicity. Meyvesiz Felicity. Ve en kötüsü... İşi bitmiş Felicity.*

Aslında burada ne işi vardı?

Kuşkusuz ona sahip çıkacak başka birini düşünemiyordu.

Zavallı erkek kardeşi umutsuzca onu evlendirmeye çalışıyordu.

... İş bitmiş Felicity.

Böyle bir akşamın Felicity'nin rüyası olacağı zamanlar vardı; kasabaya gelen yeni bir dük, bir karşılama balosu, yakışıklı, seçkin bir bekârla yakın gelecekte bir nişan beklentisi. Mükemmel olurdu. Elbiseler ve mücevherler, senfoni ve filarmoni orkestraları, dedikodu ve sohbetler, dans programları ve şampanya. Felicity'nin dans listesi nadiren boş olurdu ve olsa bile, bu ışıltılı dünyadaki yerinin tadını çıkarmak için o boşluğu kendisi ayarlamış olurdu.

Artık öyle değildi.

Şimdi, dans etmek yerine saatlerce oda kenarlarında vakit öldürmek anlamına geldiği için, olabildiğince balolardan uzak durmaya çalışıyordu. Ayrıca, eski tanıdıklarından biriyle karşılaşmanın getirdiği utanç vardı. Onlarla birlikte gülmenin, birlikte etrafa tepeden bakmanın anıları vardı.

Ancak, göz alıcı yeni bir dükün bulunduğu balodan kaçmanın yolu yoktu ve o yüzden, üstüne eski elbiselerinden birini geçirip kendini erkek kardeşinin arabasına atarak zavallı Arthur'un onu Marwick balo salonuna sürüklemesine izin vermiş, kardeşi başını başka yöne çevirdiği anda da tüymüştü.

Felicity karanlık bir koridordan kaçmıştı, saçından firketeleri çıkarıp onları dikkatlice bükerken ve sırayla anahtar deliğinden içeri sokarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Hafif bir *klik* sesi duyulup mandal tadına doyum olmaz eski bir dost gibi yerinden fırladığında, kalbinin göğsünden çıkacağını hissetti.

Ve bütün bu şiddetli kalp çarpıntısının adamlarla tanışmadan önce olması şaşırtıcıydı.

Gerçi *tanışmak* tam olarak doğru sözcük değildi.

Karşılaşmak da çok uygun gelmiyordu.

Başından geçmek daha yakın bir ifade gibiydi. Onu ahlâksızca baştan çıkarırken uğultu gibi derinden gelen sesi, karanlık bahar havasında kadını ipek gibi sarmalamıştı. Sanki bir iple birbirlerine bağlanmışçasına onu kendine çeker gibiydi ve bunu hatırlayınca yanakları kızardı. Sanki adam onu kendine çekebilirmiş ve o da hiç itiraz etmeden gidebilirmiş gibi. Fakat adam çekmekten daha fazlasını yapmıştı. Gerçeği ağzından almış ve Felicity bunu kolaylıkla ona sunmuştu.

Kusurlarını, sanki hava durumundaki değişiklikleri sunarmış gibi sıralamıştı. Neredeyse her şeyi itiraf etmişti, başka hiç kimseye söylemediklerini bile. Karanlıkta tuttuğu şeyleri. Çünkü itiraf gibi hissetmemişti. Adam zaten her şeyi biliyor gibiydi. Belki biliyordu. Belki karanlıkta olan bir adam değildi. Belki karanlığın kendisiydi. Geçici, gizemli ve çekici; kusurların, hataların ve başarısızlıkların gözden kaçmayacak kadar parladığı gün ışığından çok daha çekici.

Karanlık onu her zaman cezbetmişti. Kilitler. Engeller. İmkânsızlar.

Sorun buydu, değil mi? Felicity her zaman imkânsız istemişti ve o istediğini elde edebilen türde bir kadın değildi.

Fakat o gizemli adam onun önemli bir kadın olduğunu söylediğinde? Bir an ona inanmıştı. Sanki talihsizliği yüzünden birden fazla bekâr tarafından göz ardı edilen ve uzun zamandır ortada görünmeyen yakışıklı bir dükün kendine eş aradığı bu balo için uygun olmayan, Bumble Markisi'nin sıradan, evde kalmış kızı Felicity Faircloth'un zafere ulaşacağı düşüncesi gülünç değilmiş gibi.

İmkânsızdı.

O yüzden tüymüş, eski alışkanlıklarına dönerek karanlığın içine dalmıştı, çünkü karanlıkta her şey, soğuk ve sert bir ışığın altındakinden daha mümkün görünüyordu.

Bunu sanki adam da biliyor gibiydi, şu yabancı. Felicity'nin onu karanlıkta bırakmayacağı kadar, neredeyse orada ona katılmak isteyeceği kadar biliyordu. Çünkü o kısacık birkaç dakika içinde, dönmek istediği dünyanın bu değil, ama yeni, baştan başlayabileceği karanlık bir dünya olup olmadığını merak etmişti. İşi Bitmiş Felicity, evde kalmış kız kurusu olmayacağı bir yerde. Ve balkondaki adam, bunu kendisine sağlayabilecek tarzda bir adam gibi görünmüştü.

Kuşkusuz bu çılgınca bir düşünceydi. Hiç kimse balkonda karşılaştığı yabancı erkeklerle kaçmazdı. Her şeyden önce, insanlar böyle öldürülürdü. İkincisi, annesi onay *vermezdi*. Üstelik bir de Arthur vardı. *Bir skandalı daha göze alamayız*, deyip duran, ağırbaşlı, mükemmel, zavallı Arthur.

Böylece, karanlıkta çılgın bir anın ardından, normal birinin yapacağını yapmış ve sırtını çevirip ışığa doğru yürümüştü. Büyük taş cephenin köşesini dönerken içini kaplayan yoğun pişmanlık duygusunu göz ardı etmiş, bütün Londra'nın fırl fırl dönerek kahkahalarla ve dedikodularla yakışıklı ve gizemli ev sahibinin dikkatini çekmek için yarıştığı, devasa pencerelerin ardındaki balo salonunun ışıltısına adım atmıştı.

Bir zamanlar parçası olduğu dünya artık onsuz dönüyordu.

Uzun bir süre izledi ve gözü salonun diğer ucundaki uzun boylu, sarışın ve yakışıklı Marwick Dükü'ne takıldı, asil görüntüsüne iç geçirmesi gerekirdi; ama hiç etkilenmemişti doğrusu.

Bakışları onur konuğundan uzaklaştı ve salonun diğer ucunda, diğerlerinden daha ciddi görünümlü bir grup adamla derin bir konuşmaya dalmış olan erkek kardeşinin bakır renkli saçlarına doğru kayd. Ne konuştuklarını merak etti, acaba

ondan mı bahsediyorlardı? Arthur, İşi Bitmiş Felicity'yi yine erkeklere mi pazarlamaya çalışıyordu?

Bir skandalı daha göze alamayız.

Sonuncusunu da alamazlardı. Bir öncekini de. Fakat ailesi bunu itiraf etmek istemiyordu. Ve işte burada, dükün balosunda, gerçek ashnda gerçek değilmiş gibi davranıyorlardı. Her şey mümkünmüş gibi davranıyorlardı.

Sıradan, kusurlu, baştan savılmış Felicity'nin, ne kadar şapşal bir münzevi olursa olsun, Marwick Dükü'nün kalbini ve aklını, en önemlisi *imzasını* kazanamayacağına inanmayı reddediyorlardı.

Gerçi bunları yapabileceği bir dönem olmuştu. Münzevi bir dükün, dizlerine kapanarak Leydi Felicity'nin dikkatini çekmeye çalışabileceği zamanlar. Eh, belki *o kadar* diz çökme ve yalvarma olmayabilirdi, ama en azından onunla dans edebilirdi. Ve Felicity onu güldürebilirdi. Ve belki... birbirlerinden hoşlanabilirlerdi.

Fakat bunların hepsi, topluma dışardan bakmayı hayal bile edemeyeceği, toplumun bir *dışının da olduğunu* düşünemeyeceği zamanlardı. Sonuçta kendisi içerdeydi, genç ve seçkindi, soylu ve eğlenceliydi.

Düzineler dolusu arkadaşı, onu sürekli ziyaretlere, partilere ve Serpentine'de yürüyüşlere davet eden yüzlerce tanıdığı vardı. Onun ve arkadaşlarının olmadığı hiçbir toplantı katılmaya değmezdi. Asla yalnız kalmazdı.

Ve sonra... her şey değişti.

Bir gün, dünya ışıltısını kaybetti. Daha doğrusu, *Felicity* ışıltısını kaybetti. Arkadaşları ondan uzaklaştı ve daha kötüsü, onu aşağılanmaktan korumaya gerek bile duymadan sırtlarını döndüler. Kestirip atmaktan zevk aldılar. Sanki zamanında Felicity onlardan biri değilmiş gibi. Sanki hiçbir zaman arkadaş olmamışlar gibi.

Felicity olmadıklarını varsayıyordu. Bunu nasıl fark etmemişti? Aslında onu hiç istemediklerini nasıl görememişti? Ve soruların en fenası, *neden* onu istememişlerdi? Onlara ne yapmıştı?

Budala Felicity, gerçekten de.

Cevabın artık önemi yoktu. O kadar uzun zaman geçmişti ki, hatırlayan biri olduğundan bile şüpheliydi. Önemli olan, acıyarak ya da küçümseyerek bakmanın haricinde, insanların onu nadiren fark etmesiydi.

Sonuçta, hiç kimse bir kız kurusunu onu yaratan dünyadan daha az sevmezdi.

Bir zamanlar soyluların pırlantası olan Felicity (tamam, pırlanta değildi, belki yakut... Kesinlikle safir: çeyiziyle birlikte bir marki kızı) kendisine merhameten yapılan, sabırsızlıkla beklediği o davetlerle ve dantel şapkalarıyla tam bir kız kurusuydu.

Arthur, keşke evlenseydi demeyi severdi... Felicity bunu geçiştirebilirdi.

Annesi, keşke evlenseydi demeyi severdi... *Onlar da* bunu geçiştirebilirdi. Zira adı geçen kız kurusunun durumu kendisi için ne kadar yüz kızartıcıysa, bir anne için de –özellikle de bir markizle evlenme başarısını göstermiş biri olarak– utanç nişanesiydi.

Böylece, Felicity'nin evde kalmışlığını görmezden gelen Faircloth ailesi, onu uygun birine kakalamak için her şeyi yapmaya hazırdı. Felicity'nin arzularındaki gerçeği de görmezden geliyorlardı. Karanlıktaki adamın anında sorguladığı gerçeği.

Gerçek. Kendisine vadedilen hayatı yaşamak istediği, tekrar onun bir parçası olmak istediği gerçeği. Eğer bunu yapamayacaksa –samimi olmak gerekirse yapamayacağını biliyordu, sonuçta aptal değildi– bir teselli evliliğinden daha fazlasını istiyordu. Felicity'nin sorunu buydu. Her zaman, sahip olabileceğinden daha fazlasını istiyordu.

O yüzden elinde hiçbir şey kalmıyordu, değil mi?

Felicity bir hanımefendiye yakışmayacak biçimde içini çekti. Kalbi artık deli gibi atmıyordu. Bunun olumlu olduğunu düşündü.

“Kimseye çaktırmadan gidebilir miyim acaba?”

Bu sözcükler ağzından dökülmek üzereyken balo salonunun devasa cam kapıları açıldı ve yarım düzine eğlence düşkünün ellerinde şampanya ve dudaklarında kahrkahayla dışarı döküldü.

Grup nefes nefese, kısık sesli bir heyecanla taş korkuluğa ulaştığında, gölgelere sığınarak duvarın dibinde saklanma sırası Felicity'deydi. Onları tanımıştı.

Kuşkusuz.

Amanda Fairfax ve kocası Mathew, Lord Hagin, yanında Jared, Lord Faulk ve kız kardeşi Natasha. Yeni oyuncular gibi parlayan iki kişi daha vardı, genç ve sarışın başka bir çift. Amanda, Matthew, Jared ve Natasha yeni müritler toplamayı severdi. Sonuçta bir zamanlar Felicity'yi de toplamışlardı.

Felicity zamanında dürtlünün beşinci elemanıydı. Vazgeçilene kadar gözdeleliydi.

“Münzevi ya da değil, Marwick inanılmaz yakışıklı,” dedi Amanda.

“Ve zengin,” diye belirtti Jared. “Duyduğuma göre geçen hafta bu evi mobilyalarla doldurmuş.”

“Ben de aynısını duydum,” diyen Amanda'nın heyecandan neredeyse nefesi kesilecekti. “Ve yaşlı hanımların çay salonlarını ziyarete başlamış.”

Matthew homurdandı. “Bu bile adamla ilgili şüphe uyandırmazsa başka ne uyandırır bilmiyorum. Kim zengin dullarla çay içmek ister?”

“Kendine gelin arayan bir adam,” diye karşılık verdi Jared.

“Ya da bir varis,” dedi Amanda eskârlı bir halde.

“Öhö öhö, karıcığım,” diye dalga geçti Matthew. Bütün grup gülerken, Felicity bir an için onların şakalarının, alaylarının ve dedikodularının içinde yer almanın, onların ışıltılı dünyasının bir parçası olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırladı.

“Bu gece Londra’yı buraya getirebilmek için zengin dulları ziyaret etmek zorundaydı, değil mi?” diye araya girdi gruptaki üçüncü kadın. “Onların onayı olmadan, kimse gelmezdi.”

Bir an sessizlik oldu ve ardından bu orijinal dörtlü kahkahalar attı, sesleri arkadaşlıktan acımasızlığa doğru ilerliyordu. Faulk öne doğru eğildi ve sarışın genç kadının çenesine parmağıyla hafifçe vurdu. “Pek zeki sayılmazsın, değil mi?”

Natasha ağabeyinin koluna vurarak yalandan azarlar gibi yaptı, “Jared. Hadi ama. Annabelle aristokrasinin nasıl işlediğini nereden bilsin? Kendinden çok üst seviyede biriyle evlendi, şanslı kız buna hiç ihtiyaç duymadı!” Annabelle bu saldırgan iğneleyici sözleri sindirmeye fırsat bulamadan Natasha öne doğru eğildi ve zavallı kadın en basit konuyu bile anlamaktan acizmiş gibi, duyabileceği bir tonda ve tane tane fısıldadı, “Münzevi dükü görmeye herkes gelirdi hayatım. Adam çıplak ortaya çıkabilirdi ve hepimiz, bunun farkına varmamışız gibi mutlu bir biçimde onunla dans ederdik.”

“Herkes adam yüzünden çıldırmış olmalı,” diye araya girdi Amanda, “Galiba hemen hemen hepimiz onu çıplak görmeyi umuyorduk.”

Annabelle’in kocası, Wapping topraklarının Markisi, genzini temizledi ve karısına yapılan hakareti geçiştirmeye çalıştı. “Pekâlâ, bu akşam pek çok hanımla dans etmeyi başardı bile.” Natasha’ya baktı. “Siz dâhil, Leydi Natasha.”

Grubun geri kalanı kıs kıs gülerken Natasha kızardı. Hepsi gülüyordu, gözlerini kısarak gülen kocasına bakan Annabelle dışında. Felicity bu cevabı son derece memnuniyet verici buldu, çünkü söz konusu koca, imdadına yetişmediği için karısının aklından geçen her türlü cezayı hak ediyordu.

Ve artık çok geçti.

“Ah, evet,” dedi Natasha, matah bir şey yapmış gibi böbürlenerek. “Ayrıca sohbetinden zekâ fışkırdığını eklemek isterim.”

“Öyle mi?” diye sordu Amanda.

“Öyle. Delilikten eser yoktu.”

“Bu enteresan Tasha,” diye cevap verdi Lord Hagin, dramatik bir hava yaratmak için durup şampanyasından bir yudum alarak. “Dans boyunca sizi izledik ve adamın seninle tek kelime konuştuğunu görmedik.”

Natasha kıpkırmızı kesilirken bütün grup kahkahaya boğuldu. “Şey, benimle konuşmak *istediği* çok açıktı.”

“Elbette, zekâ fışkırıyordu,” diyen ağabeyi şampanyasını şerefe kaldırdı.

“Ayrıca,” diye devam etti Natasha, “bana sımsıkı sarıldı, uygun olandan daha ileri gitmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim.”

“Ona ne şüphe,” dedi Amanda, yapmacık tebessümüyle inanmadığını belli ederek.

Hepsi gülerken Natasha gözlerini devirdi. Daha doğrusu, biri dışında hepsi gülerken.

Jared, Lord Faulk, Felicity’ye bakmakla meşguldü.

Lanet olsun!

Bakışları, Felicity’nin midesini doğrudan ayaklarının altındaki taşlara gönderecek kadar açık ve zevkle doluydu. Bu ifadeyi daha önce binlerce defa görmüştü. O ortaya çıktığı za-

man nefesi kesiliyordu, çünkü kötücül kıvrak zekâsını mutlaka birini şişlemek için kullanıyordu. Şu anda soluksuz kalmasının sebebi ise başkaydı.

“Hayret! Felicity Faircloth’un balodan asırlar önce ayrıldığını sanıyordum.”

“Ben onu defettiğimizi sanıyordum,” dedi, Jared’in gördüğünü görmeyen Amanda. “Gerçekten. O yaşta ve çevresinde konuşacak tek arkadaşı yokken, artık balolara katılmaması gerektiğini düşünüyorsun. Kimse etrafında bir kız kurusunun sinsi sinsi dolaşmasını istemez. Bu çok asap bozucu.”

Amanda, kış rüzgârı gibi yakıcı sözler sarf etme konusunda her zaman olağanüstü bir beceriye sahipti.

“Fakat, yine de burada,” diye sırtarak ilan eden Jared eliyle Felicity’nin olduğu yeri işaret etti. Bütün grup, yavaşça, canlı bir tablo gibi döndü, altısı birden sırtmaya başladı; dördü deneyimli, diğer ikisi biraz tedirgindi. “Gölgelerin arasında sinsice dolaşarak kulak misafirliği yapıyor.”

Amanda turkuaz eldivenlerinin üstündeki minik lekeyi inceliyordu. “Gerçekten Felicity. Çok yorucu. Pusuya yatıp gözetleyeceğin başka kimse yok mu?”

“Mesela odalarını keşfe çıkmak istediğin, her şeyden habersiz, masum bir lord gibi?” Bu Hagin’den gelmişti, kendini çok zeki sandığına kuşku yoktu.

Grup üyeleri fark etmese de, adam kıs kıs gülmüyor ya da yılışıkça sırtmıyordu. Felicity, bu ifadedeki utancın ve geçmişindeki utancın bir araya gelmesiyle yanaklarını saran ateşten, zamanında onlar gibi kıs kıs gülmüş ve sırtmış olmaktan tiksinliyordu.

Sırtını duvara iyice yasladı, keşke içine gömülüp yok olabilseydi.

Daha önce duyduğu bülbül tekrar şakımaya başlamıştı.

“Zavallı Felicity,” dedi Natasha gruba dönerek, sesindeki yapmacık şefkat Felicity’nin tüylerini ürpertti, “Her zaman daha önemli biri olmayı dilemiştir.”

Ve böylece, o tek sözcükle –*önemli*– Felicity sabrının taşığını hissetti. İşığa doğru adım attı, omuzlarını ve sırtını dikleştirdi ve sonra, bir zamanlar arkadaşı olarak gördüğü kadına bakışlarını dikti. “Zavallı Natasha,” dedi, kadının az önceki ses tonunu taklit ederek. “Hadi ama, seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Seni buradaki herkesten daha iyi tanıyorum. Tıpkı benim gibi bekârsın. Tıpkı benim gibi *sıradansın*. Evde kalmaktan ödün kopuyor. Tıpkı bir zamanlar benimkinin koptuğu gibi.” Bu açıklamalar karşısında Natasha’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. En çok bu kadını –arkadaş rolünü gayet iyi oynayıp sonra onu incitmeyi gayet iyi beceren bu kadını– cezalandırmak için son vuruşunu yaptı. “Ve o gün geldiğinde, buradaki sürü seni de gözden çıkaracak.”

Bülbül tekrar öttü. Hayır. Bülbül değildi. Başka türlü bir ısıklık sesiydi, uzun ve alçak bir ses. Daha önce böyle bir kuş hiç duymamıştı.

Belki sesin tuhaf gelmesine sebep olan kendi kalp atışlarıydı. Dolduruşa gelmiş bir halde, gözlerini ona dikmiş olan grubun yeni üyelerine döndü. “Biliyor musunuz, büyükannem insanların arkadaşlarına bakarak yargılanabileceği konusunda beni hep uyarırdı. Tam bu gruba oturan bir özdeyiş. Kendi kirlerini size bulaştırmamaları için ayağınızı denk alın.”

Onu çok uzun zamandır tüketen bu insanlara karşı duruşundan dolayı kendisiyle gurur duyarak balo salonuna girerken, kısa süre önce duyduğu sözcükler kulağında yankılandı:

Sen gerçekten önemli bir kadınsın.

Bunu hatırlayınca dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi.

Gerçekten. Öyleydi.

“Felicity?” Tam eşiğe ulaştığında Natasha arkasından sesleniyordu.

“Sen bizden kurtulmadın,” diye parladı diğer kadın. Biz seni kovduk.”

Natasha Corkwood son derece... sevimsizdi.

“Seni artık istemiyorduk ve başımızdan savdık,” diye ekledi Natasha, soğuk ve kaba sözcüklerle. “Diğer herkesin yaptığı gibi. Her zaman yapacakları gibi.” Abartılı bir kahkahayla meclise döndü. “Ve burada, bir dük için yarışabileceğini düşünüyor!”

Ne kadar sevimsizdi.

Yapabileceğinin en iyisi bu mu?

Hayır. Hayır, bu değildi. “*Senin* elde etmeyi düşündüğün dük, doğru mu?”

Natasha sıırıttı. “Benim *elde edeceğim* dük.”

“Korkarım çok geç kaldın,” derken, sözcükler ağzından tereddütsüz çıkmıştı.

“Nedenmiş o?” Soru Hagin’den gelmişti. Kendini beğenmiş yüzü, zehirli parfümü ve masal prensi gibi saçlarıyla Hâgin. Ve soru, sanki onunla konuşmaya tenezzül etmez gibi küçümseyerek sorulmuştu.

Sanki bir zamanlar hepsi arkadaş değilmiş gibi.

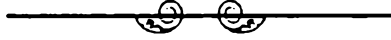
Daha sonra, vereceği cevap için bu arkadaşlığın hatırasını suçlayabilirdi. Sebebini bile anlayamadan, bir anda kaybettiği hayatın fısıltısı. Bunun kahredici üzüntüsü. Onu parçalara ayırıp harap etme biçimi.

Sonuçta, söylediklerinin baştan aşağı aptallık olduğu gerçektir, o halde söylemesinin bir nedeni olmalıydı. Tamamen delilik.

Öyle büyük bir yalandı ki, güneşi bile gölgeleyebilirdi.

“Dük için çok geç kaldın,” diye tekrarlardı, konuşurken bile ağzından çıkanlara engel olması gerektiğini bilerek. Ancak sözcükler zincirinden boşanmış atlar gibiydiler; başıboş, özgür ve vahşi. “Çünkü ben onu çoktan elde ettim.”

Bölüm Üç

Devil, Marwick Malikânesi'nde en son babasıyla tanıştığı gece bulunmuştu.

On yaşındaydı, bütün hayatını geçirdiği yetimhanede kalamayacak kadar büyümüşü. Devil, yetimhanede yaşı geçen çocukların başına neler geldiğine dair söylentiler duymuştu. Eğer anlatılanlar doğruysa, muhtemelen öleceği ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir ıslahevine gitmektense, kaçmaya hazırlanıyordu.

Devil anlatılanlara inanmıştı.

Her akşam, onun için gelmelerinin an meselesi olduğunu bilerek, özenle eşyalarını toplardı: Çamaşırhaneden aşırıldığı, kendine çok büyük gelen bir çift çorap. İkinci yemeğinden kalan ekmek kırıntısı veya bisküvi. Sayısız çocuk tarafından giyilmiş, artık elleri sıcak tutamayacak kadar delikle dolu bir çift eldiven. Ve bebek olarak bulunduğunda, kundağına tutturulmuş, üzerinde kırmızıyla gösterişli bir M harfi işlenmiş nakış parçası olan küçük yaldızlı bir iğne. İğnenin boyası uzun süre önce dökülerek tekrar pirince dönüşmüş, bembeyaz kumaş ise kirli parmakları yüzünden gri olmuştu.

Fakat Devil'in geçmişine ait olan tek şey ve geleceği için sahip olduğu tek umut kaynağıydı.

Her gece zifiri karanlıkta yatarken diğer çocukların gözyaşlarını dinliyor, saman yatağından koridora ve oradan kapıya uzanan adımları sayıyordu. Kapıdan dışarı ve gecenin içine doğru. Mükemmel tırmanırdı, o yüzden sokaklar yerine çatıdan kaçmaya karar vermişti, onu kovalayacak olurlarsa daha zor bulurlardı.

Gerçi kimse onun peşine düşecek gibi görünmüyordu.

Kimse onu isteyecek gibi görünmüyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydu. Onu almaya, ıslahevine götürmeye geliyorlardı. Saman yatağının kenarından yuvarlandı, iyice çömeldi ve eşyalarını toplayarak kapının yanındaki duvara yaslandı.

Kilit çevrildi ve açılan kapıdan bir mum ışığı görüldü, hava karardıktan sonra yetimhanede asla görülmeyen bir şeydi bu. İki çift bacağın arasından fırlayarak ışığa doğru koştu, koridorun yarısına ulaşmıştı ki güçlü bir el omuzunu kavradı ve ayaklarını yerden kesti.

Tekme ve çılgılık attı, karşı koyan bu eli ısırarak için kıvrıldı.

"Aman tanrım. Bu gerçek bir vahşi," dedi tok bir erkek sesi. Bunu duyan Devil tamamen hareketsiz kaldı. Daha önce hiç kimsenin bu kadar mükemmel ve düzgün İngilizce konuştuğunu duymamıştı. Isırmaya çabalamaktan vazgeçerek onu tutan adamı görmeye çalıştı: Bir ağaç kadar uzun ve hiç görmediği kadar temizdi, gözleri, dua ettikleri odanın döşemeleriyle aynı renkti.

Devil dua konusunda pek başarılı sayılmazdı.

Biri mumu Devil'in yüzüne tutunca, sakındı. "Bu o." Başpapaz.

Devil bir kez daha onu tutan kişiyi görmek için döndü. "İslahevine gitmeyeceğim."

“Elbette gitmeyeceksin,” dedi yabancı adam. Devil’in çıkınına uzanıp açtı.

“Hey! Onlar bana ait!”

Adam onu duymazdan geldi, çorapları ve bisküvileri bir kenara attı, iğneyi kaldırarak ışığa tuttu. Bu adamın, yabancıнын, annesinden kalan, geçmişinden kalan tek şeye dokunması Devil’i çileden çıkardı. Yumruk yaptığı küçük elleri kıvrıldı ve süslü adamın kalçasıyla buluştu. “O benim! Onu alamazsın!”

Adam acıyla tısladı. “Tanrım. Bu şeytan yumruk atmayı biliyor.”

Başpapaz kırıttı. “Bizden öğrenmedi.” Devil kaşlarını çatı. Başka nerede öğrenmiş olabilirdi? “Onu geri ver.”

İyi giyimli adam onu yanına çağırarak Devil’in hazinesini havada salladı. “Bunu sana annen mi verdi?”

Devil uzandı, adamın sözlerinden duyduğu utançtan nefret ederek iğneyi kaptı. Utanç ve özlem. “Evet.”

Adam başıyla onayladı. “Seni arıyordum.”

Devil’in göğsünde sıcak ve pek hoş olmayan bir umut alevi yandı.

Adam devam etti. “Dükün ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır efendim.”

“Öğreneceksin,” dedi adam.

Anılar sevimsizdi.

Devil, Marwick Malikânesi’nin uzun üst koridorunda ilerlerken, loş ışıklı alt kattan orkestranın çaldığı melodiler geliyordu. Babasının onu bulduğu geceyi on yıldır düşünmemişti. Belki daha fazla.

Fakat bu gece, bir şekilde hâlâ aynı kokan bu evde, o gecenin her ayrıntısını hatırlıyordu. Banyo, sıcak yemek, yumuşak yatak. Sanki uykuya dalmış ve bir rüyaya uyanmış gibi.

Ve o gece, bir rüyaydı.

Kâbus çok geçmeden başlamıştı.

Anıları zihninden uzaklaştırarak ana yatak odasına geldi, elini kapı kolunun üstüne koydu, hızla ve sessizce çevirerek içeri girdi.

Erkek kardeşi, elinde sallanan bir su bardağıyla pencerenin önünde duruyor, saçları mum ışığında sapsarı parlıyordu. Ewan, yüzünü Devil'a çevirmeden konuştu, "Bu akşam gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Ses aynıydı. Kültürlü, ölçülü ve tok, tıpkı babası gibi. "Dük gibi konuşuyorsun."

"Ben düküm."

Devil kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Demek istediğim bu değil."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Devil bastonunu iki kez yere vurdu. "Yıllar önce bir anlaşma yapmamış mıydık?"

Marwick yüzünün yanını ortaya çıkaracak kadar döndü. "On iki yıldır sizi arıyorum."

Devil şöminenin yanındaki koltuğa çökerek ayaklarını dükün durduğu yere uzattı. "Keşke bilseydim."

"Bence biliyordun."

Elbette biliyorlardı. Yaşları büyüdüğü andan itibaren bir dizi adam, yıllar önce yolu Londra'ya düşen üç yetimi sorarak kenar mahallelerde etrafı koklamaya başlamışlardı. İsimlerini, Covent Garden'da Piçler'in kendileri dışında hiç kimsenin bilmediği iki kız ve bir oğlan.

Piçler ve parasını istediği gibi değerlendirebilecek yaşta, kral kadar zengin olan genç Marwick Dükü Ewan dışında.

Fakat kenar mahallelerde geçen sekiz yıl Devil ve Whit'i güçlü oldukları kadar kurnaz, kudretli oldukları kadar ürkütücü yapmıştı ve cezalandırılma korkusuyla hiç kimse Çıplak Yumruklu Piçler hakkında konuşamazdı. Özellikle yabancılarla.

İzler kayboldukça, peşlerine düşenler pes eder ve sonunda giderlerdi.

Bu kez, onlar için gelen bir görevli değildi. Marwick'in kendisiydi ve her zamankinden daha iyi bir planı vardı.

"Bir eş aradığını ilan ederek dikkatimizi çekeceğini düşünmüş olmalısın," dedi Devil.

Marwick döndü. "İşe yaradı."

"Varis yok Ewan," dedi Devil, dükalığın ismini onun yüzüne karşı söyleyemedi. "Anlaşma buydu. Benimle yaptığın anlaşmadan döndüğün son zamanı hatırlıyor musun?"

Dükün gözleri karardı. "Evet."

O gece, Devil dükün sevdiği her şeyi elinden alarak kaçmıştı. "Bunu tekrar yapmayacağımı sana düşündüren nedir?"

"Çünkü bu kez ben bir düküm," dedi Ewan. "Ve bugünlerde yumrukların ne kadar güçlü olursa olsun Devon, benim gücüm Covent Garden'ı aşıyor. Hayatını cehenneme çeviririm. Ve sadece senin değil. Kardeşimizin. Adamlarının. İşinin. Her şeyi kaybedersin."

Buna değerci. Devil gözlerini kısarak kardeşine baktı. "Ne istiyorsun?"

"Onun için geleceğimi sana söylemiştim."

Grace. Takımın dördüncüsü, aralarında kan bağı olmasa da Whit ve Devil'in kardeş dedikleri kadın. Daha çocukken bile Ewan'ın âşık olduğu kız.

Üç erkek kardeş, henüz genç ve masumken ve ihanet aralarındaki bağı koparmadan önce, Grace'i korumaya yemin etmişlerdi.

Ewan'ın ihanetinde Grace dükaliğın en tehlikeli sırrı haline gelmişti, çünkü dükaliğın hak sahibi Grace'ti. Eski dük ve karısı düşesten olma Grace. Bir biçimde gayrimeşru olsa da, vaftiz edilen Grace.

Fakat şimdi, aradan yıllar geçtikten sonra, vaftiz adını taşıyan Ewan'dı.. Yasal olarak hiçbirine ait olmayan unvanı taşıyordu.

Grace, Ewan'ın unvanını, servetini ve geleceğini çaldığının yaşayan, soluk alan kanıtıydı ve Krallık bu hırsızlığı hafife almazdı.

Eğer açığa çıkarsa, Ewan'ın Newgate dışında bir ipin ucunda sallanacağı türden bir hırsızlıktı.

Devil gözlerini kısarak kardeşini süzdü. "Onu asla bulamayacaksın."

Ewan'ın gözleri karardı. "Ona zarar vermeyeceğim."

"Buna inanacağımızı sanıyorsan, soylularının söylediği kadar delisin demektir. Gittiğimiz geceyi hatırlamıyor musun? Ben ne zaman aynaya baksam hatırlıyorum."

Marwick'in bakışları Devil'in yanağındaki kötü yara izine, iktidar söz konusu ise kardeşliğin ne kadar önemsiz olduğunu gösteren o güçlü kanıtı kayd. "Başka şansım yoktu."

"O akşam hepimizin şansı vardı. Sen unvanı, parayı ve gücü seçtin. Whit, babamızın saçmalıkları seni tüketmeden önce işini bitirmek istediği halde, üçümüz de buna izin verdik. Bizim ölmemizi istediğin çok açık olduğu halde yaşamana izin verdik. Bir koşul; her ne kadar meşru evlat olmasan da babamız bir varis için çıldırıyordu, ama ölürlen bile o zevki tatmayacaktı. Bu savaşta daima karşı saflarda olacağız Dük. Kural, varis olmamasıydı. Tek kural. O yüzden bunca yıl haram unvanınla yaşamana izin verdik. Fakat şunu bil, eğer buna karşı gelmeye kalkarsan senin canına okurum ve bu hayatta seni mutlu edecek hiçbir şey kalmaz."

“Şu anda mutluluktan uçtuğumu mu sanıyorsun?”

Devil’in dileği buydu. Dükü hiçbir şeyin mutlu etmemesini diliyordu. Ewan’ın, kardeşlerin birbirine düştüğü, piç oğulların isim, unvan ve servet uğruna meşruiyet savaşı verdiği evde yaşadığını bildiğinden, kardeşinin sürdürdüğü bu efsanevi inziva onu çok eğlendirmişti. Üçünün de, doğumlarından gelen utanıcı yalanlayacak biçimde dans etmeyi, yemek yemeyi ve güzel konuşmayı öğrendikleri bu evde.

Çocukluklarına dair her anının kardeşini tüketmesini diliyordu, kahrolası canavar babasına düşkün oğul rolünü oynamaktan duyduğu pişmanlığın Devil’i tükettiği gibi.

Yine de yalan söyledi. “Umurumda değil.”

“On yıldan fazla bir süredir seni arıyordum ve nihayet buldum. Çıplak Yumruklu Piçler, zengin ve acımasız, Covent Garden’in göbeğinde kim bilir ne tür bir suç halkasını yönetiyorlar... *Benim* doğumuma vesile olan yerin göbeğinde, diye de ekleyebilirim.”

“Doğduğun yere ve bize ihanet ettiğin anda işin bitti,” dedi Devil.

“Binlerce farklı şekilde sayısız soru sordum.” Ewan sırtını dönüp elini hırsla sarı saçları arasında gezdirdi. “Kadın yok. Eş yok. Söz konusu olacak bir kız kardeş yok. O nerede?”

Sözlerinde panik vardı, cevap alamazsa çıldırabileceği konusunda belirsiz bir his. Devil, deli adamları ve saplantılarını anlayabilecek kadar uzun bir süre karanlıkta yaşamıştı. Garden ahalisini onlara sadık kıldığı için tanrılara bir teşekkür mesajı göndererek başını iki yana salladı. “Asla ulaşamayacağın bir yerde.”

“Onu benden aldın!” Panik öfkeye dönüşmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“Onu unvandan aldık,” dedi Devil. “Babanı hasta eden unvandan.”

“Aynı zamanda senin baban.”

Devil bu düzeltmeyi duymazdan geldi. “Seni hasta eden unvan. Kızı öldürmeye hazır eden unvan.”

Dük uzun bir süre tavana baktı. “Seni öldürmeliydim.”

“Kaçardı.”

“Şu anda seni öldürmeliyim.”

“O zaman onu asla bulamazsın.”

Tanıdık bir çene –babasını hatırlatan– kasıldı. Gözler çıldırdı, sonra karardı. “Öyleyse anla Devil, anlaşmanın bana düşen tarafına uymaya niyetim yok. Varislerim olacak. Ben bir düküm. Bir karım ve bir yıl içinde bir çocuğum olacak. Eğer onun nerede olduğunu söylemezsen, anlaşmamızı bozacağım.”

Öfkeden kudurma sırası Devil’daydı, bastonunun gümüş sapına biraz daha sıkı sarıldı. Kardeşini hemen şimdi öldürmeliydi. Onu kanlar içinde kahrolası zemine sererek sonunda Marwick sülalesine hakkını vermeliydi.

Siyah çizmesinin ucuyla bastonunun ucuna vurdu. “Senin hakkında bildiklerimi hatırlasan iyi edersin Dük. Tek kelimesi bile asılmana yeter.”

“Neden yapmıyorsun?” Soru, Devil’in beklediği gibi hırçın değildi. Sanki Ewan ölümü memnuniyetle karşılıyormuş gibi, acı bir şekilde sormuştu. Sanki bunu davet edermiş gibi.

Devil bunu fark etmemiş gibi yaptı. “Çünkü seninle oynamak daha eğlenceli.”

Bu yalandı. Devil bir zamanlar kardeşi olan bu adamı memnuniyetle yok ederdi. Fakat yıllar önce Whit’le birlikte

Marwick konağından kaçıp Londra'nın ve ürkütücü bir geleceğin yolunu tutarken, Grace'i koruyacaklarına yemin etmişlerdi. Bir yeminleri daha vardı ve bu sadece Grace'in kendisine ettikleri yemindi.

Ewan'ı öldürmeyeceklerdi.

"Evet, sanırım senin saçma oyununu oynayacağım," diyen Devil ayağa kalktı ve bastonunu iki kez yere vurdu. "Piç oğulun gücünü hafife alıyorsun, kardeşim. Kadınlar onları karanlıkta yürüyüşe çıkarabilen erkekleri severler. Müstakbel gelinlerini becermekten mutlu olacağım. Teker teker, sona erene kadar. Hiç tereddüt etmeden. Asla bir varise sahip olamayacaksın." Kardeşine yaklaşarak onun gözlerinin içine baktı. "Grace'i senin altından çekip aldım," diye fısıldadı. "Diğerlerini alamayacağımı mı sanıyorsun?"

Ewan'ın çenesi öfkeyle kasıldı. "Onu benden uzak tuttuğuna pişman olacaksın."

"Kimse Grace'i bir şeyden uzak tutmuyor. O senden kurtulmayı tercih etti. Yanında güvende olacağına inanmadı. En karanlık sırrının ispatı kendisiyken inanamazdı." Duraksadı. "Robert Matthew Carrick."

Bu ismi duyan dükün bakışları bulanıklaştı ve Devil söylenmelerin doğru olup olmadığını merak etti. Belki Ewan gerçekten deliydi.

Peşini bırakmayan geçmişi düşünüldüğünde bu şaşırtıcı olmazdı. Hiçbirinin peşini bırakmayan bir geçmiş.

Fakat Devil umursamadı ve devam etti. "O bizi seçti Ewan. Ve kur yaptığın her kadının böyle davranmasını sağlayacağım. Onların hepsini memnuniyetle becereceğim. Ve bunu yaparken, onları senin çılgın iktidar tutkundan kurtarmış olacağım."

“Sende aynı tutku olmadığını mı söylüyorsun? Bunun babamdan sana da miras kalmadığını mı sanıyorsun? Sana Covent Garden’ın Kralı diyorlar; para, güç ve günah etrafını sarmış.”

Devil sırtıttı. “Her biri hak ederek kazanılmıştır, Ewan.”

“Sanırım çalınmıştır demek istedin.”

“Çalınmış geleceklerle ilgili birkaç şey bilebilirsin. Çalınmış isimlerle ilgili. Marwick Dükü Robert Matthew Carrick. Covent Garden genelevinde doğan bir çocuk için havalı bir isim.”

Dükün kaşları çatıldı, bakışları giderek kararıyordu. “O halde bırakalım başlasın kardeşim, çünkü şimdiden bana bir nişanlı bahşedildi. Leydi Felicia Fairhaven ya da Fiona Farthing veya ona benzer saçma sapan bir ismi var.”

Felicity Faircloth.

Balkondaki aşağılıklar kadını paramparça edip zorlamışlar ve ölçüsüz küstahlıklarına uygun biçimde, bir dükle nişanlandığını iddia edecek ilhamı ona vermeden önce, onu bu isimle çağırmışlardı. Devil, kadının erkek kardeşinin işlerine bulaşmasına engel olamadan bu felaketin gelişimini izlemişti.

“Kadınları incitmek için ortaya çıkmadığına beni ikna etmeyi düşünüyorsan, bunun yolu masum bir kızı gündeme getirmek değil.”

Ewan’ın bakışları anında onunkilere çevrilince Devil söylediklerine pişman oldu. Ewan, bu sözlerin ne ima ettiğini düşünüyordu. “Onu incitmeyeceğim,” dedi. “Onunla evleneceğim.”

Bu sevimsiz ifade sinirini bozdu, ama Devil bu duyguyu göz ardı etmek için elinden geleni yaptı. Saçma sapan isimli Felicity Faircloth kesinlikle başını derde sokmuştu. Bu durumda adamın onunla nişanlanmaktan başka şansı yoktu.

Ewan üsteledi. “Ailesi umutsuzca bir düğün arayışında gibi... O kadar umutsuz ki, hanımefendi nişanımızı bu akşam bizzat ilan etti. Bildiğim kadarıyla tanışmıyoruz bile. Budalanın teki olduğu belli, ama umurumda değil. Mirasçı mirasçısıdır.”

Budalanın teki değildi. Büyüleyiciydi. Ukala ve meraklıydı, üstelik karanlıkta tahmin edebileceğinden daha rahattı. Tebessümüyle bir erkeğin ilgisini çekmemesi imkânsızdı.

Ona zarar vermek zorunda olması büyük talihsizlikti.

“Kızın ailesini bularak onlara unvan, servet, her şeyi sunacağım. Ne pahasına olursa olsun. Evliliğimiz pazar günü ilan edilecek,” dedi Marwick, hava durumundan söz eder gibi sakın bir ses tonuyla, “ve bu ay içinde herkes bizi evli görecek. Varislerim çok geçmeden yola çıkarlar.”

Kimsenin ikinci bir şansı olmaz. Neslini sürdürecektir bir eş olmadan imkânsız.

Felicity'nin sözleri Devil'in zihninde yankılandı. Olayların beklenmedik yönde gelişmesi kadını çok heyecanlandıracaktı. Marwick'le evlenerek istediğini elde edecekti. Bir kadın kahrmanın aristokrasiye geri dönüşü.

Ama dönemeyecekti.

Çünkü Devil buna asla izin vermeyecekti, tebessümü ne kadar güzel olursa olsun. Gerçi tebessümü, onu becermesini daha keyifli bir hale getirebilirdi.

Devil'in kaşları aşağı indi. “Felicity Faircloth'tan mirasçı sahibi olmak için cesedimi çiğnemen gerekir.”

“Covent Garden'ı Mayfair'a tercih edeceğinizi mi sanıyorsunuz?”

İkinci bir şans istiyorum.

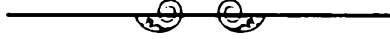
Mayfair, Felicity Faircloth'un istediği her şeydi. Ona sadece görmeye değer başka neler olduğunu göstermesi gerekiyordu. Bu arada en iyi vuruşunu yaptı. “Sanırım seninle bir ömür ge-

çirmektense, benimle risk almayı tercih eden ilk kadın olmayacak, Ewan.”

İşe yaradı.

Dük tekrar pencereye dönüp uzaklara baktı. “Defol.”

Bölüm Dört

Felicity, erkek kardeşinin peşinde olduğuna aldırmadan baba evinin kapısından içeri süzüldü. Durdu, halen kapıyı tutmakta olan uşağa gülümsemek için kendini zorladı. “İyi akşamlar Irving.”

“İyi akşamlar leydim,” diyen uşak kapıyı Arthur’un arkasından kapatarak kontun eldivenlerine uzandı. “Lordum.”

Arthur başını iki yana salladı. “Kalmayacağım Irving. Sadece kardeşimle biraz konuşacağım.”

Felicity, kendininkiyle tıpatıp aynı olan bakışları görmek için döndü. “Şimdi konuşmak mı istiyorsun? Eve dönene kadar sessizdin.”

“Buna sessizlik diyemem.”

“Ya, öyle mi?”

“Hayır. Suskunluk diyebilirim.”

Dudak büktü, ikizinin bakışlarından, yaşanan korkunç akşamı tartışma fikrinden ve bunun getirdiği suçluluk duygusundan kaçınmak için eldivenlerini okşamaya başladı.

“Tanrı aşkına Felicity, Hıristiyan âleminde senin cüretkârlığının ardından söyleyecek söz bulabilen bir tane erkek kardeş yoktur.”

“Of, lütfen. Küçük bir yalan söyledim.” Elini havada sallayarak merdivene doğru ilerlerken, sesinin sanki kendisi de dehşete düşmemiş gibi çıkması için uğraşıyordu. “Pek çok insan daha çirkin şeyler yaptı. Genelevde işe girmişim gibi davranmaya gerek yok.”

Arthur’un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Küçük bir yalan mı?” Felicity cevap vermeye fırsat bulamadan ekledi, “Genelev sözcüğünün ne olduğunu bile bilmemen gerekiyor.”

Felicity arkasına baktı, tırmandığı iki basamak ikizine tepeden bakması için yeterli olmuştu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Galiba genelev sözcüğünün anlamını bilmemin uygun olmadığını düşünüyorsun.”

“Düşünmüyorum. Biliyorum. Ayrıca genelev deyip durmaktan vazgeç.”

“Seni rahatsız mı ediyorum?”

Erkek kardeşi kahverengi gözlerini kısarak ona baktı. “Hayır, ama bunu dilediğini görebiliyorum. Ayrıca Irving’i kızdırmanı da istemiyorum.”

Uşağın kaşları havaya kalktı.

Felicity ona döndü. “Seni kızdırıyor muyum Irving?”

“Her zamankinden daha fazla değil leydim,” dedi yaşlı adam, bütün ciddiyetiyle.

Uşak uzaklaşırken Felicity kıkırdadı.

“Düştüğümüz duruma hâlâ gülebilecek birileri olduğuna sevindim.” Arthur tepedeki devasa avizeye baktı. “Tanrı aşkına Felicity.”

Başladıkları yere geri dönmüşlerdi, suçluluk ve panik dışında Felicity zerre kadar korku hissetmiyordu. “Öyle demek istemedim.”

Kardeşi ona bir bakış attı. “Genelev mi?”

“Vay, şimdi de sen mi espri yapıyorsun?”

Arthur ellerini iki yana açtı. “Başka ne yapacağımı bilmiyorum.” Durdu, sonra söyleyecek başka şeyler olduğunu düşündü. Malum şeyler. “Nasıl olur da düşünebilirsin...”

“Biliyorum,” diye onu susturdu Felicity.

“Hayır, bildiğini sanmıyorum. Yaptığın şey...”

“*Biliyorum,*” diye üsteledi Felicity.

“Felicity, bütün dünyaya Marwick Dükü’yle evleneceğini ilan ettin.”

Kusacak gibiydi. “Bütün dünya değil.”

“Hayır, sadece baş dedikoduculardan altı tanesiydi. Hiçbirinin seni sevmediğini eklemem gerek, o yüzden onları susturacak durumda değiliz.” Ona duyulan nefretin hatırlatılması, bulanık iç organlarına yardımcı olmuyordu. Bunun farkında olmayan Arthur bastırmaya devam ediyordu. “Önemli değil. Bütün balo salonu anında duysun diye orkestranın platformundan da bağırabilirdin. Marwick beni aramaya başlamadan ve onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce aceleyle oradan ayrılmam gerekti. Daha kötüsü, bütün toplananların önünde durarak seni yalancılıkla suçlamadan önce.”

Korkunç bir hataydı. *Biliyordu*. Fakat onu çok kızdırmışlardı. Ve çok kaba davranmışlardı. Ve kendini *yapayalnız* hissetmişti. “Niyetim öyle değildi...”

Arthur görünmeyen ağır bir yükü varmış gibi uzun ve derinden iç çekti. “Zaten niyetin hiçbir zaman öyle olmaz.”

Sözler yumuşaktı, neredeyse Felicity'nin duymaması için fısıldayarak konuşulmuştu. Veya orada değilmiş gibi. Fakat oradaydı. Her zaman olduğu gibi. "Arthur..."

"Bir adamın yatak odasında yakalanırken de niyetin öyle değildi..."

"Oranın adamın *yatak odası* olduğunu bile bilmiyordum." Kapı kilitliydi. Üst kattaki balo salonunda kalbini kırmışlardı. Kuşkusuz Arthur bunu asla anlayamazdı. Ona göre çok akılsızcaydı. Belki de öyleydi.

Arthur yeni bir şey söylemeye hazırlanır gibiydi. "Sonraki aylarda üç mükemmel teklifi geri çevirirken de *niyetin öyle değildi*."

Felicity sırtını düzeltti. O konuda niyeti öyleydi. "Yaşlanmaktan ya da beyinsizlerden hoşlanıyorsan kesinlikle mükemmel tekliflerdi."

"O adamlar seninle evlenmek istiyorlardı Felicity."

"Hayır, o adamlar benim çeyizimle evlenmek istiyorlardı. *Seninle* iş yapmak istiyorlardı," diye dikkat çekti. Arthur'un müthiş bir iş zekâsı vardı ve kaz tüylerini altına çevirebilirdi. "Hatta içlerinden bir tanesi istersem burada yaşamaya devam edebileceğimi söyledi."

Kardeşinin yanakları kızarmaya başladı. "Ne var bunda?"

Felicity gözlerini kırptırdı. "Aşksız bir evlilikte kocamla ayrı yaşamakta mı?"

"Lütfen," diye dalga geçti Arthur, "şimdi aşk faslı mı çıktı? Kendini evde kalmaya mahkûm edebilirsin."

Felicity gözlerini kısarak ona baktı. "Neden? Senin aşkın var."

Arthur sert bir şekilde soluğunu bıraktı. "O farklı."

Arthur yıllar önce Leydi Prudence Featherstone ile dillere destan bir aşk evliliği yapmıştı. Pru, Arthur ve Felicity'nin ba-

basının kır konutuna komşu olan köhne bir evde yaşıyordu. Bir derebeyliğin varisi, parlak genç Grout Kontu ve kendisine deli gibi âşık olan kocasına hemen bir mirasçı doğurduktan sonra, şu anda ikincisini beklemekte olan yoksul karısından söz edildiğinde bütün Londra içini çekerti.

Pru ve Arthur birbirlerine o kadar tuhaf bir biçimde hayrandılar ki, görmeden inanmak zordu. Asla tartışmazlardı, aynı şeylerden hoşlanırlar ve Londra'da düzenlenen balolarda sık sık boy gösterirlerdi, ama başkalarıyla bir araya gelmekten başa olmayı tercih ederlerdi.

Gerçekten mide bulandırıcıydı.

Ancak, o kadar da imkânsız denemezdi, değil mi? “Neden?”

“Çünkü Pru’yu kendimi bildim bileli tanıyorum ve aşk fırsatı herkesin karşısına çıkmaz.” Durdu, sonra devam etti, “Çıkarsa bile, sayısız zorluklarını da beraberinde getirir.”

Duydukları karşısında Felicity başını yana eğdi. Bu sözlerin anlamı neydi? “Arthur?”

Arthur başını iki yana sallayarak cevap vermeyi reddetti. “Mesele şu ki, yirmi yedi yaşındasın ve artık tereddüt etmekten vazgeçerek düzgün bir adamla evlenmenin zamanı. Tabii artık bunu neredeyse imkânsız hale getirdin.”

Fakat Felicity yaşlı bir koca istemiyordu. Bundan fazlasını istiyordu. Öyle bir adam istiyordu ki... aslında kendisi de bilmiyordu, ama onunla sadece evlenerek kalan hayatında yalnız bırakmaktan fazlasını yapacak biri olmalıydı.

Bununla beraber, çılgınca hareketleri yüzünden ailesinin acı çekmesini istemiyordu. Bakışlarını ellerine indirerek gerçeği söyledi. “Üzgünüm.”

“Pişmanlığın yeterli değil.” Cevabı sertti; doğduklarından beri, hatta daha öncesinden beri birlikte olduğu ikiz kardeşin-

den beklemediği kadar sertti. Kahverengi gözlerindeki bakışı yakaladı –bu gözleri çok iyi tanıyordu, çünkü kendi gözlerinin aynısıydı– ve ne olduğunu gördü. Belirsizlik. Hayır. Daha kötü. Hayal kırıklığı.

Basamaktan aşağı ona doğru bir adım attı. “Arthur, ne oldu?”

Kardeşi yutkunarak başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Sadece... Bir şansımız olabileceğini düşünmüştüm.”

“Dükle mi?” Gözleri kuşkuyla açıldı. “Olamazdı Arthur. O sözleri sarf etmeden önce bile.”

“Dük değil...” Ciddi biçimde duraksadı. “Uygun bir eşleşme.”

“Bu akşam benimle tanışmak isteyen bir beyefendiler grubu mu vardı?”

“Matthew Binghamton vardı.”

Felicity gözlerini kırptırdı. “Bay Binghamton ölesiye sıkıcı.”

“Kral kadar zengin,” dedi Arthur.

“Korkarım onunla evlenebileceğim kadar değil. Parayla kişilik satın alınmıyor.” Arthur homurdanınca ekledi, “Evde kalırsam benim için çok mu kötü olur? Evlenmeye uygun biri olmadığım için kimse seni suçlamaz. Baban Bumble Markisi ve sen de bir kont ve onun varisisin. Eş olmadan da idare edebiliriz, ne dersin?”

Olanlar yüzünden kesinlikle çok utansa da, oradaki maskaralığı sona erdirdiği için kendisinden son derece hoşnuttu.

Arthur başka bir şey düşünüyor gibiydi. Önemli bir şey.

“Arthur?”

“Ayrıca Friedrich Homrighausen vardı.”

“Friedrich...” Felicity başını eğdi, dehşet içindeydi. “Arthur, Herr Homrighausen Londra’ya bir hafta önce geldi ve İngilizce bilmiyor.”

“Bunu sorun edeceğini sanmıyorum.”

“Almanca bilmediğim için *benim* bunu sorun edebileceğim aklına gelmedi mi?”

Arthur bir omuzunu kaldırdı. “Öğrenebilirsin.”

Felicity gözlerini kırptırdı. “Arthur, Bavaria’da yaşamaya niyetim yok.”

“Çok güzel olduğunu duydum. Homrighausen’in bir kalesi varmış.” Elini havada salladı. “Kuleli.”

Felicity tekrar başını eğdi. “Kuleler için mi pazara çıkarıldım?”

“Olabilir.”

Felicity kardeşini izlerken aklından alaycı düşünceler geçiyordu, yüksek sesle ifade edemediği şeyler, o yüzden “Arthur?” demekle yetindi.

Arthur cevap vermeye fırsat bulamadan yukardan yarım düzine havlama sesi geldi, ardından biri konuştu, “Of tanrım. Yoksa balo planlandığı gibi gitmedi mi?” Bu soruyu sorduğu anda, Bumble Markizi’nin gururu, dachshund cinsi uzun tüylü üç köpek merdivenden aşağı hücum etti. Evden çıkmasına engel olan soğuk algınlığı yüzünden burnu kızarmıştı, ama yine de omuzlarına dökülen gümüş rengi saçları ve şarap rengi elbisesiyle, kadın tam bir zarafet içindeydi. “Dükle tanıştın mı?”

“Aslına bakarsan, tanışmadı,” dedi Arthur.

Markiz tek kızına hayal kırıklığı içinde baktı. “Of, Felicity. Böyle olmaz. Dükler ağaçta yetişmiyor, biliyorsun.”

“Öyle mi?” Felicity, arka ayakları üstünde eteklerini patileyen köpekleri uzaklaştırmaya çalışırken, ikizinin sessiz kalmasını umarak sesini sertleştirdi. “Aşağı! Defolun!”

“Düşündüğün kadar esprili değilsin,” diye devam etti annesi, aşağıdaki köpek saldırısını görmezden gelerek. “Her yıl belki

sadece *bir* dük uygun olabiliyor? Bazı yıllar hiç olmayabiliyor! Geçen sene zaten fırsatı kaçırdın.”

“Haven Dükü zaten evliydi anne.”

“Hatırlamıyormuşum gibi söylemene gerek yok!” diye işaret etti annesi. “Seninle evlenmeyi düşünmeden nasıl kur yapabildiği hakkında onunla sıkı bir konuşma yapmak isterdim.”

Felicity daha önce binlerce kez dinlediği monoloğu duymazdan geldi. Diğer kocaların Felicity için kendini parçalamadığı gerçeği olmasa, düke imza attırma yarışına onu göndermezlerdi, o yüzden adamın karısıyla evli kalmayı tercih etmesini pek umursamamıştı.

Haven Düşesi’nden oldukça hoşlandığı gerçeği bir tarafa, evlilik kurumuyla ilgili oldukça önemli bir bilgiye ulaşmıştı; deli gibi âşık bir adamdan olağanüstü bir koca oluyordu.

Felicity’nin listesinde deli gibi âşık bir koca olduğundan değildi. Bu akşam o tren kaçmıştı. Tamam. Dürüst olmak gerekirse aylar önce kaçmıştı, ama bu akşam gerçekten de tabuta son çiviye çakmıştı. “Metaforları karıştırıyorum.”

“Ne?” diye çıkıştı Arthur.

“Ne yapıyorsun?” diye tekrarladı annesi.

“Hiçbir şey.” Elini havada salladı. “Yüksek sesle düşünüyordum.”

Arthur içini çekti.

“Tanrı aşkına Felicity. Bu dükü elde etmeni sağlamaz,” dedi markiz.

“Anne, Felicity’nin dükü elde ettiği filan yok.”

“Bu tavırla edemez,” diye çıkıştı annesi. “Bizi bir baloya davet etti! Bütün Londra onun bir eş aradığını düşünüyor. Ve sen, bir markinin kızı, bir kontun kız kardeşisin ve bütün dışlerin ağzında!”

Felicity çığlık atma, ağlama, gülme ya da üçünü birden yapma dürtüsüne direnerek bir anlığına gözlerini kapattı. “Günümüzde düklerin baktığı bu mu? Dış sayısı?”

“Bu da işin bir parçası!” diye üsteleyen markizin öfkeli sözcükleri kulak tırmalayan bir öksürüğe dönüştü. Mendiliyle ağzını kapadı. “Bu soğuk algınlığına lanet olsun yoksa takdimi kendim yapardım!”

Felicity, iki gün önce Bumble Malikânesi’ne soğuk algınlığı gönderen tanrı hangisiyse sessizce ona teşekkür etti yoksa Marwick Dükü’yle dans etmekte ya da ratafia içmekte zorlanacağına kuşku yoktu.

Kimse ratafia sevmezdi bile. Neden Hıristiyan âlemindeki her baloda ratafia bulunduğuna Felicity’nin aklı ermiyordu.

“Takdimi sen yapamazdın,” dedi Felicity. “Marwick’le tanışmadın. Hiç kimse tanışmadı. Çünkü o münzevi bir deli, eğer dedikodular doğruysa.”

“Kimse dedikoduya inanmaz.”

“Anne, herkes dedikoduya inanır. İnanmasalardı...” Markiz hapşırırken bekledi. “Çok yaşa.”

“Tanrı çok yaşamamı isteseydi, Marwick Dükü’yle evlenmeni sağlardı.”

Felicity gözlerini devirdi. “Anne, bu akşamdan itibaren Marwick Dükü benimle ilgilenecek olursa, bu onun devasa evinde aylıklık ederek bekâr kadın koleksiyonu yapan ve özel müzesi için onlara şatafatlı elbiseler giydiren gerçek bir deli olduğunun açık işaretidir.”

Arthur gözlerini kırıştırdı. “Bu biraz acımasız oldu.”

“Saçmalık,” dedi annesi. “Dükler kadın toplamaz.” Durdu. “Bir dakika. *Bu akşamdan itibaren mi?*”

Felicity sustu.

“Arthur?” diye dürtükledi annesi. “Bunun dışında, gece nasıldı?”

Felicity sırtını annesine döndü ve yalvaran gözlerle kardeşine baktı. Felaket geceyi annesine sayıp dökmeye tahammül edemeyecekti. O yüzden uykuya ihtiyacı vardı. Ve muhtemelen afyon ruhuna. “Olaysızdı, değil mi *Arthur*?”

“Ne yazık,” dedi markiz. “Oltaya takılan fazladan kimse yok mu?”

“Fazladan?” diye tekrarladı Felicity. “Arthur, sen de mi koca arıyorsun?”

Arthur genzini temizledi. “Hayır.”

Felicity kaşlarını kaldırdı. “Kime hayır?”

“Anneme hayır.”

“Of,” dedi markiz yukardan. “Binghamton bile mi? Veya Alman?”

Felicity gözlerini kırıştırdı. “Alman. Herr Homrighausen.”

“Bir kalesi olduğu söyleniyor!” diyen markizi yine bir öksürük krizi tuttu, bunu koro halinde havlamalar izledi.

Felicity annesini duymazdan geldi, bütün ilgisi, öfkeyle cevap vermeden önce onunla göz temasından kaçman erkek kardeşinin üstündeydi. “Evet.”

Bu sözcük, daha önce Felicity’nin bilincine fısıldayan düşüncenin kilidini açtı. “Onlar zengin.”

Arthur ona bir bakış attı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Felicity annesine baktı. “Bay Binghamton, Herr Homrighausen, Marwick Dükü.” Arthur’a döndü. “Bir tanesi bile bana uygun değil. *Fakat hepsi zengin.*”

“Yapma Felicity! Hanımefendiler taliplerinin mali durumlarını tartışmazlar!” diye haykırdı markiz, köpekler havlıyor ve tombul bebekler gibi etrafında sıçrayarak dönüyorlardı.

“Ancak onlar benim talibim değil, öyle değil mi?” diye sordu, erkek kardeşine suçlayıcı bir bakış atarak. “Zaten olsalar bile... bu akşam durumu batırdım.”

Markiz bu sözler karşısında içini çekti. “Bu kez ne yaptın?”

Felicity, uygun taliplerin kaçmasına neden olacak bir şey yapması beklenirmiş gibi bir tonda söylenen bu sözleri duymazdan geldi. İşin gerçeği, kesinlikle ilgisiz bir şey yapmıştı. İlgili gerçek ise şuydu: ailesi ondan bir sır saklıyordu. “Arthur?”

Arthur dönüp annesine baktı ve sanki Felicity kardeşinin gözlerinde çocukluklarından kalma hüsrana dolu yalvarmayı fark etti. Sanki son vişneli turtayı yürütmüş ya da Arthur ve arkadaşlarıyla o gün öğleden sonra göle gitmek istemiş gibi. Kardeşinin, yukarıda annesinin durduğu yere uzanan bakışını izledi ve bir an için tam bu pozisyonda, ebeveynler yukarıda çocuklar aşağıda, son derece küçük sorunları çözmek için Solomon gibi bekledikleri zamanları zihninden geçirdi.

Fakat bu küçük bir sorun değildi.

Annesinin yüzündeki çaresizlik bir anlam ifade ediyorsa, bu sorun Felicity’nin tahmin edebileceğinden de büyüktü.

“Ne oldu?” diye sordu Felicity, kardeşinin tam önünde durmak için yer değiştirerek. “Hayır. Anneme değil. Gördüğüm kadarıyla konunun merkezinde ben varım, o yüzden ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Ben de aynı şeyi sorabilirim,” dedi annesi yukardan.

Felicity yukardaki markize hitap ederken dönüp bakmadı. “Bütün Londra’ya Marwick Düküyle evleneceğimi ilan ettim.”

“Ne yaptın?”

Sahipleri yeni bir öksürük krizine yenik düşünce, köpekler tekrar yüksek sesle ve çılgınca havlamaya başladı. Yine de, Felicity bakışlarını erkek kardeşinden ayırmadı, "Biliyorum. Korkunç. Başıma biraz dert açtım. Fakat bu konuda yalnız değilim... değil mi?" Arthur'un suçlu bakışını yakaladı ve tekrarladı, "Değil mi?"

Arthur derin bir soluk aldı ve bir süre sonra umutsuzca bıraktı. "Hayır."

"Bir şey oldu."

Arthur başıyla onayladı.

"Parayla ilgili bir şey."

Arthur tekrar onayladı.

"Felicity, erkeklerle para konularını konuşmayız."

"O halde anneciğim, gitsen iyi olur, ama ben bu konuşmayı sürdürmek niyetindeyim." Arthur'un kahverengi gözleri onun kilerle buluştu. "Parayla ilgili bir şey."

Arthur uzaklara, evin arka tarafındaki karanlık bir koridorun ucundan, akıbetlerinin sallantıda olduğundan habersiz iki düzine insanın yaşadığı hizmetlilerin odalarına uzanan dar merdivene baktı. Felicity'nin bütün kalbiyle sevdiği erkek kardeşi, son bir kez daha başıyla onayladı ve devam etti, "Hiç yok."

Felicity gözlerini kırttı, birden gelen bu sözler şok ediciydi. "Bu ne anlama geliyor?"

Hayal kırıklığı ve hiddeti yüzünden okunan Arthur arkasını döndü, ellerini iki yana açarak tekrar Felicity'ye dönmeden önce parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sence ne anlama geliyor? Para yok."

Felicity başını iki yana sallayarak basamaktan aşağı indi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen Midas'sın."

Arthur güldü, sesinde mizahtan eser yoktu. “Artık değil.”

“Arthur’un suçu değil,” diye seslendi sahanlıktaki Bumble Markizi. “Kötü bir anlaşma olduğunu bilmiyordu. Diğer insanların güvenilir olduğunu düşündü.”

Felicity başını tekrar iki yana salladı. “Kötü bir anlaşma mı?”

“Kötü bir anlaşma değildi,” dedi Arthur yavaşça. “Dolandırılmadım. Sadece...” Felicity ona doğru yürüdü, elini uzatarak kardeşini rahatlatmaya çalıştı. Arthur devam etti, “Kaybedebileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Felicity uzanıp onun ellerini tuttu, “Her şey yoluna girer,” dedi yumuşak bir tonda, “Demek bir miktar para kaybettin.”

“Bütün parayı.” Kardeşininkilerle kenetlenmiş ellerine baktı. “Lanet olsun Felicity. Pru asla öğrenmemeli.”

Felicity, Arthur’un yaptığı kötü yatırımların yengesini zerre kadar ilgilendireceğini düşünmüyordu. Gülümsedi. “Arthur. Sen toprak sahibi bir markinin varisisin. Babam işini ve itibarını düzeltmekte sana yardım edecektir. Araziler var. Evler. Bu kendi kendine düzeldir.”

Arthur başını salladı. “Hayır Felicity. Babam yatırımını bana yaptı. Her şey gitti. Meşruten vakfedilmemiş olan her şey.”

Gözlerini kırıştıran Felicity sonunda dönüp annesine baktı. Bir eli göğsünde duran kadın başıyla onayladı, “Her şey.”

“Ne zaman?”

“Önemli değil.”

Tekrar kardeşine döndü. “Doğrusunu istersen, bence önemli. Ne zaman?”

Arthur yutkundu. “On sekiz ay önce.”

Felicity’nin ağzı açık kalmıştı. On sekiz ay. Bir buçuk yıldır ona yalan söylüyorlardı. Onu idealin yanına bile yaklaşmayan adamlarla evlendirmeye çalışmışlar, Haven Dükü’nün ikinci ka-

rısı olabilmek için kalbini kazanmaya çalışan diğer dört kadınla birlikte kepaze bir kır evi partisine göndermişlerdi. Mülkiyete, köpeklerine ve çocuklarına (aynen bu sırayla) önem veren annesi, Felicity'nin Dük'le evlenebilmek için rekabet etmesinin mükemmel bir fikir olduğunu söylediği anda anlamalıydı.

Babası buna izin verdiği anda anlamalıydı.

Ve erkek kardeşi.

Tekrar ona döndü. "Dük zengindi."

Arthur gözlerini kırptı. "Hangisi?"

"İkisi de. Geçen yaz. Bu gece."

Arthur başıyla onayladı.

"Ve bütün diğerleri."

"Yeterince zengindiler."

Kan beynine sıçramak üzereydi. "Onlardan biriyle evlenmem gerekiyordu."

Arthur başıyla onayladı.

"Ve bu evlilik kasaları doldurmak için olacaktı."

"Düşünce buydu."

Bir buçuk yıldır onu kullanıyorlardı. Bilgisi dışında planlar yapıyorlardı. Bir buçuk yıldır. Bu oyunda bir piyundu. Başını iki yana salladı. "Neden bana hedefin her ne pahasına olursa olsun evlilik olduğunu söylemedin?"

"Çünkü değildi. Seni herhangi biriyle evlendirmezdim..."

Felicity bu sözlerdeki tereddütü duydu. "Bununla beraber?"

Arthur içini çekerek elini havada salladı. "Bununla beraber." Felicity arkasından gelecek söylenmeyen sözcükleri de duydu. "Birini bulmamız gerekiyordu."

Başını iki yana sallayarak annesine döndü. "Bütün o mazeretler... Kır evine gitmemek için uydurulan tonlarca sebep."

“Seni üzmemek istemedik,” diye cevap verdi annesi. “Sen zaten...”

Sahipsiz. İşi bitmiş. Unutulmuş.

Felicity başını salladı. “Ya kiracılar?” Kırısaldaki arazilerde çalışan hamarat insanlar. Geçimini sağlamak için unvana güvenenler. Korunmak için.

“Şu anda ürettikleri kendilerine kalıyor,” dedi Arthur. “Hayvan ticaretini kendileri yapıyor, evlerini kendileri onarıyorlar.” Şimdilik korunuyorlardı, ama arazinin bağlı olduğu unvan tarafından değil.

Hiç para yoktu. Araziyi gelecek nesiller için koruyacak hiçbir şey yoktu... Kiracıların çocukları için. Arthur’un küçük oğlu ve yolda olan ikincisi için. Eğer evlenmezse, kendi geleceği için.

Bir skandalı daha göze alamayız.

Arthur’un sözleri davetsizce tekrar zihninde yankılandı. Yeni, gerçek anlamıyla.

On dokuzuncu yüzyılda, artık bir unvan sahibi olmak eskiden olduğu gibi bir yaşam tarzı sağlamayı garanti etmiyordu; Londra’nın her yerinde yoksul düşmüş soylular vardı ve çok geçmeden Faircloth ailesi onların arasındaki yerini alacaktı.

Bu Felicity’nin suçu değildi, ama bir şekilde öyle hissediyordu. “Ve artık, benimle evlenmeyecekler.”

Arthur utanç içinde bakışlarını kaçırdı. “Artık seninle evlenmeyecekler.”

“Çünkü yalan söyledim.”

“Bu kadar çarpıcı bir yalan söylemenin sebebi ne olabilir?” diye aşağı seslendi annesi, panikten nefesi kesilmişti.

“İkinizin böyle çarpıcı bir sırrı saklamanızın sebebiyle aynı olduğunu düşünüyorum,” dedi, hayal kırıklığı içindeki Felicity. “Umutsuzluk.”

Öfke. Yalnızlık. Neler olacağını düşünmek zorunda kalmadan geleceği biçimlendirme arzusu.

İkiziyle göz göze geldiler, bakışları açık ve dürüsttü. “Bir hayatıydı.”

Çenesini kaldırdı, öfke ve dehşet içini sarmaya başlamıştı. “Benimki de.”

“Sana söylemeliydim.”

“İkimizin de yapmış olması gereken pek çok şey var.”

“Seni koruyabileceğimi düşündüm...” diye söze başladı, ama Felicity onu susturmak için elini kaldırdı.

“Kendini koruyabileceğini sandın. Sevmen ve üzerine titremen gereken karma, kendi gerçeğinle ilgili doğruları söylemekten sakınabileceğini sandın. Kendini bunun utancından koruyabileceğini sandın.”

“Sadece utanç değil. Endişe. Ben onun kocasıyım. Onu korumak için varım. Hepsini.” Bir eş. Bir çocuk. Yolda olan bir diğeri.

Felicity’nin içini bir hüznün kapladı. Kendi hayal kırıklığı ile hafifçe renklendirilmiş bir şefkat kısıntısı. Kendi korkusu. Çok fazla hata yaptığı için, çok yüksek sesle konuştuğu için, çok düşüncesizce davrandığı için hissettiği suçluluk duygusu.

Sessizliğin ardından Arthur ekledi, “Seni kullanmayı düşünmemeliydim.”

“Hayır,” dedi, onun rahatlamasına fırsat vermeyecek bir öfkeyle. “Yapmamalıydın.”

Arthur yine neşesiz bir kahkaha attı. “Sanırım hak ettiğim cezayı buldum. Sonuçta, zengin bir dükle evlenmeyeceksin. Veya zengin herhangi biriyle. Dolayısıyla beklentilerini azaltmak zorunda değilsin.”

Felicity'nin koca bir yalan söyleyerek beklentilerinin karşılanması ihtimalini yok etmesi dışında. Ayrıca, ailesinin tehli- kede olan geleceğini güvence altına alma ihtimalini de yok et- mişti. Artık onu kimse istemezdi, sadece geçmişteki davranış- ları yüzünden lekelenmekle kalmamış, üstelik yalan söylemişti. Herkesin ortasında. Bir dükle evlenme konusunda.

Aklı başında hiçbir erkek bunu affedilebilir bir kusur olarak göremezdi.

Elveda beklentiler.

“Başımızın üstünde bir çatımız yoksa beklentiler onlar için harcanan düşüncelere değmez.” Sanki Felicity'nin düşünceler- ini okumuş gibi, markiz yukardan içini çekti. “Tanrı aşkına Felicity, sen gerçekten neyin tesiri altındasın?”

“Önemi yok anne,” diye araya giren Arthur, Felicity'nin ko- nuşmasına fırsat vermedi.

Arthur... Her zaman onu koruyan adam. Her zaman, herke- si korumaya çalışan budala.

“Haklısın,” diye iç geçirdi markiz. “Sanırım bu noktada *her- kesin* gözü açıldı ve hak ettiğimiz rezalet yerimize geri döndük.”

“Öyle görünüyor,” diyen Felicity'nin içinde suçluluk, öfke ve hayal kırıklığı hep birlikte mücadeleye girişmişti. Sonuçta, bir dişi olarak, bu gibi durumlarda tek bir hedefi olması gerekiyordu... Para için evlenerek ailesinin şerefini ve servetini geri kazanmak.

Tek sorun, bu akşamdan itibaren onunla evlenecek kimse kalmamasıydı.

En azından aklı başında biri.

Felicity'nin bu konuşmadan duyduğu nefreti hisseden Art- hur ellerini onun omuzlarına koydu, uzanarak alnına saf ve kardeşçe bir öpücük kondurdu. “Halledeceğiz,” dedi kararlı bir tonda. “Başka bir yol bulacağım.”

Felicity göz pınarlarında birikmek üzere olan yaşlara aldır-
madan başıyla onayladı. On sekiz ayın geçtiğini ve Arthur'un
tek kurtuluşunun onun evliliği olduğunu biliyordu. "Eve, eşi-
nin yanına git."

Hepsinin karıştığı bu güç durumdan habersiz, güzel ve sevgi
dolu karısının hatırlatılmasıyla sözcükler Arthur'un boğazına
dügümlendi. Şanslı Prudence. Arthur tekrar konuşmayı başa-
rabilğinde, fısıldadı. "O bilmemeli."

Sözlerindeki korku çok açıldı. Dehşet vericiydi.

Ne kadar zor bir duruma düşmüşlerdi.

Felicity başıyla onayladı. "Bu bizim sırrımız."

Kapı Arthur'un arkasından kapanınca, Felicity geçen sezon-
dan kalma, verip yenisini almaktansa üstünde modaya uygun
değişiklikler yaparak giydiği elbisesinin eteklerini kaldırdı. Na-
sıl fark edememişti? Basamakları çıktı, köpekler önünde dönüp
duruyorlardı.

Sahanlığa ulaşınca annesiyle yüz yüze geldi. "Köpeklerin
beni öldürmeye çalışıyor."

Markiz başıyla onayladı, konunun değişmesine izin verdi.
"Mümkündür. Çok zekiler."

Felicity zoraki gülümsedi. "En sevgili çocukların."

"Diğerlerinden daha az sorun çıkarıyorlar," diyen annesi
eğilip uzun, tüylü hayvanlardan birini kucağına aldı. "Dük ya-
kışıklı mıydı?"

"Kalabalığın içinde pek fark edemedim, ama sanırım öy-
leydi." Felicity birdenbire diğer adamı düşündüğünü fark etti.
Karanlıktakini. Görmeyi dilediği tek adam. Görünmez bir alev
gibi, sanki sihirli biriydi.

Fakat bu gecenin ona öğrettiği bir şey varsa, sihir gerçek değildi.
Gerçek olan tek şey sorundu.

“Bütün istediğimiz uygun bir eşti.” Annesinin sesi düşüncelerini yarıda kesti.

Felicity’nin dudakları büzüldü. “Biliyorum.”

“Göründüğü kadar kötü mü?”

Sen bizden kurtulmadın. Biz seni kovduk.

İşi bitmiş Felicity. Unutulmuş Felicity. Sahipsiz Felicity.

Dük için çok geç kaldın. Çünkü ben onu çoktan elde ettim.

Felicity başıyla onayladı. “Çok daha kötü.”

Yatak odasına giden karanlık koridora yöneldi. Loş odaya girdiğinde eldivenlerini ve küçük el çantasını kapının içindeki küçük masaya fırlattı, kapıyı kapatıp yaslandıktan sonra, saatler önceden, Marwick balosu için giyindiğinden beri tuttuğu nefesi sonunda bıraktı.

“Ne felaket.”

Kısacık bir an, kendisi olmasaydı –çok uzun, çok sıradan, çok yaşlı ve dobra, seçkin bir bekârla flört etme umudu asla olmayan gerçek bir ayrıkotu– ne yapacağını hayal etti. Evden gizlice sıvışarak kahredici suçunu işlediği olay yerine geri dönmeyi hayal etti.

Sahip olabileceğinden fazlasını istiyordu.

Kendisi olmasaydı, bunu yapabilirdi. Dükü bularak ona kur yapabilirdi. Ona diz çöktürmeyi başarabilirdi. Eğer güzel, esprili ve zeki olabilseydi. Dünyanın kıyısında değil, merkezinde olabilseydi. Anahtar deliğinden gözetlemek yerine, odanın içinde olabilseydi.

Tutku uyandırabilseydi; sihir gibi, bir adamı tüketen cinsten. Ateş gibi. Alev gibi.

Bu düşüncenin ardından gelen sınırsız fantezi midesini burktu. Hayal bile edemediği büyük bir zevk. Onun için yanıp tutuşan bir dük.

Neslini sürdürecektir bir eş.

“Keşke ateş olsaydım,” dedi yukardaki cibinliğe. “Bu her şeyi çözerdi.”

Ancak imkânsızdı. Farklı bir ateş türü hayal etti, Mayfair’i parçalayarak geleceğini, ailesini yakıp kül eden.

İsimleri kafasında canlandırdı.

Palavracı Felicity.

Sahtekâr Felicity.

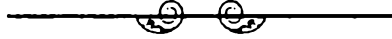
“Tanrı aşkına Felicity,” diye fısıldadı.

Hava ağırlaşana kadar, geleceğini düşünerek uzun bir süre utanç ve panik içinde yatağında uzandı, sonra elbisesinden kurtulmak için bir hizmetçi çağırırmaktansa elbiseyle uyumaya karar verdi. Ancak fazlasıyla ağır ve dardı, korsesi şimdiden so-
luk almasını güçleştiriyordu.

Homurdanarak doğruldu, yatağının başucunda duran masadaki mumu yaktı ve hizmetçiyi çağırarak için kordonu çekmeye gitti.

Kordona uzanmaya fırsat bulamadan karanlığın içinden bir ses geldi. “Yalan söylememelisin Felicity Faircloth.”

Bölüm Beş

*F*elicity küçük bir çığlık atarak havaya sıçradı ve yüzünü odanın diğer tarafına döndü. Karanlığın içinde her şey yerli yerinde görünüyordu.

Mumunu yukarı kaldırarak köşelere doğru baktı, ışık nihayet ayak bileklerinden çaprazlanmış mükemmel cilalı siyah çizmelere dokundu. Bir ayağının üzerinde, bir bastonun parlayan gümüş ucu duruyordu.

Bu oydu.

Burada. Onun yatak odasında. Sanki gayet normal bir şeymiş gibi.

Zaten bu akşam hiçbir şey normal değildi.

Kalbi, akşamın erken saatlerinde olandan daha hızlı atmaya başladı ve Felicity kapıya doğru geriledi. “Sanırım yanlış evdesiniz bayım.”

Çizmeler kıpırdamadı. “Doğru evdeyim.”

Gözlerini kırıştırdı. “O halde kesinlikle yanlış odadasınız.”

“Aynı zamanda doğru oda.”

“Burası benim yatak odam.”

“Gece vakti kapını çalıp konuşmak istediğimi söyleyemedim, değil mi? Komşular şok olurdu ve hakkında neler düşünürlerd?”

Sabah bütün Londra söylediği yalanı öğrenince, komşuların zaten şok olacağını belirtmeye gerek duymadı.

Yine de adam onun düşüncesini duymuştu. “Neden yalan söyledin?”

Felicity soruyu duymazdan geldi. “Yatak odamda yabancılarla konuşmam.”

“Ama biz yabancı değiliz aşkım.” Bastonun gümüş ucunu çizmesinin burnuna yavaş ve eşit bir ritimle vurmaya başladı.

Felicity’nin dudakları seğirdi. “Önemsiz insanlara ayıracak fazla zamanım yok.”

Karanlıkta olduğu halde, adamın gülümsediğini hissedebiliyordu. “Ve bu akşam, bunu ispat ettin, değil mi Felicity Faircloth?”

“Yalan söyleyen sadece ben değilim.” Karanlığa doğru gözlemini kıstı. “Kim olduğumu biliyordunuz.”

“Bu evin değerini düşürecek büyüklükte bir yalan söyleyen tek kişi sensin.”

Felicity kaşlarını çatı. “Beni alt ettiniz beyefendi. Ne amaçla? Korkutmak mı?”

“Hayır. Öyle bir niyetim yok.” Adamın sesi, içinde gizlendiği karanlık kadar derindi. Alçak, sakın ve bir şekilde silah atışından daha net.

Felicity’nin kalbi gümbürdüyordu. “Bence yapmak istediğiniz tam olarak bu.” Gümüş uç tekrar tıklamaya başlayınca kadın sinirli bakışını ona çevirdi. “Ayrıca, korku yerine öfke hissetmeye karar vermeden önce gitseniz iyi olur diye düşünüyorum.”

Sessizlik. *Tık tık.*

Sonra adam hareket ederek ışığa doğru eğildi, böylece Felicity onun uzun bacaklarını ve bir uyluğuna dayadığı silindirik şapkasını görebildi. Eldivenlerini çıkarmıştı, omuzlarına mükemmel oturan paltosunun siyah kollarının altında, sağ elinin başparmağına, işaret ve yüzük parmaklarına taktığı üç gümüş yüzük mum ışığında parlıyordu. Işık halkası keskin ve temiz tıraşlı çenesinde son buluyordu. Mumunu bir kez daha kaldırdı ve işte oradaydı.

Derin bir soluk aldı ve daha önce Marwick Dükü'nün yakışıklı olduğunu düşünmesinin ne kadar gülünç olduğunu anladı.

Artık öyle düşünemiyordu.

Keskinlikle, dünya üzerinde hiçbir adam bunun kadar yakışıklı olamazdı. Görüntüsü, dikkat çekecek kadar sesine benziyordu. Dingin, akışkan bir gürleme gibi. Cazibe gibi. *Günah gibi.*

Yüzünün bir yanı gölgede kalıyordu, ama görebildiği yanı... muhteşemdi. Keskin açılar ve gölgeli boşluklarla uzun, yalın bir yüz, etkileyici koyu kaşlar ve dolgun dudaklar, hiç paylaşmadığına dair bahse girebileceği bir bilgelikle parlayan gözler ve keskin, işini bilen bir bıçakla yontulmuş gibi, kraliyet ailesini utandıracak kadar düzgün bir burun.

Saçları koyu renkti ve kafatasının bombesini ortaya çıkarcak kadar kısa kesilmişti. "Kafanız mükemmel."

Adam sırtıttı. "Ben de hep öyle olduğunu düşünürüm."

Felicity mumu indirince adam tekrar gölgelere büründü. "Biçiminden söz ediyorum. Kafa derinize bu kadar yakın tıraş ettirmeyi nasıl başarıyorsunuz?"

Adam cevap vermeden önce tereddüt etti. "Güvendiğim bir kadın sayesinde."

Bu beklenmedik cevap karşısında kadın kaşlarını havaya kaldırdı. “Burada olduğunuzu biliyor mu?”

“Bilmiyor.”

“Eh, düzenli olarak kafanıza bir bıçak dayadığı düşünülürse, onu üzmeden önce gitseniz iyi olur.”

Hafif bir güreleme duyuldu ve Felicity’nin soluğu kesildi. Bu bir kahkaha mıydı? “Bana neden yalan söylediğini söylemeden önce olmaz.”

Felicity başını iki yana salladı. “Daha önce belirttiğim gibi bayım, yabancılarla muhabbet etme alışkanlığım yok. Lütfen gidin. Geldiğiniz yoldan.” Duraksadı. “İçeri nasıl girdiniz?”

“Bir balkonun var Juliet.”

“Aynı zamanda üçüncü katta bir yatak odam var, sahte Romeo.”

“Ve sağlam bir parmaklık.” Adamın aldığı hınzır keyfi sözlerinde duymamak imkânsızdı.

“Parmaklığa mı tırmandınız?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, öyle yaptım.”

Felicity her zaman o parmaklığa birinin tırmandığını hayal etmişti. Bu bir suçlu olmasa iyiydi. Neden buraya gelmişti? “O halde o bastonun hareket etmenize yardımcı olmadığını varsayıyorum.”

“O anlamda bir hareket, hayır.”

“Silah mı?”

“Eğer bir silah arıyorsan her şey bir silah olabilir.”

“Davetsiz bir misafirim olduğunu düşünürsek, mükemmel tavsiye.”

Bu sert tepkiye adam hemen cevabı yapıştırdı. “Dost biri.”

“Ah, tabii,” diye dalga geçti Felicity. “Dost, sizi tanımlamak için ilk kullanacağım sözcüktür.”

“Seni kaçırıp sığınağıma götürecek olsaydım, bunu çoktan yapardım.”

“Sığınağınız mı var?”

“İşin gerçeği, var, ama seni oraya götürmeye niyetim yok. Bu akşam değil.”

Son eklenen açıklamanın onu heyecanlandırmadığını söylese yalan olurdu. “Aha, rahatladım. Bu sözler gelecekte iyi uyumamı sağlayacak,” dedi.

Adam güldü, odadaki ışık gibi alçak ve yumuşak bir tonda. “Felicity Faircloth, umduğum gibi biri değilsin.”

“Bunu neredeyse bir iltifat gibi söylediniz.”

“Öyle.”

“Elimdeki şamdanı kafanıza geçirdiğimde de iltifat edecek misiniz?”

“Bana zarar vermezsin.”

Kabadayılığının bu kadardan ibaret olduğunu anlaması Felicity’nin hoşuna gitmedi. “Beni tanımayan biri olarak kendinizden çok emin görünüyorsunuz.”

“Seni tanıyorum Felicity Faircloth. Marwick’in kapısı kilitli kış bahçesinin balkonunda gördüğüm andan beri seni tanıyorum. Bilmediğim tek şey, elbisenin rengiydi.”

Felicity, yanaklarının rengine ve modası çoktan geçmiş elbisesine baktı. “Pembe.”

“Sadece pembe değil,” dedi, sesinde karanlık bir umut ve hoşuna gitmeyen başka bir şey vardı. “Devon’da şafak vakti gökyüzünün rengi.”

Bu sözlerin onu etkileme biçimi de hoşuna gitmedi, sanki bir gün o gökyüzünü görebilecek, bu adamı ve bu anı düşünecekmiş gibi. Sanki adam, silmeyi başaramayacağı bir iz bırakmış gibi.

“Soruma cevap ver, gideyim.”

Neden yalan söyledin?

“Hatırlamıyorum.”

“Evet, hatırlıyorsun. Bir avuç sefile neden yalan söyledin?” Onları tanımlama biçimi o kadar ki komikti ki, Felicity az kal-sın gülecekti.

“O kadar sefil değiller.”

“Kafaları birbirlerinin kıkında, kendini beğenmiş, şımarık aristokratlar, dünyanın hızla değiştiğinin ve başkalarının çok geçmeden onların yerini alacağını farkında değiller.”

Felicity’nin ağzı bir karış açıldı.

“Fakat sen Felicity Faircloth.” Bastonunu iki kez çizmesine vurdu. “Kimse senin yerini alamaz. O yüzden tekrar soracağım. Neden onlara yalan söyledin?”

Açıklamasının şokundan mı yoksa açıklamayı yapma biçiminden mi bilinmez, Felicity cevap verdi, “Kimse benim yerimi almak istemez.” Adam konuşmayınca sessizliği kendisi doldurdu. “Demek istediğim... yerim bir hiç. Hiçbir yerde değil. Bir zamanlar onların yanındaydı, ama sonra...” sesi giderek alçaldı. Omuz silktilti. “Ben görünmezim.” Ardından, kendine hâkim olamayarak yumuşak bir sesle ekledi, “Onları cezalandırmak istedim. Beni geri istemelerini istedim.”

Sözlerindeki doğruluktan nefret ediyordu. Sırtını onlara dönecek kadar güçlü olması gerekmiyor muydu? Umursaması gerekmiyor muydu? Adamın ortaya çıkardığı zayıf yanından nefret ediyordu.

Bunu ortaya çıkardığı için adamdan da nefret ediyordu.

Onun karanlığın içinden cevap vermesini bekledi, nedense aklına Kraliyet Entomoloji Derneğini ziyaret ettiğinde gördüğü, bir kehribar içinde hapsolmuş devasa kelebek geldi. Güzel ve narindi, mükemmel bir şekilde korunmuştu ancak sonsuza kadar zaman içinde dondurulmuştu.

Bu adam onu tutsak etmezdi. Bugün değil. “Sanırım sizi alıp götürmesi için bir hizmetkâr çağıracağım. Babamın bir marki olduğunu bilmeniz gerek ve izin almadan soylu birinin evine girmek hiç yasal değil.”

“İzin almadan hiç kimsenin evine girmek yasal değil Felicity Faircloth, ama babanın ve tabii erkek kardeşinin unvanından haklı olarak etkilendiğimi söylememi ister misin?”

“Bu akşam yalan söyleyen neden sadece ben olayım?”

Adam kısaca duraksadı, sonra, “O halde itiraf ediyorsunuz.”

“Etmemek için bir neden yok, zaten yarın bütün Londra öğrenecek. Hoppa Felicity ve hayali nişanlısı.”

Esprî adamı güldürmedi. “Babanın unvanı gülünç, biliyor-sun. Kardeşininki de.”

“Efendim?” dedi, diyecek başka bir şey bulamayınca.

“Bumble ve Grout. Yüce tanrım. Yoksulluk onları kapana kısırdığında, her zaman eczacı olabilirler. Lambeth’de umutsuzlara iksir satabilirler.”

Fakir olduklarını biliyordu. Bütün Londra biliyor muydu? En son kendisi mi öğrenmişti? Durumu düzeltmek için onu kullanmayı amaçlayan aile tarafından bile en son söylenen kişi? Bu düşünceyle içini öfke kapladı.

Adam devam etti. “Ve sen Felicity Faircloth, böyle bir isimle bir masal kitabında yer alabilirsin.”

Felicity ona ters bir bakış attı. “Saygın isimlerimiz hakkında ne düşündüğünüzü çok merak ediyordum.”

Adam onun küçümsemesini duymazdan geldi. “Bir kuleye kapatılmış masal kitabı prensesi, umutsuzca onu oraya hapseden dünyanın bir parçası olmak. . . onlar tarafından kabul edilmek istiyor.”

Bu adamla ilgili her şey rahatsız edici, tuhaf ve bir biçimde asap bozucuydu. “Sizden hoşlanmıyorum.”

“Hayır, gerçeklerden hoşlanmıyorsun, benim küçük yalan-cım. Aptalca dileğinin, gerçekte ne olduğunu göremeyen bir grup züppe, parfümlü aristokratın sahte arkadaşlığı olduğunu görmemden hoşlanmıyorsun.”

Ona bu kadar yakın ve karanlıktayken oldukça rahatsız olması gerekirdi. Ve yine de... “Gerçekte neymişim?”

“O altı kişiden çok daha fazlasın.”

Bu cevap içinin ürpermesine sebep oldu. Biraz daha şampanya içerse adamın sihirli olduğuna inanabilirdi. Onun yerine, başını iki yana salladı ve en kibirli halini takındı. “Keşke o prenses *olsaydım*, beyefendi, o zaman burada olamazdınız.” Duvara doğru ilerledi, kordonu tekrar çekmeye hazırdı.

“Herkesin en sevdiği bölüm o değil mi? Prensesin kuleden kurtarıldığı bölüm?”

Felicity diken üstündeydi. “Kurtarıcının prens olması gerekiyor. Her kimseniz... siz değilsiniz.” Kordona uzandı.

Çekmesine fırsat vermeden adam tekrar konuştu. “Güve kim?”

Hızla ona doğru döndü, utançtan yüzü yanıyordu. “Ne?”

“Ateş olmayı diledin, prenses. Güve kim?”

Yanakları kıpkırmızı oldu. Güvelerle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ne söylemeye çalıştığını nereden bilebilirdi? “Kulak misafirliği yapmamalısınız.”

“Karanlık yatak odanda da olmamalıyım aşkım, ama işte buradayım.”

Felicity gözlerini kıstı. “Kurallara önem veren bir adam olmadığınızı anlıyorum.”

“Uzun tanışıklık sürecimizde, herhangi bir kurala uyduğumu hatırlıyor musun?”

Öfkesi kabardı. “Kimsiniz? Neden Marwick Malikânesi’nin etrafında pusuya yatan bir... hain gibi dolaşıyorsunuz?”

Adam sakinliğini korudu. “Pusu kuran bir hain, öyle miyim?”

Bu adam, bütün Londra gibi, Felicity’nin bildiklerinden çok daha fazlasını biliyordu. Savaş alanını tanıyordu ve bu savaşta kumanda etme becerisine sahipti. Felicity bundan hiç hoşlanmamıştı. En utandıran bakışlarını adama dikti.

İşe yaramamıştı. “Bir kez daha, aşkım. Eğer sen ateşsen, güve kim?”

“Kesinlikle siz değilsiniz, bayım.”

“Çok yazık.”

Felicity bu sözlerdeki küstahlıktan da hoşlanmadı. “Bu kararımın son derece memnunum.”

Adam hafifçe güldü, Felicity’nin tuhaf şeyler hissetmesine yol açan bir gürlüme. “Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi?”

“Umarım söylemezsiniz,” diye terslendi Felicity.

“Bence senin güveyi tuzağa çekmek çok zor.” Felicity dudaklarını sıktı, ama konuşmadı. “Ve ben, onu sana getirebileceğimi biliyorum.” Adam devam ederken Felicity’nin soluğu kesilmişti. “Londra’nın yarısına, kanatlarını tutuşturmakla böbürlendiğin kişiyi.”

Felicity oda loş olduğu için dua ediyordu, çünkü kıpkırmızı yüzünün görünmesini istemiyordu. Ya da yaşadığı şokun. Ya

da heyecanın. Gece vakti bir şekilde yatak odasına girmeyi başaran bu adam, gerçekten kendi hayatını ve ailesinin hayatta kalma şansını kaybetmediğini mi ima ediyordu?

Umut, çılgın ve telaşlı bir şeydi.

“Onu *getirebilir misiniz?*”

Adam o zaman güldü. Alçak sesle, karanlık, belli belirsiz eğlenceli ve gönderdiği nahoş bir ürperti ile. “Yavru kediye süt kâsesine getirir gibi.”

Felicity kaşlarını çatı. “Dalga geçmemelisiniz.”

“Seninle dalga geçtiğim zaman aşkım, bunu bilirsin.” Tekrar geri çekildi, bacaklarını uzattı ve şeytani bastonunu çizmesine vurdu. “Marwick Dükü senin olabilir Felicity Faircloth. Ve Londra’nın, söylediğin yalanı asla öğrenmemesi kaydıyla.”

Hafifçe soluk aldı. “Bu imkânsız.” Yine de, bir şekilde ona inanıyordu.

“Gerçekten imkânsız olan bir şey var mıdır?”

Felicity zoraki gülmeye çalıştı. “Seçkin bir dükün, Londra’daki bütün kadınlara karşın beni seçmesi gibi mi?”

Tık tık. Tık tık. “Bu bile mümkün yaşlı, sıradan, dik kafalı, baştan savılmış Felicity Faircloth. Masal kitabında, prensesin dilediği her şeye sahip olduğu bölüm bu.”

Ne yazık ki bu bir masal kitabı değildi ve bu adam, ona istediği şeyi veremezdi. “O bölümün özelliği, bir tür peri masalı gibi olması. Sizin periye benzer bir yanınız yok.”

Derinden bir kahkaha daha. “İşte bu konuda haklısın. Yine de, benzer işlerle uğraşan perilerden başka yaratıklar da var.”

Kalp atışları tekrar hızlanmaya başladı, karanlığın içindeki bu garip adamın verdiği imkânsız sözü gerçekleştirebileceğine dair duyduğu çılgın umuttan nefret ediyordu.

Bu çılgınlıktı, ama ona doğru ilerledi ve ışıkla bir kez daha yavaşça yaklaştı, inanılmaz uzunluktaki bastonunun ve bacaklarının önünde duruncaya kadar. Sonra elindeki mumu onun inanılmayacak kadar yakışıklı yüzüne doğru bir kez daha kaldırdı.

Bu kez, yüzünün tamamını gördü. Mükemmel yüzün sol tarafı, şakaktan çenesine kadar uzanan, buruşmuş ve beyazlamış kaba bir yara iziyle işaretlenmiş sağ tarafa uymuyordu.

Hızla derin bir soluk alınca, adam yüzünü ışıktan uzaklaştırdı. “Çok yazık. Sabırsızlıkla beni aşağılamayı bekliyordum. Bu kadar kolay şaşıracığını sanmazdım.”

“Yo, şaşırmadım. Gerçekten. Sadece, artık gördüğüm en mükemmel adam olmadığınız için şükrediyorum.”

Adam tekrar ona döndü, karanlık bakışını gözlerine dikti. “Şükretmek mi?”

“Gerçekten. Mükemmel erkeklerle ne yapılır asla anlamadım.”

Bir kaş havaya kalktı. “Onlarla ne yapıldığını mı?”

“Bilinen dışında.”

Adam başını yana eğdi. “Bilinen.”

“Yani onlara bakmak dışında.”

“Aha,” dedi adam.

“Neyse, artık kendimi daha rahat hissediyorum.”

“Artık mükemmel olmadığım için mi?”

“Hâlâ mükemmele çok yakınsınız, ama artık gördüğüm en yakışıklı adam değilsiniz,” diye yalan söyledi.

“Hakarete uğramış gibi hissediyorum, ama aldırış etmeyeceğim. Sadece meraktan, tacımı kime kaptırdım?”

Hiç kimse. Aksine, yara izi seni daha yakışıklı yapıyor.

Fakat karşısındaki, bunu söyleyebileceği türden bir adam değildi.

“Daha önce onun hakkında ne demiştiniz? Güve mi?”

Adam bir an tamamen sessiz kaldı, sıradan bir insanın fark edemeyeceği kadar kısa bir an.

Felicity fark etti. “Sanırım bunu tahmin ediyordunuz,” dedi, alaycı bir tonda. “Onu benim için kazanmayı teklif ettiğinize göre.”

“Teklif hâlâ geçerli, sadece dükü yakışıklı bulmuyorum. Hepsi bu.”

“Bu noktayı tartışmak anlamsız. Gördüğüm kadarıyla çok çekici.”

“Hmm,” dedi, ikna olmamış gibi görünüyordu. “Neden yalan söyledin?”

“Neden bunu düzeltmem için bana yardım etmeye bu kadar heveslisiniz?”

Bir süre bakıştılar. “Hayırsever biri olduğuma inanır mısınız?”

“Hayır. Neden Marwick’in balosunda dışardaydınız? Sizin için onun anlamı ne?”

Adam bir omuzunu kaldırdı. Sonra indirdi. “Kendini sana bağlanmış bulduğunda neden heyecanlanmayacağını düşünüyorsun?”

Felicity zoraki gülümsedi. “Her şeyden önce, kim olduğum hakkında bir fikri yok.”

Adam ağzının bir yanını büzdü ve Felicity onun bütün içtenliğiyle güldüğünde nasıl görüneceğini merak etti.

Bu çılgın düşünceleri bir kenara bırakarak devam etti, “Ayrıca, söylediğim gibi, inanılmaz derecede yakışıklı erkeklerin benimle bir işi olmaz.”

“Söylediğin bu değildi,” dedi adam. “Sen inanılmaz derecede yakışıklı erkeklerin ne işe yaradığından emin olmadığını söylemiştin.”

Felicity bir an düşündü. “İki cümle de doğru.”

“Neden Marwick’in seninle ilgilenmeyeceğini düşünüyorsun?”

Kaşlarını çatı. “Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum.”

“Değil.”

Kendini korumak ister gibi kollarını göğsünde kavuşturarak sebebini sormamak için kendini zor tuttu. “Bunu sormanız kabalık.”

“Korkuluklara tırmanarak yatak odana girmem de kabalık.”

“Aynen öyle.” Sonra, nedenini tam olarak anlayamasa da, onun sorusunu cevapladı. Hayal kırıklığının, endişenin ve yaklaşmakta olan kıyametin gerçek anlamının üstüne yıkılmasına izin verdi. “Çünkü ben sıradanlığın somut örneğiyim. Çünkü güzel değilim, eğlendirmeyi beceremem ve hoşsohbet de değilim. Bir zamanlar evde kalmış bir kız kurusu olacağıma asla inanmasam da, işte buradayım. Kimse gerçek anlamda beni istemedi ve bunun şimdi, yakışıklı bir dükle olmasını da beklemiyorum.”

Adam uzun süre sessizliğini korurken Felicity’nin utancı giderek artıyordu.

“Lütfen gidin,” dedi.

“Benimle konuşurken gayet hoşsohbet görünüyordun.”

Diğer değerlendirmeleri ile aynı fikirde olmadığı gerçeğini görmezden geldi. “Siz karanlığın içinde bir yabancısınız. Karanlıkta her şey daha kolaydır.”

“Karanlıkta hiçbir şey daha kolay değildir,” dedi adam. “Fakat konuyla ilgisi yok. Yanılıyorsun ve o yüzden buradayım.”

“Hoşsohbet olduğuma beni ikna etmek için mi?”

Adamın dişleri karanlıkta parladı, ayağa kalktı ve odayı boyuyla doldurdu. Geniş omuzları ve dar kalçasıyla upuzun bu adamı boydan gören Felicity neredeyse küçük dilini yutacaktı.

“Sana istediğin şeyi vermeye geldim Felicity Faircloth.”

Fısıltısındaki vaat Felicity’nin içine işledi. Hissettiği şey korku muydu? Veya başka bir şey? Başını iki yana salladı. “Ne yazık ki veremezsiniz. Hiç kimse veremez.”

“Ateşi istiyorsun,” dedi adam yumuşak bir sesle.

Felicity başını tekrar iki yana salladı. “İstemiyorum.”

“Elbette istiyorsun, ama istediğin başka şeyler de var, değil mi?” Ona bir adım daha yaklaştı, Felicity, sanki yasaklanmış bir yerden geliyormuş gibi onun sıcak ve dumanlı kokusunu duyabiliyordu. “Hepsini istiyorsun. Dünyayı, adamı, parayı ve gücü. Aynı zamanda bir şey daha.” Biraz daha yaklaştı, ona yukardan bakıyor, sıcaklığı sarhoş edici ve baştan çıkarıcı bir halde sel gibi içine akıyordu. “Bir şey daha.” Artık fısıltıyla konuşuyordu. “Gizli bir şey. Bir sır.”

Felicity tereddüt etti. Bu adamın, bu yabancının onu bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordu.

Cevap vermek istemesinden nefret ediyordu. Verdiği için kendinden de nefret ediyordu. “Sahip olabileceğimden fazlasını.”

“Peki bunu kim söyledi leydim? Her şeye sahip olamayacağımı kim söyledi?”

Bakışları adamın eline kaydı, bastonunun gümüş kafasını uzun, güçlü parmaklarıyla kavramıştı ve işaret parmağındaki gümüş yüzük ona doğru parlıyordu. Metalin desenini inceledi, bastonun üstündeki biçimleri çözmeye çalıştı. Asırlar gibi gelen bir süreden sonra Felicity adama baktı. “Bir isminiz var mı?”

“Devil.”

Tamamen gülünç ve son derece uygun bu sözcüğü duyunca kalp atışları hızlandı. “Bu gerçek isminiz değil.”

“İsimlere bu kadar önem vermemiz sence de tuhaf değil mi, Felicity Faircloth? Bana istediğin ismi verebilirsin, ama sana istediklerini verebilecek tek adam benim. Dilediğin her şeyi.”

Felicity ona inanmadı. Doğal olarak. Hem de hiç. “Neden ben?”

Adam ona doğru bir adım attığında geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Ona dokunmasına, parmaklarının sanki kendi yara izini onda bırakmak ister gibi arkasında ateş bırakarak yanağından aşağı doğru inmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

Ancak, yakıp kül eden dokunuşu acı vermiyordu. Özellikle cevap verdiğinde, “Neden olmasın?”

Neden olmasın? Neden istediğini elde edemesin? Neden hiçliğin ortasından çıkagelen ve yakında kaybolacak olan bu şeytanla anlaşma yapmasın?

“Yalan söylememiş olmak isterdim,” dedi.

“Geçmişini değiştiremem. Sadece geleceği. Ama sözüne karşılık hatanı telafi edebilirim.”

“Samanı altına mı dönüştürecekisin?”

“Aha, sonuçta bir masal kitabındayız.”

Her şeyi çok kolaymış gibi anlatıyordu, hiç çabalamadan bir gecede mucize yaratmak mümkün gibi.

Kuşkusuz bu çılgınlıktı. Söylediklerini değiştirebilmesi mümkün değildi. Söylediği yalan, hepsinden daha büyüktü. O akşamın erken saatlerinde etrafındaki kapılar kapanmış ve akla gelebilecek her çıkış yolu tıkanarak geleceğinin önünü kesmişti. Ailesinin geleceği. Arthur’un çaresizliği gözünün önünde

canlandı. Annesinin hayal kırıklığı. Aynı anda boyun eğmeleri. Açılamayan kilitler.

Ve şimdi bu adam... elinde bir anahtar sallıyordu.

“Bunu gerçekleştirebilirsin.”

Adam elini döndürdü, sıcaklığı yanağından çenesine doğru indi ve çok kısa bir an, peri kral oldu. Kendisini onun büyüsüne kaptırmıştı. “Nişan kolay, ama bütün istediğin bu değil, öyle değil mi?”

Nereden biliyordu?

Dokunuşu boynunu yaktı, parmakları omuz başına öpücükler kondurdu. “Bana devamını anlat Felicity Faircloth. Kuledeki prenses başka ne ister? Dünya ayaklarının altında, ailesi bir kez daha zengin ve...”

Ses giderek kayboldu, Felicity’nin cevabı odada yankılanıncaya kadar. “Onun güve olmasını istiyorum.” Adam elini teninden çekti, kayıp hissi çok derindi. “Ben ateş olmak istiyorum.”

Adam başıyla onayladı, dudakları günahkârca kıvrılıp renksiz gözleri gölgelerde koyulaşırken, Felicity o gözlerin rengini görebilse büyüsünden kurtulup kurtulamayacağını merak etti. “Onu baştan çıkarmak istiyorsun.”

Bir anı canlandı, karısı için her şeyi göze alan bir koca. Aşk için her şeyi göze alan bir adam. İnkâr edilemez bir tutku, hepsi bütün gücü elinde tutan bir kadın için. “Doğru.”

“Baştan çıkarma konusunda dikkatli ol leydim. Tehlikeli bir ifadedir.”

“Tecrübeniz varmış gibi konuşuyorsunuz.”

“Olduğu için.”

“Berberiniz?” Bu kadın karısı mıydı? Metresi miydi? Aşk? Neden Felicity’nin umurundaydı?

“Tutkunun hem iyi hem kötü yanları var.”

“Şart değil,” dedi, tanımadığı bu adamın yanında kendini birden rahat hissederek. “Kocamı er ya da geç sevmeyi umuyorum, ama beni tüketmesi gerekmez.”

“Tüketme işini kendin yapmak istiyorsun.”

Arzulanmak istiyordu. Sebepsiz. Onun için yanıp tutuşsunlar istiyordu.

“Onun senin ışığına doğru uçmasını istiyorsun.”

İmkânsız.

Ona karşılık verdi. “Yıldızlar seni görmezden geldiğinde, bir gün parlayıp parlamayacağını merak edersin.” Söylediklerinden utanan Felicity arkasını dönerek büyüü bozdu, genzini temizledi. “Önemi yok. Geçmişi değiştiremezsiniz. Yalanımı silemez ve doğruya çeviremezsiniz. Onun beni istemesini sağlayamazsınız. Şeytan bile olsanız. Mümkün değil.”

“Zavallı Felicity Faircloth, imkânsıza kafayı takmış.”

“Bu bir *yalandı*,” dedi. “Dükle *tanışmadım* bile.”

“Ve işte gerçek... Marwick Dükü isteğini geri çevirmeyecek.”

İmkânsız. Yine de, içinde küçük bir parça onun haklı olmasını diliyordu. O zaman, herkesi kurtarma şansı olurdu. “Nasıl?”

Adam sırtıttı. “Şeytan işi.”

Felicity bir kaşını kaldırdı. “Eğer bunu başarabilerseniz bayingim, saçma isminizi hak etmiş olacaksınız.”

“İnsanların çoğu ismimi tedirgin edici bulur.”

“Ben insanların çoğu değilim.”

“Bu kadarı Felicity Faircloth, gerçekten doğru.”

Sözlerinden yayılan sıcaklık hoşuna gitmediği için Felicity onu duymazdan geldi. “Ve bunu sadece merhametli biri oldu-

ğunuz için yapacaksınız? Size inanmazsam lütfen beni bağışlayın, *Devil*.”

Adam başını eğdi. “Tabii ki hayır. Merhametle bir işim olmaz. İş bittiğinde, onun aklını ve kalbini kazandığında, ücretimi almaya geleceğim.”

“Ücretinizin, doğacak ilk çocuğum olduğumu söyleyeceğiniz bölüm sanırım bu.”

Adam buna güldü. Alçak sesle ve gizlice, sanki tahmin ettiğinden çok daha komik bir şey söylemiş gibi. “Miyavlayan bir bebekle ne işim olabilir?”

Felicity’nin dudakları seğirdi. “Size verebilecek bir şeyim yok.”

Adam uzun süre ona baktı. “Kendini ucuza satıyorsun Felicity Faircloth.”

“Ailemin verecek hiç parası yok,” dedi. “Bunu kendiniz söylediniz.”

“Eğer olsaydı, bu duruma düşmezdin, değil mi?”

Bu gerçekçi değerlendirme karşısında kaşlarını çattı. Çaresizlikle sordu. “Nereden biliyorsunuz?”

“Lord Grout ve Bunmble Markisi’nin bir servet kaybettiğini mi? Tatlım, bunu bütün Londra biliyor. Marwick balosuna davet edilmeyen bizim gibiler bile.”

Felicity tekrar kaşlarını çattı. “Ben bilmiyordum.”

“Bilmen gerektiğini düşündükleri zamana kadar.”

“O zaman bile değil,” diye homurdandı. “Yapabilecek hiçbir şeyim olmadığını görene kadar.”

Bastonunu iki kez yere vurdu. “Ben buradayım, değil mi?”

Gözlerini kısarak ona baktı. “Bir bedel karşılığı.”

“Her şeyin bir bedeli vardır hayatım.”

“Ve sanırım siz ne istediğinizi biliyorsunuz.”

“İşin doğrusu, evet.”

“Nedir?”

Şeytani bir ifadeyle gülümsedi. “Sana söylersem eğlencesi kalmaz.”

Omuzlarının üzerinden ve omurgasından aşağı, sıcak ve heyecan verici bir karıncalanma yayıldı. Hem dehşet hem de ümit verici. Ailesinin güvenliğinin bedeli neydi? Tuhaf tip olarak nam salması tamam, ama asla yalancı olmamasının bedeli neydi?

En önemlisi, geçmişinden habersiz bir kocanın bedeli neydi?

Bu şeytanla anlaşma yapmaması için ne sebep vardı?

İçinden fısıltıyla bir cevap geçti, tehlikeli bir şeylerin vaadi. Yine de, içinden şeytana uymak geliyordu. Fakat öncelikle, teminat gerekiyordu.

“Eğer kabul edersem...”

Kanarya yakalamış kedi gibi yine o pis sırtışı.

“Eğer kabul edersem,” diye tekrarladı, kaşlarını çatarak. “Nişanı reddetmeyecek mi?”

Devil başını eğdi. “Uydurduğun yalanı kimse bilmeyecek Felicity.”

“Beni isteyecek mi?”

“Nefes gibi,” dedi, umut veren sözlerle.

Mümkün değildi. Adam şeytan değildi. Olsa bile, akşam yaşanan olayları Tanrı bile yok edemez ve Marwick Dükü’nün onunla evlenmesini sağlayamazdı.

Ama ya yapabilirse?

Pazarlıklar iki tarafın da lehine olabilirdi ve bu adam pek çoğundan daha heyecan verici görünüyordu. Belki de ona va-

dettiği gerçekleşmesi imkânsız tutkunun kaybı durumunda başka bir şey kazanabilirdi. Onun bakışını yakaladı. “Ya başaramazsanız? Bana bir iyilik borçlanacak mısınız?”

Adam bir süre sessiz kaldı. “Devil’dan iyilik istediğinden emin misin?”

“Bütün zamanlarda mükemmel olan birinden gelecek iyilikten daha faydalı olabilir diye düşünüyorum.”

Yarasının üstündeki kaşı neşeyle yukarı kalktı. “Öyle olsun. Eğer başarısız olursam benden bir iyilik dileyebilirsin.”

Felicity başıyla onaylayarak el sıkışmak için elini uzattı ve adamın iri eli onunkini kavradığı anda bunu yaptığına pişman oldu. Sıcak ve pürütlü avucu, kibar bir beyefendinin yaptığından çok daha farklı işlere işaret ediyordu.

O kadar hoştu ki, Felicity hemen elini çekti.

“Kabul etmemeliydin,” dedi adam.

“Neden?”

“Çünkü karanlıkta yapılan anlaşmalardan hayır gelmez.” Cebinden bir kart çıkarıp ona uzattı. “Senin daha önce ihtiyacın olmazsa, iki gece sonra seni görmeye geleceğim.” Kartı, oturduğu koltuğun yanındaki küçük masanın üstüne attı. Felicity o koltuğun artık adama ait olduğunu düşünmeye başlamıştı. “Arkamdan kapıyı kilitle. Kötü niyetli birinin sen uyurken içeri girmesini istemezsin.”

“Bu akşam kilitler ilk kötü niyetli kişiyi odamdan uzak tutamadı.”

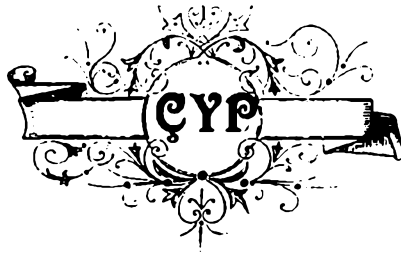
Devil’in ağzının bir kenarı yukarı kalktı. “Londra’da maymuncuk kullanabilen tek kişi sen değilsin aşkım.”

Felicity kıpkırmızı kesildi, maymuncuk kullandığını inkâr etmeye fırsat bulamadan adam şapkasının kenarına hafifçe do-

kunarak onu selamladı ve gümüş bastonu ay ışığında parlarken balkon kapılarından dışarı çıktı.

Felicity balkonun kenarına ulaştığında, adam çoktan karanlığın içinde kaybolmuştu. İçeri girdi, kapıyı kilitledi ve bakışı karta kayd.

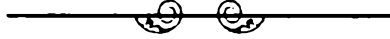
Eline aldığı kartın üstündeki özenle hazırlanmış amblemi inceledi:

Arkasında bir adres –daha önce hiç duymadığı bir sokak adı– ve altında, aynı erkeksi el yazısıyla bir ibare vardı:

Sizi Devil karşılayacak.

Bölüm Altı

J ki gece sonra, güneşin son ışıkları karanlığın içinde solarken, Çıplak Yumruklu Piçler Covent Garden'ın tavernaları ve tiyatrolarıyla tanınan mahallesinin artık suç ve zulümle anılan en uzak yerlerindeki pis sokaklar arasında, yavaş ve dikkatlice ilerliyorlardı.

Covent Garden, cahil bir ziyaretçi örümcek ağının içinde tuzağa düşene kadar kıvrılıp bükülen, çapraşık dar sokaklardan oluşmuş bir labirentti. Tiyatro çıkışında yapılan tek yanlış dönüşle, bir gösteriş düşkününün cüzdanı çalınıp oluğa atılabilir ya da daha kötüsü olabilirdi. Garden'ın derinliklerine açılan sokaklar ziyaretçilere karşı nazik değildi –özellikle şık giymiş düzgün beyefendilere karşı– ama Devil ve Whit düzgün değildi, beyefendi de değildi ve oradaki herkes, ne kadar şık giyinirlerse giyinsinler Çıplak Yumruklu Piçler'in karşısına çıkmamaları gerektiğini biliyordu. Kendileri de gecekondu-lardan gelen, savaşı, hırsızlık yapan ve en iyileri ile pislik içinde uyan kardeşler mahallede saygı görüyordu ve hiç kimse zengin bir adamı, başlangıcı aynı olan fakir bir adam gibi sevemezdi. Serserilerin, işlerin çoğunu güçlü adamların ve zeki kadınların

onlar için çalıştığı, güvenilir delikanlıların ve akıllı kızların her tür huzursuzluğu dikkatle gözlemleyerek bulduklarını bir altın sikke karşılığı rapor ettikleri bu özel bölgede yürütmesi sıkıntı yaratmıyordu.

Bir sikke burada bir aileyi bir ay geçindirmeye yeterdi ve Piçler parayı su gibi harcadıkları için bu onları –ve işlerini– dokunulmaz kılıyordu.

“Bay Beast.” Küçük bir kız, kardeşleri dışında herkesin kullandığı ismi kullanarak Whit’in pantolon paçasını çekiştirdi. “Buydayım! Ne zaman limonlu donduyma yicez?”

Whit durdu ve çömeldi, sesi kabaydı ve sadece burada kullandığı gençlik aksanıyla derinleşmişti. “Dinle ufaklık. Sokaklarda dondurmadan söz etmiyoruz.”

Kızın parlak mavi gözleri kocaman açıldı.

Whit onun saçlarını karıştırdı. “Üzülme, sırlarımızı saklasan limonlu ödülleri alırsın.” Çocuğun tebessümündeki boşluk bir dişinin yeni düştüğünü gösteriyordu. Whit onu uzaklaştırdı. “Git anneni bul. Depodaki işim bittikten sonra çamaşırlarımı almaya geleceğim.”

Kız mermi gibi fırladı.

Kardeşler yürüyüşlerine devam ettiler. “Çamaşırını Mary’ye vermen güzel bir şey,” dedi Devil.

Onlarkin, Londra’nın temiz şebeke suyu alan sayılı kenar mahallelerinden biriydi, çünkü Çıplak Yumruklu Piçler bunu sağlama almıştı. Sağlama aldıkları diğer şeyler bir cerrah, bir rahip ve küçüklerin sokaklara çıkıp iş bulmadan önce okuma yazma öğrenmesi için bir okuldu. Ancak Piçler her şeyi sağlayamazdı ve burada yaşayan fakirler, sunulanı almaktan gururluydu.

Böylece Piçler dünyanın her yerinden yaşlı ve genç, güçlü ve akıllı, mümkün olduğu kadar çok erkek ve kadın istihdam etti-

ler; Londralılar ve Kuzey Vatandaşları, İskoç ve Galli, Afrika-lı, Hintli, İspanyol ve Amerikalı. Eğer yolları Covent Garden'a düştüyse ve çalışabilecek durumdalarsa, Piçler onlara sayısız işyerlerinden birine yerleştirdi. Tavernalar ve dövüş ringleri, kasaplar ve pastacılar, tabakhaneler ve boyahaneler ve mahallenin her yanına yayılmış diğer yerler.

İyi ücret ve güvenli koşullarda iş, kenar mahalle sakinlerinin sadakatini satın almalarını, Devil ve Whit'in bu bataklıkta yükselmelerini sağlamıştı. Bu, diğer işletme sahiplerinin gece-kondular hakkında anlamadıkları bir şeydi, tükürme mesafesindeki insanlar açlık çekerken işçi çalıştırabileceklerini sanıyorlardı. Şu anda kardeşlerin sahip olduğu mahallenin diğer ucundaki depo, bir zamanlar zift üretmek için kullanılmıştı, ama orayı yapan şirket mahalle sakinlerinin sadık olmadığını ve korumasız bırakılan her şeyin çalındığını fark edince, uzun süre önce orayı terk etmişlerdi.

İki yüz bölge yerlisi çalıştırılan işletmede öyle olmuyordu. Şu anda Piçlerin birçok işletmesi için merkezi depo olarak kullanılan binaya girdiklerinde Devil karanlık iç mekândaki yaklaşıp yarım düzine adamı başıyla selamladı. Adamlar Kraliyet tarafından vergilendirilen ve Çıplak Yumruklu Piçler'in ucuza sattığı içki, şekerleme, deri ve yün sandıklarını koruyorlardı.

Hiç kimse, verecekleri cezanın korkusuyla onlardan çalmaya cesaret edemiyordu. İsimlerinden gelen bu gücü, onlarca yıl önce kendi çöplüklerinde hâkimiyet kurmak adına yumruklarıyla gerekenden daha sert ve daha hızlı dövüştükleri ve düşmanlarına hiç merhamet göstermedikleri dönemde kazanmışlardı.

Devil nöbetçilerin başı olan çam yarmasını selamlamaya gitti.

"Ne haber John?"

“İyidir efendim.”

“Bebek geldi mi?”

Adamın koyu kahve teninde bembeyaz dişler gururla parladı. “Geçen hafta. Bir oğlan. Babası kadar güçlü.”

Yeni babanın tebessümü loş mekânı aydınlatan gün ışığı gibiydi ve Devil onun omuzuna vurdu. “Ona şüphem yok. Eşin nasıl?”

“Sağlığı yerinde, Tanrı’ya şükürler olsun. Benim için fazlasıyla iyi.”

Devil başıyla onayladı ve sesini alçalttı. “Hepsi öyle adamım. Alayımızı toplasan bir kadın etmeyiz.”

John’un kahkahasını geride bırakarak Nik’in yanında duran White döndü. Yaklaşık yirmi yaşlarında genç bir kadın olan Nik depo sorumlusuydu ve Devil’in daha önce başkasında hiç rastlamadığı bir organizasyon becerisi vardı. Nik’in kalm mantosu, şapkası ve eldivenleri cildinin çoğunu ve loş ışık da geri kalanını kapatıyordu, ama Devil gelince onu selamlamak için elini uzattı.

“Durum nedir Nik?” diye sordu Devil.

Sarı saçlı Norveçli etrafına baktı, sonra onlara bir nöbetçinin derin, siyah bir kuyuya açılan kapağı kaldırmak için uzandığı deponun diğer ucunu işaret etti.

Huzursuzca ürperen Devil kardeşine döndü. “Önden git.”

Whit’in el işareti sözcüklerden daha fazlasını anlatıyordu, ama tereddütsüz çömeldi ve karanlığın içine daldı.

Sonra içeri Devil girdi, onları izleyen ve nöbetçiye “Kapat,” diyen Nik’in uzattığı feneri almak üzere arkaya döndü.

Nöbetçi tereddütsüz söyleneni yaptı. Devil, mağaraya benzeyen boşluktaki karanlığın tek rakibinin ölüm olduğunu biliyordu. Düzenli nefes almak, hatırlamamak için çabaladı.

“Siktir.” Whit karanlıkta gürledi. “Işık.”

“Fener sende Devil,” dedi Nik, ağır İskandinav aksanıyla.

Kahretsin. Onu kendisinin tuttuğunu unutmuştu. Beceriksizce fenerin kapağına uzandı, karanlık ve kendi sarsıcı duyguları yüzünden açması normalden daha uzun sürdü. Sonunda çakmaktaşıdan kıvılcım çıktı ve ışık geldi.

“Hadi, acele edin.” Nik feneri onun elinden aldı ve öne geçti. “Gerekenden daha fazla ısı üretmek istemeyiz.” Zifiri karanlık bekleme alanı uzun ve dar bir geçide açılıyordu. Devil Nik’i izledi, hava giderek soğumaya ve ayaza dönmeye başladı. Nik döndü, “Şapkalar ve paltolar lütfen.”

Devil paltosunun önünü kapadı, Whit’in yaptığı gibi düğmelerin hepsini ilikledi ve şapkasını kaşlarının üstüne kadar aşağı çekti. Koridorun sonunda Nik bir halka dolusu demir anahtar çıkardı ve ağır, metal bir kapının üstündeki kilitleri açmaya başladı. Hepsi açıldığında, kapıyı ardına kadar itti ve ikinci kilit dizisiyle uğraşmaya başladı: toplamda on iki adet. Kapıyı açmadan önce arkasına döndü. “Hemen girin. Kapıyı ne kadar açık tutarsak...”

Whit homurdanarak onun sözünü kesti.

“Kardeşimin söylemeye çalıştığı şey,” dedi Devil, “biz senin yaşından daha uzun bir süredir bu çukuru dolduruyoruz, Annika.” İsmi tam söylenmesiyle kız fener ışığında gözlerini kısarak baktı, ama kapıyı açtı. “Öyleyse ilerleyin.”

İçeri girdikten sonra Nik kapıyı kapadı ve dönüp buz bloklarıyla dolu büyük, mağara odasını açığa çıkarmak için ışığı yine yukarı kaldırına kadar tekrar karanlıkta kaldılar.

“Ne kadarı kurtuldu?”

“Yüz ton.”

Devil bir ıslık koyverdi. “Yüzde otuz beşini mi kaybettik?”

“Mayıs ayındaız,” diye açıkladı Nik, kendini duyurabilmek için yün atkısını aşağı çekerek. “Okyanus ısınıyor.”

“Kargonun geri kalanı?”

“Hepsi hazır ve nazır.” Cebinden bir konşimento çıkardı. “Altmış sekiz fıçı brendi, kırk üç varil Amerikan burbonu, yirmi dört sandık ipek, yirmi dört sandık iskambil kartı, on altı kutu zar. Ayrıca, listeden olmayan bir kutu pudra ve üç sandık Fransız peruğu, onların her zamanki yere teslim edilmesini istediğinizi varsayarak görmezden geleceğim.”

“Kesinlikle,” dedi Devil. “Erimesinden kaynaklanan hasar var mı?”

“Hiç yok. Diğer taraf paketlemeyi çok iyi yapmış.”

Whit homurdanarak onayladığını belirtti.

“Teşekkürler Nik,” dedi Devil.

Nik gülüşünü gizlemedi. “Norveçliler Norveçlileri sever.” Duraksadı. “Bir şey var.” İki çift koyu renk göz onun yüzüne çevrildi. “Rıhtımda bir nöbetçi vardı.”

Kardeşler göz göze geldiler. Piçler’in çöplüğünde hiç kimse çalmaya cesaret edemezdi, ama kardeşlerin kara yoluyla gönderdiği yük arabaları son iki ay içinde saldırıya uğramış ve Covent Garden’in güvenliğini terk ettikleri anda silah zoruyla soyulmuştu. Bu işin bir parçası olsa da, hırsızlığın artması Devil’in hoşuna gitmiyordu. “Ne tür bir nöbetçi?”

Nik başını yana eğdi. “Tam emin değilim.”

“Dene,” dedi Whit.

“Kıyafetleri limanda yarışmaya katılmışlar gibiydi.”

Mantıklıydı. Hiçbirinin bu kadar sağlam ihraç yöntemi olmasa da, Fransız ve Amerikan hatlarını işleten sayısız kaçakçı vardı. “Ama?”

Kız dudaklarını gerdi. “Çizmeler bir kenar mahalle çocuğu için fazlasıyla temizdi.”

“Kraliyet?” Kaçakçılık operasyonu için her zaman riskti.

“Olabilir,” dedi Nik, ama emin görünmüyordu.

“Sandıklar?” diye sordu Whit.

“Her zaman görüş alanının dışındaydı. Buz, açık kasalı at arabalarıyla taşındı ve sandıklar içinde sağlamla alınmıştı. Adamlarımızdan hiçbiri sıra dışı bir şey görmedi.”

Devil başıyla onayladı. “Ürün bir hafta burada kalsın. İçeri kimse girip çıkmasın. Sokaktaki çocuklara sıra dışı herkese karşı gözlerini açık tutmalarını söyle.”

Nik başıyla onayladı. “Tamamdır.”

Whit bir buz kalıbını tekmeledi. “Ya ambalaj?”

“Saf. Satacak kadar temiz.”

“Bölgedeki sakatatçılara temin edilmesini sağla. Burada tonlarca buzumuz varken kimse kokmuş et yemesin.” Devil duraksadı. “Ayrıca Beast’in çocuklara limonlu dondurma sözü var.”

Nik’in kaşları kalktı. “Büyük kibarlık.”

“Herkes aynı şeyi söylüyor,” dedi Devil kuru bir sesle. “Ah şu Beast, öyle kibar ki.”

“Limon şurubunu da karıştıracak mısın Beast?” diye sordu Nik sırtarak.

Whit yüksek sesle homurdandı.

Devil güldü ve buz bloklarından birine bir şaplak attı. “Bunlardan birini ofise gönder, tamam mı?”

Nik başıyla onayladı. “Gitti bile. Ayrıca Kolonilerden gelen bir kasa burbon.”

“Beni iyi tanıyorsun. Geri dönmem gerek.” Bölgede dolaştıktan sonra yıkanmak zorundaydı, Bond Caddesi’nde işi vardı.

Ardından, Felicity Faircloth’la işi vardı.

Felicity Faircloth, cildi mum ışığında altına dönüşen, kahve-rengi gözleri iri ve zeki, korku, ateş ve öfke dolu. Ve hatırladığı kadarıyla, tanıdığı herkesten daha iyi ağız kavgası yapabilen biri.

Onunla tekrar dalaşmak istiyordu.

Bu düşünceyle genzini temizledi, bilmiş bir bakışla onu izleyen Whit’e döndü.

Devil onu görmezden gelerek paltosuna biraz daha sıkı sarındı. “Ne? Burası buz gibi.”

“Buzla ticaret yapmayı tercih eden sizsiniz,” dedi Nik.

“Kötü bir plan,” dedi, doğrudan kardeşine bakan Whit.

“Eh, değiştirmek için biraz geç kaldık. Aynı şekilde gemi,” diye ekledi Nik sırtarak, “yola çıktı.”

Devil ve Whit bu yersiz espriye gülmedi. Nik, Whit’in buzdan değil kızıdan söz ettiğinin farkında değildi.

Devil topuklarının üstünde döndü ve bekleme alanına yöneldi. “Hadi o zaman Nik,” dedi, “ışığı getir.”

Nik söyleneni yaptı. Devil onun ikili çelik kapıları kilitleyerek karanlığın içinden tekrar depoya dönmelerine yardımcı olmasını beklerken Whit’in bilmiş bakışından kaçınmayı sürdürüyordu.

Whit’in çamaşırlarını alıp parke taşlı yollardan Arne Caddesi’ndeki büyük binada bulunan ofislerine ve evlerine Covent Garden’in merkezine geri dönerken kardeşiyle göz göze gelmekten kaçmaya devam etti.

Yaklaşık on beş dakikalık bir sessizlikten sonra, Whit dayanamadı, “Kıza tuzak kuruyorsun.”

Bu sözlerdeki ima Devil'in hoşuna gitmedi. "İkisine de tuzak kuruyorum."

"Yine de ona karşı kızı baştan çıkarmak istiyorsun."

"Onu ve gerekiyorsa ondan sonra gelecekleri," diye cevap verdi Devil. "Her zamanki gibi küstah, Beast. Bir varise sahip olmak istiyor."

Whit başını iki yana salladı. "Hayır, Grace'e sahip olmak istiyor. Bu kızıdan yeni bir dük peydahlamasına engel olmak için Grace'i ona geri vereceğimizi düşünüyor."

"Yanılıyor. Ne Grace'i alacak ne de kızı."

"Hızla birbirine doğru ilerleyen iki vagon," diye söylendi Whit.

"Çark edecek."

Kardeşinin bakışı sonunda onunkiyile buluştu. "Daha önce hiç yapmadı."

Anılar canlandı. Uzun boylu ve sıırım gibi, yumrukları havada, gözleri şişmiş, dudakları patlamış ve pes etmeyi kabul etmeyen Ewan. Geri çekilmek istemeyen, umutsuzca kazanmak isteyen Ewan. "Aynı şey değil. Biz daha çok aç kaldık. Daha çok çalıştık. Dükalık adamı yumuşatmıştır."

Whit homurdandı. "Ya Grace?"

"Onu bulamaz. Asla bulamayacak."

"Onu öldürmeliydik."

Onu öldürmek bütün Londra'nın üstlerine yıkılmasına sebep olurdu. "Çok riskli. Bunu biliyorsun."

"Hem o, hem de Grace'e verdiğimiz söz."

Devil başıyla onayladı. "Aynen."

"Dönüşü hepimizi tehdit ediyor ve en çok Grace'i."

“Hayır,” dedi Devil. “Dönüşü en çok kendisini tehdit ediyor. Unutma, biri ne yaptığını anlarsa... unvanını nasıl aldığını... ipin ucunda sallanır. Bir vatan haini olarak.”

Whit başını iki yana salladı. “Grace’le şansını denemek için bu riski göze alıyorsa?” Grace, bir zamanlar sevdiği kadın. Geleceğini çaldığı kadın. Devil ve Whit olmasa yok edeceği kadın.

“O zaman her şeyi feda eder,” dedi Devil. “Eline hiçbir şey geçmez.”

Whit başıyla onayladı. “Varis bile.”

“Asla.”

“O zaman en baştaki plan hâlâ geçerli. Dükün tozunu atıp evine postalayalım.”

“Evliliğe engel değil. Şimdi olmaz. Grace’i bulmaya yaklaştığını sandığı anda olmaz.”

Whit bir elini büktü, bu hareketiyle eldiveninin siyah derisi gıcırdadı. “Yine de çok eğlenceli olurdu.” Dakikalarca konuşmadan yürüdüler, ardından Whit ekledi, “Zavallı kız, masum yalanı yüzünden kendini seninle yatakta bulacağını tahmin edemezdi.”

Kuşkusuz bunu lafın gelişi söylemişti, ama görüntü kaçınılmaz olarak gözünde canlandı: Devil, koyu renk saçları ve pembe etekleri önünde saçılmış, zeki, güzel ve günaha sokacak dudaklarıyla Felicity Faircloth’a karşı koyamazdı.

Kızı becermek büyük zevk verecekti.

İçinden geçen hafif suçluluk duygusunu göz ardı etti. Suçluluğa burada yer yoktu. “Başı yanan ilk kız o olmayacak. Babasının önüne parayı atacağım. Erkek kardeşinin de. Dizlerinin üstüne kapanıp kurtuldukları için şükredecekler.”

“Çok kibarsın,” dedi Whit kuru bir sesle. “Peki ya kızın kurtuluşu? Bu mümkün değil. Rezil olmayacak. Sürgün edilecek.”

Beni geri istemelerini istiyorum.

Felicity Faircloth'un bütün istediği o dünyaya geri dönmekti ve bunu asla başaramayacaktı. Devil ona söz verdikten sonra bile. "Bir sonraki kocasını seçmekte özgür."

"Yaşlanmaya başlamış, lekelenmiş kız kuruları için soylular sıraya mı giriyor?"

İçinden tatsız bir duygu geçti. "O halde soylu olmayan biriyle idare edecek."

Bir çalım. Ve ardından, "Senin gibi biri mi?"

Tanırım. Hayır. Onun gibi adamların adının Felicity Faircloth fikriyle birlikte anılması bile gülünçtü.

Cevap vermeyince Whit yine homurdandı. "Grace asla bilmemeli."

"Elbette bilmemeli," diye karşılık verdi Devil. "Ve asla öğrenmeyecek."

"Bunun dışında kalmayı başaramaz."

Devil, ofisin kapısını gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Kapıya yaklaşarak anahtarına uzandı, ama kilide sokmaya fırsat bulamadan küçük bir pencere yavaşça açılıp kapandı. Ardından kapı açıldı ve içeri girdiler.

"Hele şükür!"

Devil'in bakışı, arkalarından kapadığı kapıya yaslanarak sanki yıllardır bekliyormuş gibi bir elini beline koyan uzun boylu, kızıl saçlı kadına çevrildi. Hemen ardından Whit'in duygusuz yüzüne döndü ve göz göze geldiler.

Grace asla bilmemeli.

"Ne oldu?" diye sordu kız kardeşleri, sırayla onlara bakarak.

"Ne demek ne oldu?" diye sordu Devil, şapkasını çıkarırken.

“Çocukken yaptığınız gibi, bana söylemeden dövüşmeye karar vermiş benziyorsunuz.”

“İyi bir fikirdi.”

“Berbat bir fikirdi ve bunu sen de biliyorsun. Çok küçüktünüz, şansınız varmış ilk gecenizde ölmediniz. İkinizin de şans varmış, ringe ben girdim.” Topuklarının üstünde dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. “”Pekâlâ, ne oldu?”

Devil bu soruyu duymazdan geldi. “İlk gecende eve kırık bir burunla dönmüştün.”

Kız sırtıttı. “Çıkıntının bana karakter kattığını düşünüyorum.”

“Sana bir şey kattığına kuşku yok.”

Grace ciddileşti ve devam etti. “Üç şey söyleyeceğim ve ondan sonra yapacak gerçek işlerim var beyler. Burada tembellik ederek sizin dönmenizi bekleyemem.”

“Kimse sana beklemeni söylemedi,” diyen Devil, kibirli kız kardeşini iterek yanından geçti ve eve giden basamakları çıkmak üzere arkadaki karanlık, mağaraya benzeyen koridora daldı.

Kız peşlerine takıldı. “İlki sana,” dedi White, ona bir kâğıt parçası uzatarak. “Bu akşam için üç dövüş ayarlandı, her biri ayrı yerde, saat başlarında ve buçukta. İlk ikisi adil, üçüncüsü şike. Adresler burada ve çocuklar bahisleri almaya başladı bile.”

Whit homurtusuyla onayladığını belirtti ve Grace devam etti. “İkincisi, Calhoun istediği burbonun nerede kaldığını soruyor. Eğer temin etmekte zorluk çekiyorsak, işi başka hemşh-rilerine verecekmiş. Gerçekten, bir Amerikalı’dan daha küstah biri var mıdır?”

“Ona malın geldiğini, ama henüz çıkaramadığımızı ve hepimiz gibi beklemesini ya da Birleşik Devletler’den vereceği sipariş için iki ay beklemekte özgür olduğunu söyle.”

Grace başıyla onayladı. “Aynısının Fallen Angel teslimatı için de geçerli olduğunu varsayıyorum.”

“Ve bu sevkiyattan teslim etmemiz gereken diğer her şey.”

Grace gözlerini kısarak baktı. “İzleniyor muyuz?”

“Nik öyle bir ihtimal olduğunu düşünüyor.”

Kız kardeşi bir an dudaklarını büzdü, sonra devam etti, “Nik öyle düşünüyorsa büyük ihtimal doğrudur. Böylece üçüncü sorumu soruyorum: peruklarım geldi mi?”

“Kullanamayacağın kadar fazla miktarda pudra ile birlikte.”

Kız sırtıttı. “Fakat her kız bunu denemek ister, değil mi?”

“Sevkiyatlar senin kişisel isteklerine göre düzenlenmiyor inatçı katır.”

“Hah, benim kişisel ürünlerim hem yasal hem de vergiden muaf kardeşçğim, o yüzden üç kutu peruk almanız dünyada başınıza gelecek en kötü şey değil.” Uzanıp Devil’ın kısıcık kırılmış kafasını okşadı. “Belki sen de bir tane istersin... Biraz saçın olsa fena olmazdı.”

Devil kızın elini iterek kafasından uzaklaştırdı. “Eğer kan bağımız olmasaydı...”

Grace sırtıttı. “Nitekim kan bağımız yok.”

Öyle olduğunu varsayıyorlardı. “Nedense, bu durumda bile sana katlanıyorum.”

Grace ileri uzandı. “Çünkü sana çuvala para kazandırıyorum kaba adam.” Whit homurdandı, Grace güldü. “Gördün mü? Beast biliyor.”

Whit, koridorun karşısındaki odaya doğru kaybolurken Devil cebinden bir anahtar çıkardı ve kendi kapısının kilidine soktu. “Başka bir şey?”

“Kız kardeşine bir içki ikram edebilirsin, anlarsın ya. Eğer seni tanıyorsam, *kendi* burbonunu zamanında teslim etmenin bir yolunu bulmuştur.”

“Yapacak işlerin olduğunu sanıyordum.”

Grace bir omuzunu kaldırdı. “Ben gidene kadar Clare işlerle ilgilenebilir.”

“Kötü kokuyorum ve gitmem gereken bir yer var.”

Grace’in kaşları çatıldı. “Nereye?”

“Akşamları yapacak bir şeyim yokmuş gibi davranman gerekmez.”

“Gün batımıyla gece yarısı arasında mı? Hayır, yok.”

“Bu doğru değil.” Biraz doğrudu. Anahtarı kilide soktu, kapıyı açarken dönüp kardeşine baktı. “Yani, beni rahat bırak.”

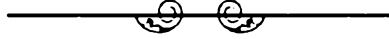
Grace’in yapıştırmak üzere olduğu cevap –Tanrı biliyor ki cevap yapıştırmakta üstüne yoktu– mavi gözleri Devil’in omuzunun üstünden odaya doğru bir bakış attığında dudaklarında dondu kaldı ve kocaman açılan gözler Devil’i meraklandırmaya yetti.

Bir şekilde, imkânsız da olsa, ne bulacağını bilerek o bakışı takip etti ve döndü.

Kimi bulacağını bilerek.

Leydi Felicity Faircloth, sanki oraya aitmiş gibi pencerenin önünde duruyordu.

Bölüm Yedi

A damın yanında bir kadın vardı. Hasta numarası yaparak alacakaranlıkta gizlice evden sıvışan ve onu kartının arkasına karalanmış gizemli adrese götürmesi için bir at arabası kiralayan Felicity'nin, karşılaşmayı beklediği pek çok şey arasında kesinlikle bir kadın yoktu.

Uzun boylu, kusursuz hatlarıyla ve günbatımı rengine saçlarıyla baş döndürücü bir kadındı. Kat kat eflatun eteği ve Felicity'nin gördüğü en parlak patlıcan morundaki süslü korsesiyle kusursuz giyinmişti. Kadına tam anlamıyla güzel denemezdi, ama gururlu, özgüvenli ve çarpıcı bir biçimde... çarpıcıydı.

Erkeklerin deli gibi âşık olduğu türden bir kadındı. Buna kuşku yoktu.

Kesinlikle Felicity'nin olmayı hayal ettiği türden bir kadın.

Devil da onun için deli oluyor muydu?

Felicity, loş bir odada durmaktan şu anda olduğundan daha mutlu olmamıştı. Yüzü panikten parlıyor ve vücudundaki her zerre kaçmak için yalvarıyordu. Sorun şu ki, kendine Devil di-

yen adam ve arkadaşı tek çıkış yolunu kapatıyordu, pencereden atlamayı göze almadığı sürece.

Arkadaki karartılmış cam bölmelere bakmak ve aşağıdaki ara sokağın mesafesini hesaplamak üzere döndü.

“Atlanmayacak kadar yüksek,” dedi Devil, sanki aklından geçeni okur gibi.

Felicity tekrar adama döndü ve yüzüzlüğe vurarak sordu. “Emin misiniz?”

Kadın güldü ve cevap verdi. “Kesinlikle. Ayrıca Dev’in ihtiyacı olan son şey iki seksen uzanmış soylu bir kadındır.” Duraksadı, kullandığı tanıdık takma isim aralarındaki boşluğu dolduruyordu. “Soylusunuz, değil mi?”

Felicity gözlerini kırptırdı. “Babam, evet.”

Kadın, sanki orada değilmiş gibi hızla Devil’in yanından geçti. “Çok ilginç. Bu unvan ne olabilir acaba?”

“Babam bir...”

“Cevap verme,” diyen Devil odaya girdi, şapkasını yakındaki bir masaya fırlattı ve üstündeki gaz lambasını yakarak içeri altın renkli bir ışık dolmasını sağladı. Dönüp onun yüzüne baktı ve Felicity karşılık vermemek için kendini zorladı.

Başaramadı.

Gözlerini dikerek kalın paltosuna –bu mevsim için çok fazlaydı– ve bir yerlerde domuzlarla güreşmiş gibi çamura bulanmış olan altındaki uzun çizmelere baktı. Adam paltosunu çıkararak umursamadan yakındaki bir sandalyeye attı ve Felicity’nin karşı cinsten biri üstünde neredeyse hiç görmediği tarzda rahat kıyafeti ortaya çıktı. İkisi de grinin tonlarında olan, keten bir gömlek üstüne desenli bir yelek giymişti, ama boyunbağı takmamıştı. Gömleğindeki açıklığı örten bir şey

yoktu: Boyun damarları ve bir tutam siyah tüy serpilmiş teninin derin üçgeni dışında hiçbir şey.

Daha önce böyle bir şey görmemişti, Arthur'u ya da babasını boyunbağı olmadan gördüğü anların sayısı bir elinin parmaklarını geçmezdi.

Ayrıca daha önce hayatında bu kadar erkeksi bir şey de görmemişti.

Felicity, adamın üçgen biçimli teninde kendini kaybetmişti.

Uzun süreli bir duraksamanın ardından, gözlerini dikip baktığını fark etti ve ilgisini, Felicity'nin ne yaptığının farkında olan, kaşlarını yukarı kaldırmış kadına yönlendirdi. Kadının meraklı bakışlarıyla yüzleşmeye cesaret edemeyince tekrar Devil'a, bu kez yüzüne döndü. Bir hata daha. Bu kadar yakışıklı olmasına nasıl alışacağını bilemiyordu.

Bununla beraber, adamın ona yulaf lapasının içinden çıkmış bir böcek gibi bakmasına gerek yoktu.

Gerçi yulaf lapası yiyen türden bir adama da benzemiyordu.

Adam gözlerini kısarak ona bakınca Felicity'nin sabrı taşıtı. "Kahvaltıda ne yiyorsunuz?"

"Nasıl yani..." Açıklığa kavuşturmak ister gibi başını iki yana salladı. "Ne?"

"Yulaf lapası olmasa gerek, değil mi?"

"Tanrı aşkına. Hayır."

"Bu çok ilginç," dedi diğer kadın.

"Sen işine bak," dedi adam.

Felicity sert bir tonda araya girdi. "Onunla böyle konuşmalısınız."

Bunu duyan diğer kadın sırtıttı. "Tamamen katılıyorum."

Felicity döndü. "Gitsem iyi olacak."

“Gelmemeliydin,” dedi Devil.

“Vay! Onunla kesinlikle böyle konuşmamalısın,” dedi kadın.

Devil sabır dilermiş gibi tavana baktı.

Felicity onun yanından geçmek için hareketlendi.

“Bekle.” Uzanıp onu durdurdu. “Öncelikle, buraya nasıl geldin?”

Felicity durdu. “Bana adres verdiniz.”

“Ve Mayfair’dan buraya öylece yürüdün mü?”

“Nasıl geldiğimin ne önemi var?”

Soru onu sinirlendirdi. “Çünkü başına bir şey gelebilirdi. Hırsızların saldırısına uğrayabilirdin. Fidyeye için eşkıyalar tarafından kaçırılabilirdin.”

Felicity’nin kalp atışları hızlanmaya başladı. “Alçak türden mi?”

“Kesinlikle,” diye onayladı adam.

Felicity masum taklidi yaptı. “Başkasının yatak odasına gizlice girebilen türden mi?”

Devil durdu. Sonra kaşlarını çatı.

“Ooo!” Diğer kadın ellerini çırpı. “*Bunun* ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama çok *keyifli*. Drury Lane’de görebileceğiniz her şeyden daha iyi.”

“Kapa çeneni Dahlia,” dedi Devil sinirle.

Dahlia. Ona uygun bir isimdi. Felicity’nin asla taşıyamayacağı türden bir isim.

Dahlia cevap vermeyince adam tekrar Felicity’ye döndü.

“Buraya nasıl geldin?”

“At arabası kiraladım.”

Devil küfretti. “*Buraya* nasıl geldin? Odama?”

Felicity sustu, saçına tutturduğu firketelerin farkındaydı, ama ona doğruyu söyleyemezdi. “Kapı kilitli değildi.”

Devil gözlerini kısarak ona baktı, yalan söylediğini biliyordu. “Binaya nasıl girdin?”

Felicity mantıklı bir cevap bulmaya çalıştı, doğru olanın dışında bir şey. Bulamayınca, onu duymazdan gelmeye karar verdi. Bir kez daha gitmeye teşebbüs etti, “Özür dilerim. Burada ...” Doğru sözcüğü aradı. “Arkadaşınızla olacağınızı düşünmedim.”

“O benim arkadaşım değil.”

“Hey, bu hiç kibar olmadı,” diye itiraz etti Dahlia. “Bir zamanlar gözdem olduğuna inanamıyorum.”

“Ben asla gözden olmadım.”

“Hmm. Kesinlikle şimdi de değilsin.” Felicity’ye döndü. “Ben onun kız kardeşiyim.”

Kız kardeş.

Adını koymak istemediği güçlü bir şeyin dalgası bu sözcükle onu vurdu. “Kardeş?”

Kadın cesurca ve bütün içtenliğiyle gülümsedi, Felicity bir an ikisinin arasındaki benzerliği gördüğünü sandı. “Onun tek kız kardeşi.”

“Tanrıya şükür.”

Devil’in iğneleyici sözünü duymazdan gelen Dahlia, Felicity’ye yaklaştı. “Beni görmeye gelmelisin.”

Felicity cevap verme fırsatı bulamadan Devil araya girdi. “Seninle görüşmesi gerekmiyor.”

Kızıl bir kaş havaya kalktı. “*Seninle* görüştüğü için mi?”

“Benimle *görüşmüyor*.”

Diğer kadın Felicity’ye dönerek bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Sanırım *anlıyorum*.”

“Ben anlamıyorum, işe yarayacaksa,” dedi Felicity, bu garip sohbeti bitirmek için araya girmesi gerektiğini hissederek.

Diğer kadın parmağıyla çenesine vurarak bir süre Felicity’ye baktı. “Er ya da geç anlayacaksın.”

“Kimse kimseyle görüşmüyor! Dahlia, çık dışarı!”

“Çok kabasın,” diyen Dahlia ellerini uzatarak Felicity’ye doğru yürüdü, onun ellerini tutarak kendine doğru çekti, sırayla iki yanağından öperken kulağına fısıldadı, “72 Shelton Sokak. Onlara Dahlia’nın seni beklediğini söyle.” Erkek kardeşine döndü. “Burada kalıp şaperonluk yapmamı ister misin?”

“Defol.”

Dahlia sırtıttı. “Elveda kardeşim.” Ardından, sanki bütün bu senaryo çok sıradanmış gibi, çıktı ve gitti. Kuşkusuz sıradan olan bir şey yoktu, çünkü her şey Felicity’nin bir şaperonu olmadan evin arka bahçesinden sıvışması, bir kilometreden fazla yürüdükten sonra onu buraya, daha önce haklı hiçbir sebebi olmadığı için –ya da öyle olduğunu düşündüğü için– hiç gelmediği Covent Garden’in merkezine getirecek bir at arabası kiralamasıyla başlamıştı.

Şimdi bu esrarengiz yerde bu esrarengiz adamla beraberdi, esrarengiz kadınlar kulağına adresler fısıldıyordu ve Felicity orada olması için bundan daha iyi bir sebep düşünemiyordu. Her şey acayip heyecanlıydı.

“Öyle bakma,” diyen adam kız kardeşinin arkasından kapıyı kapadı.

“Nasıl yani?”

“Sanki heyecan verici bir durum varmış gibi.”

“Neden? Gerçekten heyecan verici.”

“Sana her ne söylediyse, unut gitsin.”

Felicity güldü. “Öyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Sana ne söyledi?”

“Düşündüm de, bana söylediği şeyi sizin duymanızı isteseydi, sizin de duyabileceğiniz biçimde söylerdi.”

Devil’in dudakları gerildi, yarasının beyazı büsbütün ortaya çıktı. Cevaptan hoşlanmamıştı. “Dahli’den uzak dur.”

“Beni ayartacağından mı korkuyorsunuz?”

“Hayır,” dedi adam sertçe. “Senin ona zarar vermenden korkuyorum.”

Felicity’nin ağzı açık kaldı. “Efendim?”

Devil, içi kehribar renkli sıvıyla dolu bir şişenin üstünde durduğu büfeye doğru baktı. Avını koklayan bir köpek gibi o tarafa yöneldi, kendine bir kadeh doldurdu ve tekrar kadına dönmeden önce kafasına dikti.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Felicity iğneleyici bir tonda. “İkram etmediğiniz şey her ne ise ben almayayım.”

Devil tekrar içkisinden aldı. “Burbon.”

“Amerikan burbonu mu?” Adam cevap vermedi. “Amerikan burbonu su gibi içilmeyecek kadar pahalıdır.”

İkinci bir kadehi doldurmadan önce Devil ona soğuk bir bakış attı, ardından yanma gelerek kadehi uzattı. Felicity tam alacakken geri çekti ve uzanamayacağı bir mesafede salladı. Başparmağındaki gümüş yüzük ışığın altında yanıp sönüyordu. “İçeri nasıl girdin?”

Felicity duraksadı, ardından konuştu, “Zaten içmek istemiyordum.”

Devil omuz silkerek onun içkisini kendi kadehine döktü. “Tamam. Bu soruya cevap vermek istemiyorsun. Peki buna ne dersin? Neden buradasın?”

“Randevumuz vardı.”

“Ben sana gelmeyi planlıyordum,” dedi Devil.

Onu balkon korkuluğuna tırmanırken hayal etmek güzeldi, ama bunu söylemedi, “Beklemekten sıkıldım.”

Devil bir kaşını kaldırdı. “Her an emrine amade değilim.”

Sokuşturduğu bu küstah sözler üstüne içini çekti. Dürüst olmak gerekirse, onu pek sevmiyordu. “Pekâlâ, madem bura-ya gelmemi istemiyordun, o zaman bana yol tarif eden kartını bırakmasaydın.”

“Covent Garden’da olmaman gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü Felicity Faircloth, bir dükle evlenmeyi ve *sürünün* değerli bir üyesi olarak haklı yerini elde etmeyi düşünüyorsun. Eğer kocayan bir soylu seni burada görecekt olursa, bu *asla* gerçekleşmez.”

Haklı yanı vardı, ama garip bir biçimde bu yolculuğu sırasında *sürüyü* hiç aklına getirmemişti. Kartın diğer ucunda onu neyin karşılayacağı konusunda fazlasıyla heyecanlıydı. “Beni kimse görmedi.”

“Çölde açan kardelen gibisin, o yüzden emin değilim.”

Felicity’nin kaşları havaya kalktı. “Çölde açan kardelen?”

Adamın dudakları gerildi. “Lafın gelişi.”

Kadın başını yana eğdi. “Öyle mi?”

Devil içkisine devam etti. “Covent Garden sana göre değil Felicity Faircloth.”

“Neden olmasın?” Böyle konuştuğunda, köşe bucak her yeri araştırma isteğini biraz daha kabarttığını biliyor muydu?

Devil, anlaşılmaz karanlık gözlerle bir süre daha ona baktı, sonra başını bir kez sallayıp topuklarının üstünde dönerek odanın öbür ucuna yürüdü ve bir kordonu çekti. Belki *biliyordu*.

“Bana eşlik edecek birini çağırmanıza gerek yok,” dedi Felicity, “Gelirken yolumu bulduğuma göre...”

“O kadarı çok açık leydim. Ayrıca size eşlik etmesi için kimseyi çağırmaya niyetim yok. Görülme riskini göze alamam.”

Sinir bozucu bir adamdı ve Felicity’nin sabrı giderek tükeniyordu. “Kız kardeşiniz kadar size de zarar vereceğimden mi korkuyorsunuz?”

“Uzak bir ihtimal değil. Senin, nasıl desem, bir hizmetçin, şaperonun ya da ona benzer bir şeyin yok mu?”

Soru onu rahatsız etti. “Yirmi yedi yaşında bir kız kurusu-yum. Bir refakatçim olmadan dışarı çıkmamı umursayacak çok az kişi vardır.”

“Eminim erkek kardeşin, baban ve sayısız Mayfair züppesi şaperonun olmadan makamıma gelmeni çok umursayacaktır.”

Felicity bu sözleri geçiştirmeye çalıştı. “Refakatçinin burada olmamı daha haklı kılacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

Devil kaşlarını çatı. “Hayır.”

“Göründüğümden daha tehlikeli olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Tam görüldüğün kadar tehlikeli olduğunu düşünüyorum.” Sinirlenmeden ve içtenlikle söylenen bu sözler Felicity’yi duraksattı ve içinden garip şeyler geçmesine yol açtı. Şüphe uyardıran, güç gibi bir şey. Hızla derin bir soluk aldı ve Devil bakışını ona yöneltti. “Bu da heyecan verici bir şey değil, Felicity Faircloth.”

Aynı fikirde değildi, ama bunu söylememenin daha iyi olduğuna karar verdi. “Neden bana ısrarla iki ismimle birden hitap ediyorsunuz?”

“Bana masal prensesi olduğunu hatırlatıyor. İçlerinde en güzeli.”

Bu yalan Felicity'nin içini acıttı ve adamın bunları söylemesine izin vermesinden çok, canını yakmasına sinirlendi. Ancak bunu dile getirmek yerine, bu uygunsuz espriye gülmek için kendini zorladı.

Devil'in kaşları çatıldı. "Eğlendin mi?"

"Yapmaya çalıştığınız bu değil mi? Kendinizi acayip zeki zannetmek?"

"Bunu nasıl yapıyordum?"

Bunu ona zorla söyletecekti ve bu yüzden Felicity ona daha da sinir oldu. "Çünkü ben içlerinde en güzelin tam tersiyim." Adam konuşmayınca ve bakışlarını kaçırmayınca Felicity devam etme gereği hissetti. Ne demek istediğini yeterince anlatabilmek için. "İçlerinde en sıradan olan benim."

Adamın suskunluğu devam edince kendini budala gibi hissetmeye başladı. Ve sıkkın. "Anlaşmamız bu değil miydi?" diye hatırlattı. "Beni güzel kılmayacak mıydınız?"

Devil artık onu daha dikkatli inceliyordu, sanki mercek altındaki nadir bir türmüş gibi. Sonunda konuştu, "Evet. Seni güzel kılacağım, Felicity Faircloth." İki isminin birden bu kasıtlı kullanımına Felicity kaşlarını çatı. "Güveyi ışığına çekecek kadar güzel kılacağım."

İmkânsız mümkün kılmak. Yine de... "Bunu nasıl başardın?"

Adam gözlerini kırıştırdı. "Neyi?"

"Buna karşı çıkmamasını nasıl sağladın? Bu sabah, *sürünün* içinden yarım düzine zengin dul gelecekteki Marwick Düşesi olacağıma inanarak sabah çayı için evimize teşrif etti. *Nasıl?*"

Devil arkasını ona döndü, üstü kâğıt yığılı bir sehpa yöneldi. "Sana imkânsız vadettim, öyle değil mi?"

“Ama *nasıl?*” Anlayamıyordu. O sabah yaklaşımakta olan kıyametin yoğun duygusuyla uyanmıştı, yalanının ortaya çıktığından, Marwick Dükü’nün bütün Londra’nın önünde onu deli ilân ettiğinden ve ailesinin mahvolduğundan emindi.

Oysa bunların hiçbirisi olmamıştı.

Buna yaklaşan bir şey dahi olmamıştı.

Gerçekten de, Marwick Dükü nişanı üstü kapalı olarak onaylamış gibi görünüyordu. En azından inkâr etmemişti.

Bu mümkün değildi.

Bu adamın, Devil’in, kesin olarak bir söz vermesi ve bu sözü tutması dışında.

Bir şekilde.

Kalbi, ona iyi dileklerini sunan her ahmakla birlikte hızla atmaya başlamış ve göğsünde umuda benzeyen bir ışık yanarken, buna ürkütücü bir merak duygusu eşlik etmeye başlamıştı. Onu ve ailesini kurtarabilecek gibi görünen bu adama karşı duyduğu merak.

Dolayısıyla, tereddütsüz onu görmeye gelmişti.

Samimi olmak gerekirse, bunu yapmaması imkânsızdı.

Kapı çaldı ve Devil o tarafa gidip ardına kadar açtığı anda, koridordan içeri ellerinde kazanlarla sıcak su taşıyan bir düzine uşak girdi. İçeri girince tek söz etmediler –Felicity’ye bakmadılar– ve odanın diğer ucunda karanlık bir yere açılan kapıya doğru yürüdüler.

Felicity’nin bakışı Devil’a döndü. “Bu nedir?”

“Yatak odam,” dedi adam kısaca. “Kilidimi zorla açtığı anda içeri göz atmadın mı?”

Yanakları kıpkırmızı oldu. “Ben kilidini zorla...”

“Evet yaptın ve bir hanımefendinin nasıl olup üstün bir maymuncukla kilit açma becerisi geliştirdiğini anlamıyorum, ama bir gün bana söyleyeceğini umuyorum.”

“Belki sersem kocamı bana getirdiğinizde benden isteyeceğiniz iyilik budur.”

Sanki bu sohbetten hoşlanıyormuş gibi adamın sert ağzının bir köşesi seğirdi. “Hayır leydim, onu ücretsiz takdim edeceksiniz.”

Sözleri sakın ve kendinden emindi, akşam ışığının loşluğu kızaran yüzünü sakladığı için şükretti. Huzursuz bir öksürükle, titrek bir ışığın gölgelere dans ettirecek kadar aydınlattığı, ama içerde ne olduğunu belli etmeyecek kadar yetersiz aydınlıkta adamın yatak odasına açılan kapıya baktı.

Sonra uşaklar ellerinde boş kazanlarla geri döndü ve Felicity onların ne yaptıklarını çok iyi biliyordu. Tek sıra halinde dışarı çıkarak kapıyı arkalarından kapamadan önce, Devil hızla yeleşini çıkardı ve altındaki keten gömleğinin kol düğmelerini sökmeye başladı.

Felicity ağzı bir karış açık onu seyredirken, o dönüp arkadaki odaya girdi ve gözden kaybolurken omuzunun üstünden seslendi, “Pekâlâ, başlayalım bari.”

Gözlerini kırıştıtarak o da adama seslendi, “Neye başlayalım?”

Kısa bir sessizlik oldu. Adam... *soyunuyor muydu?* Sonra, uzaklardan bir ses duyuldu, “Planlarımıza.”

“Ben...” tereddüt etti. Belki durumu yanlış anlıyordu. “Affedersiniz, ama *yıkanmak* üzere misiniz?”

Devil kapının kenarından başını uzattı. “Aslında, evet.”

Gömleği artık üstünde değildi. Adam tekrar odaya döndüğünde Felicity’nin ağzı kurumuştı ve yere düşen bir çift çizme-

nin, ardından Devil'ın küvete girerken sıçrayan suların sesini duyana kadar dakikalarca boş kapı aralığını seyretti.

Dairenin boş ön odasında başını iki yana salladı. Neler oluyordu? Sonra adam seslendi, "Leydi Felicity, oradan bağırmayımı tercih ediyorsunuz yoksa içeri mi geliyorsunuz?"

İçeri gelmek mi?

Ona ayrıntıları sorma dürtüsünü bastırarak tercihini yaptı ve bu tercihin onu kurbanlık koyun olarak işaretleyeceğini biliyordu. "İçeri geliyorum."

Hayır, kurbanlık koyun değil.

Ateşin ışığına uçan güve.

Bölüm Sekiz

O nunla dalga geçiyordu. Masum Leydi Felicity Faircloth'un, adamın yıkıyor olması şöyle dursun, davet edilmeden yatak odasına girerek ona katılmasının akla mantığa yakın hiçbir yanı olmadığını ve düşüncesizce alınmış bu kararı yeniden gözden geçirmesi gerektiğini söylemek istiyordu.

İşte oradaydı, yan odadaki hanımefendi “İçeri geliyorum,” diye seslendiğinde, beline kadar bakır teknenin içine dalmış, yüzünde alaycı bir tebessümle –Covent Garden'daki kapısına, mahallenin kötülüğüyle yüzleşme ihtimalini göze alarak, yanında bir refakatçi olmaksızın gitmesinde hiçbir mazereti olmayan– söz konusu hanımefendiye uygun bir ders verdiği için kendini kutluyordu.

Felicity Faircloth elinde zorluklarla kazanılmış burbon kadehiyle, sanki orası kendine aitmiş gibi hışımla girdiğinde şaşkınlığını gizlemek için ancak vakit bulabilmişti.

Ardından, kadının gerçekten oraya ait olma ihtimalini hayal etmesi üstüne tuz biber ekmişti. Adamın yatağına oturması ve

günün kirini üstünden atarak o yatakta ona katılması son derece normalmiş gibi.

Kendini kadın için temizlemesi normalmiş gibi.

Kahretsin. Her şey ters gitmişti.

Üstelik bunu onarmanın bir yolu yoktu, kendisi küvetteki suyun içinde çıplaktı ve tamamen giyinik olan kadın, ağırbaşlı bir biçimde ellerini kucağında birleştirmiş hevesle onu izliyordu.

Hevesli olan sadece kadın değildi, bu kadarını söyleyebilirdi.

Uyanan erkekliğinin ilgisini bastırmayı düşündüğünden değil, ama bu kadın karanlıkta becerilecek türden değildi. Kazanılması gereken türden bir kadındı. Kendi yatak odasında, tutkuya dair coşkulu şiirsel konuşmalar yapan bu kadın değil miydi?

Felicity Faircloth'u baştan çıkarıp kardeşinden uzaklaştırmak Covent Garden'daki evinde bir geceden fazla sürerdi ve Covent Garden'da bunu başaramazdı; çünkü bir daha asla buraya gelmeyecekti.

Çıplak Yumruklu Piçler'in çöplüğünde insanların güvenliği onu ilgilendirmezdi, ama konu o olunca, ilgilendiriyordu. Hem de fazlasıyla. Başını derde sokmadan buraya kadar nasıl gelebildiğinden hâlâ emin değildi.

Bu düşünce onu sinirlendirdi ve böylelikle içi rahatlayarak kadına ilk tepkisinin üstesinden gelmesine izin verdi. Sonuçta tedirgin olması gereken kişi kendisi değildi. Oydu.

Arkasına yaslanarak küvetin kenarından bir parça banyo lifi aldı ve kasten oynamaya başladı. "Temizlenir temizlenmez seni Mayfair'a geri götüreceğim."

Kadının bakışı, ovmak için tembelce kolunu uzattığı göğsüne takılıp titredi. Boynundan yukarı doğru kızarmaya başlayıp

yutkununca adam biraz daha yavaşladı. Kadın içkiden bir yudum aldı, gözleri sulanarak açılırken genzinden bir ses geldi: bastırmaya çalıştığı bir öksürük. Kendine geldikten sonra adamın bakışını yakaladı ve gözlerini kısarak ona baktı. “Ne yaptığınızı biliyorum.”

“Neymiş o?”

“Beni korkutarak buradan uzak tutmaya çalışıyorsunuz. Bunu çağırmadan önce düşüncektiniz.”

“Seni çağırmadım,” dedi. “Mesaj göndermen gerekirse diye sana adres bıraktım.”

“Neden?” diye sordu kadın.

Adam gözlerini kırptırdı. “Neden mi?”

“Neden size mesaj göndermem gereksin?” Bu soruyla duraksayan adam uygun bir cevap hazırlamaya fırsat bulamadan Felicity devam etti. “Tam olarak yardım isteyeceğim türden bir adam değilseniz, beni affedin.”

Adam bundan hoşlanmamıştı. “Ne demek bu?”

“Şöyle ki, davet edilmeden birinin yatak odasına tırmanan bir adam, bir kadının arabaya binmesine yardım edecek ya da baloda dans listesindeki boşluğu dolduracak biri değildir.”

“Neden olmasın?”

Kadın ona bir bakış attı. “Dans eden türden biri gibi görünmüyorsunuz.”

“Ne türden biri olduğumu bilsen çok şaşırırsın Felicity Faircloth.”

Felicity dudak büktü. “Şu anda benim önümde yıkanıyor-sunuz.”

“İçeri gelmek zorunda değildin.”

“Beni çağırmak zorunda değildiniz.”

Onun bu kadar zor bir kadın olduğunu bilseydi, Devil bu planın gerçekleşmesine asla vermezdi.

Yalan.

Kadın tekrar yüksek yatağa oturarak ellerini yatak örtüsüne koydu, pembe ayakkabılı ayaklarını sallamaya başladı. "Neyse, endişelenmene gerek yok," dedi. "Soyunmuş halde gördüğüm ilk erkek siz değilsiniz."

Devil'in kaşları kalktı. Onun bakire olduğuna yemin edebilirdi, ama bir kilidi maymuncukla açmayı biliyorsa, Leydi Felicity Faircloth'la ilgili bilmediği başka şeyler olabilirdi. Çok daha tehlikeli şeyler. Zafere giden bir şeyler. "Kim?"

İçkiden bir yudum daha aldı, bu kez daha dikkatliydi ve sıvı genzini fazla yakmadı. Veya bunu belli etmemekte daha başarılıydı. "Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Eğer seni ateşe dönüştürmemi istiyorsan, aşkım, daha önce seni ateşleyen her şeyi bilmek zorundayım."

"Söylemiştim. Daha önce beni ateşleyen bir şey olmadı."

Buna inanmıyordu. Kadın bütünüyle, her an parlamaya hazır bir kıvılcım gibiydi.

"Anlayacağınız, teklifinizi o yüzden kabul ettim. Korkarım o kıvılcım hiç çıkmayacak. Artık doğrudan evde kaldım."

Evde kalmış gibi görünmüyordu.

"Porselen güzellikle kutsanmamışım."

"Senin tipsiz bir yanın yok," dedi adam.

"Lütfen bayım," dedi kuru bir sesle, "kafamı güzel iltifatlarınızla dolduracaksınız."

Bu kızın onlarca yıldır hissetmediği şeyleri ona hissettirmesinden hoşlanmıyordu. Üzüntü gibi şeyler. "Tamam, tipsiz bir yanın yok."

“Of. Şey, teşekkür ederim.”

Kendini birden ahmak gibi hisseden adam konuyu değiştirdi. “O halde, soyunmuş bir adama tanık olmanın ölçüsü kim, babanı sayfıyede gündelik kıyafetle görmek mi?”

Felicity gülümsedi. “Aristokrasi konusunda cehaletinizi gösteriyorsunuz Devil. Babamın gündelik sayfıye kıyafetinde daima boyunbağı ve ceket vardır.” Başını iki yana salladı. “Hayır. Aslında, Haven Dükü’ydü.”

Devil küvetten fırlamamak için kendini zor tuttu. Haven’ı tanıyordu. Dük sık sık iki sokak ötedeki The Singing Sparrow’a, bir Amerikalı’nın işlettiği ve efsanevi bir kadın şarkıcının çalıştığı bara takılıyordu. Fakat Haven karısına deli gibi âşıktı ve bu dedikodudan ibaret değildi. Devil bizzat şahit olmuştu.

“Onun, karısı için seni başından atan dük olduğunu varsayıyorum.”

Felicity başıyla onayladı. “O yüzden, mesele kılık kıyafet değildi,” dedi. “Ben onun bekârlığa veda partisindeki kızlardan biriydim.”

Bunu söylerken, her şeyin açıklamasını yaptığını sanıyor gibiydi. “Ne demek bu?”

Felicity’nin kaşları kalktı. “Haven’ın yeni bir düşes aradığını duymadınız mı?”

“Haven’ın bir düşesi olduğunu biliyorum. Akıl sınırlarının ötesinde sevdiği bir kadın.”

“Kadın boşanmak istiyor,” dedi Felicity. “Gazete okumuyor musunuz?”

“Soyluların medeni durum mücadelesini ne kadar az umursadığımı anlatamam.”

Bunu duyan Felicity durdu. “Siz ciddisiniz.”

“Neden olmayayım?”

“Ne olduğunu gerçekten umursamıyor musunuz? Bütün dedikodu sayfalarında vardı. Bir süre çok meşhurdum.”

“Dedikodu sayfalarını okumam.”

Kızıl kahve bir kaş yukarı kalktı. “Hayır, ne kadar meşgul ve önemli olduğunuzu düşününce, okuduğunuza ihtimal vermiyorum.”

Devil onun kendisiyle dalga geçtiği duygusuna kapıldı. “İlgim, seninle ilişkili olup olmadığı ile sınırlı Felicity Faircloth, hepsi bu.”

Felicity sonunda ona bir bakış attı. “Geçen yaz, Haven Düşesi boşanma talebinde bulundu. İkinci düşes olmak için kıyasıya bir yarış başladı. Kuşkusuz çok aptalcaydı, çünkü Haven karısına deli gibi âşıktı. Bunu bana söylediğinde üstünde sadece robdöşambr vardı, başka bir şey yoktu.”

“Bunu sana söylemeden önce giyinme fırsatı bulamamış mı?”

Nazik ve duygusal bir biçimde gülümsedi. “Bunu gülünç bir şeymiş gibi göstermenize izin vermeyeceğim. Daha önce aşk yüzünden bu kadar perişan olmuş birini hiç görmedim.”

Devil gözlerini kıstı. “Böylece dilediğin imkânsız şeylerin özüne geliyoruz.”

Felicity duraksadı, yüzünden sayısız karışık duygu geçiyordu. Utanç. Suçluluk. Keder. “Siz böyle bir şey dilemez misiniz?”

“Söylemiştim leydim, tutku tehlikeli bir oyundur.” Durdu. “O halde, Haven düşesten ayrılmayınca geri kalanınıza ne oldu?”

“İçimizden biri başkasıyla evlenmek üzere yarışı bıraktı. Bir diğeri yaşlanan teyzesinin refakatçisi olarak gittiği anakarada koca arıyor. Son ikisi –Leydi Lilith ve ben– evlenemedik. İlk neden olarak, birinci kalite elmas değildik.”

“Değil miydiniz?”

Başını iki yana salladı. “İkinci kalite bile değildik. Ve şimdi, annelerimizin umutsuzca bizi evlendirmeye çabalaması üstü kapalı bir kara lekeye dönüştü.”

“Nasıl üstü kapalı bir kara leke?”

“Bizi üstü kapalı biçimde rezil eden türden.” İçkiden bir yudum daha. “Daha önce üstü kapalı rezil olmadığımдан değil.”

Devil’a göre kadınlar ya büsbütün rezil olurlardı ya da olmazlardı. Felicity rezil olmuş gibi görünmüyordu.

Mükemmel görünüyordu.

“O yüzden mi senin sefiller görünür bir sebep olmaksızın seni es geçiyorlar?” diye sordu. “Çünkü, bu bir sebep gibi görünüyor. Aptalca, ama soyluların kendilerinden biriyle alay etmek için memnuniyetle tutunabilecekleri bir sebep.”

Kadın ona baktı. “Soylular hakkında ne biliyorsunuz?”

“Burbon içmeyi ve iskambil oynamayı sevdiklerini biliyorum.” *Ve bir zamanlar, tıpkı senin gibi Felicity Faircloth, onlardan biri olmayı çok istediğimi biliyorum.* Arkasına yaslandı. “Ve cennette kul olmaktansa cehennemde saltanat sürmenin daha iyi olduğunu biliyorum.”

Dudakları, onaylamayan bir ifadeyle düz bir çizgi haline geldi. “Her iki durumda da, yaptığımız pazarlıkta verdiğiniz sözü tutmanız, meydan okumaktan öte bir durum. Marwick Dükü itibarı bu kadar sarsılmış bir eşle ilgilenemeyebilir.”

Marwick Dükü’nün zaten bir eşle ilgisi yoktu, ama Devil bunu ona söylemedi. Sarsılmış itibarının kısa süre sonra yerle bir olacağını da söylemedi. Birden huzursuz oldu ve üstünden sular akarak ayağa kalktı.

Kadının gözlerini fal taşı gibi açarak hafif bir çığlıkla yaktan fırlamasından ve telaşla arkasını dönmesinden keyif

almadığını söylemek yalan olurdu. “Bu büyük kabalıktı,” dedi Felicity odanın diğer ucundaki duvara.

“Hiçbir zaman nezaketimle tanınmadım,” dedi Devil.

Kadın homurdandı. “Ne kadar şaşırtıcı.”

Devil neşeyle başını iki yana salladı. Şu anda bile ukalalığı sürdürabiliyordu. “Daha önceki cesaretin için pişman mısınız?”

“Hayır.” Sözcük ağzından tiz bir sesle çıkmıştı. İçkiden bir yudum daha aldı. “Konuşmaya devam edin.”

Kuşkulanma sırası Devil’daydı. “Neden?”

“Böylece benden faydalanmak için yaklaşmadığınızdan emin olabilirim.”

“Senden faydalanmak istesem önden yaklaştırdım Felicity Faircloth. Aleni olarak, böylece beni beklemenin keyfini sürerdin,” dedi. “Fakat memnuniyetle konuşmaya devam edebilirim.” Gözünü ondan ayırmadan, giyinmek için hareketlendi.

“Önce bir robdöşambrla başlayacağız.”

“Bir... bir robdöşambr mı?”

Devil pantolonunu giydi. “Marwick’in köpek gibi salyasının akacağına söz verdim, değil mi?”

“Böyle bir şey istediğimi söylemedim.”

Kadının sesindeki hoşnutsuzluğa sırtarak siyah keten bir gömlek aldı ve başından geçirdi, iplerini bağlamadan önce pantolonunun içine tıktırdı. “Hayır, onun gördüğün en yakışıklı erkek olduğunu söyledin, değil mi?”

Bir tereddüt. “Sanırım.”

Devil bir an sinirlendi, ama sonra ciddiye almadı. “Onun, bir güvenin ışığa uçması gibi peşinden gelmesini istediğini söyledin, değil mi? Arkana dönebilirsin.”

Felicity söyleneni yaptı ve gözleriyle bir anda omuzlarından çıplak ayaklarına kadar onun kıyafetini taradı. Onu açıkça incelerken bakışında gördüğü heyecan Devil'in bedenine bir ürperti yayılmasına sebep oldu ve yeni ütülenmiş pantolonun ağırlığı üstüne çöktü.

"Ne olur?" Bu soru karşısında Devil gözlerini kırptırınca kadın ekledi, "Güvelere?"

"Tutuşurlar." Yeleğini giydi. Ceketinin düğmelerini iliklerken kadının bakışı üstündeydi ve seyretmesini izlemek için hareketlerini bilerek yavaşlattı. Devil dişilerin bakışlarını üstünde hissetmekten her zaman keyif alırdı ve Leydi Felicity Faircloth onu saf, katışıksız bir hayranlıkla izledikçe, ona istediği her şeyi göstermek istiyordu.

"Tutuşturmak, salyasını akıtmaktan daha iyi gibi geliyor," dedi kadın, öncekinden daha boğuk bir sesle.

"İkisini de yapmayan kadın böyle diyor." Düğmelemeyi bıraktı ve göğsünün üstündeki yeleği düzelitti. "Pekâlâ. Bitirmeme izin verirsen..."

"Kesinlikle salyalarını akıtmasını sağlayın." Devil onun bu küçük sert çıkışına kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. "Seni deli gibi arzulamasını istiyorsan önce uygun giymeyi öğrenmek zorundasın."

Kadın başını yana eğdi. "Pardon. Onun için mi giyineceğim?"

"Aynen. Tercihen tenini gösteren bir şeyler." Felicity'nin yaka kapalı tozpembe elbisesini işaret etti. "O işe yaramaz." Bu bir yalandı. Devil'in bedeninde yarattığı etki düşünülecek olursa, elbisenin çok işe yaradığına kuşku yoktu.

Felicity elini boynuna koydu. "Bu elbiseyi seviyorum."

"Pembe."

“Pembe seviyorum.”

“Fark ettim.”

“Pembenin nesi var?”

“Hiç. Miyavlayan bir bebek olmadığın sürece.”

Kadının dudakları gerildi. “Farklı bir elbise tam olarak ne işe yarayacak?”

“Ellerini senden uzak tutamayacağından emin olacaksın.”

“Ya,” dedi. “Erkeklerin, kadın elbiselerine karşı ellerini kontrol edemeyecek kadar duyarlı olduğunun farkında değildim.”

Devil tereddüt etti, sözlerin gidişatından hoşlanmamıştı. “Şey, bazı erkekler.”

“Siz değilsiniz,” dedi.

“Dürtülerimi kontrol etmeyi fazlasıyla becerebilirim.”

“Şu önerdiğiniz... elbiseyi giysem bile mi? Tenimi gösteren bir şey?”

Bu sözlerle kadının tenini düşünmeye başlaması kaçınılmazdı. “Elbette.”

“Bu erkeklere özel bir rahatsızlık mı?”

Devil genzini temizledi. “İnsani bir rahatsızlık olduğu tartışılabilir.”

“Enteresan,” diye cevap verdi Felicity, “çünkü az önce üstünüzde teninizi gösteren bir şey vardı ve ellerim bir şekilde, dikkate değer bir şekilde, sizden uzak kaldı.” Sırıttı. “Üstelik hiç salya akıtmadım.”

Bu sözler Devil’in tepesinin tasını attırdı ve hemen o anda Felicity Faircloth’a meydan okuyarak onun ağzının suyunu akıtmak istedi. Ancak bu tehlikeli bir yoldu, çünkü kadın zaten fazlasıyla ilgisini çekiyordu ve bunun başlamadan bitmesi gerekiyordu.

“Senin için bir elbise yollayacağım. Bourne balosuna giy. Üç gün sonra.”

“Elbiselerin, dilediğiniz kişilerin ölçülerinde kolayca bulunmadığının farkındasınız, değil mi? Sipariş verilir. Dikilir. *Haf-talar* sürebilir...”

“Bazıları için.”

“Ah tabii,” diye dalga geçti kadın. “Sıradan ölümlüler için. Sizin için elbise diken sihirli cücelerinizi olduğunu unutmuşum. Saman eğirerek mi yapıyorlar? Bir gecede?”

“Sana dükünü elde edeceğimi söylemedim mi?”

Felicity başını iki yana salladı. “Nişanımıza karşı çıkmasını nasıl engellediniz bilmiyorum Devil, ama sessiz kalmasına im-kân yok.”

Ona sessizliğin inkârla ilgisi olmadığını söylemedi. Dükün onu uygun bir hedef olarak görmesini sağlayarak bunu iki gece önce kadının bizzat başardığını söylemedi. Kendisinin de Felicity Faircloth’u uygun bir hedef olarak gördüğünü söylemedi.

Birden, kadının aslında o kadar da uygun olmadığı düşüncesine kapıldı.

“Söylemiştim, imkânsız mümkün kılmak gibi bir yeteneğim var,” dedi. “Şöyle başlayacağız: Yalanın doğruymuş gibi davranmaya devam edeceksin, sana göndereceğim elbiseyi giyeceksin ve dük yoluna çıkacak. Sonra iş sadece onu elde etmeye kalacak.”

“Aha,” diye sertçe karşı çıktı, “onu elde etmek gibi basit bir iş. Sanki işin kolay kısmı buymuş gibi.”

“Kolay kısım bu.” Kadın onu zaten elde etmişti. Öyle olmasa bile, kimi istese elde ederdi. Bu konuda Devil’ın hiç şüphesi yoktu. “Bana güven Felicity Faircloth. Elbiseyi giy, adamı elde et.”

“Yine de uygun bir hale getirilmem gerekecek, Devil Soya-dınız–her–ne–ise. Perilerin yaptığı, erkeklerin ayaklarını yer-den kesecek sihirli bir elbise giysem bile, hâlâ... Nasıl ifade et-miştiniz? *Tipsiz değil?*”

Bu konuda Devil’in suçluluk hissetmemesi gerekiyordu. Amacı Felicity Faircloth’un kendini güzel sanmasını sağlamak değildi, ama ona yaklaşımdan kendini alıkoyamıyordu. “Ay-rıntıya gireyim mi?”

Kadın bir kaşını kaldırdı, somurtkan bakışına gülmemek için Devil kendini zor tuttu. “Keşke girmesiniz. Ateşli iltifatla-rınız karşısında kendimden geçmeden nasıl dayanabileceğimi bilmiyorum.”

Devil’in dudakları bir tebessümle seğirdi. “*Tipsiz değilsin Felicity Faircloth. Derin, açık bir yüzün ve bütün düşüncele-rini ortaya koyan gözlerin var ve saçlarının, sıkı tokalarından kurtulduğunda, kızıl–kahve gür dalgalar halinde döküldüğünü hayal ediyorum...*” Artık tam kadının önünde duruyordu. Du-dakları ancak hafifçe nefes alabileceği kadar açılmıştı. Adamın dikkatini çekecek kadar. “... ve her erkeğin öpmek isteyeceği dolgun, yumuşak dudaklar.”

Kuşkusuz bütün bunları inanarak söylemişti. Onu pohpoh-layarak Leydi Felicity Faircloth’u ayartmaya başlamak. Erkek kardeşini cezalandırmak ve yarışı kazanmak.

Tıpkı ona bu kadar yakın olmak istediği gibi: Burnuna ve yanaklarına serpilmiş çilleri görebilecek kadar yakın. Yıllardır taşıdığı gamzenin oluşturduğu kırışığı görececek kadar yakın. Ya-semin kokulu sabununu duyacak kadar yakın. Güzel kahveren-gi gözlerinin etrafındaki gri halkayı görececek kadar yakın.

Onu öpmek isteyecek kadar yakın.

Bunu yaparsa izin vereceğini görececek kadar yakın.

O senin için değil.

Bu düşünceyle geri çekildi ve ikisi için de büyü bozuldu. “En azından Mayfair’da herhangi seçkin bir beyefendinin.”

Kadının bakışlarında duygular birbirini takip ediyordu –şaşkınlık, anlayış, acı– ve ardından hiçbir şey. Devil bunun için kendine biraz kızdı. Felicity genzini temizleyip konuştuğunda, daha da kızdı, “Eve giderken bana eşlik etmeniz için diğer odada bekleyeceğim.”

Felicity onu iterek hızla yanından geçti ve Devil ona izin verdi. İçinde büyümeye başlayan pişmanlık duygusu, kadının bacaklarına sürünerek geçen eteği kadar yabancı ve can yakıcıydı.

Sakinleşmeye çalışarak uzun süre orada, otuz yıldır onu canlı tutan bu değişmez ve harika yerde bekledi. İmparatorluğa dönüşen yerde. Kendi özel mekânında ortaya çıkan, soylu bir kadının sarstığı yerde.

Beklediği sakinlik, tam kavuştuğunu sandığı anda uçup gitti. Ayırdına vardığı şey, dairesine açılan kapının hafif *klik* sesiyle vurgulandı.

Daha ses dağılmadan harekete geçti, artık boş olan dış odaya kendini attı, ardındaki koridora çıkmak için neredeyse kapıyı menteşelerinden söktü. Orası da boştu.

Kahrolası kadın çok hızlıydı.

Onu yakalamaya kararlıydı, basamaklardan aşağı inerek peşine düştü. Labirent gibi koridordardan çıkışa doğru ilerledi, kapı yarım kalmış bir cümle gibi aralık duruyordu.

Ancak, Felicity Faircloth’un söylemek istediği her şeyi söylediği açıktı.

Kapıyı sökercesine ardına kadar açtı ve dışarı fırlayarak hemen sağ tarafa, onu eve götürecek kiralık bir at arabasını hemen bulabileceği Long Acre’a doğru baktı. Hiçbir şey yoktu.

Ancak sol tarafta, başını hemen derde sokabileceği Seven Dials'a doğru pembe eteğinin karanlığa karıştığını gördü. "Felicity!"

Kadın duraksamadı.

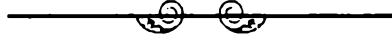
"Kahretsin!" diye kükreyerek binaya geri döndü.

Lanet olsun, yanlış hesap yapmıştı.

Leydi Felicity Faircloth gecenin ortasında, Covent Garden bataklığının yolunu tutmuştu ve Devil yalınayaktı.

!

Bölüm Dokuz

Felicity dönemeçli Arne Sokağı'ndan olabildiğince hızlı uzaklaşarak, akşamın erken saatlerinde atlı arabanın onu bıraktığı ana caddeye doğru ilerledi. Köşeyi döner dönmez durdu, Devil'ın evinin görüş alanından çıktığından emindi ve sonunda biraz soluklanabilecekti.

Bunu yaptıktan sonra, eve dönmek için bir başka atlı araba bulacaktı.

Devil'ın kendisine eşlik etmesine izin verirse adam değildi. Onun refakatinde de nasılsa aynı derecede rezil olacaktı.

Öfkesi tekrar alevlendi.

Onunla böyle konuşmaya, saçlarını, gözlerini ve dudaklarını tartışmaya nasıl cüret edebilirdi? Öpecekmiş gibi yapmaya nasıl cüret edebilirdi?

Neden öpmemişti?

Neredeyse öpecek miydi? Felicity daha önce hiç öpüşmemişti, ama kesinlikle daha önce duyduğu öpüşmelerin başlangıcına benziyordu. Veya romanlarda okuduklarına ya da kendi başına geldiğine hayal ettiği öpücüklere. Defalarca.

Çok yakındı. Altın sarısı gözlerinin etrafındaki siyah halkayı ve teninde nasıl bir duygu bırakacağını merak ettiği sakalının gölgesini görecek kadar, uzun, tehlikeli ve bir biçimde savunmasız o yaraya uzanıp dokunmak isteyecek kadar yakın.

Bunu az kalsın yapıyordu, adamın kendisini öpebileceğini ve bütün istediğinin *bu* olduğunu anlayana kadar. Fakat adam birden bu isteğini kaybetmişti. Daha kötüsü, böyle bir şey yapmak istemediğini söylemişti.

“Beni öpme işini Mayfair’lı beyefendilere bıraktı,” dedi geceye, yanakları utançtan yanarak. Tabiri caizse, gözünü budaktan sakınmayarak adamı orada, kadınlara söylenecek ve söylenmeyecek şeyler hakkında kafa patlatabileceği odasında bıraktığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Yüzünü gökyüzüne kaldırarak derin bir soluk aldı. En azından buraya gelmekle hata etmemişti. Adamın kız kardeşini unutabileceğini sanmıyordu: Tartışmasız değerinin farkında olan bir kadın. Felicity’nin de kendi adına bunu biraz başara-bilmesi gerekiyordu. Shelton Sokağı 72 numaraya gidebilmek için adresi ezberlemişti. Orada bulacağı şeylerin çok ilginç olacağından emindi.

Şimdi bile, gölgelerin uzadığı sokaklarda ve etrafında yükselen, sınıksız dizilmiş apartman tepeleri arasında, Felicity kendini kilidinden kurtulmuş hissediyordu. Mayfair’dan, onun yargılarından ve kırıcı sözlerinden uzak bu yeri... sevmişti. Yağmurun yere iniş biçimini sevmişti. Pisliği yıkarmış gibi ve onu özgür kılar gibi görünmesini.

“Bu kızcağıza bir el uzatın leydim?”

Bu istek onu ürkütecek kadar yakından gelmişti ve Felicity döndüğünde, Londra’nın iliklere ve giysilere işleyen çisentsisinde ıslanmış, eski püskü kıyafeti içinde, saçları tel tel omuzları-

na dökülen genç bir kadın gördü. Avucunu açarak kolunu ona doğru uzatmıştı.

“Ben... Ben anlayamadım?”

Kadın açık avucunu işaret etti. “Bir şilinin var mı? Bir şeyler yemek için?”

“Aha!” Felicity kadına ve sonra eline baktı. “Evet, tabii.” İçinde küçük bir bozuk para kesesi taşıdığı eteğinin cebine uzandı.

Artık orada olmayan bir kese.

“Aha,” dedi tekrar. “Sanırım ben...” Durdu. “Para kesem...”

Kadının dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü. “Ayy, bıçaklılar çoktan işini bitirmiş.”

Felicity gözlerini kırptırdı. “İşimi bitirmiş?”

“Öyle. Kendisi gibi iyi hanımefendi, yankesiciler Garden’a adım attığın an seni bulur.”

Felicity eteğindeki deliği parmakladı. Kesesi gitmişti. Ve bütün parası. Eve nasıl dönecekti?

Kalbi hızla atmaya başladı.

Kadın kaşlarını çattı. “Burada herkes hırsızdır.”

“Pekâlâ,” dedi Felicity, “anlaşılan çalınacak bir şeyim kalmamış.”

Kadın ayaklarını işaret etti. “Pabuçların güzelmiş.” Sonra korsesine baktı. “Şu kurdeleler ve boynundaki dantel de.” Bakışları bu kez saçlarına çevrildi. “Ve tokalar. Herkes leydilerin tokalarının peşinde.”

Felicity elini saçına götürdü. “Tokalarım mı?”

“Evet.”

“Bir tane ister misin?”

Kızın gözleri parladı, sanki mücevher teklif edilmiş gibiydi. “Evet.”

Felicity uzandı, firketelerinden birini çıkarıp uzattığında kız tereddütsüz onu kaptı.

“Benim için de bir tane var mı leydim?”

“Ve benim için?”

Felicity dönünce arkasında iki kişi daha buldu, biri daha büyükçeydi, diğeri ise sekiz ya da on yaşından fazla değildi. Onların yaklaştığını duymamıştı. “Aha,” dedi bir kez daha, tekrar saçına uzanarak. “Elbette.”

“Peki ya ben, kızım?” Döndüğünde, arkasında zarganaya benzeyen ve dişsiz ağzıyla aç kurt gibi sırtıışı içini ürperten bir adamın durduğunu gördü. “Benim için ne var?”

“Ben...” Durdu. “Hiçbir şey.”

Adamın bir gözünde farklı bir ışık parladı. Daha tehlikeli bir ışık. “Emin misin?”

Felicity diğer kadınlara doğru geriledi. “Biri para kesemi çalmış.”

“Sorun yok. Başka türlü ödersin. Gördüğüm en güzel şey değilsin, ama idare edersin.”

Araştırmacı bir el saçına dokundu. “Bir tane daha alabilir miyim?”

Kadın, teklif etmediği şeyin alınmasını engelledi. “Onlar bana lâzım.”

“Evinde daha vardır, değil mi?” diye sızlandı küçük kız.

“Ben... sanırım.” Bir firkete daha çıkarıp kıza uzattı.

“Teşekkürler,” diyen kız hafif bir reveransla tokayı düğüm olmuş saçına sokuşturdu.

“Kaybol ufaklık,” dedi adam. “Leydi ile pazarlık sırası ben-de.”

Kaybolma ufaklık, diye düşündü Felicity. Lütfen.

Devil'in karanlıkta görünmeyen evine doğru uzanan yola baktı. Onun gittiğini çoktan fark etmiş olmalıydı, değil mi? Peşine düşecek miydi?

"Bir leydinin seninle pazarlık edeceğini mi sandın Reggie? Servet ödesen senin frengili aletine dokunmaz."

Reggie'nin iğrenç sırıtışı düşmanca bir kaş çatışa dönüştü. "Ağzına şamar mı istiyorsun ufaklık?" Kolunu kaldırıp ona doğru yürüdü, kız aceleyle seğirtip gölgelerin içinde kayboldu. Zayıf iktidar gösterisinin memnuniyetiyle adam tekrar Felicity'ye dönerek ona doğru yaklaştı, çözülmüş olduğu için omuzlarından aşağı dökülen saçlarına dokunma hevesiyle uzanırken, Felicity gerileyerek bir duvara yaslandı.

"Güzel saçlar..." Yavaşça saçına dokununca Felicity ürktü. "İpek gibi."

Felicity pişmanlık ve korku içinde duvar boyunca sürünmeye başladı. "Teşekkür ederim."

"Dur bakalım hanımefendi." Adam parmaklarını kapadı, avucundaki bir tutam saçı hızla çekti. Felicity acıyla derin bir nefes aldı. "Gel buraya."

"Bırak gideyim!" diye bağırarak Felicity, korku ve şaşkınlıkla harekete geçti, elini yumruk yaparak çılgınca adamın kemikli yanağına vurmaya başladı. Adam yumruklardan kaçınmak için eğildi.

"Bunun için pişman olacaksın, hem de çok." Saçları tutan elini biraz daha sıktı ve kadının kafasını geriye doğru çekti. Felicity bir çığlık attı.

Küt küt atan kalbinin sesine uzaklardan hafifçe duyulan iki ayak sesi karıştı.

"Kahretsin," dedi onu tutan adam. Sanki eli yanmış gibi saçını serbest bıraktı.

“Ay... Reggie,” diye kıkırdadı ilk kadın. “Başını biraz belaya soktun...” Karanlıkta kaybolmaya hazırlanırken sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Devil seni buldu.”

Korku ile şaşkınlığın iç içe geçmesi ve Reggie’nin onu bırakmasının verdiği rahatlıkla Felicity bir anlığına ne olduğunu anlayamadı. Toplananlardan uzaklaşarak yana, ayak seslerinin geldiği tarafa doğru fırladı.

“Kadına bak, ona gidiyor,” dedi kadın. “Piç’lerden birinin kadınına dokundun.”

“Bilmiyordum!” diye haykırdı Reggie, küstah kabadayılığın-
dan eser kalmamıştı.

Ve işte oradaydı, Devil dedikleri adam. Kısa süre önce üstünde gördüğü kıyafetiyle. Cildinin üstünde kayan şık pantolon. Siyah keten gömlek. Yelek. Ve artık, ayağında çizmeleri vardı. Bastonunu çıplak eliyle taşıyor, yüzükleri ve gümüş aslan başı, ay ışığında uğursuz bir yemin gibi parlıyordu. Karşılaştıkları akşam onun bir silah olduğunu söylemişti. Ve şimdi, kadının bundan şüphesi yoktu.

Rahatlayarak derin bir soluk aldı. “Tanrı’ya şükürler olsun.”

Devil ona bakmadı. Reggie’ye odaklanmış, tehditkâr bir biçimde bastonunu döndürüyordu. “Burada Tanrı’ya yer yok. Değil mi Reggie?”

Reggie cevap vermedi.

Felicity soğuk, sert kıvrımların taşına dönüştüğü ve o uğursuz yaranın karanlıkta bembeyaz parladığı yüzden gözlerini ayıramadı. “Tanrı burada, Garden’da, bizi yüzüstü bıraktı, değil mi Reggie?”

Reggie yutkundu. Başıyla onayladı.

Devil, sanki görünmezmiş gibi Felicity’nin yanından geçti. “Ve Tanrı’nın yokluğunda, kimin cömertliği burada kalmanı sağlıyor?”

Reggie'nin gözleri büyüdü ve diğer adama bakmak için kendini zorladı. "Senin."

"Ben kimim?"

"Devil."

"Peki benim çöplüğümün kurallarını biliyor musun?"

Reggie başıyla onayladı. "Evet."

"Neymiş onlar?"

"Kimse kadınlara dokunamaz."

"Doğru," diye karga gibi öttü, gölgelerin arasında tekrar cesaretlenen bir kadın. *Tekrar güvende hissedene*. "Defol git Reggie."

Devil onu duymazdan geldi. "Başka, Reggie?"

"Ve kimse çocuklara dokunamaz."

"Yoksa?"

"Yoksa karşılarında Devil'ı bulurlar."

Devil öne eğildi ve fısıldadı. "İkimizi de."

Reggie gözlerini kapadı. "Üzgünüm! Bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmayacaktım!"

"Kurallara uymadın, Reggie." Devil bastonunun gümüş kafasını kavrayıp çekti, dar sokağın tuğlalarında çeliğin sesi çınladı.

İçinden çıkan ve ucu anında Reggie'nin gırtlığına dayanan altmış santimlik çelik kılıcı, ay ışığında gümüş gibi parlayan soğuk çeliği gören Felicity'nin nefesi kesildi.

Reggie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Üzgünüm!"

Felicity ileri fırladı. "Bekle!"

Devil ona bakmadı. Onu duymamış gibiydi. "Burada gırtlığını kesmeliyim, ne dersin? Sonra da bırakayım yağmur seni yıkasın."

“Üzgünüm!”

Felicity elini Devil’ın koluna koydu. “Kimse gırtlak kesmeyecek! Bir şey yapmadı! Sadece saçımı çekti! Hepsi bu!”

Aksine, bu sözler Devil’ı daha sertleştirdi ve elinin altındaki kaslar kaskatı kesildi. Uzun süren bir an, Felicity onun elindeki uğursuz kılıcı kullanabileceğini, adamın gırtlığını kesebileceğini ve bu kanın sorumlusunun kendisi olabileceğini düşündü.

“Lütfen,” dedi, yumuşak bir sesle. “Yapmayın.”

İşte o zaman, ilk kez, Devil kara gözleri öfkeyle yanarak ona baktı ve Felicity, onu bırakma dürtüsüne karşı koydu. “Onun hayatını bağışlamamı mı istiyorsun?”

“Evet, tabii ki.” Adamın gitmesini istiyordu, ölmesini değil.

Konuşmadan önce, asırlar gibi gelen bir süre, bakışını üstünden ayırmadan kadını seyretti. “Hanımefendiye teşekkür et Reggie. Bu akşam, hayatını benden satın aldı.”

Kılıcın ucu abanoz kılıfına dönerken parladı ve Reggie rahatlayarak dizlerinin üstüne çöktü. “Teşekkürler leydim.”

Kadının ayaklarına doğru uzandı, Felicity onun dokunmasını engellemek için geri çekildi. “Buna... gerek yok.”

Devil aralarına girdi. “Reggie, kaybol ve gittiğin yerde kal. Seni bir daha Piçler’in çöplüğünde görürsem, meleğin seni kurtarmak için yanında olmayacak.”

Sözleri henüz bitmeden Reggie karanlıkta yok oldu.

Devil gölgelerin arasındaki kadınlara döndü. “Siz, üçünüz de.” Cebinden bir avuç bozukluk çıkardı. “Bu akşam çalışmana gerek yok Hester,” dedi ilk kadına. Avucuna bir şilin bıraktıktan sonra yaşlı kadına ve küçük kıza da aynısını yaptı. “Başınızı daha fazla derde sokmadan eve dönün kızlar.”

Üçü söyleneni yaparak Felicity ve Devil’ı başbaşa bıraktı.

Felicity yutkundu. “Çok naziksiniz.”

Saniyelerin saatler kadar uzun geldiği bir süre üçlünün kaybolduğu yere bakarak sessiz kaldı ve sonunda konuştu, “Burada nezaket yoktur.” Ona döndü. “Ö lağım faresinin hayatı için pazarlık etmene değmezdi.”

Bu sözler karşısında içinde bir kuşku uyandı. Yine de duramadı, “Onu öldürmenize izin mi vermeliydim?”

“Diğerleri verirdi.”

“Ben diğerleri değilim,” dedi kısaca. “Ben, benim.”

Devil ona dönerek yaklaştı. “Çok az değeri olan bir şey için ticaret yaptın.”

“Bunun ticaret olduğunun farkında değildim.”

“Garden’da hiçbir şey bedava değildir Felicity Faircloth.”

Felicity başını iki yana sallayarak zoraki gülmeye çalıştı. “Tamam, hiç param yok ve neredeyse bütün tokalarımı kaybettim, o yüzden umarım adam fazla değerli değildir.”

Devil donakaldı. “Parasız mı kaçtın? Eve nasıl dönmeyi düşünüyordun?”

“Param olduğunu sanıyordum,” dedi. Elini eteğinin içine soktu, parmağıyla deliği ortaya çıkardı. “Birileri çaldı. Ruhum bile duymadı.”

Devil, kadının cebin içinde kıpırdattığı parmaklarına baktı. “Yankesicilerimiz kasabanın en iyileridir.”

“Çok gurur duyuyor olmalısınız.” Rahatlamanın verdiği ruh haliyle şakalaşmaya çalışıyordu. Adamdan karşılık gelmeyince sessizleşti, “Teşekkür ederim.”

Adam tekrar taş kesilmişti. “Hoşgörüyü hak etmedi.”

“Hiçbir şey olmadı. Olmadan önce geldiniz. Bana dokunamadı bile.”

Yarası biraz daha beyazladı ve yanağındaki bir kas seğirmeye başladı. "Dokundu. Saçlarına." Bakışı, serbest kalarak omuzlarına dökülen saçlarına kilitlenmişti.

Felicity başını iki yana salladı. "Evet, ama fazla değil. Şu anda açık duruyorlar, çünkü bütün firketelerimi kadınlara verdim."

"Fazla değil mi?" dedi, ona biraz daha yaklaşarak. "Pis pençesinde bir tutamını tuttuğunu gördüm. Tarif ettiğini duydum. *İpek gibi*. Çektiğinde, senin çılgılık attığını da duydum." Duraksadı, sarf etmek istemediği sözcükler için gırtlığı mücadele ediyordu, ama başaramadı. "Saçlarına dokundu. Benim dokunmadığım."

Daha önce, yatak odasındaiken saçlarını tarif ettiği sözcükler zihninde yankılandı. *Saçlarının, sıkı tokalarından kurtulduğunda, kızıl-kahve gür dalgalar halinde döküldüğünü hayal ediyorum.*

Felicity'nin gözleri büyüdü. "Ben, bunu istediğinizi bilmiyordum..."

Adam elini kaldırdı ve kadın bir an, bunu yapacağını sandı. Ona dokunacağını. Bir an, güçlü parmaklarının firketelerden ve tokalardan kurtulmuş saçları arasında ve kafa derisi boyunca kaydığını hayal etti. Bu dokunuşa yaslandığını hayal etti. Ona yaslandığını.

Onun, kendisine yaslandığını.

"Almalıyım," dedi Devil. "Ücretimi. Dokunmalıyım."

Felicity ona bakarak gözlerini kırptırdı. "Evet."

Devil'in içinde bu kararın mücadelesi sürüyordu. Kadın bunu görebiliyordu. Sonunda başardığını, adamın arzularına teslim olarak ona uzandığını da görebiliyordu. *Şükürler olsun.*

Dokunuşu hissedilmeyecek kadar hafifti, ama o ana kadar yaşadığı en güçlü şeydi. Parmaklarıyla saçlarını tellerine ayı-

rırken soluğu genzinde tıkanı. Eli ılık mıydı? Ona dokunacak mıydı? *Onu öpecek miydi?*

“Saçına dokunduğu için onu öldürmeliydim,” dedi, yumuşak bir sesle.

“Böyle değildi...” duraksadı, sonra fısıldadı, “Bunun gibi değildi.”

Karanlıkta göz göze geldiler. “Bunun anlamı nedir?”

“Onu hatırlamayacağım,” dedi kadın. “Şu anda siz buradayken.”

Adam başını iki yana salladı. “Felicity Faircloth, sen çok tehlikelisin.” Devil’in kaba ve sıcak parmakları kadının yanağına uzandı, oradan çenesine doğru ilerledi ve durdu.

Kadın ürperdi. “Burada... sizinle birlikte olmak... tehlikeli *olabileceğimi* hissettiriyor.”

Adam onun yüzünü kendi ışıldayan gözlerine, puslu Covent Garden’a doğru çevirdi. “Eğer olsaydın? Ne yapardın?”

Kalırdım, diye düşündü, çılgınca. *Bu dehşet verici, muazzam dünyayı keşfe çıkardım.* Ancak bunları söylemedi. Onun yerine, üçüncü –şok edici– yanıtı odaklandı. Bir istek seliyle gelen yanıt. “Sizi öperdim.”

Adam bir an kıpırdamadı, sonra derin bir soluk aldı ve diğer elini de kaldırarak kadının yüzünü avuçları arasına aldı, “Sen çok tehlikelisin.”

“İzin verir miydiniz?” dedi kadın usulca, sözler ağzından öylece dökülüvermişti.

Adam onun gözlerinin içine bakarak bir kez başını salladı. “Karşı koymam mümkün olmazdı.”

Daha sonra yaptıkları için karanlığı suçlayabilirdi. Parke taşlı yollara düşen yağmuru suçlayabilirdi. Korkuyu ve merakı. Sıcacık ellerini, güzel dudaklarını ve onu inanılmaz yakışıklı

kılan yüzündeki yarayı suçlayabilirdi. Bunun için bir şeyleri suçlamak zorundaydı, çünkü Felicity Faircloth, yaşlı kız kuru-su, ayrıkotu, erkeklerle öpüşmezdi.

Dahası, Covent Garden'da yaşayan ve baston kılıçlar taşıyan Devil adındaki adamlarla asla öpüşmezdi.

Yine de, o anda parmaklarının ucunda yükselerek yaptığı şey tam da buydu, dudaklarını onun dolgun ve yumuşacık dudaklarına bastırmak. O kadar sıcaktı ki, bu sıcaklık keten gömleğinden ve yeleşinden, sanki bu çılgın anda onu sabit tutabilecekmiş gibi hiç düşünmeden anında kavradığı yeleşinden dışarı taşıyordu.

Sanki bu kadar çılgın hissetmesinin sebebi, adamın kollarını ona dolayıp kendine çekerek nefesini kesmesi değilmiş gibi. Devil bir hırıltı çıkardı; derin, hoş bir sestir ve dişleriyle kadının alt dudağını emmeden önce karanlık gibi fısıldadı, "Al öyleyse. İstedğin gibi."

Ve izin verdiği için, Felicity öyle yaptı, ilk öpücüğünü hiç bir şeyi bedava vermez gibi görünen, ama yine de her şeyini yaşadıkları o ana ve... kadının alacağı hazza sunan bu tehlikeli adamdan aldı.

Ancak, haz alan sadece kadın değildi. Devil onun alt dudağını yaladı, daha derinden, bıkamak usanmak bilmeden öpmek için ağzına sataştı ve açmasını sağladı. Adamın tekrar inlemesiyle, içinde dolanan bir arzu seli karnının derinliklerinde toplandı. Daha da aşağılarda. O inleme, yanında büyüleyici, muhteşem öpücüklerle birlikte, kendini daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü hissetmesini sağladı.

Sanki adam, maymuncukla açtığı bir kilit gibiydi.

Adam onu mahvediyordu.

Ancak mahvoluyormuş gibi hissetmiyordu. Zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Ona biraz daha yaklaştı, daha yakın olmak, bu anın daha fazlasını ve sarhoş edici gücünü istiyordu. Adam ona bakmak için başını kaldırdı, kısa aralıklarla nefes alıyordu ve gözlerinde şaşkınlık vardı. Elinin tersiyle dudaklarını silerek geriye bir adım attı ve başını iki yana salladı. "Felicity Faircloth, beni yakıp kül edeceksin."

Uzaklardan bir çığlık sesi geldi, onu bir dizi erkek sesi izledi. Felicity biraz daha Devil'a yanaştı, ama adam ona aradığı rahatlığı sunmadı. Aksine sertçe başını iki yana salladı. "Hayır."

Felicity'nin kaşları çatıldı. "Hayır mı?"

Adam cevap vermeden onun kolunu kavradı ve tekrar evine doğru çekmeye başladı. Köşeyi döndüklerinde, yolun ortasında kadını durdurdu. "Ne görüyorsun?"

"Sığınağınızı." İki akşam önce, bunun saçma bir düşünce olduğunu düşünürdü. Ancak şimdi, bu bir sığınaktı. Hayal ettiğinden daha güçlü bir adamın sömürgesi. Kapris uğruna cezalandırabilecek ya da koruyabilecek bir adam.

"Başka?" diye sordu adam.

Felicity çevresine bakındı. Kentin gece görüntüsüne fazla kafa yormamıştı. "Güzel."

Adam şaşırdı. "Ne?"

Felicity parmağıyla gösterdi. "Şurayı görüyor musunuz? Yağmur ve ışığın parke taşlarını altın rengine dönüştürdüğü yeri? Çok güzel."

Devil bir süre gösterdiği yere baktı, yarası öfkeli ve beyazdı. Sonra gülümsedi, ama bu zarif ya da dostça bir gülümseme değildi. Çok daha tehlikeli bir şeydi. "Dünyanın güzel bir yer olduğunu düşünüyorsun, değil mi Felicity Faircloth?"

Felicity ondan bir adım uzaklaştı. "Ben..."

Cevaplamasına izin vermedi. “Senin için var olduğunu düşünüyorsun, neden düşünmeyesin ki? Senin için hiçbir zaman kötü giden bir şey hissetmeden, para ve güç içinde büyüdün.”

“Bu doğru değil,” dedi öfkeyle. “Benim için pek çok şey kötü gitti.”

“Of, tabii, unuttum,” dedi adam alaycı bir tavırla. “Aptal dünyanın merkezindeki korkunç arkadaşlarını kaybettin. Erkek kardeşin cebindeki kuruşlara bile sahip çıkmaktan aciz. Baban da öyle. Ve sen, istemediğin bir dükü kazanmaya kilitlendin.”

Neyin önemli olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan bir çocuk gibi, adamın ses tonu Felicity’nin kaşlarını çatmasına sebep oldu. Başını iki yana salladı. “Ben...”

Devil onun sözünü kesti. “Ve senin kederli öykünün en sevdiğim bölümü: hiç tutku hissetmedin, tutkunun hoş, zarif ve iyi bir şey olduğunu sanıyorsun, sebepsiz bir aşk. Koruma. Özen.”

Felicity’nin öfkesi kabardı. “Sanmıyorum. Biliyorum.”

“Sana tutkudan söz edeyim Felicity Faircloth. Tutku *takıntıdır*. Ve günahın en iyisinden çok, en kötüsüyle gelir.”

Adamın hırsla parmaklarını geçirdiği kolunu çekti. “Canımı yakıyorsunuz.”

Devil hemen onu bıraktı. “Budala kız. Acının ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

Bir kez daha yukardaki karanlık pencereleri, tuğla yapının içindeki gölgeli çıkıntıları ve karanlık boşlukları işaret etti. “Tekrar soruyorum. Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi, öfkeden sert ve yüksek çıkan bir tonda. “Sırada ne var, çatılara bakmayı bilmediğimi mi söyleyeceksiniz?”

Devil onu duymazdan geldi, yarım düzine dar sokağın açıldığı kıvrımlı boş caddeyi işaret etti. “Ya şurada?”

Felicity başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Sadece karanlık.”

Adam ters yöne döndü. “Şurada?”

Felicity huzursuzlanmaya başladı. “H-hiçbir şey.”

“Güzel,” dedi Devil. “Şu duygu? Korku? Belirsizlik? Ona sıkı tutun Felicity Faircloth, çünkü güvende olmanı sağlayacak.”

Onu kendisine döndürdü, önüne geçti ve bastonuyla iki kez sokağın sert taşlarına vurdu. Gölgeli binalara bakarak konuşmaya başladı, taşlardan yankılanan sözleri açık ve netti. “Kimse ona dokunmayacak.” Sokağın aşağısına doğru, boşluğa seslendi. “Korumam altında.”

Bir kez daha diğer tarafa dönerek havaya konuştu, “O bana ait.”

Felicity’nin gözleri büyüdü. “Pardon! Aklınızı mı kaçırdınız?”

Adam onu duymazdan geldi. Gümüş yere tıkladı, açık ve sert. Bir kez. İki kez.

Yankı gök gürültüsü gibiydi. Her yerden iki tıklama sesi geliyordu. Yukardan, iki yandan, pencerelerden, caddenin kendisinden, tahta ve çelikte, el çırparak, çizmelerle vurarak.

Yüzlerce kişi olmalıydı ve hiçbiri görünmüyordu.

Felicity ona baktı, şok içindeydi. Başını iki yana salladı. “Nasıl, anlayamadım?”

Devil’in bakışı ay ışığında parlıyordu. “Çünkü hiç mecbur kalmadın. Evine git Felicity Faircloth. Üç gece sonra seni göreceğim. O zamana kadar oyununa devam et, sen ve Marwick’le ilgili gerçekten kimseye söz etme.”

Felicity başını iki yana salladı. “Fakat düğün...”

“Bu muhabbetten sıkıldım. Verdiğim sözü tutacağıma dair kanıt istedin ve sana bunu sağladım. Rezil olmadın, değil mi? Gece vakti Covent Garden’da dolanıp durarak aksini gerçekleştirmek için elinden geleni yaptığın halde.”

“Dolanıp durmadım.”

Adam yüzünü çevirdi ve Felicity bir an onun fısıltıyla küfredtiğini düşündü. Cebinden bir altın para çıkardı, Felicity’nin avucuna koymadan önce geldikleri yönün ters tarafını işaret etti. “Bu yol atlı arabalara gider. Diğer cehenneme.”

“Tek başıma mı?” Gölgelelerin arasında yüzlerce göz onu izlerken? “Bana eşlik etmeyi düşünmüyor musunuz?”

“İşin gerçeği, düşünmüyorum. Hayatında hiçbir zaman şu anda olduğundan daha fazla güvende olmadın.”

Felicity söyleneni yaptı ve ana caddeye doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla, korkusu biraz daha kayboluyordu. Ve gerginliği.

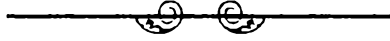
Yolun sonunda gölgelerin arasından bir adam çıkarak ona bir araba çağırdı, kapıyı açtı, şapkasının ucuna dokunarak onu selamladı ve araca binmesini bekledi.

Araba parke taşlar üstünde ileri geri sarsılarak yol alırken, Felicity eve gidece kadar pencereden arkasında kalan şehri, karanlığın aydınlığa dönüşünü seyretti.

Devil haklıydı. Felicity daha önce kendini bundan daha güvende hissetmemişti.

Veya daha güçlü.

Bölüm On

Devil üç akşam sonra, Bourne Malikânesi'nin arka bahçelerinde devasa balo salonunun pencerelerinin ardında toplanan yoğun kalabalığı izleyip açık kapılardan dışarı taşan müziği dinlerken erkek kardeşi yanı başında belirdi.

“Onu seyretmek için çok zaman harcıyorsun.”

Devil bu suçlamaya karşılık yüzünü dönme gereği duymadı. “Kimi?”

Whit cevap vermedi. Gerek yoktu.

“Onu seyretmek için ne kadar zaman harcadığımı nereden biliyorsun?”

“Çünkü çocuklar bana nereye gittiğini söylüyor.”

Devil kaşlarını çatı. “Ben çocuklara seni takip ettirmiyorum.”

“Ben Garden'dan hiç çıkmıyorum.”

“Bu akşam, söylediğin doğru görünmüyor.” Ne yazık ki. Whit sessizliğini korurken Devil ekledi, “Habercilerimiz sokakları kolaçan etmek için var, sinsice dolaşıp hakkımda casusluk yapmak için değil.”

“Casusluk yapma hakkı sadece sana mı ait?”

Devil bu mantıklı cevabı duymazdan geldi. “Kadının söylediğinden emin olmak istiyorum.”

“Sana en son ne zaman aldırış etmediler?”

“Felicity Faircloth dünyanın geri kalanının pek zekice takip ettiği kurallara uymuyor.” Whit kısık bir ses çıkardı ve Devil ona ters bir bakış attı. “Bu ne demek oluyor?”

Geniş bir omuz yukarı kalktı ve indi.

“Kötü bir plan olduğunu düşünüyorsun.”

“Senin tahmin ettiğin gibi bitmeyecek bir plan olduğunu düşünüyorum.”

“Marwick sülalesi Ewan’la son buluyor. Bu konuda anlaştık.”

Olumlu bir hırıltı.

“Ama yine de şu anda Bourne Malikânesi’nde, ılık limonata içip kızarmış hamur tatlısı yiyor ve dans ediyor.”

Whit ona baktı. “Kızarmış hamur tatlısı mı?”

“Her ne halt yiyorlarsa,” diye gürlledi Devil.

“Bizim görmezden gelmemizi bekliyor.”

Devil başıyla onayladı. “Ama biz görmezden gelmiyoruz.”

“Henüz kızla tanışmadı. Felicity Faircloth.”

“Hayır.” Marwick balosundan beri, Devil hem Felicity’yi hem de dükü takip altına almıştı ve ikisi henüz tanışmamışlardı. Fakat konuyla ilgili Marwick’in sessizliğini koruması, bütün Londra halkının Marwick Dükü’yle evde kalmış bir kızın gelecekteki evliliği üstüne konuşmaya başlamasına yol açmıştı.

“Bir planı var Dev,” dedi Whit. “Her zaman bir planı vardır ve bu plan her ne ise, seninkinden daha az seviyorum.”

Anılar canlandı; bir nehrin kenarında yan yana oturmuş, gözleri ve enikleri aynı üç oğlan. Her şey baştan sona kafasın-

da canlanmadan önce durdu, başını iki yana salladı ve bakışını tekrar ötedeki baloya çevirdi.

“Sıra kızı uygun şekilde kullanmaya gelince senin de hoşuna gitmeyecek,” dedi Whit.

“Kız umurumda değil.” Ağzından çıkan sözcükler kulağa doğru gelmeseyse de Devil bunu göz ardı etti.

“Reggie’yi Garden’dan sürgün ettiğini duydum.”

“Reggie onu bu kahrolası dünyadan sürgün etmediğim için şanslı.”

“Söylemek istediğim bu. Hester, bunu yapmaman için sana yalvardığını ve senin yumuşadığını söyledi.”

Devil bu sözlerdeki doğruluğu duymazdan gelerek ellerini ceplerine soktu. “Onun benim tarafımda olması gerek, değil mi? Dar bir sokakta adam boğazladığımı görürse bunu başaramam.”

Whit’in homurtusu düşüncelerini açıkça ortaya koyuyordu. “Onu korumamız altına alarak mı?”

Bu beklenmedik bir durumdu. Kadının sokaklarda zarar görebileceği düşüncesiyle ve onu yatağına taşıyarak birlikte bir gece, belki iki, belki *daha fazla* geçiremeyecek olmasının hayal kırıklığıyla kendi öfkesinden doğmuştu. “Yaygaracı aristokrat bir kadının karargâhımızdan bir taş atımı mesafede ölüvermesi işime gelmez, değil mi?”

“Onu sen davet ettin.”

“Ona kartımı verdim. Hatalı bir karardı.”

“Sen hatalı karar vermezsin. Bir köpeğin elmaslara ne kadar ihtiyacı varsa, bizim de korumamız altında aristokrat bir kadına o kadar ihtiyacımız var.”

“Uzun süre korumamızda kalmayacak.”

“Hayır. Çok yakında senin kurbanın olacak. Ewan’la birlikte.”

“Varis yok,” dedi devil. “Anlaşmayı hatırlıyorsun.”

Whit’in dudakları gerildi. “Hatırlıyorum. Ayrıca, istediğimizi elde etmenin bir ayrıkotu ya da kahrolası bir elbise satın almaktan daha temiz ve garantili yolları olduğunu biliyorum.”

Devil sinirlenmeye başlamıştı. “Ne gibi?”

“Kardeşimizin yüzünü seninkine uyacak biçimde doğramak gibi.”

Devil başını iki yana salladı. “Hayır. Bu yol daha iyi.” Whit cevap vermedi, ama Devil bu sessizlikteki örtülü anlaşmazlığı duydu. “Yumruklar bir tehdit. Bu yol ise bir vaat. Bu şekilde, Ewan’a geleceğinin bizim elimizde olduğunu hatırlatacağız. Bir zamanlar bizimkinin onun elinde olduğu gibi.”

Bir sessizlik oldu. “Peki ya kız? Geleceğini elinden aldığı anda ona ne olacak?”

“Ona yüklü bir ödeme yapacağım. Ben canavar değilim.”

Whit huysuz bir tonda güldü.

Devil ona baktı. “Bu ne demek oluyor?”

“Kızı mahvetmenin bedelini ödemek canavarca değil diyorsan delirmiş olmalısın. Kafaya takmakla kalmayacak; senin kapına dayanacak.”

Sıradan kız kurusu Felicity Faircloth’un bir Çıplak Yumruklu Piç’ten intikam alma düşüncesi çok gülünçtü. Devil zoraki gülmeye çalıştı. “Öyleyse bırakalım fingirdek beni temizlemeye gelsin. Kılıcımı hazırda tutacağım.”

“Reggie’yi yumrukladığını duydum.”

Bu anıyla bir an gururu kabardı, ama aynı anda bir öfke seli tarafından uzaklaştırıldı. “Kaçırıldı.”

“Ona yumruk atmayı öğretmelisin.”

“Bir daha Garden’a gelmeyeceğine göre, gereksiz.” Gerçekten de, geçen akşam Covent Garden’ın karanlık sokakları başka işe yaramasa bile, en azından onu mahalleden uzak durmaya ikna etmişti.

Bu sokakların güzel olduğunu düşünmesinin bir zararı yoktu.

Yüce Tanrım, parlayan parke taşlarını ve onların güzelliğini işaret ettiğinde, Devil yağmurda ıslanmalarıya kanla ıslanmaları arasında bir fark olmadığını söylememek için kendini zor tutmuştu.

Kadın haklı olsa bile... Çünkü taşlar gerçekten güzeldiler.

Lanet olsun, kadın bunu söylemeseydi, Devil güzel olduklarını asla fark edemezdi.

Whit homurdandı. “Sanırım şu anda Piçler’in koruması altında olduğu için gereksiz olduğunu söylüyorsun.”

“Geri gelmeyecek,” dedi Devil. “Tanrım. Az kalsın onun önünde bir adam öldürüyordum.”

“Ama yapmadın.”

Adam ona dokunmuştu. Devil’dan önce o geri zekâlı saçlarının ipek gibi olduğunu hissetmişti. Bastonunu kavrayan eli zarar vermek için kaşınıyordu. Bu iyiydi, çünkü zarar vermek için kaşındığında ona tekrar dokunmak için kaşınıyordu. Onu tekrar kendine çekmek için kaşınıyordu. Onu tekrar öpmek için kaşınıyordu.

Yalan.

Başını iki yana salladı. “Onu öldürmeliydim.”

Whit tekrar balo salonunun pencerelerine bakmaya başladı. “Ama yapmadın. Ve bu, herkesin konuşmasına sebep olacak.”

“Senin konuşmana sebep olduğu çok açık.”

Neyse ki bu Whit'i susturdu.

Sessizce, uzun süre izlemeye devam ettiler ve Whit hafifçe topuklarının üstünde zıplamaya başladı, genelde sakin ve hareketsiz bir adam için alışılmadık bir hareketti. Anlamını bilmediğiniz sürece alışılmadık. Devil sordu, "Bu akşam maç mı var?"

"Üç tane."

"Dövüşüyor musun?"

İki tür dövüşçü vardı; kurallara uyanlar ve her koşulda kazanmaya çıkanlar. Whit ikinci türdendi ve sadece kendini tutamadığı zamanlar dövüşürdü. Maçları yönetmeyi ve dövüşçüleri eğitmeyi tercih ederdi. Ancak ringe girdiği anda, neredeyse yenilmezdi.

Bu, sadece bir kez olmuştu.

Bir anı daha canlandı. Whit kir ve kan içinde, yerde baygın yatıyordu. Devil kendi vücuduyla onu örtmüş, onlarca darbeyi kendi almıştı. Kardeşini korumak uğruna.

Kaçmayı başarana kadar.

"Grace senin kızı soruyor."

Devil ona baktı. "Ona kim olduğunu söylemedin herhalde."

"Hayır, ama kardeşimiz aptal değil, ayrıca kendi habercileri var: Her biri bizimkilerden daha iyi." Grace'in çok az sayıdaki elemanının hepsi kadındı ve Londra'nın büyük bir kısmında dikkat çekmeden rahatça ve hızla dolaşabiliyorlardı.

Altın renkli bir kumaşın ışıltısı, Devil'i cevap vermekten kurtardı. Felicity. Devil'in bakışları, insan kalabalığının ortasında güneş gibi parlayan kadına kilitlendi. "Burada," dedi, sesindeki yumuşaklığı gizlemeyi başaramayarak. "Elbiseyi giymiş."

Whit homurdandı. "O halde gidiyoruz."

Hayır.

Devil bunu söylememek için kendini zor tuttu ve başını iki yana salladı. “Hayır. Karşılaştıklarından emin olmalıyız.”

Kardeşinin bakışı balo salonunun penceresine kaydı ve hafif bir ısıklık çaldı. “O elbiseyi görünce Ewan’ın aklı gidecek.”

Devil başıyla onayladı. “Onun önünde olduğumu bilmesini istiyorum. Ve daima önünde olacağımı.”

“Bunu söylemek zorundayım. Leydi Felicity fıstık gibi olmuş.”

“Zırvalama,” diyen Devil, bu yorumu yüzünden yumruğu kardeşinin yüzüne indirmemek için kendini zor tuttu, ama bunun için gözlerini Felicity’den ayırması gerekirdi ve bunu yapmaya niyeti yoktu. Dürüst olmak gerekirse, *yapabileceğinden* de emin değildi.

Kadını görmezden gelmek imkânsızdı.

Sıvı altın giymiş gibi görünüyordu. Terzinin iyi iş çıkaracağından emindi, ama bu gerçekten muhteşem olmuştu. Korse- nin dekoltesi derindi ve salondaki bütün erkeklerin dikkatini çekecek biçimde vücudunu ortaya seriyordu. Devil işin püf noktasının bu olduğunu düşünmüştü, ama salondaki erkeklerin dikkatini çekmesini umursamadığını fark etti. “Dekolte çok fazla.”

“Delisin,” dedi Whit. “Ewan bile gözlerini ondan alamayacak.”

Devil da gözlerini ondan alamıyordu. Sorun buydu. Mükemmel bir japoneyle omuzlara tutturulan elbise, onun uzun ve güzel kollarını altın renkli ipek eldivenlerin altına gizlenmek üzere açıkta bırakıyor ve Devil’in aklına kötü şeyler getiriyordu.

Bir erkeğin onları teker teker çıkarmaktan nasıl keyif alacağı gibi şeyler.

Bileklerini karyola başına bağlayacak kadar uzun olup olmadığı gibi şeyler. İkisi de günahın içinde kaybolana kadar

tekrar tekrar zevk alırken onu tutacak kadar sağlam olup olmadıkları gibi şeyler.

Bütün bunlar, Devil elbise ve eldivenlerle birlikte neyin teslim edildiğini hatırlamadan önceydi. Bilgi ve merak ikilisi kalbinin daha hızlı atmasına yol açtı, Felicity bir grup siyahlara bürünmüş adamın saldırısına uğrayınca bu hız daha da arttı. Devil'in tanıdığı kadarıyla, bunların çoğu değil mükemmel bir kadının yanma, balo salonuna bile yaklaşmaması gereken genç hergelelerdi. İçlerinden özellikle münasebetsiz biri kadının bileğinden sarkan fildişi saplı yelpazeye dokundu... dur bakalım. Yelpaze mi? Yoksa bileğine mi dokunuyordu?

Devil'in genzinden gelen homurtuya Whit dönüp baktı. "Haklısın. Bu planda hiçbir sorun yok."

Devil kaşlarını çatı. "Yeter." Felicity bu temastan uzaklaştı, bileğindeki yelpazeyi çıkararak söz konusu adama verdi. "Kim bu?"

"Nereden bileyim?" Whit aristokrasiden olabildiğince uzak durmaya özen gösteriyordu.

"Ona tekrar dokunursa bileğini kıracağım. Kadının hoşlanmadığı çok açık."

İçerdeki adam yelpazenin üstüne bir şeyler yazdı ve sonra gruptaki diğer adama uzattı ve sonra diğerine. "Ne yapıyorlar?"

"Gülünç bir aristokratik ritüel olduğuna şüphe yok." Whit yüksek sesle esnedi. "Kız şu anda gayet iyi."

İyi görünüyordu. Şaşkın görünüyordu. Genç, kusursuz, şaşkın ve kuşkulu görünüyordu, sanki elbisenin hiçbir şeyi değiştirmesini beklemiyor gibiydi. Erkeklerin çoğunun, bir kadının gerçek değerini üstünde bir servete mal olan giysiler olmadan da görebileceğine gerçekten inanıyor gibiydi. Veya taş pudra. Veya bir çimdik ruj. Cinsiyet olarak bunu başarabilselerdi, Felicity Faircloth evde kalmazdı. Uzun zaman önce, uygun bir

geçmiş olan uygun bir adamla mutlu bir evlilik yapar ve bir intikama şahit olmak zorunda kalmazdı.

Fakat erkekler öyle değildi, Felicity de öyle değildi ve biraz şaşkın ve belki biraz huzursuzdu. Devil onun yanma giderek, orada olmasının bir nedeni olduğunu söylemek istediğini fark etti. Bu ilginin tadını çıkarmak ve umutsuzca tekrar içine girmek istediği bu toplumda kendine bir yer bulmak.

Bir gün, onu hak ettiği gibi sevecek bir adamla gelecek vaa-dini kucaklamak.

“Ewan geldi.”

Asla gerçekleşmeyecek bir vaat.

Devil suçluluk duygusunu bastırdı ve kalabalığın arasında dükü bulabilmek için gözlerini güçlkle Felicity’den ayırdı. Ewan bir araya üşüşen zevk ve sefa düşkünlerini araştırırken onu izliyordu. Korkunç türbanlı yaşlıca bir kadın onunla konuşurken başını hafifçe eğerek dinlediğini onaylasa da, araştırması sona ermemişti.

Ewan, Felicity’yi arıyordu.

“Gidelim,” dedi Whit. “Mayfair’dan nefret ediyorum.”

Devil başını iki yana salladı. “Onu görene kadar olmaz.”

Ve ardından, dük altın iplikle dokunmuş elbisesi içindeki sürpriz gelinini buldu. Durumun anlamını kavrayıp gözlerini kısarak kadına bakarken, Devil kardeşini –Felicity Faircloth’un gördüğü en yakışıklı erkeği– izliyordu.

“İşte,” dedi Whit. “Mesaj alındı. Altın elbise işe yaradı.”

Elbisenin Ewan’ın ilgisini ve anılarını celbetmesi hesaplanmıştı. Ewan’a uzun süre önce verilen bir sözü hatırlatmak için. Tutmakta asla başarılı olamadığı bir söz. Asla da başarılı olmayacağı bir söz.

Altın elbise, Felicity Faircloth'un bilgisi dışında bir mesaj verecekti: Ondan önce Devil oradaydı. Bu oyunda kardeşinin önündeydi. Kazanan o olacaktı.

Marwick uzun süre kadını seyrederken, Devil'in istediği tek şey onu alıp kaçırmaktı.

Bu dürtüsüne başka bir adam, daha önce Felicity'nin bileğine dokunan adam engel oldu. Orkestrayı işaret ederek elini uzattı. Dansa davet. Felicity elini onun elinin üstüne koydu ve adam kadını dans pistine doğru götürerek Ewan'dan uzaklaştırdı.

Devil'dan uzaklaştırdı.

Whit homurdandı. "Ben gidiyorum."

"Öyleyse git," dedi. "Ben kalıyorum."

"Onunla mı?"

Evet. "Onlarla."

Uzun bir sessizliğin ardından Whit sakince "O halde iyi avlar," dedi ve bir partnerden diğerine geçerek balo salonu boyunca tekrar tekrar dönen kadını seyreden Devil'i karanlığın içinde bırakarak uzaklaştı. Birbiri ardına kavalyelerine gülümseyen kadını izlerken, Devil sessizce yanlış yapanların listesini çıkarıyordu: Belinin altına fazla inen bir el. Göğsünde fazla gezen bir bakış. Kulağının hemen dibinde bir fısıltı.

Gösteriyi izlerken Devil acı çekiyor, ona dokunabilen, ona sarılabilen, onunla dans edebilen erkeklerden şiddetle nefret ediyordu. Sessizce, geçen akşam Reggie'ye yaptığı gibi, her birini cezalandırmayı düşünüyordu. Onları kadının varlığından men etmeyi. Bir an, bunu yapabilse ne olacağını düşündü. Sadece kendisi kalana kadar birer birer hepsini yok etse.

Tek amacı, başkasını mahvetmek için kadını kullanıp sonra onu da mahvolmuş halde bırakmak olan ve onu hak etmeyen bir adam.

Oysa bir zamanlar, onlarca yıl önce, incecik dokunmuş altın kumaştan elbisesinin içindeki nişanlısını seyreden, onu büyük bir mutlulukla kollarına alarak salonda dans eden o şık kıyafetli adam Devil olabilirdi.

Bir zamanlar, dük kendisi olabilirdi. Felicity Faircloth'a, hayalini kurduğu dünyayı sunma imkânı olabilirdi.

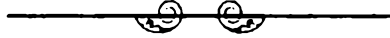
Kısacık bir an, onun diğer tarafta olduğunu bilse, kapıyı açmak için neler yapabileceğini merak etti.

Her şeyi.

Neyse ki dans sona erdi ve salonun kenarında, bir fujer sak-sısının yanında yalnız kalan kadın, açık bırakılan bir kapıdan geceye doğru adımını attı.

Devil'in hüküm sürdüğü geceye.

Bölüm On Bir

*F*elicity, yirmi yedi senelik hayatının büyük bir bölümünü *sürünün* merkezinde geçirmişti. Çok büyük bir ayrıcalıkla doğmuştu, zengin bir markinin kızı, daha zengin bir lordun kardeşi, duklerin ve vikontların kuzeniydi.

Toplum onu benimsedi ve ortaya çıktığında aristokrasinin en güçlü çocukları tarafından içtenlikle karşılandı. Kadınlar onu leydilerin dedikodu toplantılarına davet etti, erkekler karşısında el pençe divan durdular ve ona kadehler dolusu şampanya taşıyabilmek için sıraya girdiler.

Hiçbir zaman balodaki en güzel kadın olmadı, ama onun bitişiğindeki oldu, bu da her dansa kalkması, beyefendilerle flört etmesi ve salonun kenarında duranlara acıyarak bakmak anlamına geliyordu.

Balo salonunun ortasında bulunmanın nasıl bir şey olduğunu hiç fark etmemişti, çünkü her zaman oradaydı.

Yani kovuluncaya kadar. Sonra, bir afyon bağımlısı gibi, tek isteği tekrar geri dönmek oldu.

Devil ona bu dönüşü vadetmişti ve bir şekilde, bunu başarmıştı. Gerçekten bir sihirli gibi. Gerçekten imkânsız mümkün kılabilirmiş gibi.

O akşam Devil'in gönderdiği altından dokunmuş gibi görünen elbiseyle baloya gitmiş ve çevresini birden, gülümseyen, davetkâr, iltifatlar yağdırmak için birbiriyle yarışan yüzler doldurmuştu. Onu güldürmek için. Ve hepsi, yalanı ortaya çıkmadığı için. Kafalarında, Felicity geleceğin Marwick Düşesi'ydi, kesinlikle bir hafta önce olduğundan daha değerliydi ve ona hemen kucak açmışlardı.

Oysa Felicity bir hafta önce olduğundan daha farklı değildi.

Ve şimdi, balonun yarısına doğru yaklaşırken, yarım düzine dansa kalkıp hiç çaba göstermeden flört ederken ve yersiz gülmenin nasıl büyük bir ayıp olduğunu bilerek ne zaman güleceği konusunda zorluk çekerken veya ailesini kurtarabileceği tek şansını kaybedebileceği yanlış bir söz söylemekten ya da yanlış bir şey yapmaktan korkarken, Felicity Faircloth gerçeği biliyordu.

Sürünün göz bebeği olmak, yağmurda ıslanmış odunla dolu bir şömine olmak gibiydi, umutsuz ve işe yaramaz. Bütün Londra arkasından kırıyor ve pişmiş kelle gibi sırtıyordu, çünkü düğ nişanı inkâr etmemişti ve bu akşam da yapmaya niyetli gibi görünmüyordu. Londra, sıradan kız kurusunu, ayrıkotu Felicity Faircloth'u yeniden keşfetmişti ve onu büyüleyici, nişanlı ve iyi yaşamayı seven biri olarak yeniden adlandırmışlardı.

Kuşkusuz öyle biri değildi. Geçen ay olduğundan farklı biri değildi, tek fark bir dükle evlenecek olmasıydı. Mesela.

Sosyeteye tekrar karışabilmesinin tek sebebi buydu, ne yazık ki beklediği kadar cazip olmaktan çok uzaktı.

Kalabalıktan kaçan Felicity, şans eseri açık kalan bir kapının ardındaki fujer saksısının arkasına saklandı. Tek isteği, eşikten

atlayarak karanlığa kaçmak ve gitme zamanı gelene kadar orada saklanmaktı.

Fakat bunu yapamadı, programında hâlâ üç dans sözü vardı.

Üç dans.

Ve bu dansların hiçbirisi sözde nişanlısı Marwick Dükü'yle değildi. En azından nişanı inkâr etmemiş ve babasına, yaklaşan evliliğin ayrıntılarını görüşmek üzere yakında geleceğini bildiren bir not göndererek annesini mutluluktan havalara uçurmuş ve Arthur'un tekrar gülümsemesini sağlamıştı. Olayların beklenmedik biçimde yön değiştirmesi, onlardan zevk aldığını belli etmek şöyle dursun, iç meselelere nadiren vakit ayıran Felicity'nin babası Bumble Markisi'nin bile keyifle homurdanmasına yol açmıştı.

Hiç kimse dükün, bu süreçte Felicity'yi ziyarete gelmesinin gerekli olduğunu düşünmüyor gibiydi.

"Kuşkusuz er ya da geç ortaya çıkacaktır," demişti annesi, Felicity olayların tuhaf seyrini ve sözde nişanlısının görünülmezliğini işaret ettiğinde. "Belki sadece meşguldür."

Felicity, nişanla ilgili yazışmaya zamanı olan birinin olayları harekete geçirmeye de zaman bulabileceğini düşünüyordu, ama bu önemli değil gibi görünüyordu.

Bütün bunlar ve Devil'ın giydiği elbiseyle dükü cezbedeceğine söz vermesi, adamın kadınla karşılaşarak onu elde etmesine yardımcı etmiş olabilirdi, ama şimdiye kadar böyle bir zafere dair hiçbir işaret yoktu. Dükün varlığından bile emin değildi. Londra'yı terk etmiş olabilir miydi? Eğer öyleyse, Felicity ne yapacaktı? Yüzsüzlüğe vurmaya devam ederek bütün dünyaya yalan mı söyleyecekti?

Bir noktada, Marwick Dükü aslında nişanlı olmadıklarını fark etmek zorunda kalabilirdi. Ve hiçbir elbise –ister Devil göndersin isterse başkası– Marwick Dükü'nü bizzat alt etmek

zorunda kaldığında Felicity'yi gerçeklerden koruyacak kadar sihirli değildi.

Aklına gelebilecek her şeyden daha sihirli görünen *bu* elbise bile.

Mükemmeldi.

Bunu nasıl başardığı sırdı; ama Devil ona üstüne mükemmel oturacak bir elbise sözü vermişti ve o sabah gelen elbise neredeyse sihirli varlıklar tarafından dikilmiş gibiydi. Gerek ailesinin pintiliği gerek kendisinin elbiselere olan ilgisizliği yüzünden Felicity moda dünyasında pek sevilmezdi. Ama aylardır terziye gitmediği halde, aslında elbiseyi yaratan Londra'nın en ünlü modacısı Madam Hebert'ti.

İşin gerçeği, Hebert nasıl bir elbisenin ilgi çekeceğini iyi biliyordu. Felicity, bu elbisenin kesinlikle büyük ilgi çektiğini itiraf etmek zorundaydı. Elbiseyle karşısına çıktığında Arthur'un kaşları havaya kalkmasa da, üstüne altın yaldızla bir H işlenmiş kocaman beyaz kutuyu açtığında, bunun hayatı boyunca giydiği en güzel elbise olacağını biliyordu.

Üstelik sadece elbise de değildi, içinde ayakkabılar, çoraplar ve iç çamaşır vardı; bunu hatırladıkça yüzü kızarıyordu, her parçanın kenarlarının pembe kurdeleyle çevrilmiş olması utanç vericiydi.

Hafta başında ona *pembeyi severim* demişti.

Ondan geldiğini bilerek bu göz alıcı ipek ve saten iç çamaşırları giyerken kendini günahkâr gibi hissedecekti. Neredeyse elbisenin kendisini giymek kadar günahkâr, çünkü o akşam elbiseyi gören bütün o erkekler yerine, gönderen adamı düşünmekten kendini alamıyordu.

Belki tekrar içeri sızar diye balkon kapısını bile bütün gün açık bırakmıştı. Belki onu elbisenin içinde görmek ister diye. Belki onun içinde güzel göründüğünü görmek ister diye.

Fakat gelmemişti.

Onu karanlıkta öpmüş, kötülüğün ve günahın tadına baktırımış, gücüyle baştan çıkararak üç gece sonra geleceğine söz vermişti. Sonra... onu terk etmişti.

Covent Garden’da yaşayan ve bastonunda silah taşıyan bir adam, İngiltere’nin en eski unvanlarından birinin ev sahipliğinde düzenlenen baloya davet edilebilirmiş gibi... Felicity bunu içtenlikle dilese bile.

“Gelmedi, piç,” dedi kendi kendine ve ötedeki zifir karanlığa.

“Çok ayıp, Felicity Faircloth.”

Onu görmek için dönerken kalbi küt küt atıyordu. “Sen gerçekten şeytan mısın? Seni düşüncelerimle mi çağırdım?”

Adamın dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Beni mi düşünüyorsun?”

Felicity’nin ağızı açık kaldı. Eğer bunu itiraf ediyorsa, şampanyayı fazla kaçırmış demekti. “Hayır.”

Tebessüm yırtıcı bir sırtıtmaya dönüştü ve Devil gölgelere geri çekildi. “Yalancı. Seni duydum, gezeze ayırıkotu. Gelmediğim için küfrediyordun. Beni odana mı bekliyorsun?”

Kıpkırmızı kesilen Felicity karanlığa şükretti. “Tabii ki hayır. Artık kapılarımı kilitli tutuyorum.”

“O halde, bir çilingir tanımıyor olmam utanç verici.” Felicity öksürdü, Devil tok bir sesle, karanlık ve hoş bir kahkaha attı. “Karanlığa gel Felicity, düşmanla oynayıırken yakalanma.”

Felicity kaşlarını çattı, ama yine de onu takip etti. “Siz düşman mısınız?”

Devil balo salonundan gelen ışığın ulaşamadığı köşeyi döndü. “Sadece Mayfair’dakilere.”

Felicity onun yüzünü görebilmek umuduyla gölgesine doğru yaklaştı. “Neden?”

“Bütün korkuları benim,” dedi, aynı karanlık ses tonuyla. “Herkesin bir günahı vardır ve benim numaram o günahları bilmek. İnsanların yüzlerinden günahlarını okuyabilirim.”

“Benimki nedir?” diye fısıldadı kalbi küt küt atarak. Duyacağı cevabı hem merak ediyor hem de ödü patlıyordu.

Devil başını iki yana salladı. “Bu akşam günah için fazla ateşlisin Felicity Faircloth. Hepsini yaktın.” Felicity gülümsedi, bu sözler nefesini kesmişti. “O halde söyle bana. Aristokrat ağılına tekrar girebildin mi?”

Felicity ellerini iki yana açtı. “Artık ayrıkotu değilim.”

“Ne yazık,” dedi adam.

“Hiç kimse ayrıkotu olmak istemez.”

“Ben her zaman ayrıkotlarının seradaki en güzel bitki olduğunu düşünürüm,” diye cevap verdi Devil. “Fakat söyle bana sakslı orkidem, hangi güveleri ışığına çektin?”

Felicity burnunu kıvırdı. “Metaforları karıştırıyorsunuz.”

“Dikkat et, ayrıkotu geçmişini ele veriyorsun. *Sürünün* göz bebeklerinden biri, bir erkeğin gramerini düzeltmeyi hayal bile edemez.”

“*Sürünün* göz bebeklerinden biri sizin gibi bir adamla gizlice buluşmayı hayal bile edemez.”

Devil’in dudakları gerildi ve Felicity, adam evin duvarına yaslanmadan önce bir an sözlerinden suçluluk duydu. “Bana yatak odasındaki olaydan bahset.”

Felicity durgunlaştı. Bu konuyu bilmesi şaşırtıcı değildi. Herkes biliyordu, fakat hayatındaki diğer skandallardan haberi yoksa neden bundan olması gerekiyordu?

Neden bunu bilmek istiyordu? Yutkundu. “Hangi olay?”

“Seni, uygunluğu sorgulanır bir kadın haline getiren olay.”

Felicity bu tanımlama karşısında yüzünü buruşturdu. "Bunu nereden duydunuz?"

"Bilmediğim çok az şey olduğunu öğreneceksin leydim."

Kadın içini çekti. "Söylenecek bir şey yok. Bir balo vardı ve kendimi kazayla bir adamın yatak odasında buldum."

"Kazayla."

"Sayılır," diye lafı dolandırdı.

Devil uzun bir süre ona baktı ve sonra sordu, "Sana dokundu mu?"

Bu soru onu şaşırttı. "Hayır... o... aslında, beni orada bulduğu için çok öfkeleni, sanırım bunun için şükretmeliyim, sanki ben..." Durdu ve baştan aldı. "Her şeyden önce, dünyanın en güzel kadını değilim ve üstüne üstlük..." Sustu.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"*Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.*"

Felicity tekrar içini çekti. "Ağlıyordum."

Bir şaşkınlık. "Bir yabancının yatak odasında."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hayır. Bana neden ağladığını söyle." Sesinde Felicity'nin daha önce fark etmediği bir asabiyet vardı.

"Söylemesem daha iyi."

"O güzel elbise için bana borçlu olduğunu hatırlatmama gerek var mı Felicity Faircloth?"

"Elbisenin, yaptığımız anlaşmanın temel parçası olduğunu sanıyordum."

"Bana neden ağladığını söylemezsen, değil."

Sinir bozucu bir adamdı. "Söylemek istemiyorum, çünkü saçma."

“Saçma olması umurumda değil.”

Bu sözler üzerine kahkahasını tutamadı. “Affedersiniz, ama saçmalığı *fazlasıyla* umursayan türden birine benziyorsunuz.”

“Söyle.”

“Ben... bir gruptaydım. Arkadaşlarım vardı.”

“Geçen akşamki engerekler mi?”

Kadın omuz silkti. “Arkadaşım olduklarını sanıyordum.”

“Değildiler.”

“Evet, yani, bunu bana söylemek için orada değildiniz, o yüzden...” Duraksadı. “Sonuçta, o yüzden... o haldeydim. Ayrılmaz dostlardık. Ve sonra...” Sustu, sosyetenin gözbebeği-yken dünyanın tam tersine döner gibi olduğu o anı her düşündüğünde hissettiği duygu karmaşasına karşı koymaya çalıştı. “İşte böyle... değilmişiz. Onlar hâlâ göz kamaştırıyorlar, ıstık saçıyorlar ve birbirlerini seviyorlardı, ama beni sevmiyorlardı. Sebebini biliyordum.”

Devil uzun süre onu seyretti. “Arkadaşlık her zaman düşündüğümüz gibi değildir. Dikkat etmezsek, başkalarının istediği olur.”

Felicity ona baktı. “Arkadaş kaybeden türden birine benze-miyorsunuz.”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Sanırım, onlara sahip olan tür-den birine benzemediğimi söylemeye çalışıyorsun.”

“Öyle misiniz?”

“Bir erkek kardeşim var. Ve bir kız kardeşim.”

“Arkadaşınız olmak isterdim.” Bu itiraf karşısında ikisi de şok oldu. Felicity sarf ettiği sözleri geri alabilmeyi dilerdi.

Özellikle Devil’in karşılığından sonra, bunu daha da çok dilerdi, “Felicity Faircloth, ben senin arkadaşın olacak türden

biri değilim.” Haksız değildi, ama yine de can yakıcıydı. “Sözde arkadaşlarının seni neden terk ettiklerini söyleyeyim mi?”

“Nereden bileceksiniz?”

“Çünkü ben bir dünya insanıyım ve onun nasıl döndüğünü biliyorum.”

Felicity ona inanıyordu. “Neden?”

“Seni yüz üstü bıraktılar, çünkü artık işlerine yaramıyordun. Yaptıkları aptalca esprilere gülmeyi veya arkalarından sırtıtmayı bıraktın. Diğer herkese yönlendirdikleri acımasız tavırlarına destek vermeyi de bırakmış olabilirsin. Yaptığın her ne ise, artık onlara dalkavukluk etmeyeceğinin farkına varmalarını sağladın. İçerdeki dörtlü gibi palavracıları, bir şakşakçıyı kaybetmekten daha çok hiçbir şey kızdıramaz.” Doğru olduğunu bildiği halde bu muhakemeden hoşlanmamıştı. Üstelik adam devam etti, “O salondaki her adam ve her kadın birer asalaktır, buna Faulk, Natasha Corkwood, Lord ve Leydi Hagin dahil. Ve senin için en iyisi onlardan kurtulmak, benim güzel ateşim.”

Bu sözlerin üstüne, Felicity balo salonuna baktı, içerde çene çalan, dedikodu yapan, dans edip kahkaha atan zevk ve sefa düşünlerini seyretti. Onlar Felicity’nin insanlarıydı, değil mi? Orası onun dünyasıydı, değil mi? Bu kadar fazla sözcükle olmasa da, daha önce aynı şeyleri düşünmüştü, ama yine de dünyasını bu adama... bu yabancıya karşı savunması gerekiyordu. “Bütün aristokratlar asalak değildir.”

“Değil midir?”

“Ben değilim.”

Devil duvardan uzaklaşıp bütün heybetiyle ortaya çıktı ve Felicity onun bakışını yakalamak için başını yana eğdi. “Hayır. Sen sadece, tekrar onların arasına dönebilmek uğruna Devil’la anlaşma yapmayı göze alacak kadar umutsuzsun.”

Peki ya fikrimi değiştirirsem?

Aklından geçen bu düşünceye karşı koydu. “Ailemi kurtarmak zorundayım,” diye fısıldadı, yanakları alev alev yanarak. *Başka şansım yok.*

“Of, tabii. Aile sadakati. Takdire şayan, ama bana kalırsa, evlilik peşindeki kurtların arasına atmadan önce durumu seninle konuşabilirlerdi.”

Felicity o anda adamdan biraz nefret etti. Kendisinin düşünmeye bile cesaret edemediği şeyleri söylemesinden nefret ediyordu. “Kötü bir eş olmayacağım.”

“Bunu asla söylemedim.”

“Evinin çekip çevireceğim ve ona mirasçılar doğuracağım.”

Devil’in bakışı bir anda ona döndü, karanlığın içinde sert ve odaklanmış bakıyordu. “O halde hayalin bu mu? Gelecekteki Marwick Dükü’ne annelik yapmak mı?”

Felicity uzun süre bu soru üstünde düşündü. “Bir düke annelik etmek gibi bir özlemim asla olmadı, ama çocukları sevirim, evet. İyi bir anne olacağımı düşünüyorum.”

“Olursun.” Devil uzaklara baktı ve genzini temizledi. “Fakat tek hayalin bu olmasa gerek, öyle değil mi?”

Felicity tereddüt etti, sakince sorulmuş bu soru çevrelerinde dönüp duruyordu. Sırlarını anlıyor gibiydi. Bu insanlar tarafından kabul görme arzusunu. Tekrar onların arasında yer almayı. “Artık yalnız kalmak istemiyorum.”

Devil başıyla onayladı. “Başka?”

“İstenmeyi hayal ediyorum.” Gerçek ortaya çıktıkça canını yakıyor, konuşurken boğazında bir acı bırakıyordu.

Adam tekrar başıyla onayladı. “O yüzden başlangıçta yalan söyledin.”

“Ve o yüzden sizinle anlaşma yapmayı kabul ettim,” dedi yumuşak bir sesle. “Her şeyi istiyorum. Söylemişim. Sahip olabileceğimden daha fazlasını.”

“Bunların hepsine değersin,” dedi, “ama bunu benden duy-mak yetmiyor, değil mi?”

Onun için sarf ettiği sözlerin sıcaklığına bakılırsa, tahmin edebileceğinden fazlaydı. Yine de, yeterli değildi. “Nasıldı bil-miyorsunuz. Ve *şu anda* nasıl olduğunu.”

Devil uzun süre ona baktı. “Aslına bakarsan leydim, güvenebileceğin insanları kaybetmenin, onlar tarafından ihanete uğramanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum.”

Felicity bu sözleri ve bu tuhaf, uğursuz adamın hayatıyla ilgili ne bildiğini düşündü. Her köşenin ardında ihanete uğrayabilecek türden bir adam. Başıyla onayladı. “Önemi yok, değil mi? Dans ettiğim adamların hiçbirini beni önemsemiyor; dükün önemseyeceğine inanmak için de bir sebep yok.”

“Sebebi her ne olursa olsun yelpazenin başına üşüşüklerin-de seni önemsiyor gibi görünüyorlardı.”

Felicity bileğindeki söz konusu yelpazeyi açarak üstündeki çam çubukların her birine yazılan isimleri gösterdi. “Dans kartı. Beni önemsemelerinin tek sebebi, benim...”

“Sahipsiz bir dansın var.” Yelpazeyi tutunca Felicity ona bağ-lanmıştı.

Devil yelpazeyi çekerek onu bir adım daha kendine yak-laştırdığında nefesini tuttu. “Ben... ben, hayali nişanlıma ayırmam gerektiğini düşünmüştüm.” Duraksadı. “Babamın yazışmalarını görünce, o kadar da hayali gelmiyor. Bunu nasıl başardınız?”

“Sihir,” diye cevap verdi. Yüzündeki yara karanlıkta yine parlıyordu. “Söz verdiğim gibi.” Daha iyi bir cevap vermesi için

baskı yapmak istedi, ama adam onun konuşmasına fırsat ver-meyerek devam etti. “Birazdan o dans teklifinde bulunacak.”

Felicity’nin dikkati, dünyaya onun sahtekârlığını ilan eder gibi görünen yelpazesindeki boş çıtaya kaydı. Çılgınca bir an, o dansı Devil teklif etse nasıl olurdu diye merak etti. O kâfir ismi-ni siyah kalemle çitanın üstüne yazsa ne olurdu diye merak etti.

Balo salonuna birlikte girerek onu kollarına alsa ve dans etse ne olurdu? Kuşkusuz Devil gibi bir adam soylular gibi dans et-meyi bilemezdi. Sadece gölgelerin arasından izlerdi.

Bu düşünce onu uyandırdı. “Bir dakika. Bütün akşam beni mi izliyordunuz?”

“Hayır.”

Sıra Felicity’deydi. “Yalancı.”

Adam tereddüt etti, Felicity onun yüzünü görebilmek için ne-ler vermezdi. “Elbiseyi giydiğinden emin olmak zorundaydım.”

“Elbette giydim,” dedi Felicity. “Gördüğüm en güzel elbise. Keşke her gün giyebilsem. Yine de, bunu diktirmeyi nasıl ba-şardığını merak ediyorum. Madam Hebert’in bir tasarımı ha-yata geçirmesi haftalar sürer. Hatta daha uzun.”

“Hebert, bütün başarılı iş kadınları gibi, uygun bir prim karşılığı hızlı çalışmaya hazırdır.” Duraksadı. “Ayrıca, senden hoşlanır gibiydi.”

Bu sözler Felicity’nin içini ısıttı. “Çeyizimi o hazırlamıştı. Daha doğrusu, geçen yaz kendime bir koca kazanmak için gö-türdüğüm bütün kıyafetleri.” Durdu. “Kaybetmek için desem daha doğru olur.”

Kısa bir an geçti. “Neyse, o kıyafetler olmasa, bu elbise de olmazdı ve gerçekten çok yazık olurdu.”

Söylenebilecek en güzel sözler karşısında Felicity kızardı. “Teşekkür ederim.”

“Dük gözlerini senden alamadı.”

Ağzı bir karış açık kalan Felicity diken üstünde ona baktı. “Beni gördü mü?”

“Elbette.”

“Şimdi ne olacak?”

“Şimdi,” dedi, “sana gelecek.”

Sözlerdeki vaat karşısında yutkundu. Başka bir adamın onun için gelmesinin çağrıştırdığı görüntü karşısında. “Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü o elbisenin içindeki görüntüne karşı koyamayacak.”

Felicity’nin kalbi hızla atmaya başladı. “Peki nasıl görünüyorum?”

Sorunun münasebetsizliği karşısında Felicity utandı ve ne-redeyse geri almak istedi. Adam cevap vermese, belki yapabili-rdi. “İltifat mı bekliyorsunuz leydim?”

Bu ince soru karşısında başını önüne eğdi. “Belki.”

“Olman gerektiği gibi görünüyorsun Felicity Faircloth, içle-rinde en güzeli.”

Yanakları kızardı. “Teşekkür ederim.” *Bunu söylediğin için.* “Elbise için.” Tereddüt etti. “Ve... diğer şeyler için.” Adam ka-ranlıkta yer değiştirdi –Felicity artık bu gizli noktayı açıkça bi-liyordu– bütün dünyaya çok yakın ve bir şekilde sadece ikisine özeldi. İç çamaşırları için bir yabancıya teşekkür ettikten sonra ne söyleneceğini bilmiyordu. “Özür dilerim. Bu tür şeyleri... konuşmamamız gerekiyor.”

“Bunları konuştuğun için asla özür dileme.” Tekrar duraksa-dı, sonra uğursuz ama yumuşak bir tonda devam etti, “Pembe miydi?”

Felicity şaşkındı. “Size bunu söylemem gerektiğini sanmı-yorum.”

Adamın umurunda değildi. “Pembeyi seviyorsun.”

Felicity hayatında gölgelere hiç bu kadar müteşekkir olmamıştı. “Öyle.”

“Yani? Pembe miydi?”

“Evet.” Fısıltıyla ağzından çıkan bu sözcüğü kendisi bile zor duydu.

“Güzel.”

Sözcük kulak tırmalayan bir hırıltıyla çıkmıştı ve Felicity, bu konuşmanın kendisi gibi onu da tahrik edip etmediğini merak etti.

Gönderdiği kıyafetleri önünde giydiğini kendisinin düşün-
düğünün yarısı kadar düşünüyor mu diye merak etti. Onların
içinde öpüştüklerini.

“Anlaşılan erkekler dekolteden hoşlanıyor,” derken, onun dikkatini çekmemesi gerektiğini bilerek saten kaplı parmakla-
rını elbisesinin göğsüne götürdü. Dikkatini çekmesini istediği
halde. Bu adam ne yapıyordu? *Sihir*. “Annemin düşüncesine
göre... başarısızmış.”

Bumble Markizi’nin elbise için uygun gördüğü sözcük *edep-
sizdi* ve Felicity’nin *derhal* bir pelerin giymesi için ısrar etmişti.

“Annen bu elbisenin başarısını ya da başarısızlığını yargıla-
yamayacak kadar yaşlı bir kadın. Elbiseyi ona nasıl açıkladın?”

“Yalan söyledim,” diye itiraf etti, bunu fısıltıyla söylemesi
gerektiğini hissederek. “Tanıdıklarımın Sesily’nin bir hediye-
si olduğunu söyledim. Kepaze biridir.”

“Sesily Talbot mu?”

“Onu tanıyor musunuz?” Elbette tanıyordu. Güçlü kuvvetli
bir adamdı ve Sesily her erkeğin rüyasıydı. Bu düşünceyle içini
saran kıskançlık duygusu Felicity’nin hoşuna gitmedi.

“The Singing Sparrow iş yerimden iki sokak ötede. Onun
tanıdıklarından biri işletiyor.”

“Ya.” Rahatladı. Sesily’yi tanı mıyordu. En azından onunla yatmamıştı.

Kimlerle yattığını önem sed iğinden değ il.

Felicity’nin umurunda değ ildi.

Bu çok açı ktı. Onu kesinlikle ilgilendirmiyordu.

“Her koşulda,” dedi, “elbise çok güzel. Hayatımda kendimi güzele bu kadar yakın hissetmemiştim.” İtirafı dürüst ve rahat tı, çünkü adamın gölgesiyle konuşuyordu.

“Sana bir şey söyleyeyim mi Felicity Faircloth?” diyen Devil ona doğru bir adım yaklaştı. Sözcükler ikisini sarmaladı, Felicity’nin içinde bir şeyler sızladı. “Güveyi cezbetmene yardım edecek bir nasihat ister misin?”

Seni cezbedecek mi?

Bu soruyu sormadı. Onu cezbetmek istemiyordu. Karanlık zihnini bulandırmıştı ve cevabı her ne olursa olsun... o yolda tehlike vardı. “Sanırım gıtmeliyim,” diyen Felicity döndü. “Annem...”

“Bekle,” dedi Devil, sertçe. Sonra ona dokundu. Eli eline değ diğ inde, Felicity altın eldiveninin yok olması için, onun temasını bir kerecik bile olsa hissedebilmek için her şeyini verebilirdi.

Ona doğru döndü ve adam görülmemeye dikkat ederek ışığa çıktı. Artık yüzünü, bu yüzün gücünü, yanağ ındaki yara izini, karanlıkta siyahlaş an kehribar gözlerini görebiliyordu. Elini kaldırdı, başparmağ ını önce çenesinde, sonra yanağ ında gezdirirken, gümüş yüzüğ ünün soğukluğu teninin sıcaklığıyla tezat oluşt uruyordu.

Biraz daha, demek istedi. Durma.

Çok yakındı, gözleri yüzünde geziyor, tüm kusurlarını tanıyor ve tüm sırlarını keşfediyordu. “Güzelsin Felicity Faircloth,” diye fısıldadığ ında, nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

Ardından yaşadığı hayal kırıklığıyla birlikte, Covent Garden'daki öpüşmelerinin hatırası ayaklandı. Onunla bunu tekrarlamayı nasıl hayal etmişti. Çok yakındı. Parmak uçlarında yükselirse, yapabilirdi.

Felicity bunu yapmaya fırsat bulamadan Devil, onu bu isteğiyle baş başa bırakarak uzaklaştı. "Hayır," dedi ve bu haykırışın ardından utanç içinde yanmaya başladı. Bunu söylememeliydi. Fakat Devil onu tekrar öpmek istememiş miydi?

Anlaşılan istememişti. Sinir bozucu adam geri doğru bir adım attı. "Dükünüz bu akşam sizi bulacak leydim."

Hayal kırıklığı alev aldı. "O benim düküm değil," diye terslendi. "Aslında, size daha yakın olabileceğini düşünüyorum."

Devil konuşmaya başlamadan önce uzun süre ona baktı. "Onların hepsini elde edebilirsin. Hangisini istersen. Soylu güveni seçmek sana kalmış. Sana ait olduğunu ilan ettiğin anda dükü seçmiş oldun. Bu akşam sana yakınlaştığında, onu elde etmeye başlayacaksın."

Ya onu istemiyorsam?

Ya soylu bir güve istemiyorsam?

Mayfair'ın yakınından bile geçmeyen bir yere ait olan güveyi istiyorsam?

Felicity bunları söylemedi, onun yerine sordu, "Onu nasıl elde edeceğim?"

Devil hiç tereddüt etmedi. "Olduğun gibi." Bu anlamsızdı, ama adamın umursadığı söylenemezdi. "İyi geceler, leydim."

Sonra, ait olduğu yere, gölgelere dönmek üzere hareket etti. Felicity, evin arkasındaki bahçelere giden taş basamakların tepesine kadar onu takip etti. "Durun!" diye seslendi, onu geri çevirecek bir bahane arayarak. "Yardım etmeye söz vermiştiniz. Sihir sözü vermiştiniz, Devil."

Basamakların altında durarak geri döndü, beyaz dişleri gölgelerin arasında parlıyordu. “Buna zaten sahipsiniz leydim.”

“Benim sihirim yok. Sadece güzel bir elbisem var. Geri kalan her şeyim aynı. Şapkacıya bir domuz gönderdin. Şapka güzel, ama domuz yerinde duruyor.”

Adam karanlıkta kıkırdadı, Felicity bu sese eşlik eden tebesümü göremediği için sinir oldu. “Sen domuz değilsin Felicity Faircloth.”

Bunu söyleyerek gözden kayboldu, kadın onun peşinden korkuluğa gitti ve ellerini soğuk taşa yaslayarak bahçeye bakmaya başladı. Öfkeliydi, hayal kırıklığına uğramıştı ve onu takip ederse ne olacağını merak ediyordu. Arkasından gitmek istiyordu. Yapamayacağını biliyordu. Şapkalı domuz olsa da olmasa da, kendini ve ailesini kurtarma şansı varsa, deneyecekti. Kendi düşen ağlamazdı.

“Lanet olsun Devil,” diye fısıldadı karanlığa, onu göremese de oralarda bir yerde olduğunu bir şekilde hissediyordu. “Nasıl?”

“Sana sorduğunda, ona doğruyu söyle.”

“Bu duyduğum en berbat fikir.”

Adam cevap vermedi. Onu Londra’nın gözü önünde sergilemiş, ömür boyu sürececek bir evlilik vadetmiş ve ardından korkunç bir tavsiye ile sözünü tutmadan çekip gitmişti. Sanki olduğuna inandırdığı alevmiş gibi.

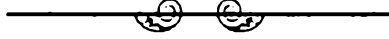
Ne yazık ki değildi.

“Bu, tarihin gelmiş geçmiş en büyük hatası,” diye seslendi kendine ve karanlığa. “Bu, Truva atını armağan olarak kabul etmekle başladı.”

“Yunan mitolojisi üstüne ders mi veriyorsun?”

Felicity bu sözlerle topukları üstünde döndü ve Márwick Dükü’nü bir metre ötesinde dururken buldu.

Bölüm On İki

Nışanlısı olduğunu iddia ettiği bir adama ne diyeceğini bilemediğinden, Felicity son anda kararını verdi, “Merhaba.”

Söyler söylemez, kesinlikle sihirli olmayan bu söz karşısında yüzünü buruşturdu.

Adamın bakışı Devil’in kaybolduğu karanlık bahçelerde geziyordu, sonra tekrar ona döndü. “Merhaba.”

Felicity gözlerini kırptırdı. “Merhaba.”

Of, harika gidiyordu. Felicity tam bir ateşti. Yüce Tanrım, adamın balo salonuna koşarak orkestrayı susturması ve onu herkesin önünde ifşa etmesi an meselesiydi.

Fakat düğ koşmadı. Aksine, ona doğru bir adım atınca Felicity korkuluğa yaslandı. Adam durdu. “Bir şeyi mi bölüyorum?”

“Hayır!” dedi bütün gücüyle. “Hiç de değil. Ben buraya... sadece... soluk almaya gelmiştim.” Adamın kaşları havaya kalkınca Felicity başını iki yana salladı. “Hava almaya demek istemiştin. Balo salonu oldukça sıcak, değil mi?” Elini göğsüne götürdü. “Çok sıcak.” Genzini temizledi. “Aşırı sıcak.”

Adamın gözü bileğindeki yelpazeye kaydı. “Bununla mücadele etmek için yanınızda bir şey getirmeniz iyi bir öngörü olmuş.”

Kadın bileğinden sarkan yelpazeye baktı. “Aha.” Yelpazeyi hemen açarak deli gibi sallamaya başladı. “Evet. Tabii. Şey, öngörülerim harikadır.”

Kapa çeneni Felicity.

Kaşlar tekrar kalktı. “Öyle mi?”

“Hayır.”

“Sadece soruyorum, çünkü bana öyle geliyor ki, bu özel nitelekten haberi olmayan biri, öngörü konusunda hakkınızda tam tersini düşünebilir.”

Felicity ağzının bir karış açılmasına izin vermedi. “Nasıl yani?”

Adam hemen cevap vermedi, onun yerine korkulukta onun yanına geldi, sırtını bahçeye döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak ılık ılık balo salonundaki zevk ve sefa düşkünlerini seyretmeye başladı. Işık sarı saçlarını altın gibi parlatırken yüzünün hatlarını sertleştiriyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve güçlü bir çene; onda sanki tanıdık bir şeyler vardı, ama Felicity bunun ne olduğunu çıkaramadı. Uzun bir süre sonra dükkânı, “Hiç tanımadığınız bir dükkânı nişanlandığınızı dünyaya ilan ederseniz, öngörünüzün kıt olduğunu iddia edenler çıkabilir.”

Demek Felicity’nin yaptığı şeyle ilgili gerçek ikisi arasında kalacaktı. Düşündüğü gibi utanç içinde olmadığını hissetti. Aksine, inanılmaz rahatlamıştı. Güce yakın bir şeydi... Bir kilidi açmayı başardığında hissettiği, sanki geçmişi geride bırakmış ve gelecekteki ihtimallere bakar gibi.

Kuşkusuz bu da kendi içinde çılginca bir şeydi, çünkü bu adam onun ve ailesinin kaderini ellerinde tutuyordu ve suna-

cağı gelecek gerçekten tehlikeliydi. Yine de, çılgınlık hüküm sürmeye devam etti. “Neden doğruladınız?”

“Neden söylediniz?”

“Öfkeliydim,” dedi sessizce. Bir omuzunu kaldırdı. “Bunun iyi bir mazeret olmadığını biliyorum, ama... öyle oldu.”

“Dürüst bir mazeret,” diyerek balo salonuna baktı. “Ben de öfkeliydim.”

“Öfkeniz, tanımadığınız biriyle üstü kapalı bir şekilde nişanlanmanızın sonucu mu?”

Dük, sanki ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. “Bana birini hatırlatıyorsunuz.”

Konunun değişmesi rahatsız ediciydi. “Ben... öyle mi?”

“Bu elbiseye bayılırdı; bir gün, onu altın iplerle sarmalaya-cağıma söz vermiştim.”

“Sözünüzü tutabildiniz mi?”

Dudakları buz gibi bir çizgi halini aldı. “Tutamadım.”

“Buna üzüldüm.”

“Ben de öyle.” Sanki bu anıdan kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı. “Artık yok ve şu anda bir varise ihtiyacım var, çünkü...”

Felicity şaşkın bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. “Tam yerine geldiğinizi söyleyebilirim Majesteleri, çünkü Londra hiçbir şeyi sizin durumunuzdaki bir dükten daha çok sevmez.”

Adamla göz göze geldiğinde, bu ürkütücü bakışın da bir yerden tanıdık olduğunu hissetti. “Eğer nişanlanacaksak, amacımı bilmelisiniz.”

“Öyle mi? Nişanlanacak mıyız?”

“Değil mi? Beş gün önce, benim evimde buna karar vermediniz mi?”

“Şey, buna karar diyemem,” dedi yumuşak bir sesle.

“O halde ne dersiniz?”

Soru ilgisiz geldi, o yüzden Felicity başka soruyla karşılık verdi, “Sizi nasıl ikna etti?”

Adam ona baktı. “Kim?”

“Dediğim gibi, beni reddedebilir ve tereddüt etmeden başka birini seçebilirsiniz. Beni seçmeniz için sizi ne ile tehdit etti?” Devil’in bedensel olarak zarar verecek bir adam olduğunu düşünmüyordu, ama sonuçta onu çok iyi tanıımıyordu. Adam balkonunun korkuluğuna *tırmanarak* izinsiz yatak odasına girmişti, o yüzden belki düşündüğünden daha vicdansızdı.

“Tehdit edildiğimi nereden çıkardınız?”

Açıkçası, düğ çok iyi bir oyuncuydu. Felicity neredeyse Devil’in evlilik için onu ikna etmediğine inanacaktı. Neredeyse.

Sonra düğ sordu, “Teklifinizi kabul ettim, değil mi?”

“Ama neden? Tanışmıyoruz ki.”

“Birkaç dakika önce tanıştık.”

Felicity gözlerini kırıştırdı. “Deli misiniz?” Bu, içten bir soruydu.

“Ya siz?” diye karşılık verdi düğ.

Felicity bunun adil bir soru olduğuna karar verdi. “Hayır.”

Adam bir omuzunu silkti. “Öyleyse muhtemelen ben de değilimdir.”

“Beni tanıımıyorsunuz.”

Düğ ona baktı. “Hakkınızda bildiklerim sizi şaşırtabilir Felicity Faircloth.”

İsmi söyleme biçiminden huzursuz oldu, çünkü ona başka bir adamı hatırlatıyordu. *İçlerinde en güzeli*. “Eminim şaşırtır Majesteleri, tıpkı varlığımdan haberdar olmanıza şaşırdığım gibi.”

“Dürüst olmak gerekirse, balo verdiğim akşamın geç saatlerinde tuvalete giderken *sürünün* içinden yarım düzine dul hanımefendi –bu arada onların da hiçbirinin varlığından haberrim yoktu– sizinle nişanımı doğrulatmak için yolumu kesene kadar haberrim yoktu. Sizin için ne diyorlardı... Zavallı Felicity Faircloth. Anlaşılan ne tür bir inek satın aldığımı bildiğimden emin olmak istiyorlardı.”

“Domuz,” diye düzelten Felicity anında bu söylediğine pişman oldu.

Dük ona baktı. “Bunun daha onur verici olduğundan emin değilim, ama tercihiniz buysa.” İki tanımlayıcı sözcükten de etkilenmediğini söylemeye fırsat bulamadan adam devam etti. “Mesele şu ki, kadınların çenesinden ve balodan kıl payı kurtulmuş oldum, bunun için size teşekkür etmeliyim.”

Felicity gözlerini kırptı. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Baksanıza, artık buna ihtiyacım yok, çünkü işim benim adıma yapıldı.”

“Hangi iş?”

“Bir eş bulma.”

“Ve bir mirasçı.”

Bir omuzu kalktı ve indi. “Kesinlikle.”

“Ve sizinle nişanlandığını ilan eden deli bir kadının gelecekteki çocuklarınız için uygun bir anne olacağını mı düşünüyoruz?”

Adam gülümsemedi. “Pek çoğu deli bir kadının benim için uygun bir eş olacağını söyleyecektir.”

Felicity başıyla onayladı. “O halde deli bir adamsınız?”

Dük o kadar uzun bir süre ona baktı ki, Felicity adamın artık konuşmayacağını düşündü. Fakat yanıldığını gördü. “Senin hakkında bildiğim şeylere gelince, İş Bitmiş Felicity. Zamanın-

da, bir markizin kızı ve bir lordun kardeşi olarak evlilik için mükemmel bir seçeneğisin. Kendini evli olmadığını ve seninle evlenmeyi reddeden bir adamın yatak odasında bulmak için mutlaka sebebin vardır.”

“Düşündüğünüz gibi bir şey...”

“Umurumda değil,” dedi ve Felicity ona inandı. “Mesele şu ki, giderek balo salonlarının kenarında bekleyen tuhaf birine dönüştün. Derken, baban ve erkek kardeşin bütün servetini kaybetti ve sen tek umutları oldun. Sana haber bile vermeden özgürlüğünü elinden aldılar ve seni evli bir dükü ayartmak için evden postaladılar. Haklı mıyım?”

“Evet,” dedi, kıpkırmızı yanaklarla.

“Gülünç bir aşk romanı senaryosu gibi.”

“Gülünç değildi. Ayrıca dükle evli olan kadın için son derece romantikti.”

“Hmm,” dedi. “Öyleyse haklı mıyım yoksul, evde kalmış ayırıkotu?”

Bu üç aşağılayıcı sözcüğe indirgenmek Felicity’ye dokunsa da, karşı çıkmadı. “Evet, haklısınız. Tanışmadığım bir dükle nişanlı olduğumu ilan ettiğim kısım dışında.”

“Ah, tabii. Neredeyse unutmuştum.” Sözleri sert değildi. Dürüsttü. Sanki bu konuşmayı neden yaptıklarını unutmuş gibiydi.

Deli olabilirdi.

Felicity devam etti. “Üzgünüm Majesteleri, ama genç, yakışıklı ve temiz bir geçmişe sahip bir dük olarak neden *benimle* nişanlı kalmayı tercih ediyorsunuz?”

“Seninle nişanı *bozmam* için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?”

Öyle miydi?

Elbette öyle değildi. Sonuçta, genç, yakışıklı ve geçmişi temiz bir düktü, değil mi? Yalandan onunla nişanlı olduğunu ilan ederek, kendini ve ailesini kesinlikle sosyal ve maddi bir yıkıma sokmuştu. İşte dük buradaydı ve ona kurtuluş teklif ediyordu.

Sana imkânsız söz verdim, değil mi?

Tuhaf ve çılgınca bir an, Felicity kurtuluşu teklif edenin dük değil, çirkin teklifleri, çılgın anlaşımları ve kötü davranışlarıyla Devil olduğunu düşündü.

Dük unvanıyla ışığına uçan bir güve.

İşte buradaydı.

Sihir gibi.

“Fakat... neden?”

O zaman adam tekrar karanlık bahçeye döndü, kendisi ortaya çıkmadan önce Felicity'nin yaptığı gibi bakışlarıyla uzakları taramaya başladı. “Nasıl diyorlar? Mantık evliliği mi?”

Basit ve tatminkâr olmaktan uzak bu sözler aralarına girdi. Kuşkusuz bir mantık evliliği teklifinin Felicity'yi mutluluktan havaya uçurması gerekirdi. Bu, kendisinin ve ailesinin adını temize çıkarmak anlamına geliyordu. Babasının kasasında para, mülkün restorasyonu ve adının korunması anlamına geliyordu.

Düşes olmadan önce, kendi başına güçlü, Londra'nın parlak, ışıltılı balo salonlarında tekrar yer bulacaktı. Artık tuhaf veya rezil değil, değerli olacaktı. Ait olduğu yere geri dönecekti; sıradan, ama güçlü olarak. Marwick Düşesi.

Bütün istediği buydu.

Tamam, *bütün* olmasa da çoğu.

Bir kısmı.

“Leydi Felicity?” diyen dük onu düşüncelerinden kopardı.

Bakışlarını ona çevirdi. “Mantık evliliği. Bir mirasçınız olacak.”

“Ve sizin çok zengin bir dükünüz olacak. Bunun önemli bir şey olduğunu söylediler.” Sanki bunu günün erken saatlerinde öğrenmiş gibi, sanki tüm kayıtlı tarih zengin koca bulmaya zorlanan kadınları yazmıyormuş gibi söylemişti.

Annesi zevkten dört köşe olacaktı.

“Ne diyorsunuz?” diye sordu dük.

Felicity başını iki yana salladı. Bu kadar kolay olması mümkün müydü? Bir kez karşılaşmayla yalanı gerçeğe dönebilir miydi? Gözlerini kısarak düke baktı. “Neden?” diye tekrarladı. “İstediginizi seçebilecek şansınız varken?”

Adam eliyle balo salonunun açık kapılarını işaret etti. En az yarım düzine kadın açıkça onları izliyor, Felicity’nin hata yapmasını ve dükün bu hatayı fark etmesini bekliyordu. Bir hayal kırıklığıyla birlikte o tanıdık öfke kabardı, bu çılgınlığı harekete geçiren o duygu. Dükün bakışı onun bakışını takip ederek daha genç, daha güzel, daha eğlenceli bekârların üstünde gezerken bu öfkeyi dizginlemeye çalıştı.

Adam tekrar ona döndüğünde, kendisi için en uygun eşin o olmadığını fark ettiğini tahmin ediyordu. Bu sahte nişanın sona erdiğini duyduğunda, annesinin gözlerindeki hayal kırıklığını şimdiden görebiliyordu. Şimdiden Arthur’un boş kasalarına bir çözüm bulmak için çabalıyordu. Babasınıninkilere. Belki dükü, aptalca hatasını ortaya çıkarmadan nişanı bozmaya ikna etmeyi başarabilirdi. Kötü bir adama benzemiyordu. Sadece... açıkçası, sıra dışı birine benziyordu.

Oysa dük, beklediği gibi nişanı atmadı. Aksine, onunla göz göze geldi ve sanki onu görmüş gibi yaptı. Ve Felicity ilk kez onun sakin ve huzurlu halini gördü, kadının oradaki var-

lığından ve nişanlanmak üzere olmalarından rahatsız değildi. Aslında, görünüşe bakılırsa umurunda değildi. “Onları istemiyorum. Sen tam zamanında ortaya çıktın, o halde neden sen olmayasın?”

Bu komikti. Düklerin evlilikleri böyle olmazdı. Genelde evlilikler böyle olmazdı, boş balkonlarda, uygunluktan kaynaklanan belli belirsiz bir hevesle.

Yine de... oluyordu.

Başarmıştı.

Hayır. Devil başarmıştı. Sihir gibi.

Sözcükler kafasından geçti, aynı anda hem doğru hem de tamamen yanlış olarak. Devil büyü yapmamıştı. Dük güve değildi ve Felicity ateş değildi. Sadece *uygundu*.

Ve uygunlukta sihirli bir şey yoktu.

“Yelpazende bir danslık daha yer var mı?” diye soran dük düşüncelerinin arasına girdi. Felicity yelpazesindeki boş çıtaya baktı. O boşluğu işaretleyen başka bir adamın belli belirsiz hayali gözünde canlandı. O dansı teklif eden. Karanlıkta kaybolan ve ışıktaki hüküm süren bu adamla yer değiştiren bir adam. Gülmemeye çalıştı. “Doğrusunu isterseniz, var.”

Adam yelpazeye doğru uzandı, dokunmadan önce durdu ve kadının takdim etmesini bekledi. Devil beklememişti. Devil beklemezdi. Elini düke uzattı, adam yelpazeyi kaldırdı, ucunda sallanan küçük kalemle boş çubuğa adını yazdı. *Marwick*.

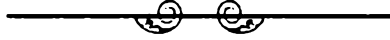
Felicity o anda soluğunun kesilmesini bekliyordu; ama olmadı. Hatta dük yelpazeyi bırakıp elini tutarak yavaşça dudaklarına doğru götürürken ve dolgun, yakışıklı dudaklarıyla parmak boğumlarını öperken bile.

O anda kesinlikle soluğu kesilmeliydi, ama kesilmedi. Dükün de öyle. Marwick Dükü –gerçeğe dönüşen hayali nişanlısı– başını kaldırırken Felicity’nin aklından bir düşünce geçti.

Dükün kanatları yanmamıştı.

Bunun tek anlamı vardı, Devil sözünü tutmamıştı.

Bölüm On Üç

Devil ertesi akşam Piçler'in deposunun iyi korunan kapısından içeri adımını atarken kavgaya kaşınıyordu. Öyle ki, büyük çelik levhada dönen kilidin sesi onu her zaman olduğundan gibi rahatlatamadı.

Diğer her şeyden daha önemli olduğunu kendine tekrarlayarak, günün büyük kısmını hesap defterlerini inceleyerek geçirmeye çalışmıştı. Felicity Faircloth'u araştırmak ve Ewan'la aralarında neler geçtiğini öğrenmek için yeterince zamanı vardı.

Aslında, ne olduğunu biliyordu. Yanından ayrıldıktan sadece iki saat sonra, gözcüsü onun eve döndüğünü görmüştü – anesiyle birlikte, erkek kardeşi tarafından bırakılmıştı – ve sonrasında, Bumble Malikânesi'nden kimse dışarı çıkmamıştı. Ne zemindeki çıkışlardan ne de Felicity'nin yatak odasının arkasındaki parmaklıklardan. Bu sabah, evin hanımefendileri Hyde Park'ta markizin köpeklerini gezdirmişler, ardından yemek ve çay için ya da hanımefendiler öğleden sonra her ne yapıyorsa onun için geri dönmüşlerdi.

Kesinlikle sıra dışı bir şey olmamıştı.

Felicity'nin Ewan'la tanışması dışında. Onlar konuşurken Devil gölgelerin arasından dinlemiş, yanlarına giderek sohbeti kesmemek için kendini zor tutmuştu. Sonra Ewan onu öpmüştü –eldivenli elini, ama yine de öpmüştü– ve taş kesilen Devil, manzarayı görmemek için sırtını dönmüştü, yoksa temel içgüdüsüne yenik düşüp düke zarar vererek, Felicity'yi Covent Garden'a getirip yarım kalan öpüşmelerini tamamlamak isteyebilirdi.

Fakat kadın onun için değildi. Henüz.

Onu erkek kardeşinden çalma zamanı gelene kadar ve Ewan'a, yükseldiği yerden zemine çakılacağını hatırlatarak, bir daha bu kadar hızlı veya bu kadar uzak uçmayı aklına bile getiremeyeceğini garantileyene kadar olmazdı.

Devil o yüzden kadına bu kadar nazik davranmıştı. Bu kadar iltifat etmişti. Zira Felicity Faircloth, çok özel bir sona giden yoldaki aracıydı. Kadının gerçekten güzel olduğunu düşündüğünden değil. Pembe iç çamaşırı giydiğini umursadığından da değil. Aslında, onun kendi değerine inanmasını istediğinden de değil.

Yapmadı. Yapamadı.

Böylece, kendini bunun genel bir merak olduğuna dair telkin ederek, Whit'i üstünde sadece bir gömlek ve elinde bir kancayla, bir haftadır sevk edilmek üzere buzun içinde bekleyen gönderiyi denetlerken bulduğu depoya gitti.

İşle ilgili genel meraklı, Felicity'nin parmak boğumlarına dokunan Ewan'ın dudaklarıyla ilgili değildi. İlgisi yoktu.

Sonuçta bir kaçakçılık imparatorluğunu yönetecek biri gerek, dedi Devil kendine, ödeme yapılması gereken işçiler ve imzalanması gereken anlaşmalar vardı. Haftaya yeni bir içki ve kaçak eşya sevkiyatı olacaktı, eldekilerden kurtulamazlarsa onları koyacak yer yoktu.

Genel bir meraktı, o gün öğleden sonra Faircloth'un evine gidip kahrolası korkuluğa tırmanarak kızla konuşma dürtüsünü bastırmaya çalışmakla ilgisi yoktu.

O bir iş adamıydı. En önemli şey işti.

Depoda, iki düzine güçlü kuvvetli adam uyum içinde çalışıyor, döşeme tahtalarının altındaki delikten çıkararak kara yoluyla taşınmak üzere beş kamyonu taşıdıkları sandıkların ağırlığı altında kasları geriliyordu: İki Londra'ya; biri batıya, Bristol'e; biri kuzeye York'a ve sonuncusu, Edinburgh'a ve dağlık bölgelere teslim edilmek üzere İskoç sınırına.

Bir kaçakçının hayatında çok sayıda tehlike ve belirsizlik anları olurdu, ama bu en fenasıydı: Ürünler depodan çıktıktan sonra nakliyatın her zamankinden daha tehlikeli olduğunu bilmek. Hiç kimse Çıplak Yumruklu Piçler'in, çalıştıkları buz tankerlerinde ürün kaçırdığını ispat edemezdi; limana girerlerken erimeye yüz tutmuş buz yüküyle neredeyse batacak hale gelen gemilerin yükünü denetlemenin bir yolu yoktu. Ancak şu anda, sadık adamlarının elindeki vergilendirilmemiş, beyan edilmemiş ürünlerle, hiç kimse suç eylemini inkâr edemezdi.

Ürünü taşıdıkları gecelerde, işin en hızlı şekilde yapılmasını sağlamak için organizasyonda yer alan her uygun kişi yardım ederdi. Gece kendi bölgelerinde ne kadar çok çalışırlarsa, ürünlerinin ve kendilerinin geleceği o kadar emniyette olurdu.

Devil, Whit ve Nik'in yanma gitti, ceketini ve yeleğini çıkardı, bastonunu büyük bir sandık kancasıyla değiştirdi. Sandıkları diğer adamlarıyla elden ele taşıyan Whit'in yanından geçerek deliğe yöneldi. İkinci bir sıra adam hemen onu izledi, yeni bir hat oluşturarak işin hızını iki katına çıkardılar.

Nik aşağıdaydı, önünden geçen sandıkları ve varilleri beyaz tebeşirle işaretliyor, hedeflerini yüksek sesle bildiriyor ve ya-

nından hiç ayırmadığı küçük hesap defterine not alıyordu. “St. James. Fleet Caddesi. Edinburgh. York. Bristol.”

Asıl skandal haber kaçakçılık işi değildi; açılıp kullanılmaya başlayana kadar kaçak ürün sandıklarında cazip olan bir şey yoktu, ama o sandıkların müşterileri? En güçlü hükümet, din ve basın adamları? Dünyanın, Çıplak Yumruklu Piçler’in müşterileri listesine şöyle bir göz gezdirmeye bile can atacağını söylemek yeterliydi.

Devil, York Katedrali’nin yolunu tutacak bir burbon varilini kancasına taktı ve homurdanarak yukarı çekti. “Şeytan çarpsın, bunlar çok ağır.”

Whit tereddütsüz bir sandığı kaldırdı, güçlükle nefes alması, yorucu görevin onu etkilediğinin göstergesiydi. “Çıtkırıldım.”

Nik hafifçe kıkırdadı, ama gözünü listesinden ayırmadı. Devil omuz kaslarının gerilmesini göz ardı ederek bir sonraki kutuya uzandı ve arkasındaki adama geçirdi. Sonra Nik’e döndü. “Zeki erkek kardeşin ben olduğumu bilmeni isterim.”

Nik ışıldayan gözlerle ona baktı. “Öyle mi?” bir kutuyu daha işaretledi. “Londra Bankası.”

Whit söylenerek deliğe eğildi. “Çocukluğumuzda okumak için ısrar ettiği kitaplar geceleri onu sıcak tutmaya devam ediyor.”

“Vay!” dedi Devil, yeni bir fıçıyı kancasına takarken. “O kitaplar olmasaydı Truva atı hakkında bir şey öğrenemezdim ve sence şimdi ne halde olurduk?”

Whit tereddüt etmedi. “Kendimize bir şeyin içinde başka bir şeyi kaçırabileceğimiz bir şey icat etmek zorunda kalırdık, ama bunu yapar mıydık?” diye sordu, bir brendi kasasını yukarı alırken. “Yunanlar hakkındaki ilkel bilgine şükürler olsun.”

Devil kancasının boşa kalmasından istifade ederek kardeşi-ne kaba bir hareket yaptı. Whit sırtarak çalışan adamlara dön-

dü, "Gördünüz mü? Haklı olduğumun kanıtı." Tekrar Devil'a döndü ve ekledi, "İnsanlar bunun bir zekâ işareti olmadığına dikkat çekebilir."

"Konuşmayan kardeşe ne oldu?"

"Bu akşam keyfim yok." Whit ağır bir sandığı yüklendi. "Seni buraya getiren nedir kardeşim?"

"Sevkiyatı denetleme gereği duydum."

"Bu akşam denetleyeceğin başka şeylerin olduğunu düşünmüştüm."

Devil dişlerini gıcırdatarak iskambil kartı kutusuna uzandı. "Bu ne demek oluyor?"

Whit cevap vermedi.

Devil doğruldu. "Evet?"

Whit, terden ıslanmış gömleğinin altından omuz silkti. "Görmek isteyeceğin bir ana planın var diye söyledim, yok mu?"

"Ne demek ana plan?" diye merakla sordu aşağıdaki Nik. "Eğer ikiniz benden habersiz bir plan yapıyorsanız..."

"Biz bir şey planlamıyoruz." Whit tekrar deliğe uzandı. "Sadece Dev."

Nik'in meraklı mavi gözleri bir kardeşten diğerine geziyordu. "İyi bir plan mı?"

"Aslında berbat bir plan," dedi Whit.

Devil huzursuzlandığını hissetti ve sert cevabı boğazında düğümlendi. İyi bir plandı. Ewan'ı cezalandıracak türden bir plandı.

Ve Felicity'yi.

Cevap vermenin tek yolu vardı. Yine kaba bir hareket yapmak.

Whit ve Nik gülüştüler, Nik araya girdi, “Pekâlâ, bu etkileyici sohbeti bölmek istemezdim, ama bu sonuncusuydu.”

Devil döndü, bir dizi adamın son ürünü geniş, çelik kasalara yerleştirmesini izledi. Whit başıyla onayladı, “Tamam o halde. Çocuklara buzu göndermelerini söyle.”

Kancasını Nik’e uzatan Devil, bu kez kaldırdığı ürün kadar soğuk olan bir başka kancayı aldı. Kırkar kiloluk buz bloklarından ilki. Döndü, kancayı ve yükünü sıradaki diğer adama uzatırken boş bir kanca aldı ve donmuş avını almak üzere tekrar uzandı. Yorucu ve tekdüze bu işlem, kamyon kasaları buz kalıplarıyla dolana kadar sürdü.

Ortak ve erişilebilir bir hedef uğruna uyum içinde çalışan bir dizi erkeğin arasındaki bu yorucu işte bir zevk vardı. Hedeflerin çoğuna ulaşmak bu kadar kolay değildi ve sık sık, bunu başarmaya çalışanlar hayal kırıklığına uğrardı. Bu öyle değildi. İşin bittiğini ve bira zamanının geldiğini görmek büyük bir keyifti.

Fakat o gün alınacak bir keyif yoktu.

John ona seslendiğinde deliğe girmek üzereydi: Dönüp baktı, cüsseli adam deponun arka girişinden içeri adım atarken arkasından bir delikanlı onu takip ediyordu. Onu tanıyan Devil gözlerini kıstı. Brixton, Felicity’nin gözcülerinden biriydi.

Elindeki kancayı tozlu zemine fırlatarak onların yanına koştu. “Ona ne oldu?”

Delikanlı çenesini gururla yukarı kaldırdı. “Hiçbir şey!”

“Ne demek hiçbir şey?”

“Hiçbir şey Devil,” diye cevap verdi Brixton. “Hanımefendi turp gibi sağlam.”

“Öyleyse neden gözetlemeyi bıraktın?”

“Bırakmadım, bu otuzbirci beni kovana kadar.”

Bu aşağılayıcı ifade karşısında John ters ters gence baktı ve Devil bu kez depo güvenliğinin şefine döndü. “Mayfair’da ne işin vardı?”

John başını iki yana salladı. “Mayfair’da değildim. Dışarda nöbet tutuyordum.” Akşam sevkیات olduğu için, çalışanlardan oluşan bir ekip mahalleden çıkan yolu gözlüyordu. Piçler’in onayı olmadan kimse mahalleye girip çıkamazdı.

Devil başını iki yana salladı. Anlamamıştı. Mümkün değildi. Gözlerini kısıp çocuğa baktı. “Şimdi nerede?”

“Kapının önünde!”

Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. “Kimin kapısı?”

“Senin,” dedi John, zorla zapt ettiği gülüşüne engel olamarak. “Leydin senin kapı kilidini açmaya çalışıyor.”

Devil kaşlarını çatı. “O benim leydim değil. Ayrıca kesinlikle burada olmaması gerekiyor.”

“Ama işte buradâ.” Bunu söyleyen, Devil’in arkasında beliren Whit’ti. “Kızı içeri alacak mısın Dev? Yoksa mezhabalık koyun gibi orada bırakacak mısın?”

Şeytan çarpsın.

Devil çoktan arka kapının yolunu tutmuştu. Arkasından gelen hafif kahkaha kardeşine ait olamazdı, çünkü Whit’in ölmek istemediğinden emindi.

Onu depo kapısının önünde çömelmiş halde buldu, etekleri çevresinde dalgalı bir deniz gibi kabarmıştı. Kadının zarar görmediğini keşfetmenin rahatlığı hızla öfkeye ve sonra hoşnutsuzluğa dönüştü. Binanın köşesinde birden durdu, varlığından haberdar olmasını istemiyordu.

Kadından kaçınarak arkasından yaklaştı. Başını kilide doğru eğmişti, ama görmek için değil. Gece vaktiydi ve hava bulutlu olmasa dahi, ay ışığı çalışma alanını görmek için yeterli olmazdı.

Leydi Felicity yine kendi kendine konuşuyordu.

Daha doğrusu, açılmayacağından haberdar olmadığı kilitle konuşuyordu, bu kilit sadece korunma amaçlı değil, kendilerini daha akıllı zannedenler için tasarlanmıştı.

“İşte buradasın tatlım,” diye fısıldadı yumuşak bir sesle ve Devil olduğu yerde donakaldı. “Sana kaba davranmayacağım. Ben bir yaz meltemiyim. Ben bir kelebeğin kanadıyım.”

Ne yalandı ama. İngiltere’deki bütün kelekleri yakmakla tehdit ediyordu.

“Hadi güzel kızım,” diye fısıldadı. “Üç tane ve...” Kilitleri kurcalıyordu. “Kaç tane olabilirsiniz?” Tekrar kurcaladı. “Hmm.” Biraz daha kurcaladı. “Dahası, senin kadar güzel bir şey, bu binanın içinde bu kadar önemli neyi... ve efendisini koruyor?”

Bu sözler karşısında Devil’in içinden bir heyecan dalgası geçti. Burada, karanlığın içinde, ondan söz etmişti ve bunu diğerlerine, hatta kendisine bile itiraf edemese de, Devil’in çok hoşuna gitmişti.

Burada olmaması gerektiği halde; pislik içinde şıklık.

Yine de, işte buradaydı, sanki kilidi açılmaya ikna edecekmiş gibi karanlıkta fısıldıyordu. Devil bir an bunu yapabileceğini bile düşündü. “Bir daha aşkım,” diye fısıldadı. “Lütfen. Bir daha.”

Bir an gözlerini kapadı, farklı bir karanlıkta, yatağında gizlendiğini ve onun kulağına fısıldadığını hayal etti. *Lütfen*. Onun ne için yalvardığını hayal etti. *Bir daha*. İhtimalleri düşündükçe sertleşmeye başladığını hissetti. Ve sonra...

“Oh! Evet!” Farklı koşullarda ondan duymak isteyeceği bir çılgılık daha. Parmakları ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu, içerdeki işler yüzünden sırtı ve kasları artık yorgun değildi, ak-

sine onu olduğu yerden kaldırıp daha yumuşak, daha sıcak ve daha gizli bir yere yatırmak istiyordu.

“Of, içine edeyim!”

Kesinlikle böyle bir hayal kırıklığı ifadesi beklemiyordu, ama bu sözcükler onu hayallerinden gerçeğe döndürdü ve kaşları havaya kalktı.

“Nasıl olur...” Felicity hâlâ kilidi kurcalıyordu. “Ne...”

Sıra Devil’a gelmişti. “Korkarım, Felicity Faircloth, o kilidin senin tılsımına karşı bağışıklığı var.”

Omuzlarını düzleştirip boynunu uzatma biçiminden hoşlanmadığını söylese yalan olurdu. Çömeldiğı yerden kalkmamıştı, bunun yanı sıra kilidin içindeki maymuncuğı da bırakmamıştı.

“Fakat fısıltılarının çok hoş olduğunu itiraf etmeliyim,” diye ekledi.

Kadın başını belli belirsiz döndürdü. “Sanırım durum son derece aleyhime görünüyor.”

Devil, dudaklarının seğirmesini gizlediğı için karanlığa minnettardı. “Duruma bağılı. Kilidi kırıp içeri girmeye çalışıyorsun gibi görünüyor.”

“Bunu söyleyemem,” dedi kadın sakince. Felicity Faircloth, her zamanki gibi işi pişkinliğe vurmaya çalışıyordu.

“Öyle mi?”

“Öyle. Yani demek istediğim, kesinlikle girmeye çalışıyordum, ama asla kırmaya niyetim yoktu.”

“Binalarıma davetsiz girmekten vazgeçmelisin.”

Kilit yine dikkatini dağıtmıştı. “Bunun ikimiz için de geçerli olduğunu sanıyordum.” Elindeki maymuncukları salladı. Galiba istemeden kilide zarar verdim.”

“Vermedin.”

Kadın ona baktı. “Ciddiyim, kilitlerle aram iyidir ve buna bir şey yaptım. Sıkıştı.”

“Çünkü öyle olması gerekiyor, benim küçük sabıkalım.”

Birden kafasına dank etti. “Bu bir Chubb.”

Bu sözcüklerde gurura yakın bir şey, aynı zamanda zevk alır gibi bir şey vardı. Felicity Faircloth söz konusu olduğunda, Devil iki duygudan da hoşlanmıyordu. İlgisiz görünmek için iki kat çaba gösterdi. “Gerçekten öyle. Nasıl oluyor da yanında hiçbir zaman refakatçin olmuyor?”

“Ailemde hiç kimse böyle bir şey yapacağıma ihtimal vermez,” dedi belli belirsiz, sonra ilgisi tekrar ağır çelik kapıya mükemmel biçimde monte edilmiş kilide kaydı. “Daha önce hiç Chubb görmemiştim.”

“Yardımcı olduğuma sevindim. Ailen bundan iyisini yapmalı. Gecenin ortasında hangi akla hizmeten Londra’nın bir kenar mahallesine giriyorsun? Yetkilileri çağırmalıyım.”

Kadının kaşları kalktı. “Yetkililer mi?”

Devil başını hafifçe yana eğdi. “Hırsızlık ciddi bir suçtur.”

Kadın hafifçe güldü. “Burada yaptığınız şey kadar ciddi değil, Devil.”

Fazla zekice. “Buz ithal ediyoruz Leydi Felicity. Tamamen dürüst bir biçimde.”

“Ah, tabii,” diye dalga geçti. “*Dürüst*, sizi tanımlamak için kullanacağım ilk üç sifattan biridir. Ardından hemen uygun ve sıradan gelebilir.”

Adam zoraki gülümsedi. “Bu üç sözcük aynı anlama geliyor.”

Felicity hafifçe güldü ve ortalığı haziran gecesinde görülmecek bir sıcaklık kapladı. “Kilidi açmak için anahtarınız var mı?”

Chubb kilitleri kusursuz güvenliğiyle tanınırdı. Maymun-cukla açılmaları imkânsızdı, çünkü ilk teşebbüste (ya da Felicity'nin durumunda sayısız teşebbüste) kendini korumaya alırdı ve ancak özel bir anahtarla sıfırlanıp ilk durumuna getirilebilirdi. "İşin gerçeği, var."

Pantolon cebinden anahtarı çıkardı ve Felicity ayağa kalkarak almak için uzandı. "Yapabilir miyim?"

Devil hemen geri çekildi. "Sırlarımı öğrenmek için mi? Böyle bir şeye neden izin vereyim?"

Kadın omuz silkti. "Her koşulda öğreneceğime göre, bana zaman kazandırmanızda bir sakınca görmüyorum."

Şeytan çarpsın, bu kızı seviyordu.

Hayır. Sevmiyordu. Sevemezdi. Severse, onu gerektiği gibi kullanamazdı.

Anahtarı ona doğru tuttu, uzanmasını bekledi. Kız uzanınca tekrar geri çekti. "Depoyu nasıl buldun?"

Felicity onun gözlerinin içine baktı. "Sizi takip ettim."

Daha neler. "Nasıl?" Bu mümkün değildi. Onu izleyen birini mutlaka fark ederdi.

"Birini takip eden herkesin yaptığı gibi. Arkanızdan geldim."

Bir gece önceki balonun düşüncelerine kendini bu kadar kaptırmasaydı, fark ederdi. *Şeytan çarpsın. Bu kız ona ne yapmıştı?* "Kimse seni durdurmadı mı?"

Felicity keyifle başını iki yana salladı.

Covent Garden sokaklarında öldürülmemek için adamlarına çuvala para ödüyordu. İçlerinden bir tanesi bile çöplüğünde onu izleyen bu kadın hakkında onu uyarmamıştı. "Öldürülebilirsin." Daha beteri de olabilirdi.

Felicity başını yana eğdi. "Sanmıyorum. Benim dokunulmaz olduğumu yeterince açık söylemişsiniz. Çöplüğünüzde başıboş dolaşma izni vermenizden hemen önce."

“Sana asla böyle bir izin vermedim.”

“Nasıl söylemiştiniz?” Ellerini beline koydu, sesini alçaltarak onun sesini taklit etmeye çalıştı. “*Kimse ona dokunmayacak. O bana ait.*” Gülümseyerek ellerini aşağı indirdi. “Oldukça ilkeldi, ama itiraf etmeliyim, tam bir güç gösterisiydi.”

Lanet olsun. “Neden buradasın?”

“Bana Chubb anahtarını vererseniz söylerim.”

Kadının pazarlık teşebbüsü Devil’i güldürdü. “Yo, hayır mi-niğim. Gücün burada geçmez.”

Felicity başını eğdi. “Emin misiniz?”

Dürüst olmak gerekirse, değildi. Anahtarı tekrar cebine koydu. “Burada benden başka kimsenin gücü yok.”

Felicity’nin bakışları anahtarı koyduğu yerde takılı kalınca, dehşet verici bir an kadının onu almak isteyeceğini düşündü. Dehşet vericiydi, çünkü o anda bunu yapmasını istiyordu.

Fakat kahrolası sırtını ona dönerek tekrar kilidin önünde çömeldi. Topuzuna uzanarak bir firkete daha çıkardı. “Tamam öyleyse. Kendim yaparım.”

İnatçı kadın. Onun firketeyi düzleştirerek ucunu kıvrım-sını izledi. “Chubb, açılmaz bir kilittir tatlım.”

“Şimdiye kadar öyleydi.”

“Gece vakti açmaya mı uğraşacaksın?”

“Evet, öyle yapacağım,” dedi. “Bildiğim şey, sendeki anahtarın normal anahtarların tersine çalıştığı, doğru mu? Düzeneği sıfırlayarak eski haline getiriyor. Bu durumda, sıkışan mekanizmayı açabilirsem, kilidin nasıl çalıştığını anlayabilirim.”

Felicity yeni bir maymuncuğu kilidin içinde ilkinin yanına sokarken Devil onu izledi, dolanıp kapıya yaslandı, bacaklarını ve kollarını çaprazlayarak seyretmeyi sürdürdü. “Beni neden takip ettin?”

Kilidin içinden kazınma sesi geldi. "Çünkü ben geldiğimde siz gidiyordunuz."

"Öyleyse, neden beni görmeye geldin?"

Bir sonuçsuz çaba daha. "Çünkü siz beni görmeye gelmediniz."

Devil, gidip onu görmesini istediğini ima eden sözler karşısında duraksadı. "Randevumuz mu vardı?"

"Hayır," dedi, sanki gece yarısı Londra'nın en tehlikeli mahallesinde değil de öğle vakti Hyde Park'taymış gibi sakın bir tavırla. "Ama beni kontrol edeceğinizi düşünmüştüm."

Ediyordu. Günün her dakikası onu izleyen bir gözcüsü vardı. "Ne amaçla?"

"Verdiğiniz sözün yerine gelip gelmediğini görmek için."

"Verdiğim söz?"

"Marwick Dükü, benim için deli olacaktı."

Ewan'ın, ipekle kaplı parmaklarına dokunan dudakları aklına gelince dişlerini gıcırdattı. Şu anda eldivenleri yoktu ve Devil, kendi dudaklarıyla Marwick'e ait her türlü anıyı silmek istiyordu. Kadının çıplak teninde.

"Öyle miydi?"

Cevap vermedi. Kilidin içine soktuğu firketelerine odaklanmıştı.

"Felicity Faircloth," diye tekrarladı.

"Hmm?" Duraksadı. "Of, anladım." Tekrar durdu. "Affedersiniz, ne demiştiniz?"

"Verdiğim söz. Yerine geldi mi? Dükle karşılaştınız mı?"

"Of," dedi tekrar. "Evet. Karşılaştık. Çok yakışıklıydı. Ve muhtemelen... şey... onun hakkında söylenenler doğru olabilir."

“Onun hakkında ne söylüyorlar?”

“Deli olduğunu.”

Ewan deli değildi. Takıntılıydı.

“Rüya gibi dans ediyor.”

Bu cümle Devil’i sinirlendirmemeliydi. İstedığı bu değil miydi? Ewan’ın Felicity’yi elde ettiğini düşünmesi gerekmiyor muydu? Böylece, Devil onu çaldığında canı daha fazla yanmayacak mıydı?

İkisinin dans etmesi fikriyle duvarı yumruklama isteği kabardı ve alay etmeden duramadı. “Rüya gibi mi?”

“Mmm,” dedi, ilgisi dağınık bir şekilde. “Hoş bir tarzı var. İnsan kendini bulut gibi hissediyor.”

“Bulut gibi,” diyen Devil dişlerini gıcırdatmaya devam ediyordu.

“Mmm,” dedi tekrar.

Bulut gibi dans etme düşüncesine o kadar sinirlenmişti ki, terslendi. “Sadece beni görmeye gelmedin Felicity.”

“Neden olmasın? Konuşmak istediğim bir konu var.”

“Fark etmez. Konuşmamız gereken konular olduğunda ben seni bulurum. Sen kenar mahalleye gelmezsin.”

“Burası kenar mahalle mi? Daha önce hiç kenar mahallede bulunmamıştım.”

Her şey bu kadar tuhaf olmasaydı, gülebilirdi. Kenar mahalleler berbat ve pisti, ölüm ve yıkım yuvasıydı. Dünyadaki en beter şeyler buralardaydı, genelde en iyisini hak edenlere verilirdi. Elbette Felicity Faircloth daha önce hiç kenar mahallede bulunmamıştı. Ayda bulunmuş olma ihtimali bile daha yüksekti.

“Çok sessiz. Aksi olacağını düşünmüştüm.”

“Sessiz, çünkü mahallenin en iyi korunan derinliklerindedin. Fakat kolaylıkla yolunu kaybedebilirdin.”

“Saçma. Sizi izledim.” Kapıya doğru eğilerek fısıldadı. “İşte bu kadar, hayatım.”

Devil kaya gibi sertleştiğini hissetti. Doğruldu, kapıdan uzaklaştı ve kadının bu zamansız sıkıntıyı görmesine engel olmak için ellerini ceplerinden çıkarmadı. Genzini temizledi, “Sana adres vermem büyük hataydı, çünkü anladığım kadarıyla normal bir dişi insan gibi ofisime mesaj gönderme becerisine sahip değilsin.” Duraksadı. “Yazmayı bilmiyor olabilir misin? Erkek kardeşinin fakirliği evdeki mürekkep miktarını sınırlamış olabilir mi? Veya kâğıt sayısını?”

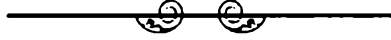
“Aslında kâğıt en ucuz ticari malzeme değil.”

Klik.

Devil’in ağzı bir karış açıldı. *İmkânsız.*

“Benim muhteşem kızım. Aferin sana.” Felicity Faircloth doğruldu, firketelerini ustaca ait oldukları yerlere takmaya başladı. “O halde, ne kadar *dürüst* olduğunu bir görelim mi?”

Bölüm On Dört

Kadın onu şok etmişti. Bütün gücü ve kontrolü elinde tutan, anlaşılmaz ve otoriter, kimsenin yerinden kıpırdatamadığı Devil'ı şok etmişti. Bunu yaptığının farkındaydı, çünkü adamın gözleri fal taşı gibi açılmış ve çok büyük bir şey yutmaya çalışmış gibi çenesi çarpılmıştı. Bir kadına, bir kilide bakıyordu. "Başardın."

"Başardım," dedi, keyifle.

Devil başını iki yana salladı. "Nasıl?"

Felicity gururla sırtmaktan kendini alamıyordu. "Dikkatli olun Devil. İşe yaramaz biri olduğumu düşündüğünüzü sanabilirim."

"İşe yaramaz biri olman gerekiyor!"

"Pardon," dedi Felicity. "Leydilerin işe yaramaz olması gerekmiyor. Birkaç dil konuşmamız, piyano çalmamız, sabırla nakış işi yapmamız ve heyecanlı bir körebe oyununda evdeki partiye liderlik etmemiz gerekiyor."

Devil uzaklara bakarak derin bir soluk aldı, sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. "Hepsi çok gerekliymiş. Bunların hepsini yapabiliyor musun?"

“İngilizce ve biraz Fransızca konuşabilirim.”

“Diğerleri?”

Kadın tereddüt etti. “Nakış konusunda pek başarılı sayılmam.” Devil ona bir bakış atınca ekledi, “Nakış işlemekten nefret ederim, ama düzgün bir iş çıkarabilirim.”

“Ya piyano?”

Başını yana eğdi. “Daha kötü.”

“Körebe?”

Bir omuzunu silkti. “En son ne zaman oynadığımı hatırlamıyorum.”

“Bu durumda, geriye sadece maymuncukla kilit açmak kalıyor.”

Felicity sırtıttı. “O konuda çok iyiyim.”

“Ve bu gerekli bir şey?”

Bu küstah cesaretin nereden geldiğini bilmeden, Felicity yeni açtığı büyük çelik kapının kolunu tuttu. “O halde girelim, olmaz mı?” Beklemedi, deponun içini görmeye çok hevesliydi ve adamın ona engel olmasından korkuyordu. Devil’in bunu yapmasına fırsat vermeden bütün ağırlığını kullanarak kapıyı birkaç santim itebildi.

Kapı hızla kapandı, adam kocaman ellerinden birini açarak üstüne yaslamıştı. Felicity’nin bakışları, karanlıkta ısıldayan gümüş yüzüklere kilitlenirken Devil kulağına eğilerek fısıldadı. “Buraya gelmemeliydin.”

Kadın yutkundu, onun kazanmasına izin vermek istemiyordu. “Neden?”

“Çünkü tehlikeli,” dedi sessizce. Felicity ürpererek onun doğru söylediğine inandı. “Çünkü kenar mahalleler, macera arayan güzel kızlar için uygun yerler değildir.”

Felicity başını iki yana salladı. “Ben öyle biri değilim.”

“Değil misin?”

“Hayır.”

Devil bir süre sustu, sonra devam etti. “Bence güzel elbisenin içinde, güzel saçlarını topladığın güzel kafanda ve hiçbir şeyin ters gitmediği güzel dünyanda tam olarak öyle birisin Felicity Faircloth.”

Bu sözler sinirine dokundu. “Ben öyle biri değilim. Pek çok şey ters gidiyor.”

Adam cık cıklandı. “Of, tabii. Erkek kardeşin kötü bir yatırım yaptı. Baban da öyle. Ailen sosyeteden sürgün edilme korkusu içinde. Fakat asıl sorun şu ki Felicity Faircloth... Ailen asla yoksulluktan korkacak kadar yoksul olmayacak. Bir sonraki öğünün ne zaman geleceğini asla bilmeyecek. Başlarının üstündeki çatı için asla endişelenmeyecek.”

Felicity o zaman kafasını çevirdi, neredeyse ona bakıyordu ve sözlerinde gerçeğin ipucunu duydu; adam yoksulluğun ne olduğunu biliyordu.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden Devil devam etti. “Ve sen...” Sesi biraz daha alçak, daha karanlık ve daha aksanlıydı. “Budala kız... Güneş gibi Covent Garden’a doğup bizimle yürüyüşe çıkıp hâlâ güvende olacağını sanıyorsun.”

O zaman adama baktı, onu farklı bir adam yapan gözlerindeki gölgelere lanet okudu. Daha korkutucu bir adam. Ama korkmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu alçak ses ve karanlık sövgü, ona korkudan çok daha farklı şeyler hissettirmişti. Omuzlarını dikleştirerek cevap verdi, “Güvendeyim.”

“Yanımdan bile geçmezsın.”

Felicity buraları bilmeyebilirdi –buradaki gibi bir hayatı hiç yaşamamış olabilirdi– ama sahip olabileceklerinin ötesindeki-

leri istemenin ne demek olduğunu biliyordu. Ve şu anda, buna ulaşabileceğini de biliyordu, bir geceliğine bile olsa. Meydan okuyan bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı. “O halde en iyisi içeri girmek, ne dersiniz?”

Bir an, adamın onu göndereceğini düşündü. Daha önce yaptığı gibi bir atlı arabaya tıktırıp evine yollayacaktı. Onun yerine, uzun bir sessizlikten sonra, Devil arkasına doğru uzandı ve devasa kapıyı görünür hiçbir çaba göstermeden açtı. Ardından, kadını ötedeki mağara gibi boşluğa yönlendirmek üzere elini beline koydu. Eli hep orada kalsa ne iyi olurdu. Felicity kapı eşiğinde, kocaman açılan kuşku dolu gözleriyle durdu.

Hiç böyle bir şey görmemişti.

Dışardan sadece büyük bir bina gibi görünürken, içerden St. James’s Park’tan aşağı kalmaz gibiydi. Devasa tek bir salonu çevreleyen dış duvarlardaki raflara, altı ya da yedi katlı fiçılar ve kutular yığılmıştı. Tavanda, rafların dış kenarlarına gömülmüş ve her biri uzun çelik kırıtlara tutturulmuş büyük demir kancalar vardı.

Muazzamdı. Onu gereğinden daha fazla bir dikkatle izleyen Devil’a döndü. “Burası senin mi?”

Adamın gözleri gururla parlarken, kadının göğsünde bir şeyler sıkıştı. “Öyle.”

“Muhteşem.”

“Öyle.”

“Burayı yapmak ne kadar sürdü?”

Bunu söyleyince gurur yok oldu, yerini daha karanlık bir şeye bıraktı. “Yirmi yıl.” Felicity başını iki yana salladı. Yirmi yıl öncesi adamın çocukluğu demekti. Bu imkânsızdı. Yine de... doğru söylediğini hissediyordu.

“Nasıl?”

Adam başını iki yana salladı. Bu cephede Devil'dan alabileceğinin hepsi bu kadardı.

Taktik değiştirdi. Daha sağlam zeminde ilerlemeye karar verdi. "Kancalar ne için?"

Adam onun bakışını takip etti. "Kargo," dedi kısaca.

Felicity seyrederken, adamlardan biri kancalardan birine yaklaştı, üstüne bir halat geçirdi, yere doğru çekerken diğer iki adam halata sarılmış bir sandığı kancaya taktı. Sandık emniyete alındıktan sonra, hiç çaba sarf etmeden salona doğru ittiler. Salonun diğer ucunda sandık alındı ve her biri altı güçlü ata bağlanmış olan yük arabalarından Felicity'ye en yakın olana yerleştirildi. Çevrelerini saran düzinelerce adam vardı, bazıları arabaların açık uçlarına saman balyaları taşıyor, diğerleri atların bağlarını kontrol ediyordu ve bir kısmı hızla deponun arka tarafına gidip gelmeye devam ederken, devasa metal kancalar karanlıkta ne olduğu pek seçilemeyen kütleler dolusu...

"Bunlar *buz*," dedi Felicity.

"Ben de öyle demiştim," diye cevap verdi Devil.

"Ne için? Limonlu şekerlemeler için mi? Yoksa çilekli mi?"

Adam zoraki sırıttı. "Tatlı sever misin Felicity Faircloth?"

Bu soru karşısında Felicity kızardı, ama sebebini bilmiyordu. "Herkes sevmez mi?"

"Mmm."

İçinde bir şeyler mırıldandı ve Felicity genzini temizledi. "Hepsi *buz* mu?"

"Arabaların içinde buzdan başka bir şey görünüyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Görüntüler gerçek anlamına gelmez."

"Tanrı biliyor ki bu doğru Felicity Faircloth, sade, alçak gönüllü, sıradan, evde kalmış maymuncuklu ayrıkotu." Durdu.

“Sefil ve korkunç arkadaşların bu özel zevkin hakkında ne düşünüyorlar?”

Kadın kızardı. “Bilmiyorlar.”

“Ya ailen?”

Uzaklara baktı, giderek sıcak basıyordu. “Onlar...” durdu, cevabını bir kez daha düşündü. “Hiç hoşlarına gitmiyor.”

Adam başını iki yana salladı. “Bunu söylemeyecektin. İlkini söyle. Doğru olanı.”

Felicity kaşlarını çatarak ona baktı. “Utanç duyuyorlar.”

“Duymamalılar,” dedi Devil kısaca. Samimiydi. “Fazlasıyla gurur duymalılar.”

Kadın kaşlarını kaldırdı. “Suç eğilimlerimden mi?”

“Şey, burada suça olan eğilimin yüzünden eleştirilmezsin aşkım. Fakat hayır. Gurur duymalılar, çünkü ne zaman bir firkete tutsan geleceği eline almış oluyorsun.”

Çılgın ve kötü becerisiyle ilgili yapılan bu sakın değerlendirme karşısında soluğu kesildi, kalbi hızla atmaya başladı. Devil, anlayabilen ilk kişiydi. Nasıl cevap vereceğini bilmediğinden konuyu değiştirdi. “Arabalarda başka ne var?”

“Saman,” dedi. “Arkadaki ve kapılardaki buzlar için yalıtım sağlıyor.”

“Hey! Dev!”

Devil dikkatini karanlıktan gelen sese verdi. “Ne var?”

“Kızdan biraz kurtul ve yük senetlerine göz at.”

Bu küstah ifade karşısında genzini temizleyerek Felicity’ye döndü. “Sen. Burada kal. Bir yere kıpırdama ya da suça teşebbüs etme.”

Felicity bir kaşını kaldırdı. “Her türlü suç eylemini sizlere bırakacağım.”

Devil dışlerini sıkarak karanlığın içinde kayboldu ve Felicity'yi yalnız bıraktı. Araştırmak üzere yalnız.

Normalde, eğer bu bir balo salonu ya da Hyde Park'ta bir yürüyüş olsaydı, Felicity erkeklerle dolu bir yere yaklaşmaktan korkardı. Katıksız bir sağduyu dışında –erkeklerin tehlikeli olma ihtimali tehlikesiz olmalarından çok daha yüksekti– Felicity'nin karşı cinsle olan etkileşimi nadiren hakaret içermeyen bir şeyle sonuçlanırdı. Onu ya azarlar ya da yetki sahibi görürlerdi ve her iki durumda da bir kadın bir erkekle zaman geçirmek istemezdi.

Oysa şimdi, onların arasında bir şekilde güvende olduğunu hissediyordu ve bunun sebebi sadece Devil'in onu koruması altına alması değildi; burada bir araya elen erkekler onun farkında değil gibiydiler veya eğer farkındalarsa, kadın olması umurlarında değildi. Etekleri ilgi çekmiyordu. Saçının durumunu ya da şu anda giymediği eldivenlerinin temizliğini yargılamıyorlardı.

Çalışıyorlardı ve Felicity oradaydı, hiç kimse diğerini etkilemiyordu. Bu beklenmedik ve harika bir durumdu. Ve fırsat dolu.

Normalden çok daha büyük yapılmış arabalara doğru ilerledi. Londra sokaklarında çok sık görülen diğerleri gibi ahşap ve brandadan değil, metalden yapılmışlardı, yassı çeliğe benzeyen büyük levhalardan. En yakın araca doğru ilerledi, dokunmak için uzandı, hafifçe vurarak içindeki kargonun sesini duymak istiyordu.

“Merak mı ettin?”

Felicity döndüğünde arkasında uzun boylu bir adam gördü. Hayır, bir adam değildi. İnanılmaz uzun boylu bir kadındı – belki Devil'dan bile daha uzundu– ve sıırım gibiydi. Giydiği erkek gömleği ve pantolonuyla uzun siyah çizmeleri, boyunu ol-

duğundan da uzun gösteriyordu, öyle ki kollarını yukarı doğru uzatsa bulutlara dokunabilecekmiş gibi görünüyordu. Fakat bu kadar uzun olmasa bile, uysal duruşu, bariz rahatlığı ve loş depoda sanki kendine aitmiş gibi davranma biçimiyle bu kadında Felicity'yi büyüleyen bir yan vardı. İçeri girmek için maymuncuk kullanmaya ihtiyacı yoktu... anahtar ondaydı.

Başını bir tarafa eğerek Felicity'ye bakan bu kadın gibi olmak acaba nasıl bir duyguydu? "İstersen bakabilirsin," dedi kadın, eliyle arabanın arka tarafını işaret ederek. Sesinde Felicity'nin tanımlayamadığı yumuşak, garip bir aksan vardı. "Devil seni buraya getirdiğine göre, sana güveniyor olmalı."

Felicity bu sözleri, Devil'ın bu yere ve içinde çalışan insanlara asla zarar vermeyeceği yönündeki kesinliği düşündü ve içinde bir şeyler kabardı. Şaşırtıcı derecede suçluluk duymaya benzer bir şey. "Bana güvendiğini hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi, kendini kadının işaret ettiği yöne bakmaktan alıkoyamıyor, o yönde giderek büyük çelik arabanın içine bakmaktan başka bir şey istemiyordu. "Buraya kendim geldim."

Diğer kadının dudaklarından bir tebessüm geçti. "Emin ol Devil uygun görmeseydi, asla burada olamazdın."

Bu sözlerin gerçekliğine inanan Felicity arabanın açık duran arka bölümüne doğru yaklaştı, hedefine yaklaştıkça daha çok soğuyan parmaklarını çelik boyunca gezdirmeye başladı.

Kadın yakınındaki bir adama döndü. "Samir, bu hazır ve seni bekliyor. Kuzey Yolu'nu takip et ve gün ışıyana kadar durma. Planlanan duraklara bağlı kal, altı gün sonra sınırı göreceksin ve orada diğer üçüyle buluşacaksın." Adama bir avuç dolusu evrak uzattı. Diğer sevkیاتların yük senetleri ve güzergâhları. Anlaşıldı mı?"

Felicity onun arabayı kullanacak kişi olduğunu tahmin etti, adam hafifçe şapkasına dokunarak Nik'i selamladı. "Anlaşıldı efendim."

Kadın eliyle hafifçe adamın omuzuna vurdu. “Güzel adam. İyi yolculuklar.” Tekrar Felicity’ye döndü. “Devil birazdan döner. Yükleri kontrol ediyor.”

Felicity başıyla onayladı, tepeye kadar saman yığılı bir arabaya göz atmak üzere köşesinden döndü. “İskoçya’ya buz taşımanın Londra’dan göndermekten daha iyi bir yolu yok mu?”

Kadın duraksadı, sonra cevap verdi, “Bizim bildiğimiz kadarıyla yok.”

Felicity tekrar arabaya döndü ve içinde bir şeyler saklayan kaba saman yığınının dokundu. “Inverness’in Kuzey Denizi’nde Norveç’in tam karşısında olduğunu kimsenin fark etmemesi garip.” Duraksadı. “Yani buzun geldiği yer, değil mi?”

“Seni rahatsız ediyor mu Nik?” Bu soruyu duyan Felicity elini çekti ve döndü, biri kulağının dibinde konuşmuştu. Devil hâlâ açık duran arabayı ve anlaşılan Felicity’yi kontrol etmek üzere geri dönmüştü.

“Hayır,” diye cevap verdi Nik. Felicity kadının sesinde bir kahkaha duyduğunu hissetti, “ama seni biraz rahatsız edeceğini düşünüyorum.”

Devil homurdanarak Felicity’ye baktı. “Nik’i rahatsız etme. Yapacak işleri var.”

“Evet, duydum,” diye sertçe karşılık verdi Felicity. “Buzunun, yüzlerce kilometre ötedeki çıkış noktasına geri götürüldüğünden emin olmak istiyor.” Devil tedirgin bir biçimde ona baktı ve Felicity, Devil’a sırttan Nik’e ulaşana dek bu bakışı takip etti. Heyecanlandı. “Çünkü buz değil, öyle değil mi?”

“Kendin bak.” Yanından geçerek bir balya samanı arabadan aşağı attı ve ortaya arkasındaki buz kitlesi çıktı. Devil yüzünü buruşturdu.

Felicity kaşlarını kaldırdı. “Şaşırdın mı?”

Onu duymazdan gelen Devil başka bir balyaya uzandı ve sonra bir diğerine. Araba boyunca tepeye kadar yığılmış bir buz duvarını açığa çıkarana kadar samanları aşağı attı. Sonra Nik'e baktı, loş ışıkta yüzündeki yara bembeyaz parlamaya başlamıştı. "İşte böyle erimeye başlıyorlar."

Kadın içini çekti ve karanlığa doğru seslendi, "Burada yeni bir sıraya ihtiyacımız var."

Adamlar, her biri kaya gibi sert buz kütleleri taşıyan devasa metal maşalarla neredeyse anında geldiler. Blokları teker teker, arabanın üstüne tırmanarak onları sevkiyatın üstündeki boşluğa dikkatlice yerleştiren ve olabildiğince az yer kalmasını sağlayan Devil'a uzattılar.

Felicity, bir şekilde arabanın kenarından sarkarak neredeyse kendi boyundaki buz kütlelerini insanüstü biriymiş gibi kaldıran adamdan bu kadar etkilenmeseydi, belki bu süreçten etkilenebilirdi. Sanki kendisi Atlas'mış gibi ayağını yere sağlam basıyor ve gökyüzünü ellerinin üstünde taşıyordu. Ceket ya da yelek giymemişti, beyaz keten gömleği kaslarıyla birlikte geriilirken, Felicity bu gücün altında kumaşın yırtılıp yırtılmayacağını merak ediyordu.

Herkes her zaman kadınların dekoltesi, korselerin giderek nasıl daha açık saçık olduğu ve eteklerin kadınların bacaklarına çok fazla yapıştığı üstüne konuşurdu, ama bu insanlardan herhangi biri ceketsiz bir adam görmüş müydü? Yüce Tanrım.

Son buz kütesini yerleştirip aşağı atlarken Felicity yutkundu. Adam arabanın zemininden tuhaf, çelik bir kenarlık çıkardı. Yaklaşık otuz santimetre yüksekliğindeydi ve aracın yanlarına öyle sıkı oturuyordu ki, sürtünme sesi bütün depoda yankılanıyordu.

"Bu ne için?" diye sordu.

“Erime başladığında buzun kaymasına engel olur,” dedi ona bakmadan.

Felicity başıyla onayladı. “Pekâlâ, bu arabanın içine bakan herkes çok becerikli bir buz dağıtıcısı olduğunu düşünür, bu kesin.”

Adam o zaman kadına baktı. “Çok becerikli bir buz dağıtıcısıyım.”

Felicity başını iki yana salladı. “Buz olsalardı, inanırdım.”

“Gözlerin seni yanıltıyor mu?”

“Aslında evet, ama ellerim yanıltmaz.”

Adamın kaşları çatıldı. “Bunun anlamı ne?”

“Bu çelik arabanın tamamı buzla dolu olsaydı, dış tarafın tamamı arka taraftaki yarım metre kadar soğuk olurdu.”

Nik öksürdü.

Devil onu duymazdan geldi, aracın arka kapağına uzanıp kaldırdı ve üç ayrı mandalla yerine sabitledi. Adam kilitleri kapatıp anahtarları Nik’e uzatırken Felicity onu seyrediyordu. “Adamlara hazır olduklarını haber ver.”

“Emredersiniz efendim.” Nik bir araya toplanmış adamlara döndü. “Hadi bakalım beyler. İyi yolculuklar.”

Bu sözlerle adamlar dağıldı, sürücüler kendi yerlerine zıplarken ikinciler onlara katıldı. Felicity ona en yakın olan adamın, bacağına tutturulmuş bir kılıfın içine bir tabanca soktuğunu fark etti. Diğer iki adam arabanın arka basamağına yerleşti ve kendilerini geniş deri kayışlarla bağladılar.

Felicity Devil’e döndü. “Daha önce hiç böyle bir şey görme- miştim. Atlı uşaklar için oturacak yer? Yolculuk boyunca ayak- ta durmak zorunda kalmasınlar diye mi?”

Adamlardan birini kayışla kendini bağlarken Devil onu iz- ledi. “Kısmen rahat etmeleri için,” derken solundaki adamdan

bir şey almak için o tarafa döndü. “Kısmen ellerini asılmaktan başka işlerde kullanabilmeleri için.” İlerleyerek uşağa ve yanındaki eşlikçisine birer silah uzattı.

“Aha, elbette. Artık bütün yükün buz olduğuna ikna oldum,” dedi Felicity soğuk bir sesle. “Yoksa bu kadar çok silahlı adama ne gerek var?”

Devil onu duymazdan geldi. “Doğru nişan alın çocuklar.”

“Emredersiniz efendim.” Cevap toplu halde gelmişti.

“Siz her şeyden daha önemlisiniz,” dedi Devil. Felicity’nin bakışı adamın yüzüne kilitlendi ve orada, sözlerindeki ciddiyetle beraber bir şey daha gördü, endişe gibi bir şey. Kargo için değil, adamları için. Felicity’nin göğsü sıkıştı.

“Emredersiniz efendim.” Başlarıyla onayladıktan sonra silahları göğüslerine çapraz geçirdiler, arabanın kenarına vurarak hazır olduklarını haber vermeden önce son defa oturdukları yerin kayışlarını kontrol ettiler.

Hattın diğer ucunda diğer delikanlılar aynı şekilde hazırlanıyorlar, kendilerini arabalara bağlayarak tüfeklerini göğüslerine geçiriyorlardı. Bütün arabalar yola çıkmaya hazır olana kadar salonda metallerin birbirine çarpma sesi yankılanmaya devam etti. Birkaç erkek, bir arabanın geçebileceği muazzam büyüklükte çelik bir kapıyı açarken dehşet verici bir gıcırta sesi duyuldu.

“Sınır,” diye seslendi Nik, Felicity’ye en yakın duran araba ileri fırlayarak kapıdan çıktı ve karanlığın içinde kayboldu. Nik “York,” diye seslenirken Felicity Devil’a doğru geriledi, adam onu sakinleştirmek için elini beline koydu. Bir araba daha yola çıktığında, Felicity ondan uzaklaşması gerektiğini fark etti. Başka bir kadın kesinlikle öyle yapardı. Fakat... Felicity öyle yapmak istemiyordu.

Onun yanında, atlar ayaklarıyla zemini ezerken ve adamlar emirler yağdırırken, kendini ortaçağdan kalma bir kalenin hanımı

gibi hissetti, toprak sahibinin yanında durarak klanın savaşa hazırlanmasını izlerken etekleri İskoç rüzgârında havalanıyordu.

“Londra Bir,” diye haykırdı Nik, araba tekerleklerinin gürültüsü arasında sesini duyurabilmek için.

Küçük bir savaş gibi görünüyordu. Sanki bu adamlar birlikte eğitilmiş silah arkadaşları gibiydiler. Ve şimdi, daha büyük bir hizmet için bir araya gelmişlerdi.

Devil’a hizmet etmek için.

Onu olması gerekenden daha yakın tutan Devil için. Olması gerekenden daha güçlü tutan. Tam olmasını dilediği gibi. Sanki o Devil’ın ve Devil de Felicity’nin ortağıymış gibi.

“Bristol,” diye seslenen Nik bir arabayı daha harekete geçirdi. “İkinci Londra.”

Arabaların sonuncusu depodan ayrılmadan önce kapı kapanmak üzere kaymaya başladı, birkaç adam onun dışardan açılmasını önlemek adına büyük bir tahta kirişi arkasına dayamak üzere harekete geçtiler. Ağır kilidin gürültüsüyle Devil kadını bıraktı ve sanki onu tutması fanteziden ibaretmiş gibi yanından uzaklaştı.

Felicity laubali olmayı denedi. “Ve böylece, buzunuz kontrolünüzden çıktı.”

“Hedefine ulaşana kadar buzum kontrolüm altında,” dedi Devil, yanına yaklaşmakta olan kara saçlı yanık tenli bir adamı izlerken. “Size hatırlatmak isterim leydim, fiziksel varlığım olsa da olmasa da kayda değer bir nüfuzum var.”

Alçak sesle söylenmiş bu sözler içini ürperterek ona adamları tanıştığı günden itibaren sergilediği gücü hatırlattı. Bir şekilde, dükün nişana itiraz etmesini engellemişti. Çaba bile göstermeden ailesinin bütün sırlarını öğrenmişti. Yanında değilken bile, Covent Garden’da güvende olmasını sağlamıştı. Belki gerçekten

isinin ta kendisiydi, sonuçta bütün gücüyle ve bilgisiyle, hiç mücadele etmeden dünyayı yönlendirebiliyor, yol boyunca tahsilat yaparak ilerliyordu.

Fakat Felicity'nin borcunu henüz tahsil etmemişti.

Dük ona evlenme teklif etmiş olabilirdi, ama Felicity bunun bir mantık evliliği olacağını düşünmemişti. O yüzden, daha önce hiç görmediği bu muazzam yere gelmiş ve Devil'la bir kez daha yüzleşmek istemişti. Ona, pazarlığın koşullarını yerine getirmediğini hatırlatacaktı.

"Yeterli bir nüfuz değil," dedi.

Devil bakışını ona kilitleyip gözlerini kısıncı kalbi hızla atmaya başladı. "Ne dedin?"

Felicity cevap vermeden önce diğer adam onlara katıldı. O da kollarını yukarı doğru kıvırdığı bir gömlek giymişti ve yüzünü ortaya çıkaran ışığa doğru adım atmasaydı, kolundaki siyah desen Felicity'nin dikkatini çekerek... Adamın yüzü tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Ressamların melekleri betimlemek için kullandıkları türden bir yüz.

Zorlukla derin bir nefes aldı.

İki adam da ona baktı.

"Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece... adam... çok..." Adama baktı, sanki önünde durmuyormuş gibi onun hakkında konuşmanın kabalık olduğunu fark etti. "Yani efendim, siz çok..." Durdu. Bir adama ne kadar güzel olduğunu söylemek uygun muydu? Annesi hiç kuşkusuz isteri nöbeti geçirirdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse -kenar mahallelerin derinlikleri şöyle dursun- annesi kızının Covent Garden'a yakın bir yerde olduğunu duysa bile isteri nöbeti geçirirdi. O yüzden, neyin uygun olduğu konusunu çoktan aşmıştı.

“Felicity?”

Devil’a baktı. “Evet?”

“Sözlerini tamamlamaya niyetin var mı?”

Kadın yeni gelene kilitlenmişti. “Of, evet. Üzgünüm. Hayır.”
Genzini temizledi. “Hayır.” Başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır.”

Meraklı ve yargılayıcı bir kaş havaya kalktı.

Ve tanıdık.

“Kardeşsiniz!” diye pat diye söyleyiverdi, bir adama ve bir Devil’a bakarak. Sonra adama doğru bir adım atınca adam Devil’a bakarak yarım adım geri çekildi ve bu sırada Felicity’ye gözlerini görme fırsatı verdi –Devil’ın gözleriyle aynı garip renkteydiler– biraz altın ve biraz kahve, çevrelerinde karanlık halkalarıyla birlikte. Sonuçta tamamen huzursuz eden gözler. “Kardeş,” diye tekrarladı. “Siz kardeşsiniz.”

Güzel adam başını yana eğdi.

“Bu Beast,” dedi Devil.

İsmin saçmalığı karşısında gülmekten kendini alamadı. “Sarı-
nırım dalga geçiyorsunuz?”

“Neden?”

Tereddütle Devil’a baktı. “Hayatımda gördüğüm en güzel insan.”

Bu sözler karşısında Devil’ın dudakları gerildi ve Felicity, Beast denen adamın keyifle homurdandığını düşündü, ama döndüğünde adam yerinden kıpırdamamıştı. Devam etti. “Gözleriniz aynı. Elmacık kemikleriniz, çeneniz. Dudaklarınızın kıvrımları.”

Hemurtu bu kez Devil’dan geldi. “Adamın dudak kıvrımlarını düşünmekten vazgeçersen sevinirim.”

Felicity yanaklarının yandığını hissetti. “Üzgünüm.” Beast’e baktı. “Büyük kabalıktı. Bakmamalıydım.”

İki kardeş de onun özürünü umursamış gibi görünmüyordu. Devil çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve kadının onu takip etmesini beklediğine kuşku yoktu. Felicity, Covent Garden’da bir depoda kimseñin tanıştırma töreni yapmayacağını düşündü, o yüzden bunu kendi halletmeye karar verdi. Devil’in erkek kardeşine gülümsedi. “Ben Felicity.”

O kaş yine kalktı ve adam kadının uzanan eline baktı, ama kendi elini uzatmadı.

Hadi canım. Bu kardeşleri dişi bir kurt büyötmüş olabilir miydi? “Bu bölümde bana adınızı söylemeniz gerekiyor. Beast olmadığını biliyorum.”

“Onunla konuşma,” diyen Devil deponun diğeri ucuna doğru adımlarını sıklaştırmıştı.

“Ama onun adının Devil olduğuna inanıyorsun?” Sanki sesini kullanmakta hiç tecrübesi yokmuş gibi, Beast’in sorusu boğuk ve çatlayarak gelmişti.

Başını iki yana salladı. “Yo, hayır. Kesinlikle inanmıyorum, ama sizin daha makul olduğunuzu düşünüyorum.”

“Değilim.”

Bu cevap karşısında Felicity’nin muhtemelen huzursuz olması gerekiyordu, ama aksine, bu sessiz kardeşten hoşlandığını fark etti. “Tahmin edersiniz ki dudaklarınıza bakmıyordum,” dedi. “Sadece, onunkilere bakmıştım ve sizinkilerle aynıydı...” Adamın iki kaşı birden kalkınca sesi giderek kayboldu. Galiba bunu da itiraf etmemesi gerekiyordu.

Adam homurdandı ve Felicity bunun onu rahatlatması gerektiğini düşündü.

Tuhaf bir şekilde öyle oldu. İkisi beraber, deponun gölgeleri arasında kaybolan Devil'in peşine düştüler. Felicity, onun yeterince uzakta olduğunu ve sözlerini duymadığını umuyordu. Yürürlerken, pek sosyal olmayan bu adamın ilgisini çekebilecek bir konu araştırmaya başladı. "Sanırım uzun süredir buz işindesiniz?"

Adam cevap vermedi.

"Nereden geliyor?"

Sessizlik.

"İtiraf etmeliyim ki Beast, bir kadını nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyorsunuz."

Eğer ona bu kadar dikkatini vermiş olmasaydı, Felicity onun genzinden gelen küçük hırıltıyı duymayabilirdi. Bir tür kahkaha. Fakat duymuştu ve kendini zafer kazanmış gibi hissetti. "Aha! Cevap vermeyi becerebiliyorsunuz!"

Adam bir şey söylemedi, ama zaten Devil'in yanına gelmişti-lerdi. "Sana onunla konuşmamı söylemiştim."

"Beni onunla yalnız bıraktınız!"

"Bu onunla konuşmanı gerektirmiyor."

Felicity bir kardeşten diğerine baktı ve içini çekti, sonra eliyle devasa salonun içinde dağılmış adamları işaret etti. "Hepsi sizin elemanınız mı?"

Devil başıyla onayladı.

Beast homurdandı.

Bunu duyan Felicity ona doğru döndü. "Ne? Bu ne anlama geliyor?"

"Onunla konuşma," dedi Devil.

Felicity arkasına dönmedi. "Korkarım konuşacağım, teşekkür ederim. O homurtunun anlamı neydi?"

“Onun elemanları.” Beast bakışlarını ondan kaçırdı.

Felicity başını iki yana salladı. “Ama bu kadarla kalmıyor, değil mi?”

Beast bu defa onunla göz göze geldi ve kadın, söyleyeceği şey her ne ise önemli olduğunu hissetti. Ve doğru olduğunu. “Onun için kendini ateşe atacak türden elemanlar.”

Sözcükler karanlığa düştü, depoyu doldurdu, köşelere ulaştı ve onları ısıttı. Kadını ısıttı. Metrelerce uzakta, elleri ceplerinde duran Devil’a döndü. Sinirli görünüyordu, ama kadına bakmıyordu. Bakamazdı.

Utanmıştı.

Felicity başıyla onayladı ve yumuşak bir sesle cevap verdi, “İnanıyorum.”

İnanıyordu. Kendine Devil diyen adamın çevresindekilerden derin, koşulsuz bir sadakat görecekti türde bir adam olduğuna inanıyordu. Kimsenin hafife alamayacağı ve sözünün eri türden bir adam olduğuna inanıyordu. Ve yaptıkları pazarlıkta onun üstüne düşeni yerine getireceğine inanıyordu.

“Buna inanıyorum,” diye tekrarladı, onun kendisine bakmasını istiyordu. Baktığında, gözlerinin erkek kardeşiyle aynı olmadığını fark etti. Beast’in gözleri kalbinin küt küt atmasına sebep olmuyordu. Yutkundu. “Demek kaçakçılık yapmanıza yardımcı oluyorlar?”

Devil kaşlarını çattı. “Buz sevkiyatımıza yardımcı oluyorlar.”

Felicity başını iki yana salladı. Buram buram tehlike kokan bu iki adamın sıradan buz tüccarları olduğuna bir an bile inanmamıştı. “Peki bu sözüm ona buzu nerede saklıyorsunuz?”

Devil kollarını düzeltti, topuklarının üstünde dönüp tavana bakarak cebindeki ellerini yumruk yaptı. Cevap verdiğinde, sesinde hayal kırıklığı vardı. “Alt kat dolu Felicity.”

Felicity gözlerini kırıştırdı. “Alt kat.”

“Mahzen.” Sanki karşısındaki gerçekten şeytanmış ve onu sadece yeraltına değil, asla dönemeyeceği bir uzaklığa davet ediyormuş gibi, sözcük loş salonda bir günah gibi cınladı.

Söz verdiği her şeyi denemek istemesini sağladı. Tereddüt etmeden bu deneyimi istemesini sağladı. “Gösterin bana.”

Bir an hiç kimse kıpırdamadı ve Felicity çok ileri gittiğini düşündü. Fazlasıyla zorladığını. Sonuçta, kimse onu burada içtenlikle karşılamamıştı; içeri girmek için kilidi zorla açmıştı.

Fakat içtenlikle karşılanmıştı. Maymuncukla kilidi açması-na izin vermişti. Depoda başıboş gezmesin. Ses çıkarmamış, adamlarının arasında durup operasyonu izlemesine göz yummuş ve bir an, yalnızlık dışında bir şeyler hissetmesini sağlamıştı. Daha önce başka hiçbir erkeğin yapmadığı gibi, kendi dünyasının kapılarını açmıştı. Ve şimdi, bu erişimle gelen gücün sarhoşluğuyla, her şeyi istiyordu. Tepeden tırnağa.

Daha.

“Lütfen?” diye ekledi, talebini izleyen sessizlikte, sanki nezaket adamın vereceği cevabı etkileyebilirmiş gibi.

İşe yaradı. Devil erkek kardeşine baktı. Kendi düşüncelerinin hiçbirini yansıtmayan adam Devil’a büyük bir pirinç anahtar uzattı. Anahtarı alan Devil döndü, yere monte edilmiş büyük çelik bir levhaya doğru ilerledi ve uzanıp açtı. Zeminde kocaman, karanlık bir delik ortaya çıktı. Felicity deliğe yaklaşıırken Devil yakınlardaki bir kancadan bir palto çekti. “Buna ihtiyacın olacak,” dedi. “Aşağısı soğuk.”

Felicity’nin gözleri kocaman açılmıştı. İşte oluyordu. Ona gösterecekti. Ağır ve büyük paltoyu omuzlarına aldığında tütün çiçeği ve ardıç kokusu onu sardı. Burnunu yakaya gömmeye dürtüsüne karşı koydu, palto onundu. Devil’a baktı. “Siz üşü-meyecek misiniz?”

“Hayır,” diyerek yakındaki bir feneri alan Devil deliğe daldı.

Felicity kenara gelerek aşağıdaki adama baktı, göz kırpan ışık yüzünü gölgeliyordu. “Kontrol edebildiğiniz yeni bir şey mi? Soğuk sizi etkilemiyor mu?”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Mezietlerim sınırsızdır.”

Felicity döndü ve kapağın kenarına yerleştirilen merdivenden aşağı inmeye başladı, sakın kalmaya çalışıyor, her adımda dünyasının değiştiğini fark etmemeye çabalıyordu. Yaşlı, sıradan, ayırıkotu Felicity geride kalmış ve onun yerini, kapıları kapamak yerine maymuncukla açan, kaçakçıların zulasını ziyaret eden, kendine Devil diyen yüzü yaralı yakışıklı adamın kokusunu taşıyan paltolar giyen bir Felicity almıştı.

Böyle bir gerçeğin farkında olmamak imkânsızdı.

Şeytanla işbirliği yapmak konusunda söylenecek şeyler vardı.

Felicity toprak zemine ulaştığında merdivenin basamaklarına konuştu. “Düşündüğünüz kadar güçlü olduğunuzdan emin değilim bayım.”

“Nedenmiş o?” diye sordu, karanlıkta bir ses.

Kadın dönüp onun yüzüne baktı. “Bana bir söz verdiniz ve henüz yerine getirmediniz.”

“O nasıl oluyor?” Yakınına mı gelmişti yoksa bu karanlığın bir oyunu muydu?

“Anlattıklarına bakılırsa, dükü elde etmişsin. Nasıl demiştin? Rüya gibi dans ediyor? Daha ne istiyorsun?”

“Bana bir dük vadetmediniz,” diye ısrar etti.

“Tam olarak bunu vadettim,” diyen adam, merdivenin basamaklarını tırmandı, yukardaki kapağı kapatarak ikisini de karanlığın içinde bıraktı.

Felicity gözlerini kırptırdı. “İçeri hapsolmamız şart mı?”

“Kapak her zaman kapalı kalmalı. Hem erimeye hem de depoda neler olduğunu öğrenmek isteyen meraklılara engel oluyor.”

“Hayır, bana bir güve sözü verdiniz,” dedi, bu cesaretin nereden geldiğini anlamadan. Umursamadı. “Bana tutku ve ateşimde yanan kanatlar söz verdiniz.”

Adamın gözleri ilgiyle parladı. “Ve?”

“Yani, dükün alev alma gibi bir riski yok,” diye cevap verdi kadın. “Eğer dikkat etmezseniz, kendinizi bana borçlu bulabileceğinizi söylemem doğru olur diye düşündüm.”

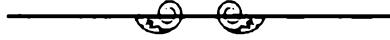
“Hmm,” dedi, sanki kadın iş konusunda önemli bir noktaya parmak basmış gibi. “Bunu nasıl değiştirebileceğim konusunda bir önerin var mı?”

“Çok basit,” diye fısıldadı Felicity. Adam *daha* yakına gelmişti ya da gelmiş olmasını arzuluyordu. “Bana onu baştan çıkarmayı öğretmeniz gerek.”

“Baştan çıkarmayı.”

Kadın derin bir soluk aldı, üstündeki sıcaklığı, tütün çiçeği ve ardıç, ona güç aşıliyordu. Arzu aşıliyordu. “Kesinlikle. Öle-siye beni istemesini sağlayacak her şeyi öğretmenizi istiyorum.”

Bölüm On Beş

Herhangi bir erkeğin, Felicity Faircloth'u ölesiye istemesi anlaşılabilir bir durum değildi, ama Devil'in bunu söylemeye niyeti yoktu.

Bununla birlikte, Çıplak Yumruklu Piçler'in Covent Garden'daki deposunda bu düşünce aklıma düştüğünde, Devil'in kendini herhangi bir erkek grubunda görmediğini belirtmek önemliydi.

Belli ki, Felicity Faircloth söz konusu olduğunda *kendisinin* çok fazla sebebi vardı. Ölmeye *yaklaşamazdı* bile. Hatta sadece birkaç santim ötede, üstünde kendi paltosuyla durarak adamları küle çevirmekten söz ederken bile.

Kadının cazibesine bağışıklığı *vardı*.

Planı hatırla.

Elleri kaşınıyor, parmakları geriliyor, kadına dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Paltosunun yakasından tutup onu dokunabileceği kadar yakına çekerek, nasıl dans ettiği şöyle dursun, Marwick Dükü'nün adını bile unutturmak istiyordu.

Rüya gibi dans ediyormuş, kıcımın kenarı.

Aklına gelen bu düşünceyle genzini temizledi. “Bir aşk beraberliği istiyorsun. Marwick’le.” Dudak büktü. “Yapmacık gü-lümsemek için fazla yaşlı ve fazla bilgesin Felicity Faircloth.”

Felicity başını iki yana salladı. “Ben aşk beraberliği ile ilgili bir şey söylemedim. Onun beni istemesini istiyorum. Tutku istiyorum.”

Felicity Faircloth gibi bir kadının *tutku* sözcüğünü ağzına alması yasaklanmalıydı. İnsanın aklına dokunulması bir ten, beyaz çarşafklar üstünde güzel kızıl kahve bukleler ve kadının bunun için nasıl yalvaracağı geliyordu. Nasıl yönlendireceği. Elinin üstündeki elini nasıl hissedeceği ve onu tam istediği yere nasıl götüreceği. Ağzını tam istediği noktaya hareket ettirirken parmaklarının kafa derisinin üstünde neler yapabileceği.

Neyse ki buz dolu bir mahzenden birkaç metre uzakta duruyorlardı.

Aslında... “Bu taraftan.” Feneri kaldırdı ve uzun, karanlık koridorda buz mahzenine doğru ilerlerken, hayatında ilk kez karanlığa aldırış etmediğini fark etti. Dikkatinin dağılmasına şükrederek yol boyunca konuşuyordu. “Demek tutku istiyorsun.”

Planı hatırla.

“Evet.”

“Marwick’ten.”

“Müstakbel kocam, değil mi?”

“Sadece zaman meselesi,” dedi, Devil nişana müdahale etmeden önce Ewan ve Felicity’nin nişanlanması gerektiğini düşünecek olursa, daha fazla çaba göstermesi gerektiğinin farkındaydı. Nişan planının bir parçasıydı. Ewan’ın alacağı dersin bir parçası. Kuşkusuz bunu isteyen Devil’dı.

“Dün akşam teklif etti.”

Anlaşılan bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu.

Kadına döndü. “Sana ne teklif etti?”

Felicity ona gülümserken saçları mum ışığında bakır gibi parlıyordu. “Evlilik. Gerçekten çok basitti. Kendini tanıttı ve benimle evlenmekten mutlu olacağını söyledi. Bir eş bulmak için piyasaya çıktığını ve benim... nasıl ifade etmişti? Of, feci romantikti.” Devil dişlerini sıkarken kadın doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu ve sonunda buldu, ama sözcükler toprak kadar kuruydular. “Of, evet. Tam zamanında *ortaya çıktığımı* söyledi.”

Yüce Tanrım. Ewan hiçbir zaman iyi bir kelime ustası olmamıştı, ama bu özellikle kötüydü. Ayrıca dükün de bir planı olduğunun kanıtıydı. Bu da demek oluyor ki, Felicity Faircloth'un talebi o kadar da kötü bir fikir değildi. “Gerçekten feci romantikmiş,” dedi.

Kadın omuz silkti. “Fakat çok yakışıklı ve söylemiştim ya, rüya gibi dans ediyor.”

Onunla dalga geçiyor olamazdı. Bu sözcüklerin onu sinirlendirdiğini nereden bilebilirdi? “Ve bütün kadınlar kocalarının da böyle bir meziyet arar.”

Felicity sıırttı. “Gerçekten de biliyor muydunuz?”

Dalga geçiyordu. Onunla dalga geçiyordu ve Devil bundan hoşlanmıştı. Yapmamalıydı. “Adamın senin için deli olmasını istiyorsun.”

“Şey, genel anlamda deli olmadığına ikna olmuş değilim, ama evet,” dedi. “Her eş kocasından bunu beklemez mi?”

“Benim tecrübelerime göre hayır.”

“Eşlerle ilgili çok mu tecrübeniz var?”

Devil soruyu duymazdan geldi. “Ne istediğinin farkında değilsin,” dedi, tekrar koridora dönerek.

Kadın onu izledi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Tutku, elinde evirip çevireceğin bir oyuncak değildir; kanatlar bir kez yandı mı, artık güveyle kendin başa çıkmak zorunda kalırsın.”

“Güve kocam olacağına göre, zaten her koşulda onunla başa çıkmak zorunda kalacağımı düşünüyorum.”

Ama kocan olmayacak. Devil bunu söylememek için kendini zor tuttu. Bu sözleri düşündüğünde içini kemirmeye başlayan duyguya karşı koymak için de kendini zor tuttu. Suçluluk duygusu.

“Bana söz verdiniz Devil,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir pazarlık yaptık. Beni aleve dönüştüreceğinizi söylediniz.”

Onu aleve dönüştürmek için bir şey yapmasına gerek yoktu. Kadın zaten ortalığı ateşe veriyordu. Mahzenin dış kapısına ulaştılar, Devil çömelerek feneri yere koydu ve anahtarlara uzandı. Felicity yanına geldi, önündeki bir dizi kilide uzanarak sanki sadece dokunarak onları açabilecekmiş gibi her birinin üstünde elini gezdirdi. Daha önce Chubb’in üstesinden nasıl geldiğini düşününce, Devil buna inanabilirdi.

Çelik kapıdan soğuk geliyordu, ilk kilidin anahtarını çevirirken Devil omuzlarını kaldırdı. “Neden kilitleri açmaya çalışıyorsun?”

“Ne ilgisi var?”

Devil yan gözle ona baktı. “Eminim ne kadar ilgi çekici olduğunu görüyorsunuzdur.”

Adam ikinci kilitte uğraşırken onu seyretti. “Dünya kapılarıyla dolu.” Doğru olduğunu Tanrı biliyordu. “Kendi kapılarımı açabilmek hoşuma gidiyor.”

“Kilitli kapılarla ilgili ne biliyorsun Felicity Faircloth?”

“Keşke bunu yapmaktan vazgeçseniz,” dedi kadın. “Bana, hayatımda hiçbir şey istememiş gibi davranmasanız. Sanki her şey kendiliğinden benim olmuş gibi.”

“Olmadı mı?”

“Önemli konuların hiçbiri, hayır. Aşk olmadı. Arkadaşlık... olmadı. Aile biraz.”

“O arkadaşların olmasa senin için daha iyi olur.”

“Yeni arkadaşım olmayı mı teklif ediyorsunuz?”

Evet.

“Hayır.”

Felicity hafifçe güldü, Devil işine devam ederken asma kilitlerden birini eline aldı. Adam göz ucuyla baktığında onun kilidi elinde evirip çevirdiğini gördü. “Kilitleri maymuncukla açıyorum, çünkü bunu yapabiliyorum. Çünkü dünyada kontrol edebildiğim çok az şey var ve kilitler konusunda iyiyim. Kilitler, aşabildiğim bir engel. Ve bildiğim bir sır. Sonunda bana boyun eğiyorlar ve...” Omuz silkti. “Bunu seviyorum.”

Ona boyun eğmenin nasıl olduğunu hayal edebiliyordu. Etmemeliydi. Ama edebiliyordu. İlk ağır kapıyı açtı, ikinci kapıyı gördüğünde soğuk hava üstlerine çöktü. Devil bir dizi yeni kilitlerle uğraşmaya başladı. “Bir kadından beklenen türden bir beceri değil.”

“Kesinlikle sahip olmamız gereken türden bir beceri. Bütün dünyamız erkekler tarafından kurgulanıyor. Kendileri için. Önemli olan her şeyin sonunda getirilen bir aksesuar gibiyiz. Şey, ben sonlardan sıkılmaya başladım. Kilitler başlangıç.”

Devil dönüp ona baktı, kadına sınırsız başlangıçlar vermek için yanıp tutuşuyordu.

Felicity konuşmayı sürdürürken, Devil’in elindeki anahartarlardan büyülenmiş gibi görünüyordu. “Mesele şu ki, kapı-

nın diğer tarafında olmayı istemek ne demek biliyorum. Bizlerden bir kısım dışında kapıların çoğu herkese kapalı.” Devil son kilidi açtı, Felicity yumuşak bir tonda sözlerini bitirdi, “Hangi kapıların benim için olduğuna neden başkaları karar versin?”

Böylesine dürüst, böylesine içten gelen bu soru karşısında, Devil onun geldiği bütün kapıları sonsuza kadar yıkmak istedi.

Hemen önlerindeki kapıda kısa bir tereddütten sonra, ardına kadar açarak içerdeki buzu ortaya çıkardı. Bir soğuk duvarı onları karşıladı, ötesi karanlıktı. Bütün vücudunu bir huzursuzluk sardı. Karanlığa karşı koyma, çok tanıdık kaçma dürtüsü.

Felicity Faircloth’un böyle bir dürtüsü yoktu. Anında içeri adımını atarak kollarıyla kendini sardı. “Demek buz.”

Mağara gibi boşluk ışığı yutsa da, Devil feneri yukarı kaldırarak onu takip etti. “Bana hâlâ inanmıyor musun?”

“Tam olarak değil.”

“Burada sana ne göstermemi bekliyordun?”

“Gizemli yeraltı sığınağınızda mı?”

“Yeraltı sığınaklarına hak ettiklerinden fazla değer biçiliyor.”

“Öyle mi?”

“Pencere yok ve çizmeler için bir felaket.”

Kadının hafif gülüşü karanlıkta yanıp sönen bir ışık gibiydi. “Sanırım yarın hizmetçime etek uçlarımla ilgili bir açıklama yapmak zorunda kalacağım.”

“Ona ne söyleyeceksin?”

“Of, bilmiyorum.” İçini çekti. “Gece bahçeyle uğraştığımı? Fark etmez. Kimse Covent Garden’ın yeraltı mağaralarını araştırmaya çıktığını düşünmez.”

“Neden?”

Kadın duraksadı. Devil onun yüzünü görmek için her şeyi-
ni verirdi, ama o dikkatle karanlığı incelemeyi sürdürüyordu.
“Çünkü ben sıradan biriyim,” dedi kısaca ve dikkati dağılmış
bir halde. “Fazlasıyla.”

“Felicity Faircloth, seni tanıdığım son birkaç gün içinde
öğrendiğim şüphe götürmez bir gerçek var. Senin sıradanlıkla
uzaktan yakından bir ilgin yok.”

Bunu duyan Felicity hızla ve beklenmedik bir biçimde ona
döndü, fenerin ışığında soğuktan pembeleşen yanakları ortaya
çıktı. Bu onu çok daha... alımlı kılıyordu.

Whit, *alımlı* sözcüğünü sadece *aklından geçirdiğini* bile
duysa, Devil’i çiğ çiğ yedi. Komik bir sözcüktü. Züppelerin
ve çıtkırıldımların kullandıkları türden bir sözcük. Baston kı-
lıç taşıyan piçler tarafından değil. Ayrıca kadın alımlı değildi.
Bir sona ulaşmak için kullanılan bir araçtı. Bu yaşlı kız kurusu,
Devil’in yörüngesindeki tek amaca hizmet ediyordu; erkek kar-
deşinin sonuna.

Bütün bunlar doğru olmasa bile, kadın kesinlikle ona göre
değildi. Felicity Faircloth bir markinin kızı ve bir lordun kar-
deşiydi, kendisinden çok üstün bir sınıfa aitti. Ayrı dünyaların
insanlarıydılar. Porselen gibi cildi mükemmeldi, elleri fazlasıy-
la temizdi ve dünyası çok büyüktü. Devil’in Covent Garden’daki
deposunda gözlerini kocaman açarak eğlenmesi ve adamın suç
dünyasına açılan kilidi kırmaktan duyduğu haklı gurur bunun
kanıtıydı. Leydi Felicity sıradanlığın ne demek olduğunu asla
bilemezdi.

Bu kadarı bile yeterliydi.

Fakat Devil bu çılgın oyuna son vermeden Felicity gülümse-
di, üstelik fenerin ışığı oyun oynuyordu çünkü kadın alımlıdan
baş döndürücü bir güzelliğe dönüşmüştü. Yetmez gibi, nefes
nefese cevap verdi, “Senin sıradanlıkla uzaktan yakından bir

ilgin yok; sanırım bugüne kadar birinin bana söylediği en güzel şey.”

Şeytan çarpsın.

Kadını buradan çıkarmalıydı. “Pekâlâ, mahzeni gördün.”

“Hayır, görmedim.”

“Göreceklerinin hepsi bu kadar.”

“Karanlık,” diyen Felicity fenere uzandı. “Alabilir miyim?”

Feneri isteksizce bıraktı, ışığın kontrolünün artık kendisinde olmaması rahatsız etmişti. Kadın mahzenin içindeki buz kütlelerini keşfetmek için ondan uzaklaşınca derin bir nefes adı.

Gemiden indirilen kargo, uzun ve düz bir patikadan dikkatle çıkarılmış ve önü buz bloklarıyla kapatılarak, sadece birkaç saat önce şu anda İngiltere’nin çeşitli bölgelerine doğru yol alan kasalar, sandıklar ve varillerle dolu olan ortadaki meydan boş bırakılmıştı.

Kahrolası Felicity Faircloth, sanki labirentin ortasında bir çay partisine gider gibi doğrudan bu patikanın yolunu tutmuştu. Arkasına dönüp seslendi, “Buzun içinde ne bulacağımı merak ediyorum.”

Devil onu takip etti.

Hayır. *Işığı* takip etti. Kızı değil.

Kıza ne olacağı umurunda değildi. Mahzeni istediği gibi araştırabilirdi. İçerde dolaşırken soğuktan donabilirdi. “Biraz daha buz,” dediğinde, Felicity soğuk ve çamurlu zeminiyle merkeze ulaşmıştı.

“O kadar emin değilim.” Köşeyi dönünce ışık kayboldu ve kadın görüntüden çıktı. Karanlık arkasından sürünerek Devil’i sarmaya başlayınca derin bir nefes aldı, Felicity’nin buza yansıyan başının ve omuzlarının bulanık gölgesini izlemeye baş-

ladı... o görüntü de birdenbire yok oluncaya kadar. Mahzenin ıslak zemininde kaydığına şüphe yoktu; buzla haşır neşir olmanın tehlikelerinden biri buydu.

“Dikkat et,” diye uyararak hızlandı, salonun boş merkezine geldiğinde onu elinde fenerle çömelmiş, becerikli bir lodosçu gibi define ararken buldu.

Kadın dönüp ona baktı. “Burada bir şey yok.”

Devil nefesini bıraktı. “Yok.”

“Daha önce burada olanların izleri dışında hiçbir şey,” dedi kuru bir gülümsemeyle. Parmağıyla işaret etti. “Şurada ağır bir kutu varmış.” Yönünü değiştirdi. “Ve şurada, varıl tarzı bir şey.”

Devil’in kaşları kalktı. “Bow Street senin marifetli soruşturma becerilerini kaçırıyor.”

Felicity’nin tebessümü bütün yüzüne yayıldı. “Eve dönerken belki orada mola veririm. O varilde ne vardı?”

“Buz.”

“Hmm,” dedi, “Ben alkollü bir şey olduğunu düşünüyorum. Ve sana söyleceğim başka tahminlerim de var...”

Devil kollarını göğsünde kavuşturup kuru bir sesle cevap verdi, “Keşke olsa.”

Kadın zafer kazanmış bir edayla parmağını ona doğru salladı. “Ülkeye vergisiz sokulan bir şey olduğunu düşünüyorum.” Kendisiyle öyle gurur duyuyordu ki, Devil ona neredeyse Amerikan burbonu olduğunu söyleyecekti. Şu sıralar neredeyse bir sürü şey yapıyordu.

Neredeyse onu ayağa kaldırarak bu dedektifi dudaklarından öpecekti.

Neredeyse.

Onun yerine ellerini ovuşturup avuçlarına hohladı. “Mükemmel çıkarımlar leydim, ama burası feci soğuk, o yüzden

suçlamalarıyla bir vatandaşı tutuklatabilmen için geri dönelim mi, elinde hiç kanıt olmadığı halde?”

“Palto giymeliydiniz.” Eliyle bir savuşturma hareketi yaparak buz bloklarına geri döndü. “Buzu şu anda ne yapıyorsunuz?”

“Bütün Londra’ya dağıtımını yapıyoruz. Evlere, kasaplara, şekerleme dükkânlarına ve restoranlara. Ve paltomu sen giyiyorsun.”

“Çok nazıksınız,” diye cevap verdi. “Ceketiniz filan yok muydu?”

“Buzdan kâr elde etmesek bu işi sürdürmezdik,” dedi Devil. “Amelelik yaparken genelde giyinmem.”

“Fark ettim,” dedi Felicity. Devil onun usulca, yumuşak bir havada söylediği sözlere dikkat kesildi.

“Fark ettin.”

“Esasında gayet açıldı,” dedi. Sesi daha yüksek ve savunmacı çığıyordu. “Nasıl fark etmeyecektim bilmiyorum.”

Devil kendini tutamayarak ona yaklaştı, Felicity gerileyerek buza yaslandı. Uzanıp elini yapay duvarın üstüne koydu, ama soğuğu hissedince anında kaldırdı.

“Dikkat et,” dedi Devil.

“Donacağımdan mı endişeleniyorsunuz?”

Adam gerçeği söyledi. “Buzu eritmenden endişeleniyorum.”

Felicity’nin bir kaşı havaya kalktı. “Henüz ateş olmayı öğrenemediğimi unutuyorsunuz.”

Devil neden konuyu orada kapamadığını bilmiyordu. Neden feneri alıp onu uzaklaştırmadığını bilmiyordu. “Sen ve hepimizi yakıp kül etme arzun, Felicity Faircloth; sen son derece tehlikelisin.”

“Sizin için değil,” dedi kadın, yumuşak bir tonda. Devil ona doğru yaklaşıırken, sözleri bir sirenin sessiz çağrısı gibiydi. “Siz asla yanacak kadar yaklaşmazsınız.”

Devil şimdiden yeterince yakındı. “O halde başka birini hedef al.”

Hayır. Beni hedef al.

Birlikte yanabiliriz.

Dokunacak kadar yaklaşmıştı. “O halde bana öğreteceksiniz?

Her şeyi. Öğrenmek istediği her şeyi.

“Erkeklerin bana tapmasını nasıl sağlayacağımı göstereceksiniz.”

Tanrım, bu baştan çıkarıcıydı. Kadın baştan çıkarıcıydı.

Ewan ona tapacak olursa, kadını elinden aldığında daha çok acı çekerti. Ona tutulursa, ceza daha büyük olurdu.

Fakat hepsi bu değildi. Artık Felicity vardı. Ewan’ı tutkuyla sevecek olursa, ilişkileri bozulduğu için rezil olmakla kalmayacak, aynı zamanda yıkılacaktı.

Onunla hiçbir ilgisi olmayan ve hazırlığı onlarca yıl süren bir savaşın zayıfatı olacaktı. Arada kalıp yaralanacaktı, plan asla bu değildi.

Saçmalama. Plan her zaman buydu.

Plan Ewan’a iplerin daima Devil’in elinde olduğunu, piç kardeşlerinin inayeti sayesinde yaşadığını, kafasında tasarladığı her türlü evliliği bitireceklerini göstermekti. Onu bitireceklerini.

Felicity Faircloth’a tutkuyu öğretmek, Devil’in planını hayata geçirmesinin en kolay yolu olacaktı. Kız dükü elde etmeye çalışırken kendisi onu ayartabilir ve sonra, tam evleneceklerken, kızı yatağa atarak mesajını açıkça gönderebilirdi. *Varis yok. Evlilik yok. Özgür irade yok. Senin için asla.*

Yaptıkları anlaşma buydu, değil mi? Canavar babaları, onların sadece kadim Marwick sülalesinin bir sonraki adayları olma ihtimalini düşünerek yönlendirip cezalandırdığında, gecenin karanlığında kardeşlerin ettiği yemin bu değil miydi?

Üç oğlan babalarına istediğini asla vermemek üzere yemin etmişlerdi.

Fakat yarışı Ewan kazanmıştı. Unvanı, evi, serveti, babasının sunduğu dünyayı elde ettikten sonra... saf değiştirmiş ve daha fazlası için elinden geleni yapmıştı. Başlangıç olarak, asla sahip olmaması gereken dükalık için bir varis.

Bir zamanlar meşruiyet için öldürmeye hevesli gayrimeşru oğul, şimdi başka bir yol izleyerek bunun için geliyordu. Asla yürümeyeceğine yemin ettiği bir yol.

Ve Devil ona dersini verecekti.

Bu da demek oluyordu ki, aynı dersi Felicity de alacaktı.

Feneri kadının elinden aldı, yanındaki buz kütesinin üstüne koydu, bulanık buzun üstünde titreyen ışık, gri-yeşil garip bir parıltı saçıyordu. Ona o kadar yakındı ki, boynunda hızla atan nabzını görebiliyordu.

Aslında belki görmüyordu. Belki sadece nabzının hızla atmasını istiyordu.

Belki hissettiği kendi nabzıydı.

Kadının bakışını yakaladı, istekli ve güzeldi. Ona doğru eğildi. “Bu kilidin açılmasını istediğinden emin misin Leydi Maymuncuk?” dedi ve daha o an, bu sözlerinden pişman oldu. Eğer kadın kabul ederse, itibarı zedelenecekti. Devil’in bunu yapmaktan başka şansı kalmayacaktı.

Gerçi kadın bunu bilmiyordu. Biliyorsa da, umursamıyordu. Mum ışığı, onun parlayan gözlerinin kahve renkli derinliklerinde yanıp sönüyordu. “Çok eminim.”

Dünya üzerindeki hiçbir erkek ona karşı koyamazdı.

O yüzden, denemedi bile.

Uzandı, yanağına dokundu, parmaklarını çenesinin inanılmaz yumuşaklıktaki cildinde gezdirdi, alnına kadar kemiklerini takip etti ve orada, eğrilerek maymuncuğa dönüştürülmüş firketelerin kızıl-kahve bukleleri hapsettiği, Devil'ı hapsettiği yerde kaldı. Kadının dudakları bu dokunuşla açıldı, heyecanını ve arzusunu ortaya çıkaran yumuşak, çarpıcı bir nefes aldı.

Devil'in arzusunu ortaya çıkaran.

Devil boşta kalan eliyle yüzünün diğer tarafına dokunarak keşfetmeye başladı. İpek gibi teniyle, yanaklarındaki iniş çıkışlarla, dokunduğunda bir gamze ortaya çıkan ağzının kenarındaki o küçük kırışıqla mest oldu. Kadına doğru eğildi, dudaklarını deli gibi o kırışığa dokundurmak istiyordu. Tadına bakmak istiyordu.

"Körebe," diye fısıldadı Felicity. "Ellerinizi... oyundaki gibi."

Bir çocuk oyunu. Bir sayfiye saçmalığı. Bir oyuncunun gözleri bağlanır, dokunuşlarından diğer oyuncunun kim olduğunu anlamaya çalışır. Sanki Devil dokunarak Felicity Faircloth'u tanıyamazmış gibi. "Gözlerini kapa," dedi.

Kadın başını iki yana salladı. "Oyun böyle oynanmıyor."

"Oyun oynamıyorum."

Adamın bakışını yakaladı. "Öyle mi?"

O anda değil. "Gözlerini kapa," diye tekrarladı.

Kapadı ve Devil biraz daha ona sokularak dudaklarını kulağına dokundurdu. "bana ne hissettiğini söyle."

Onu nasıl etkilediğini duyabiliyordu. Göğsünde tıkalı kalan nefesini uzun ince boynundan titreyerek verirken, hava almakta güçlük çeker gibi cılız bir ses çıkardı.

Devil bu duyguyu anlıyordu, özellikle kadın elini omuzunun üstünde gezdirmek için –ona dokunmadan sataşmak için– kaldırdığında. Devil, öpmek istediği yanağının kıvrımına doğru soluğunu vererek konuştu, “Felicity, içlerinde en güzeli...” diye fısıldadı. “Ne hissediyorsun?”

“Ben...” diye başladı ve sonra devam etti, “Soğuşu hissetmiyorum.”

Hayır, hissettiğini sanmıyordu. “Ne hissediyorsun?” diye sordu tekrar.

“Ben...” Kadın omuzuna dokundu, elinin ağırlığı ateş gibiydi. İnlememek için kendini zor tuttu. Yetişkin bir erkek, omuzuna bir kadın eli dokundu diye inlemezdi.

Buz gibi odada alev bile olsa, sıcak ve imkânsız bile olsa.

“Ne hissediyorsun?”

“Sanırım bu...”

Söyle, diye yalvardı içinden, onlarca yıl önce onu terk etmiş olan bir tanrıya. Söyle ki, hepsini sana verebileyim.

Bunları yüksek sesle söylemiş olabilirdi, çünkü kadın ona cevap verdi, karanlıkta siyah görünen güzel kahverengi gözleri onun gözleriyle buluştu, parmakları omuzunu biraz daha sıkı kavradı ve serbest olan elini göğsüne dokundururken, şaşkınlıkla ama bir şekilde kendinden emin fısıldadı, “İstek.”

“Evet,” dedi Devil, onu biraz daha sıkı tutarak kendine doğru çekti ve üstüne eğildi, ama bir şekilde onu öpmekten sakınacak gücü kendinde buldu. “Ben de aynısını hissediyorum.”

Kadının gözleri kapalıydı, uhrevi, buzlu bir ışıktaki parlayan uzun siyah kirpiklerinin gölgesi teninde kül rengi bir iz oluştuyordu. Yarım saniye sonra gözlerini açtı ve göz göze geldiler. “Kilidimi aç,” diye fısıldadı.

Sözcükler tuhaf, aynı zamanda mükemmel ve karşı konulmazdı. Devil söyleneni yaptı, parmaklarını kadının saçlarına geçirirken, başparmağıyla yanağını okşadı ve dudaklarını, yumuşak ve inanılmaz tatlı dudaklarını bir kez, iki kez, hafif hafif yudumlayarak tadını çıkarmaya başladı.

Başını kaldırdı, aralarında küçük bir boşluk bırakınca kadının gözleri açıldı, parmaklarıyla Devil'in gömleğini sımsıkı kavrayarak kendine doğru çekti. "Devil?"

Adam başını iki yana salladı. Kendine engel olamıyordu. "Küçük bir çocukken," diye fısıldadı, biraz daha tat almak için eğilerek, "Gizlice Hyde Park'taki Bahar Bayramı festivaline gitmiştim." Bir öpücük daha, bu kez daha uzun, kadına içini çek-tiren ve bir günah kadar güzel. Yanağına bir öpücük kondurdu, bir diğerini gamzesinin olduğu dudaklarının köşesine, ardından kadın ona dönene kadar dilini o boşlukta gezdirdi. Öyküsünü bitirmek için birden geri çekildi. Bulutlar kadar beyaz ve kabarık pamuk şeker çubukları satan bir stant vardı, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Kadın onu izliyordu, Devil öpmek için hafifçe eğildi, dolgun alt dudağını yalamaktan kendini alıkoyamıyor, dokunuşuyla gevşemesi ve açılması hoşuna gidiyordu. "Çocuklar bu şekerlemeler için yaygara koparıyordu," diye fısıldadı, "ve kendilerini eğlenceye kaptıran ebeveynleri her zamankinden daha cömert davranıyorlardı.

Felicity gülümsedi. "Biri senin için de aldı mı?"

"Bana hiç kimse hiçbir zaman bir şey almadı."

Felicity'nin tebessümü yüzünde dondu.

"Onlarcasının şekerlemeleri almasını izledim ve beyaz bulutların tadının nasıl olduğunu bildikleri için onlardan nefret ettim." Durdu. "Neredeyse bir tane çalacaktım."

"Neredeyse?"

Çalmaya fırsat bulamadan festival alanındaki muhafızlar tarafından dışarı atılmıştı. “Yıllarca, kendime şekerleme fikrinin tadından çok daha iyi olduğunu söyledim.”

Felicity başıyla onayladı. “Anlat bana o fikri.”

“Muhtemelen hayal ettiğim tadın yanına bile yaklaşamayacaktı. Günaha sokacak kadar leziz, o kadar tatlı olmayacaktı.” Onu biraz daha kendine yaklaştırdı, sözcükleri neredeyse dudaklarına fısıldıyordu. “Fakat sen...” Dudaklarının onun dudakları üstünde kaymasına, ipeksi bir dokunuşa izin verdi. “Sen Felicity Faircloth, bunların hepsi olabilirsin.” Bir dokunuş daha, kadından gelen hafif inilti ona daha kötü şeyler yapma isteğini kabartıyordu. “Daha fazlası bile olabilirsin.”

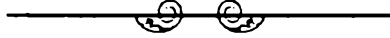
Kadın parmaklarını biraz daha sıktı, her an gömleğinin kumaşını yırtabilirdi. “Devil.”

“Onun yerine seni çalacağım,” dedi ardından, onun bu sözcükleri anlattığı öykünün bir parçası olarak duyacağını biliyordu, duyması gerekeni, yani gerçeği değil. “Seni çalacağım,” diye itiraf etti bir kez daha. “Seni çalacağım ve benim olacaksın.”

“İzin verirsem hırsızlık olmaz,” diye fısıldadı kadın.

Budala kız; elbette olurdu, ama bu onu durdurmayacaktı.

Bölüm On Altı

Çok tatlıydı, rahattı ve sarhoş ediyordu, yıllar öncesinin pamuk şekerleri kadar yumuşaktı. Günahtı, seksti, özgülüktü ve zevkti, daha fazla ve daha kötü bir şeydi. Tüm hayatı boyunca onu bekliyormuş gibi kendini ona açtığına dudaklarında zevkten kaybolmuştu.

Felicity Faircloth kusursuzluktu. Devil ilk kez bunun tadını alıyordu.

Tadı bir umut gibiydi.

Felicity içini çekerek inledi, adamı biraz daha kendine çekti, Devil'in parmakları saçlarının arasında gezerken kendi parmakları onun kirli sakalına dokundu ve tırnaklarıyla kazıyarak aşağı çekti. Hep bu öpücüğü beklemiş ve buna değmesini istermiş gibiydi.

Şeytan çarpsın, buna değmesini sağlayacaktı.

Kollarıyla kadını o kadar hızlı ve sıkı sardı ki, Felicity derin bir soluk almak zorunda kaldı. Devil ağzını dudaklarından uzaklaştırdı, "Sana daha önce böyle sarılmak istemiştım, kargonun gidişini izlerken," dedi.

Kahretsin, bunu ona neden söylüyordu?

Felicity parmak uçlarında yükseldi ve alnını onun alnına yasladı. “Bana böyle sarılmanı istemiştım,” diye fısıldadı.

Devil buna nasıl karşı koyabilirdi?

Dudaklarına geri döndü, yavaşça üstlerinde oynamaya ve kadın, o ipeksi, tatlı sıcaklığa girmesine izin verene kadar diliyle ağzını zorlamaya devam etti. Ve Felicity Faircloth, evde kalmış sıradan ayrıkotu, onun öpücüğüne karşılık verdi ve dilleri buluştu, yeryüzüne inmiş bir melek gibi.

Kahrolası bir tanrıça gibi.

Kadının iç çekişlerinde ve inlemelerinde, paltosunu açarak –hayır *kendi* paltosu– ona dokunduğunda ürperen vücudunda kayboldu. Kadın soluk alabilmek için dudaklarını çekti. “Devil.”

“Üşüdün mü?” şetan çarpsın, elbette üşümüştü. Çevreleri buzla sarılıydı.

“Hayır.” Cevabı nefes nefeseydi, eliyle gömleğini kavrayarak onu kendine çekti. “Hayır, yanıyorum.”

Bu kavrayış onu kendinden geçirdi; muhteşemdi, karanlık-taki bir kraliçeydi. Paltonun önünü iki yana açtı, fazlasıyla karanlık, pis ve günahkâr olan bu yerlere asla yakışmayan güzel, pembe ve beyaz elbiseini ortaya çıkarak ellerini üstünde gezdirmeye başladı. Felicity oraya ait değildi, ama bu, ona dokunmasını engellemedi.

“Yanıyorsun,” dedi, bakışlarıyla korsesinin yaka çizgisinde, ipeğin yumuşak teniyle bulunduğu yerde dolaşan ellerini takip etti. Oraya, hızla soluk aldığı yere dokundu ve kadının aldığı zevki ortaya çıkardı. “Ateş yakmak için derse ihtiyacın yok. Yangın yeri gibisin.”

Kadın başıyla onayladı. “Hissediyorum.”

Devil neredeyse gülümseyecekti. "Güzel."

"Acaba..." Kadın durdu ve sonra devam etti, "Beni tekrar öper misin?"

Evet. Tanırım evet. "Nereden?"

Gözlerini kocaman açtı. "Nereden mi?"

"Hoşuna gidecek yerleri göstereyim mi?"

Dudakları muhteşem bir tebessümle kıvrıldı. "Evet, lütfen."

Bir leydinin ricasına karşı koyamazdı. Ellerini tekrar beline koydu, kendine yaklaştırdı, dudaklarını çenesine dokundurarak dilini üstünde kaydırmaya başladı. "Belki burası."

"Ah, evet," diye içini çekti Felicity. "Gayet iyi."

"Hmm," dedi Devil. "Sanırım gayet iyiden daha fazlasını yapabiliriz." Dişlerini boynuna doğru indirdi. "Buraya ne dersin?" Kadının parmakları kısacık kesilmiş saçlarını sımsıkı kavradı. Tırnakları kafa derisine geçerken bütün vücudu ürperen Devil, boynunun omuzuyla birleştiği yeri emiyor ve bir yandan da dikkatli olmaya çalışıyordu. İz bırakmamalıydı. Bunu deli gibi istese de yapamazdı. Kadın hafifçe hıçkırınca başını kaldırdı. "Bunun anlamı ne?"

Felicity'nin bakışları onunkilerle buluştu ve gözlerindeki ifade neredeyse Devil'i olduğu yerde diz çöktürecekti. "Bu çok iyi."

Devil'la dalga geçiyordu ve bu adamın hoşuna gidiyordu. Kazık gibi sertleşmişti, biraz uzaklaşarak onu belinden kavradı ve arkasındaki buz kütesinin üstüne oturttu. Kadın şaşkınlıkla hafif bir çığlık atarken bacaklarının arasına kaydı. Ancak eteklerinin katları fazla ilerlemesine izin vermiyordu ve belki en iyisi buydu.

Kesinlikle en iyisi buydu.

Aynı zamanda en kötüsü.

“Fakat bu...” Soluğu yetmediği için Felicity devamını getiremedi.

Adam tekrar uzandı. “Hanımefendiler böyle şeyler yapmaz.”

Felicity başını iki yana sallayarak alt dudağını ısırdı. “Hayır, ama sanırım umurumda değil.”

İşte o zaman Devil güldü: Havlar gibi kısa ve tatsız bir kahkaha.

“Nefisti. Şimdi başka bir yer göster.” Devil’in kahkahası inlemeye dönüştü.

Kadını bir eliyle kendine doğru çekerken diğerini eteğinin altındaki yumuşak, çıplak bileğine koydu. “Çorap giymemişsin,” diye fısıldadı kulağına.”

“Hazirandayız.”

“Haziranda leydilerin çorapsız gezme özgürlüğü mü var?”

Felicity başını eğdi, Devil onun utanmasına bayıldı. “Kimse-nin göreceğini sanmıyordum.”

“Göremiyorum,” diye fısıldarken hayal kırıklığının sözcüklere yansımaya izin verdi ve bu sözcüklerin çağırdığı gülüş hoşuna gitti. “Kesinlikle kimsenin dokunacağını da sanmıyordum.”

“Mmm,” diye cevap verdi, elini yukarı doğru ilerletirken. “Ateş olmakla ilgili sorun işte bu Felicity... güveler dokunmak ister.”

“Göster,” diye fısıldadı kadın.

Devil söyleneni yaptı. Önce dudaklarıyla buluştu, eteklerini yukarı iterek uzun ve yumuşak bacağına ortaya çıkardı ve eli dizine kadar tırmandı. Uyluğunu kavrayarak bacağına yukarı doğru kaldırdı ve kendini biraz daha bastırdı. Kız onu karşılamak içi buz kütesinin kenarına gelmediyse adam değildi. Omuzuna ve sonra elbisesinin yakasının altındaki göğüs açık-

lığına bir dizi öpücük kondurdu. “Burası?” diye fısıldarken, göğsünün dantelli beyaz kumaştan yükseldiği yerde dolaşıyordu. Elini kadırdı, korseye asıldı ve meme ucunun üst kenarına kadar tenini açığa çıkardı. “Burası?”

Dokunuşuyla gerilen yumuşak cildini keyifle yaladı. Kadın duyduğu hazla tıslamaya benzer bir ses çıkarınca geri çekildi. “Üşüdün mü?”

Başını iki yana salladı. “Yo, yo, hayır!” Elleriyle adamın başını kendine çekerek ona doğru yükseldi ve aralarındaki boşluğu kapadı. “Lütfen, bir daha.”

Ne isterse. İsteddiği her şeyi.

İnleyerek elbiseyi biraz daha aşağı çekti, tamamen ortaya çıkan meme ucunu dudaklarının ve dilinin arasına aldı, bir yandan onu dişlerken sertliğini iyice kadına bastırdı. Pantolonu birden çok dar gelmeye başlamıştı. Önce yavaş, sonra daha güçlü emmeye başladığında Felicity bir çığlık attı. “Devil!”

Devon, diye fısıldadı zihni, ama bu düşüncüyü hemen kenara iterek onu ele geçirmesine izin vermedi. Kimse ona takma adıyla hitap etmezdi. Bir kadın asla. Felicity Faircloth’un ilki olmasına izin vermeyecekti.

Fakat başka şeyler yapmasına izin verebilirdi; ona dokunmasına, ağzını istediği yere yönlendirmesine, neyi baştan çıkardığını bilmeden nabız gibi atan sertliğine biraz daha yaslanmasına izin verebilirdi. Kadın fısıldadı. “İstiyorum...”

“Biliyorum,” dedi ve ona verebileceği zevki tatması için ileri geri hareket etmeye başladı. Kadın ne yapması gerektiğini hemen kavradı ve Devil ona izin verdi. İnleyerek onu biraz daha derinden emdi, dili ve dudaklarıyla üstünde çalışırken kulağının dibindeki çığlıklarına izin verdi. Kadın ateşti.

Ve Devil tutuşmuştu. Tek istediği, yaşatabileceği binlerce zevki öğretilinceye kadar onu buz kütesinin üstüne uzatarak,

elleriyle, ağzıyla ve erkekliğiyle kadına ibadet etmekte. İzin verirdi. Zevkle kendinden geçmiş ileri geri hareket ediyor, daha fazlası için yalvarıyordu. “Lütfen.” İcini çekti.

Bu akşam değil.

Durdu, dudaklarını göğsünden çekti, iç çamaşırının dikişleriyle oynayan eli hareketsiz kaldı.

Henüz değil. Nikâh henüz ilan edilmedi.

Fısıltı derinlerden gelmişti, erkek kardeşinden intikam almayı tasarladığı yerden. Yirmi senedir kardeşinden nefret eden yerden. Daha uzun bir süredir babasından nefret eden yerden.

Felicity Faircloth’ta nefrete yer yoktu.

Olabilirdi. Kadının ondan nefret edeceği bir zaman olabilirdi.

Çelik kapının gürültüyle vurulması onu düşüncelerinden sıyırdı ve ikisi de o tarafa döndüler. Kapı kilitli değildi, ama hem Whit’in hem de Nik’in izin almadan girmeyecek kadar akli başındaydı. Ayrıca herhangi bir terslik ihtimaline karşı da her koşulda kapıyı çalarlardı.

Devil hızla doğruldu, Felicity ellerini adamın başından çekerken eteklerini indirdi ve bir adım geriledi. Mağara gibi boşlukta kesik nefesleri yankılanırken aralarına mesafe girdi.

Felicity bir tanrıça gibi ona uzandı.

Devil başını iki yana salladı, bir şekilde ona karşı koyacak gücü bulmuştu. “Hayır,” diye fısıldadı, “Bu akşamlık bu kadar Leydi Alev.”

“Ama...” Devil bu sözcükteki hayal kırıklığını duydu. Kendi içinde hissettiği hayal kırıklığının aynısıydı. Kadın onu istiyordu. Her şeyini istiyordu. Fakat şükürler olsun ki Felicity Faircloth bunu nasıl isteyeceğini bilmiyordu ve sonunda sakinleşti, “Lütfen.”

Lanet olsun, ona istediğini vermeye can atıyordu.

Bu akşam değil. Yakında.

Aslında hiç vermemeliydi.

Kapı tekrar vuruldu. Acil ve gözardı edilmek istemeyen bir vuruş.

Felicity'nin korşesini düzeltti, nihayet üşüdüğünü fark ederek titremeye başlayınca paltosuyla sımsıkı sardı. "Gel," dedi ve kadın çelik kapıya giderken onu izledi.

Kapının ardında Nik vardı. "Londra İki. Bir kez daha."

Devil küfretti. "Ne kadar oldu, bir saat?"

"Mahalleden çıkacak kadar uzun," dedi Nik. "Bizi bekliyorlardı. Long Acre'yi geçmeden hemen önce durdular. Mayfair'a yöneldiler."

Çelik kapıdan çıkmış, arkalarından gürültüyle kapatarak kitlenmeşler ve onları depoya çıkaracak uzun, karanlık koridorun yolunu tutmuşlardı.

"Ne oldu?" diye sordu yanıbaşındaki Felicity. "Kraliyet güçleri mi?"

Devil ona baktı, gerçeği bildiği için yarı seviniyor ve aynı sebeple yarı sinirleniyordu. "Kraliyet güçlerinin buzla ne işi olur?" sonra, tereddütsüz tekrar Nik'e döndü. "Çocuklar?"

"Dinuka döndü." Atlı uşaklardan biriydi. "Onlara ateş açmış. Birini zımbaladığını düşünüyor. Niall ve Hamish vurulmuş."

"Lanet olsun, güzergâhı değiştirmiştik." İki ay içinde aynı sevkıyat üçüncü kez soyuluyordu.

Felicity'nin aldığı derin soluk onun küfrünü bastırdı. "Kim ateş etmiş?"

Nik kadına baktı. "Bilmiyoruz."

Bilseler Devil çoktan onları delik deşik ederdi. Nik merdivene uzanıp tırmanmaya başlarken tekrar küfretti. Niall en iyi

sürücülerinden biriydi; İskoçyalı çocukluğundan beri onların yanında. Hamish erkek kardeşiydi, ergenlik çağındaydı, henüz sakalı bile çıkmamıştı.

“Yaşıyorlar mı?” diye haykırdı, Felicity’nin mahzenden çıkmasına yardım eden Nik’e.

Norveçli ona baktı. “Bilmiyoruz.”

Tekrar küfrederek feneri uzattığında, Felicity sanki bunu ilk kez değil de yüzlerce kez yapmış gibi aldı. “Devil,” dedi yumuşak bir sesle ve adam, sanki içinde isyan eden duyguları anlıyormuş gibi merhamet dolu bu ses tonundan nefret etti. Onlar Devil’in adamlarıydı. Her birini korumak mecburiyetindeydi.

Ve bu gece, üçüne gözdağı verilmişti.

Gözlerini Felicity’den kaçırarak tekrar mahzene baktı.

Büyük hata.

Feneri verdiği için her yer zifir karanlıktı ve karanlığın bu kadar yakın olması, bilincinin köşelerine sızması çok fazlaydı. Kaçmak için çaresizlik içinde merdiveni tırmandı. Oysa karanlıktan kaçmayı asla başaramamıştı. Hep karanlıkta yaşamıştı.

Fakat yukarda, yüzeyde, Felicity vardı. Işık, umut ve asla sahip olamayacağı her şey. Bir zamanlar ona vadedilen her şey. Bir zamanlar parlak, güzel bir ambalaj içinde ona sunulacağını sandığı her şey.

Kadının gözlerindeki endişe onu neredeyse mahvedecekti.

Haykırarak Nik’e mahzene giden kapağı kapamasını emretti.

Ne düşünüyordu?

Ne yapıyordu?

O buraya ait değildi, onun yerine ya da onun hayatına. Başını salladı ve kadının asla geçmemesi gereken, Whit’in nöbet tuttuğu ve karanlık gözleriyle her şeyi gördüğü deponun kapısına doğru yürümeye başladı. Kardeşinin dikkatli bakışı al-

tında Devil'in eli kasıldı ve Felicity'yi sımsıkı tuttuğunu fark etti. Elini çekti, kapıdan çıkarak elinde silahıyla çatıdan aşağı atlayan John'u çağırmadan önce Whit'in uzattığı baston kılıcını aldı. Hiç durmadan arkasındaki Felicity'yi işaret ederek emir verdi. "Onu eve götür."

Felicty'nin isyanı deponun avlusunda silah gibi patladı. "Hayır."

Devil ona bakmadı.

John başıyla onayladı. "Emredersiniz efendim."

"Bekle!" Felicity, Devil'in peşinden gidiyordu. "Ne oldu? Nereye gidiyorsun? Ben de geleyim. Yardım edebilirim."

Buradan gitmesi gerekiyordu. Oyalandığı her an daha fazla tehlike altına giriyordu. Oyalandığı her an Devil için de daha tehlikeli oluyordu. Burada olmasaydı ne olurdu? Muhtemelen yükü kendisi götürürdü ve Niall kurşun yemezdi.

Whit'le göz göze geldi, sakın ve aklı başındaydı, bakışlarında yargılama yoktu, ama Devil bu yargılamayı çoktan hissetmişti.

Ne halt ediyordu; hayatları, aileleri ve gelecekleri olan adamlar onun adına vurulurken, kendisi buz mahzeninde aşk oyunu oynuyordu. Lanet olsun. İçeri girmesine asla izin vermemeliydi. Whit söylememiş miydi? Kendisi bilmiyor muydu?

Kahrolası bir karışıklık.

John'a verdiği emri tekrarladı. "Onu eve götür. Yoluna çıkan herkesi vur."

"Emredersiniz," diye tekrarlayan John kadının koluna uzandı. "Leydim."

Felicity uzaklaştı. "Hayır." Çok kararlı söylemişti ve John tereddüt etti. "Devil. Yardım edebilirim. Eğer Kraliyet güçleriye kimse bir markinin kızına zarar vermez."

Devil durdu, ona döndü, giderek büyüyen hayal kırıklığına engel olamıyordu. “Biri kafana tüfeği doğrulttuğunda marki kızı olup olmadığını umursayacaklarını mı sanıyorsun? Nakış işleyen, iki dil konuşan, lanet olası çorba kaşığını nereye koyacağını bilen ve kahrolası bir dükle nişanlı bir leydi olmanı umursayacaklarını mı sanıyorsun?”

Felicity’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Devil durması gerektiğini biliyordu, ama durmadı. Öfkeliydi. Kendine, ama aynı zamanda ona, masum yüzüne ve dünyanın zalim, acımasız bir yer olmadığına duyduğu inanca. “Umursamayacaklar. Bir an bile. Aslında, güneş gibi parlayan ve yasemin kokan sana nişan alacaklar, çünkü karanlıkta büyümüş insanların ışık için her şeyi yapacağını bilirler.” Kadın ağzını açtı, ama Devil konuşmasına izin vermedi. “Bize yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?” Hafifçe, sinirle güldü. “Ne yapacaksın? Kilitlerini mi açacaksın?”

Felicity sırtını doğrulttu ve Devil onun gözlerindeki acıyı görünce içini suçluluk duygusu kapladı. “Yardım edemezsin. Bunun oyun olduğunu düşünüyorsun; karanlığın parlak yeni bir oyuncak olduğunu sanıyorsun. Pekâlâ, işte günün en büyük dersi: Karanlık prensesler için değildir. Masal kitabındaki kulene dönme zamanın geldi. Bir daha buraya gelme.”

Sırtını ayırıkotuna döndü, kadını sessizliğin içinde bırakarak avlunun ortasında, kendisi için eyerlenmiş bekleyen ata doğru yürüdü.

Felicity Faircloth sessizliğe hazır değildi.

“O halde sözünüzden dönüyorsunuz?” diye seslendi arkasından, sesi güçlü ve kararlıydı, bir sirenin çağrısı gibi. Avluya yayılmış fenerlerin gölgesinde onu görebilmek için eyerin üstünde döndü, rüzgâr eteklerini ve onu öperken tokalarından kurtardığı başıboş bukleleri havalandırıyordu.

Bu görüntü karşısında göğsü daraldı, omuzları dimdikti ve çenesini gururla yukarı kaldırmıştı. “Düküne kavuştun, değil mi?”

“Söz verdiğiniz gibi değil.”

Kahrolası tutku, daha önce başına gelen hiçbir şeye benzermiyordu. Bu isteğe hiç bulaşmamalıydı, çünkü şu anda, onu erkek kardeşiyle paylaşmak şöyle dursun, aynı havayı solumasını bile istemiyordu. “Benim gibi bir adamın sözüne ne kadar güvenileceğini bilmen gerek. Anlaşma yerine getirildi. Evine git Felicity. Burada istenmiyorsun.”

Uzun bir süre kadın onu seyretti. Devil, kadın tekrar ağzını açmadan dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu, ama yapamadı. Ve kadın konuştu, sözleri alaycıydı ve bir kamçı gibi yakıcıydı. “Söyleyin Devil, beni uzak tutmak için ne yapacaksınız? Kapıları mı kilitleyeceksiniz?”

Bu da nesi... onu kışkırtıyor muydu? Devil’in kim olduğunun farkında mıydı? Ne tür bir adam olduğunun? Eyerden inmek için hareketlendi. Ona yaklaşmak ve...

Şeytan çarpsın. Onu kendinden geçene kadar öpmek istiyordu.

Ne halt etmişti?

“Devil,” diye uyardı Whit, kendi eyerinin üstünde Devil’in hareketlerini kolluyordu.

Felicity Faircloth’a ders vermekten daha önemli işler vardı. İri, yağız atının üstünden onu süzdü, daha cüsseli, daha güçlü adamları bile dehşete düşüren bakışıyla.

Daha güçlü değil.

“Onu eve götür,” dedi John’a bakmadan.

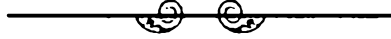
Adam ona yaklaşırken Felicity bakışlarını kaçırmadı. Aksine, kızıl-kahve savunmacı bir kaş havaya kalktı. Devil, duygu-

suz bir ifadeyle kendini izleyen Whit'e bakmak için atını döndürdü. "Ne?" diye homurdandı.

"Yasemin mi kokuyordu?" dedi Whit, kupkuru bir ses tonuyla.

Piçler adamlarını bulmak üzere Fleet Caddesi'ne doğru atlarını mahmuzlarken, Devil'ın küfrü rüzgâra karışarak kayboldu.

Bölüm On Yedi

“*B* elki de ölmüştür.”

İki sabah sonra, Felicity elindeki iğneyi kafasındaki düşüncelerle aynı doğrultuda bir öfkeyle nakış kasnağına batırırken elini delmekten kıl payı kurtuldu, ama bu bir sonraki hamlesini yavaşlatmadı. Veya ondan sonrakini. “Öldüyse umurumda bile değil,” diye ekledi, Bumble Malikânesi’nin geniş, ama genelde boş kış bahçesine hitap ederek. “Kaba bir adamdı ve ölürse hiç önemi yok.”

Devil’in kabalaşmadan önce kaba olmaması dışında.

Devil kabalaşmadan önce, bunun tamamen tersi yönde davranmıştı.

Onu öpmüş, okşamış ve daha önce hiç kimseden duymadığı gibi inlemesini sağlamıştı. Daha önce hiç hissetmediği duygular yaşatmıştı. “Bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü sonuçta kabalaştı ve muhtemelen ölmüştür,” diye tekrarladı, iğnesini nakış kasnağına bir kez daha çılgınca bir öfkeyle saplarken.

Ölmedi.

İşine devam ederken zihninden geçen bu sözcüklerle, bir parça kâğıt bulup eğer öldüyse adamın ne yapması gerektiğini söyleyen bir not yazmamak için kendini zor tuttu. Tüm nakış kasnağını ateşe atarak Covent Garden'a geri dönme ve cesedini bizzat görme dürtüsüne direnmek ise daha da zordu.

Felicity, bir kadının, birkaç saat öncesinde bir deponun altındaki buz mahzeninde kendini teslim etmek üzere olduğu adamın öldüğünü hissetmesi gerektiğini düşündü. Oysa böyle bir şey hissetmiyordu. Kâinat gerçekten moral bozucuydu.

Kasnağını kucağına koydu ve derinden bir iç çekti. "Umarım ölmemiştir."

"Tanrı aşkına Felicity, elbette ölmedi!" diye cınladı kapı aralığındaki annesi. Bu açıklamayı kısa kesmek için heyecanla havlamaya başlayan daschund üçlüsü hayal âleminde konuşmayı sürdüren Felicity'yi korkuttu.

Felicity annesine döndü. "Efendim?"

Elini havada sallayan markiz, kızlarının kendilerini utandırmalarını istemedikleri zaman annelerin güldüğü gibi güldü. "Hiç şüphesiz ölmedi! Onu son gördüğünden beri ilgilenmesi gereken işleri olduğu muhakkak."

Felicity gözlerini kırptırdı. "Affedersin anne. Kimden söz ediyorsun, ölmeyen kim?"

"Dük elbette!" dedi annesi, köpeklerden biri havladı, ardından Felicity'nin nakış sepetinin içine dalarak sapını kemirmeye başlayınca markiz tatlı bir ses tonuyla devam etti, "Yo, hayır Rosie, çok ayıp."

Hırlayan köpek çiğnemeye devam etti.

"Dükün öldüğünden söz etmiyordum," dedi Felicity, "ama diyebilirim ki anneciğim, olmayacak bir şey değil. Sonuçta, dükü günlerdir görmedik ve o yüzden, yaşayıp yaşamadığını *bilmiyoruz*."

“Son beş dakikadır babanın çalışma odasında, ölmediğini varsayıyorum,” diyen düşes köpeği sepetten almak için eğildi; ama düşündüğünü yapamadı, çünkü köpek sepeti biraz daha sıkı kavrayınca beraberinde her şeyi sahibesinin kollarına sürüklemiş oldu.

“Babam burada mı?” Felicity’nin kaşları kalktı. Eğer Bumble Markisi evdeyse, gerçekten ciddi bir durum var demekti.

“Elbette burada,” dedi markiz. “Evliliğin henüz karara bağlanmamışken başka nerede olacaktı?” Sepeti çekiştirince köpek hırladı. “Rosencrantz. Bırak onu tatlım.”

Felicity gözlerini devirerek elinde iğnesiyle ayağa kalktı. “Bunu mu konuşuyorlar? Benim evliliğimi?”

Annesi gülümsedi. “Dük bizi yoksul bir hayat sürmekten kurtarmak için geldi.”

Felicity, dürüst ve bir biçimde düşüncesizce söylenen bu sözler karşısında durdu. Devil’in iki gece önce söyledikleri zihninde yankılandı. *Ailen hiçbir zaman yoksulluktan korkacak kadar yoksul olmayacak.*

Adam bunu söylediğinde, Felicity ciddiye alınmadığını düşünerek kendini savunmaya geçmişti.

Oysa şimdi, moda uygun elbiseler içinde, çevresi Devil’in hayatını sürdürdüğü kenar mahallenin çocuklarından daha iyi beslenen ve onun için çalışan adamlarından daha güvende olan annesinin köpekleriyle çevrili bir halde, aile çatısının altında bu sözler tekrarlandığında, ne demek istediğini anlıyordu.

Devil’in nasıl bir hayatı olmuştu?

Son aylarda suistimal edilmiş olabilirdi –sebebi söylenmeden evliliğe zorlanmış, sebepsiz hayal kırıklığı yaşamıştı– ama ailesinin ona olan sevgisinden asla şüphe etmemişti. Güvenliği ya da hayatı için asla endişelenmemişti.

Fakat Devil bunları yaşamıştı. Onun öpücüğünden emin olduğu kadar, dokunuşundan emin olduğu kadar bundan da emindi. Ve bu düşünce onu yiyip bitiriyordu.

Devil'i geçmişteki hayatından kim kurtarmıştı?

Yoksa kendi çabasıyla mı kurtulmuştu?

Annesi düşüncelerinin arasına girdi. "Aferin. Münzevi dükkân elde etmek müthiş bir başarıydı. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Felicity dikkatini annesine çevirdi. "Kendini sürekli dükkân önüne atarsan, sonunda birini elde etme şansın olur sanırım."

Annesinin kaşları kalktı. "Eminim bu eş seni mutsuz etmiyordur. Kesinlikle sonuncusundan çok daha iyi."

"Bunu bilemeyiz," dedi Felicity.

"Bu kadar budala olma," diye söylendi annesi. "Sonuncusu zaten *evliydi*."

"En azından duygu belirtisi gösteriyordu."

"Sana evlenme teklif etti Felicity." Annesinin ses tonu gideerek sertleşiyordu. "Bu kadar duygu yeterli."

"İşin aslına bakarsan, teklif etmedi," diye cevap verdi. "Uygun olduğumu söyledi. Bir eş bulmasını kolaylaştırdığımı."

"Tamam. Bunda bir terslik göremiyorum. Gerçekten, ilk kez uzlaşma sağlıyor olabilirsin," diye terslendi markiz. "Ayrıca unutma, *sınava* sokulmuyorsun... Sen bir marki kızı ve bir kontun kız kardeşisin."

"Ve dişlerim harika."

"Kesinlikle!" diye cevap verdi markiz.

Fakat Felicity bundan daha fazlasıydı. Annesi bunu görmüyor muydu? Bir koca bularak ailesinin mali durumunu düzelt-

mek için umutsuzca çaba sarf eden balodaki ayrıkotundan ibaret değildi. *Güneş gibi parlıyor ve yasemin gibi kokuyordu.*

Bu düşünceyle içini bir sıcaklık kapladı. Devil'in iki gün önce söylediği bu sözler, iltifat gibi görünmese de, Felicity'nin duyduğu en güzel iltifat gibiydi.

Karanlıkta büyüyen insanlar ışık için her şeyi yapabilirler.

Kendisinin karanlığı keşfetmeyi ne kadar istediğini anladığını mı diye merak etti.

Ne yazık ki, yapamazdı. Kendi tutkuları ailesinin ihtiyaçlarından sonra gelirdi. Onların tek umuduydu ve onu soktukları boyunduruktan asla kurtulamayacak olması önemli değildi. Karanlığa bir göz atmış olması ve ışık zevkini kaybetmeye başlaması önemli değildi.

Dükü ışığına çekmekle ilgilenmiyor olması önemli değildi. Başka bir güveyi istiyor olması ve başka kanatları yakmak istemesi de.

Ona doğru uçmak istemeyen bir güve.

O yüzden, orada öylece kalmıştı: Ateş değildi. Sadece Felicity'ydi.

Ailesinin son umudu.

Annesiyle göz göze geldi. "Dük buraya benim için mi geldi?"

"Şey, babanla görüşmek için geldi. Ve kardeşinle. Evliliğini-zin ayrıntılarını açıklığa kavuşturmak için."

"Kasalarımızı bir kez daha doldurmaya mı geldi?"

Annesi başını yana eğdi: Üstü örtülü itiraf. "Söylediklerine göre, şeytan kadar zenginmiş."

Felicity annesine şeytanı tanıdığını ve tanıdığı herkesten daha zengin olduğunu söylemekten kaçındı. Adamın parası Bumble derebeyliğinin şerefini kurtarmayacağına göre, zaten önemi yoktu. Erkek kardeşini rezil olmaktan asla kurtaramazdı.

Ya Felicity? Onu kurtarabilir miydi?

Hayır. Devil'ın parası Felicity'yi kurtarmak için değildi. Adam da öyle.

Bir daha buraya gelme.

Sözleri zihninde yankılandı. Gayet açık ve buz gibi.

Böylece, orada dükle kalakalmıştı. Devil'ın ona vadettiği dük. Bir şekilde teslimatını yaptığı dük. Bir şekilde... Nasıl olduğunu ona söylemeden. *Sebebini* ona söylemeden. Mutlaka bir sebebi vardı, değil mi? Fakat Felicity'nin bilmesini gerektirecek kadar önemli değildi, tıpkı ailesinin ona planlarını söylemeye gerek duymadığı gibi. Kendi korkularını. Onları kurtarmasına karar verdiklerini.

Tıpkı Marwick Dükü'nün neden onunla evlenmeye istekli olduğunu başlangıçta söylemeye gerek duymaması gibi.

Kilitli bir kapı daha.

Bu kez, o kapıyı açabilirdi.

Felicity tekrar içini çekti. "Sanırım gidip onu selamlasam iyi olacak." Oturma odasından çıkmıştı, annesi arkasında heyecanla bir şeyler söyleyip duruyordu ve önünde de babasının çalışma odasının kapalı kapısı vardı.

Sertçe tıklattı, içerden babası bağırdığında çoktan kapının kolunu döndürmeye başlamıştı. "Gelin!"

İçeri adımını atar atmaz erkek kardeşi ayağa fırladı. Babası masasının arkasından kıpırdamadı, ama Felicity odanın diğer ucundaki kanatlı kapıların önünde duran Marwick Dükü'nü anında gördü.

"Felicity..." diye başladı Arthur.

"Yo! Hayır! Kazaydı!" Annesi koridorda çılglık çılgılığa sızlarken daschund üçlüsü arkasında itişip kakışıyordu. "Kaza!" elini sallayarak odaya girdi. "Felicity erkeklerin toplantıda olduğunu fark etmedi Majesteleri."

Bunu duyan Dük döndü ve Felicity ile göz göze geldi. “Ne olduğunu düşünüyordun?”

Bu adam, sıradan biri değildi. Tehlikeli görünmüyordu. Daha çok... sıra dışıydı. “Evliliğimizi ve kardeşimle babamın mali durumuyla olan ilişkisini konuşmak üzere burada olduğunuzu düşünüyordum.”

Adam başıyla onayladı. “Doğru, bunu konuşuyorduk.”

Onu davet mi ediyordu? Önemi var mıydı? “O halde size katılmamın bir sakıncası olmadığını sanıyorum.”

Annesi felç geçirmek üzereydi. “Bunu yapamazsın. Bu gö-rüşme kadınlar için değil!”

“Kızım,” diye uyardı babası masasının arkasından.

Felicity gözlerini dükten ayırmadan devam etti, “Bütün amaç bir kadına fiyat biçmekse, bilakis kadınlarla ilgili olduğunu düşünüyorum, değil mi?”

“Dikkat et Felicity,” diye uyardı babası. Felicity, eskiden olsa bu soğuk ve duygusuz uyarı karşısında orayı terk edeceğini düşündü. Görgü kurallarına uymak adına. Onu hiçbir zaman fazla umursamamış bir adamın iyi ve itaatkâr kızı etiketini korumak adına. Kızı, kurtuluş için tek umudu olduğu zamanda bile.

Fakat Felicity o anda görgü kuralları için havasında olmadığını fark etti. Artık pazara çıkarılarak geleceği hakkında ailesinin karar vermesine izin vermeyecekti. Üstelik ellerindeki tek pazarlık kozuyken.

Bütün bunları söylemek zorunda kalmadan dük onu kurtardı. “Elbette kalmalısın.” Bunu söylediği anda karar verilmişti. Dük tekrar pencereye döndü ve Felicity, adam sanki kendi ışık kaynağıyla dolaşıyormuş gibi, saçlarının odanın içinde altın gibi parlamış olduğunu gördü.

Başka bir kadın olsa onu çok yakışıklı bulabilirdi. Geçmişte kendisi de aynı şeyi yapmamış mıydı? Hayatında gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu ilan etmemiş miydi? Yalandı, kuşkusuz. Başka bir yakışıklı adama söylenmişti.

O kadar yakışıklı olmaması gereken, ama aslında, bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu haykırma isteği yaratacak kadar yakışıklı olan bir adam.

“Nerede kalmıştınız?”

“Evliliğimizin şartlarını konuşuyorduk.”

Başıyla onayladı. “Ben olmadan.”

“Felicity...” dedi annesi, düke dönmeden. “Majesteleri, onu bağışlayın. Onu böyle karışması için yetiştirmedik.”

“Bunun tek sebebi, geleceğimle ilgili planlarınızdan bana söz etmek istemeyişiniz,” dedi Felicity.

“Seni üzmemek istemedik,” dedi Arthur.

Felicity kardeşine baktı. “Sana beni üzen şeyi söyleyeyim mi?” Adam cevap vermedi, ama Felicity onun yüzündeki suçluluk duygusunu görmüştü. Güzel. “Bütün olan bitenden sonra, hâlâ kendi sorunlarınızdan ötesini göremiyorsunuz.”

“Lanet olsun be kızım. Bu işler böyle oluyor,” diye araya girdi babası. “Kadınlar evliliğin aşkla ilgili olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. Değil. Bu bir iş. Burada iş konuşuyoruz.”

Önce babasına, sonra Arthur’a baktı. “O halde, rızam olmadan işlem yapılacak bir mal olarak görülmenin beni ne kadar üzdüğünü anlayabilirsiniz.”

“İnsanlar, Londra’nın yarısına evleneceğimizi ilan ettiğinde rıza gösterdiğini düşünebilir,” diye dikkatini çekti dük. Haksız sayılmazdı.

Felicity ona doğru yürüdü. “Bununla beraber Majesteleri, eminim kabul ettiğiniz şartlarda müktesep hakkım olduğunu anlıyorsunuzdur?”

Nişanlısı her zamankinden daha sakindi, dikkatini ilerdeki çalılardan yapılmış çite vermişti. “Daha ziyade *senin* kabul ettiğin şartlar olduğundan, kesinlikle çok iyi anlıyorum.”

Felicity tereddüt etti. Bu adamın müttefik olması mümkün müydü? Bu kadar aşılmaz biri için tahmin edebilmek zordu. “Kuşkusuz. Babamın ve erkek kardeşimin benimle hemfikir olduğunu unutmuşum.”

“Felicity...” diye başladı Arthur.

Dük onun sözünü kesti. “Dünyada seninle hemfikir herhangi biri olduğundan emin değilim.”

“Bu bir hakaret mi?” diye sordu kadın.

“Aslına bakarsan, hayır.”

Garip bir adamdı. “O halde? Anlaşma konusunda ne karara vardık?”

“Evliliğimiz hemen ilan edilecek ve üç hafta içinde evlenmiş olacağız. Ardından burada, Londra’da kendi seçeceğin herhangi bir evde yaşamayı kabul ettin.”

“Londra’da birden fazla mı eviniz var?”

“Yok, ama senin tercihine göre yeni bir ev alacak kadar zenginim.”

Felicity başıyla onayladı. “Ve nerede yaşayacağımız sizi ilgilendirmiyor?”

“Biz orada yaşamayacağımız için, hayır.”

Bu sözler Felicity’yi şaşırttı. Sinirle çenesi kasılan babasına baktı, sonra ağzı açık kalan annesine ve gözlerini haliya diken Arthur’a. Tekrar düke döndü. “Bunun anlamı, *siz* orada yaşamayacaksınız oluyor.”

Adam eğildi, ilgiyle pencerenin ötesindeki bahçelere bakmaya başladı.

Felicity bir süre onu seyretti. “Benimle evlenmek sizi ilgilendirmiyor.”

“Pek sayılmaz,” dedi dük dalgın bir halde.

Güveler ve ateş buraya kadarmış. “Fakat yine de evleneceksiniz.”

Dük sessizdi.

Kadın gözlerini kıstı. “Peki sonra ne olacak?”

Adamın ağzının bir kenarında hafif bir küçümseyici tebessüm belirdi. “Çok zengin olacaksın Leydi Felicity. Eminim oyalanacak bir şeyler bulursun.”

Felicity’nin ağzı açık kaldı. Annesi yutkundu. Babası öksürdü. Arthur sessizdi.

Bu sözler zalimce söylenmemişti. Dükün öfkeli, sert ya da cezalandırıcı bir tavrı yoktu. Sadece açık sözlüydü. Ve bu gerçeğin içinde, Felicity’ye manidar gelen bir şey vardı... Bu his, adamın tam olarak ne planladığını merak etmesine yetti. “Bu iş düşündüğüm gibi olmuyor.”

“Nasıl olacağını düşünmüştün?”

“Sizin beni...” Durdu.

“Birbirimize âşık olacağımızı mı düşündün?”

Hayır. Aşk asla bunun bir parçası değildi. En azından, dük söz konusu olduğunda. Belki gençliğinde başka bir adamla olabilirdi. Kimliği belirsiz bir başka kocayla. Uzun boylu, karanlık, günahla işlenmiş dudaklara ve altın renkli gözlere sahip.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. “Hayır.”

Adam başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Bakışı, Felicity’nin hâlâ sımsıkı tuttuğu nakış kasnağına kaydı. Başını hafifçe yana eğdi. “Bu bir tilki mi?”

Felicity elindeki nakışı kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Adam buraya gelip de her şey kötüye gitmeden önce ne yaptığını unutmuştu. “Evet.”

“Ve bir tavuk?”

Gerçekten öyleydi. Turuncu ve beyaz renklerdeki hayvan, ağzında ipek tüylü kahverengi bir tavuk tutuyordu. “Evet.”

“Yüce Tanrım.”

Felicity adama baktı. “Nakış işlemede gayet iyiyimdir.”

“Görebiliyorum.” Bakışını kaldırmadan öne doğru bir adım attı. “Kan son derece...”

Kasnağa dikkatle bakan Felicity devamını getirdi, “Dehşet verici?”

Dük başıyla onayladı. “Dehşet verici.”

“Başladığımda öfkeliydim.”

Devil onu kendi dünyasından kovmuş ve silahlanarak, Tanrı bilir nereye gitmişti. Ölmüş olabilirdi.

Ölmedi.

Önemi var mıydı? Onu eve göndermiş ve bir daha asla oraya dönmemesini söylemişti. Bütün istediği ondan kurtulmaksa, ölmesinde bir sakınca yoktu. Bu düşünceyle göğsünün sıkışması hoşuna gitmedi. Ondandır kurtulmaya hazır değildi. Veya içinde yaşadığı dünyadan. Ona gösterdiği sihirli ipuçlarından.

Fakat adam ondan kurtulmaya hazırdı ve işte Felicity buradaydı, tuhaf bir dükle, içinde sihirle ilgili hiçbir şey olmayan, sevgisiz bir evliliğin şartlarını görüşüyordu.

İşte buradaydı, bir kez daha yalnız.

“Duygularını gösterme yöntemin bu mu?” diye üsteledi Marwick merakla. “Nakış?”

“Ayrıca kendi kendime konuşurum.”

“Tanrı aşkına kızım... Senin deli olduğunu sanacak.”

Babasına bakmadı. “Sorun değil, kendi adıma ben de onun deli olduğunu düşünüyorum.”

“Felicity!” Annesinin fenalaşmak üzere olduğuna kuşku yoktu. Köpeklerden biri havlayarak babasının masasının pençe biçimindeki ayaklarına saldırdı.

“Lanet olsun Catherine,” diye babası annesine bağırdı.

“Gilly! Kes şunu! Isırmak yok! Guildenstern! Yeter!”

Köpek istifini bozmadı.

Arthur tavana bakarak iç çekti.

Karmaşa dükün umurunda gibi görünmüyordu. Tekrar pencereden baktı. “O halde anlaştık?”

Felicity öyle olduğunu varsayıyordu. Erkek kardeşinin kendisinininkiyle tıpatıp aynı olan kahverengi gözlerine baktı ve o gözlerdeki yalvarmayı gördü. Umudu. Ve sinirlenmekten kendini alamadı. “İşte böyle. Ben evleneceğim ve sen sonsuza dek mutlu yaşayacaksın.”

Erkek kardeşi suçlu görünme nezaketi gösterdi.

“Bunu hak ediyorsunuz,” dedi Felicity, sesindeki hüzne engel olamayarak. Ve kalbindeki. “Sen, Pru ve çocuklar. Dilediğiniz her şeyi hak ediyorsunuz. Mutluluğu hak ediyorsunuz. Ve size bunu verdiğim için ben de mutlu olacağım. Fakat mutluluğunuzda gözüm kalmayacağından emin değilim.”

Arthur başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Döndü, dükü ilk kez yüzünde sıkıntıdan farklı bir ifadeyle onu izlerken buldu. Arzu gibi bir ifade. Kuşkusuz böyle bir şey mümkün değildi. Bu deli dük *arzu edecek* türden bir adam değildi. Özellikle kendisini. Neden yaptığını anlamadan, adama sordu, “Bahçeleri görmek ister misiniz?”

“Hayır,” diye araya girdi babası, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. “İşimiz bitmedi.”

“Aslına bakarsan, görmek isterim,” dedi dük, markiye dönmenden önce. “Boğulmanıza engel olmak için ikinize de atacığım ipi döndüğümde konuşuruz.”

Bunu söyledikten sonra balkona açılan kapı koluna uzandı ve kapıyı ardına kadar açtı. Kenara çekilerek önce Felicity’nin çıkmasına izin verdi, sonra kendisi de çıkarak kapıyı arkalarından sıkıca kapadı.

Dük, “Ailen umurumda değil,” dediğinde Felicity daha üç metre uzaklaşmıştı.

“Şu an, benim de değil,” diye cevap verdi. Ardından, bir savunma yapması gerektiğini düşünerek ekledi, “Çaresizler.”

Adam yanından geçerek aşağı inen taş basamaklara yöneldi, Felicity’nin onu takip etmesini beklediği açıktı. “Çaresizliğin ne olduğunu bilmiyorlar.”

Bu sözler tanıdıktı –Devil’ın depoda atıp tuttuklarının yan kısı gibiydi– ama bunları ilk söyleyen adamı ve söylenen yeri düşününce gülünç geliyordu. Felicity sinirlendiğini hissetti. “Kral kadar zengin bir dük çaresizlik hakkında ne bilebilir?”

Dük o zaman kadına döndü, bakışındaki huzursuz edici bir şey kadının durmasına sebep oldu. “Babanın bir dük ve erkek kardeşinin bir kont olduğunu biliyorum. Seni evlendirmeseler bile, erkeklerin neler isteyebileceğini anlamayı başaramayacaklar. Eğer seni zerre kadar seviyorlarsa, kendi mutlulukları uğruna seni kurban ettikleri için pişman olacaklar.”

Açık ve dürüst bu sözler karşısında Felicity derin bir iç çekti. Ağzını açtı. Tekrar kapadı. Sonra tekrar denedi. “Onlar benim ailem. Onları korumak isterim.”

“Onların seni koruması gerekiyor,” diye cevap verdi dük.

“Sizden mi?”

Vereceği cevap konusunda mücadele eder gibiydi, sonunda rahatladı. “Benden korkacağın bir şey yok.”

Felicity başıyla onayladı. “Özellikle evlendikten sonra bir arada yaşamaya niyetiniz olmadığı sürece. Neden korkabilirim ki... Paranızın içinde boğulmaktan mı?”

Adam gülümsemedi. “Bir arada yaşamayı mı bekliyordun?”

Bu soruyla iki gece öncesi gözünde canlandı: Devil’in ona sunduğu birliktelik. Soluğunu kesen öpücük aklına geldi ve gereğinden fazla üstünde düşündü. Eğer bu evli çiftler arasındaki basmakalıp yaşama biçimiye, kesinlikle bunu beklemiyordu. Anılarla kızaran yüzünü saklamak için ellerini yanaklarına bastırdı ve cevap verdi, “Bilmiyorum. Bütün bunları beklemiyordum.” Adam ses çıkarmayınca sordu, “Neden benimle evleniyorsunuz Majesteleri?”

“Bana bunu söyleyerek hitap etmekten vazgeçersen sevini-
rim.”

Felicity başını yana eğdi. “Majesteleri mi?”

“Hoşuma gitmiyor.”

“Tamam,” dedi yavaşça, bu istekten çok, son derece sıradan bir şeymiş gibi basite indirerek söyleme biçimi onu şaşırtmıştı. “Neden benimle evleniyorsunuz?”

Adamın bahçenin sonundaki çitten gözünü ayırmadı. “Daha önce sormuştun. Cevap değişmedi; uygunsun.”

“Ve ben kesinlikle ayılıp bayıldım,” dedi kuru bir sesle.

Dük ona bakınca Felicity gülümsedi, ama o gülümsemedi. “Neden ailen için kendini feda ediyorsun?”

“Başka tercihim var mı?”

“Kendi istediğin hayatı yaşamaya başladığında tercih sona erer.”

Felicity hafifçe gülümsedi. “Gerçekten böyle bir hayatı yaşıyan var mı?”

“Bazılarımızın o şans var,” diye cevap verdi adam, dikkati yine dağılmıştı.

“Fakat siz onlardan değilsiniz.”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır.”

İstedığı gibi bir hayatı sürebilecek olan yakışıklı, zengin, unvan sahibi ve diğer erkekler arasında prens gibi görülen bu adamı, aşksız bir evliliğe sürükleyecek kadar geleceğin içinde kaybolmasına sebep olan şeyi merak etti. “Aileniz var mı?”

“Hayır.”

“Kardeş?”

“Öldüler.”

Ne kadar hüznüldü. Bu kadar tuhaf olmasına şaşmamak gerekiyordu. “Üzgünüm,” dedi. “Şu anda Arthur’a sinirleniyor olabilirim, ama ona değer veririm.”

“Neden?”

Bir an düşündü. “Şey, iyi bir kardeş ve iyi bir eş. İyi bir baba.”

“Kocalığı ve babalığı hakkında bir şey söyleyemem, ama iyi bir kardeş olmadığını söyleyebilirim.”

Bu değerlendirme karşısında Felicity’nin dudakları gerildi.

Sessizlik çöktü, Felicity neredeyse adamın orada olduğunu unutacaktı. Dük boş bakışlarla uzaklardaki çite bakıyordu. Uzun bir aradan sonra dük sessizliği bozdu, “Güzel olmalı,” dedi. “Geçmişte yanında bir arkadaşın olması.”

Öyleydi. Arthur onu çıldırtmıştı, ailesinin mali durumunu ondan sakladığı ve üstüne üstlük Felicity’nin hayatını yönlendirmeye çalıştığı için çok öfkeliydi, ama o erkek kardeşi ve arkadaşısıydı. Felicity onun kendisi için en iyisini istemediğine

inanmakta güçlük çekiyordu. Bir belirsizliğin içinde yaşamakta olsalar da, ailesinin onun hakkında iyi şeyler istediğini biliyordu. Sonuçta bu evliliğe onu ailesi zorlamamıştı; kendisi istemişti.

Her ne kadar şimdi istemiyor olsa da.

Her ne kadar şimdi başka şeyler istiyor olsa da.

Her ne kadar şimdi başka bir eş istiyor olsa da. Başka bir gelecek. İmkânsız bir gelecek. Fakat düğ için bunun imkânsız olmadığını biliyordu ve bunu belirtme ihtiyacı duydu. “Biliyorsunuz... Ben olmasam bile, gelecekte kendinize bir eş bulabilirsiniz.”

Sanki çok uzaklardaymış gibi adam ona döndüğünde, Felicity ne kadar yakın durduklarını ve adamın kızıl-kahve güzel gözlerindeki –kendisini bitirip tüketen başka bir çift gözü sarı-sıcı biçimde hatırlatan o gözlerdeki– çelişkiyi fark etti.

Düşünceleri Devil’a kadar uzanmadan önce düğ araya girdi. “Onu bulamıyorum.”

“Ben o değilim,” dedi Felicity hafif bir tebessümle.

“Ve ben de o değilim.”

Hayır. Değilsin.

Kadın derin bir soluk aldı. “O halde?”

“O halde, nikâhımız ilan edilecek, pazartesi yayınlanması için *News’a* bir bildiri göndereceğim.” Bu kadar basitti. “Üç hafta içinde bir düşes olarak yeni bir hayata başlayacaksın, ailen tekrar paraya, güce ve başarıya kavuşacak. Bir şartla,” dedi düğ, dalgın bir halde tekrar çite doğru bakarken. “Bir öpücük.”

Felicity olduğu yerde hareketsiz kaldı. “Efendim?”

“Sanırım yeterince açık söyledim,” dedi düğ. “Bir öpücük isterim.”

“Şimdi mi?”

Adam başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Felicity'nin kaşları çatıldı. Erkekler hakkında fazla bilgisi yoktu, ama bu adamın onu öpmek istemeyeceğinden emindi. Gerçekten. "Neden?"

"Fark eder mi?"

"Bana karşı hiçbir tutku beslemediğinizi o kadar açık belirtiniz ki, samimi olmak gerekirse, evet. Fark eder."

Dük aralarındaki mesafeyi kapadı. "Öyle olsun. Sebebi, bunu istiyor olmam."

"Ben..." Felicity durdu. "Tek öpücük mü?"

Adam ona doğru eğildi, geniş omuzları ve yakışıklı yüzü bahçeyi görmesini engelliyordu. "Sadece bir tane."

Neden olmasın? diye düşündü. Neden onu öpmesin ve bütün öpücüklerin Devil'ın mahzendeki öpücükleri kadar muhteşem olup olmadığını anlamasın?

Dük yakınındaydı. "İzin vermezsen öpmeyeceğim."

Onunla göz göze geldi. Belki Devil'ın öpücükleri o kadar özel değildi. Belki sıradan, sade, herkesin bildiği öpücüklerdi. "Neden bütün öpücükler aynı olmasın?" diye fısıldadı. Başka bir adamı öpene kadar bunu bilemezdi ve şu anda bunu yapmak üzereydi.

"Kendi kendine konuşuyorsun," dedi, onu izleyen dük. Kehribar renkli gözleri Felicity'nin istediğinden fazlasını görüyordu. "İlk öpücüğün olmayacak, değil mi?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedi şımarıkça. "Sizin de ilk öpücüğünüz olmayacak."

Adam cevap vermedi, onun yerine elleriyle kollarından tutarak kadının sırtını bütün gün hayranlıkla izlediği çite döndürdü. Hangi sebeptense, yerini iyice ayarladıktan sonra, asıl konuya odaklandı, uzandı ve dudaklarını Felicity'nin dudaklarına bastırdı.

Sakin... bir öpücüktü. Dudakları sıkı, ılık ve kıpırtısız, heyecan yaratmaktan tamamen uzaktı. Sadece öpücüğün verdiği duygu anlamında değil, adam tam anlamıyla kıpırtısızdı, hiç hareket etmemişti. Dudaklarını sıkıca onunkilere bastırmış ve onu sanki bir heykel gibi öpmüştü. Yakışıklı bir heykeldi, ama sonuçta heykeldi.

Devil'la paylaştıkları öpücüklerin yanından bile geçmiyordu.

Tam bunu idrak etmeye başlamıştı ki, adam başını kaldırıp onu bıraktı, sanki dudakları yanmış gibiydi; ama bir güvenin yanması gibi değil... Sonunda tıbbi müdahale gerektiren türde bir yanık gibi.

Dük ona bakarak konuştu, "Kader çok zalim Leydi Felicity. Başka bir zamanda, başka bir yerde seni deli gibi sevecek bir düke sahip olabilirdin."

Felicity cevap veremeden, adam onu önünden itti, hızla ilerleyerek çalılardan oluşan çitin arasında daldı ve uzun koluyla çalıları ayırmaya başladı.

Adam deliydi.

Bu çok açıktı.

Felicity ona doğru temkinli bir adım attı. "Şey... Dük?"

Yarı yarıya çalıların içinde olan dük homurdanarak cevap verdi.

"Eğer haddimi aşmıyorsam, çalılara olan bu merakınızın sebebini sorabilir miyim?"

Dükün ne cevap vereceğini bilmiyordu. Felicity'nin ona birini ya da bir şeyi hatırlattığını söyleyebilirdi; onu bu tuhaf adama dönüştüren şey her ne ise.

Doğayı çok sevdiğini söyleyebilirdi. Sonuçta, bütün hayatını kırsalda geçiren bir münzevi olarak Londra'da nam salmıştı.

Eğer özel bir kuş türü ya da yeni bir ot sürgünü gördüğünü söyleyecek olsa Felicity hiç şaşırmazdı.

Fakat çalılardan dışarı bir oğlan çocuğu çıkarmasını kesinlikle beklemezdi.

Marwick Dükü çocuğu ayağa kaldırdığında Felicity'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. "Casusumuzu tanıyor musun?"

Çocuk on ya da on iki yaşından büyük değildi, fasulye sıırığı gibi uzun ve sıskaydı. Kirli bir yüzü, kaşlarına kadar indirdiği bir kepi vardı. "Hayır."

Dük çocuğa hitap etti. "Beni mi gözlüyordun?"

Çocuk cevap vermedi.

"Hayır," dedi dük. "Beni gözleseydin, bahçede olmazdın. Ön tarafta çıkmamı beklerdin. Leydi Felicity'yi gözlüyordun, değil mi?"

"Sana bi' şey söylemiycem," diye çemkirdi oğlan.

Felicity'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Sen o mahalle-densin."

Dükün kaşları kalktı, ama konuşmadı.

Çocuk da öyle, ama zaten gerek yoktu. Felicity'ye onay gerekmiyordu. İçinden paniğe benzer bir duygu geçti. Panik ve umutsuzluk. "Yaşıyor mu?" diye sordu, çocuk cevap vermekte tereddütlüydü. Uzandı, doğrudan gözlerinin içine baktı. "Yaşıyor mu?"

Başla verilen belli belirsiz bir onay.

Bir rahatlama dalgası. "Diğerleri?"

Küstahça havaya kalkan bir çene. "Delik deşikler, ama evet."

Felicity bir an gözlerini kapadı, kendini toplamaya çalıştı. "Patronuna bir mesajım var," dedi, düke bakarak. "Ona yakında evleneceğimi, o yüzden artık ne onun -ne de senin- gözetimine ihtiyacım olmadığını söyle. Anlıyor musun?"

Çocuk başıyla onayladı.

“Adın ne?” diye sordu şefkatle.

“Brixton,” dedi. Bu isim karşısında Felicity’nin kaşları çatılınca çocuk savunmaya geçti. “Beni orada bulmuşlar.”

Felicity yüreği daralarak başıyla onayladı. “Geri dön Brixton.” Düke baktı. “Bırakın gitsin.”

Marwick oğlana baktı, bir çocuğu havada tuttuğunu yeni fark etmiş gibiydi. “Ona öpücükten de söz etmeyi unutma.” Brixton’ı tereddütsüz yere bıraktı, çocuk yıldırım hızıyla çalılardan ardındaki dünyaya doğru kayboldu.

Felicity olması gerekenden çok daha uzun bir süre onun arkasından baktı, olması gerekenden çok daha fazla peşinden gitmeyi isteyerek.

İsteyerek, nokta.

Ardından, olayların seyri onu şaşırtmış gibi görünmeyen düke döndü. Adamın kahverengi gözlerinde daha önce orada olmayan bir ışık vardı. Her ne kadar bunun için bir sebep olmasa da, taminkâr bir ışık. Felicity derin bir soluk aldı. “Teşekkür ederim.”

“Bana çocuğun patronundan söz etmek ister misin?”

Başını iki yana salladı. “İstemem.”

Dük başıyla onayladı. “O halde şunu söyle. Haklı mıydım yoksa haksız mı?”

“Hangi konuda?”

“Öpücüğün küçük casusumuz için rapor etmeye değer olup olmadığı konusunda.”

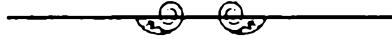
Kısa bir an, Felicity’nin zihninde bir fantezi canlandı: Devil, Dükün onu öpmesini önemsiyordu. Nikâhın ilan edilmesini

önemsiyordu. Onu başından attıktan sonra, eve dönüp başka bir erkekle hayatına devam edecek olmasını önemsiyordu. Yaptıklarından pişman oluyordu.

Fakat, bunların hepsi hayalden ibaretti.

Nişanlısının bakışını yakaladı. "Haksızdınız."

Bölüm On Sekiz

Çocuklarını haberci olarak kullanamayacağını ona söylemeye gelmişti.

Hayatında daha önemli işler olduğunu söylemeye gelmişti; canı sıkılan bir ayırkotuna zaman ayıramayacağını ve ilgi gösteremeyeceğini, çok daha ağır basan sorumlulukları olduğunu söylemeye gelmişti.

Ona ait olmadığını ve bir an bile aklına bunu getirmemesi gerektiğini söylemeye gelmişti.

Ewan onu öptüğü için gelmemiştir.

Ewan onu öptüğü için gelmiş olsa bile, Felicity yüzünden değildi. Ewan'ın kanıtlamaya çalıştığı bir nokta olduğunu anlayacak kadar kardeşini tanıyordu. Devil'a kendi mesajını göndermeye çalışıyordu, evliliğinin ve mirasçılarının kendi denetiminde olduğunu.

Her koşulda, Felicity için gelmemiştir.

En azından, Brixton'ın öpücük haberiyle mahalleye dönüşünden ve ardından Felicity Faircloth'un patronuna bir zılgıt mesajı göndermesinden sadece birkaç saat sonra, Bumble Ma-

likânesi'nin arka bahçesinden geçerken Devil kendine bunları tekrarlıyordu.

Bastonunu kolunun altına sıkıştırıp kadının penceresinin altındaki korkuluğa tırmanmaya başladı. Yerden sadece birkaç metre yükselmişti ki, aşağıdan onun sesini duydu.

“Öldüğünü sanmıştım.”

Donakaldı. Kadının sesi nefesini kesmiş ve kalbinin olması gerekenden daha hızlı atmasına sebep olmuştu. Çitalara ve asmalara gereğinden fazla yapışık kaldığını itiraf etmek zorundaydı. Kendine, onun yüzünden olmadığını tekrarlardı, çünkü kadını son gördüğünden beri hâlâ gergindi. Piçler'in sevkiyatının saldırıya uğrayarak adamlarının yaralandığını öğrendiğinden beri. Adamlarıyla ilgileneneğine, onunla olmayı tercih ettiği gerçeğinden beri.

Hepsi buydu.

Aşağıdaki kadına baktı.

Büyük bir hataydı.

Güneş Mayfair çatılarının üstünde batıyor, bahçelere bakır renkli ışık huzmeleri gönderirken, koyu renk saçlarını ve saten elbisesini ateşe veriyordu. Elbise yine pembeydi, ama ışı-ğın oyunu sayesinde bu kez cehennemin rengine dönmüştü. Elbisesinin pembe olduğuna dikkat ettiğinden değil. Dikkat etmemeliydi. Günler önce ona aldığı iç çamaşırlarını giyip giymediğini kesinlikle merak etmemeliydi. Çamaşırların, istediği gibi pembe saten kurdeleli olup olmadığını kesinlikle merak etmemeliydi.

Bunları sormak, yapmaması gereken diğer şeylerden biriydi.

Şeytan çarpsın. Kadın muhteşemdi.

Bunu da fark etmemesi gerekiyordu, ama ateş ve günahla işlenmiş gibi görünürken mümkün değildi. Güzeldi ve tehlike-

liydi. Bir adamda ona doğru uçma isteği uyandırıyor. Güve gibi değil. İkarus gibi.

Fark etmesi gereken tek şey, bu kadının ona göre olmadığıydı.

“Gördüğün gibi ölmedim.”

“Evet, gayet sağlam görünüyorsun.”

“Hayal kırıklığına uğradığını bu kadar belli etmene gerek yok,” diye cevap verdi, birkaç metre aşağı inerek, elinde bastonuyla aşağı atladı.

“Öldüğünü sandım,” diye tekrarladı, adam ona döndüğünde kadife gibi kahverengi gözlerinde uğursuz bir cazibe vardı.

Çok yakınındaydı, ama arkasında korkuluk olduğundan Devil kıpırdamıyordu. “Çok sevindin mi?”

“Of, elbette. Mutluluktan havalara uçtum,” dedi küstahça. Ardından hemen ekledi, “Seni geri zekâlı ahmak.”

Adamın kaşları yukarı kalktı. “Efendim?”

“Beni kovdun,” dedi, karşısında iki gece önceki olayları hatırlayamayan bir çocuk varmış gibi yavaşça konuşarak. “O saçma sapan silahınla birlikte –mermilere karşı koruma sağlamadığını da eklemem gerek– atına atlayıp beni hiç düşünmeden karanlığın içinde yok oldun. Orada öylece kalakaldım. Deponun avlusunda. Öldürüleceğinden emin olarak.” Yanakları kızarmıştı, burnundan soluyor, boynunda nabızı hızla atıyordu. Her zamankinden daha güzeldi. “Sonra dalkavuğun beni bir arabaya tıkarak eve getirdi. Sanki her şey yolundaymış gibi.”

“Her şey yolundaydı,” dedi Devil.

“Evet, ama ben bunu *bilmiyordum!*” dedi, sesi yüksek ve öfkeli çıkıyordu. “Öldüğünü sandım!”

Devil başını iki yana salladı. “Ölmedim.”

“Hayır. Ölmedin. Sadece bir piçsin.” Bunu söyleyerek döndü ve uzaklaşmaya başladı, adama kayışından bağlanmış bir köpek gibi onu takip etmekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

Devil bu ifadeyi ya da uygunluğunu sorgulamadı, sadece onu izledi. “Dikkatli ol Felicity Faircloth, yoksa iyiliğim için endişelendiğini düşünmeye başlayacağım.”

“Endişelenmiyorum,” dedi arkasına bakmadan.

Sözcüklerin içindeki somurtkanlığa gülümsemek istiyordu, bu da kendi içinde garipti. “Felicity?”

Bahçenin arkasındaki labirente benzer yüksek çalılıkların arasından geçerken, kadın elini havada salladı. “Burada olmanın gerekiyor.”

“Beni sen çağırdın,” dedi adam.

Bunu duyunca ona doğru döndü, önceki hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyordu. “Öyle bir şey yapmadım!”

“Öyle mi? Habercimi beni çağırması için sepetlemedin mi?”

“Hayır!” diye üsteledi Felicity. “Brixton’ı sepetledim, çünkü çitlerimin arasında *casuslarını* görmek istemiyorum.”

“Onu çok açık bir mesajla gönderdin.”

“Seni çağırdığımdan söz ediyorsan, öyle bir mesaj verme niyetim yoktu.”

“Beni her zaman çağırmaya niyetin olduğunu düşünüyorum.”

“Ben...” diye başladı, sonra sustu. “Bu gülünç.”

Devil ona yaklaşmaktan kendini alamıyordu. “Bence depomun avlusunda bir kraliçe edasıyla bana meydan okudun ve ben kabullenmeyince, buraya getirmeyi düşündün. Bütün çaresizliğimle senin için buraya geleceğimi hayal ettin.”

“Asla öyle bir şey hayal etmedim.”

Devil uzandı. “O halde düşündüğüm kadar yaratıcı değilsin. İki gece önce bütün adamlarımın önünde benimle işinin bitmediğini ilan etmedin mi?”

“Aslında, hayır. Covent Garden’la işimin bitmediğini ilan ettim. İkisi çok farklı şeyler.”

“Covent Garden bana ait olduğu sürece değil.”

Felicity döndü, çalı patikanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. “Sizi tumturaklı kendini beğenmişliğinizden vazgeçirmek gibi olmasın bayım, ama size borcumu ödemeye hazır olduğumu bildirmek dışında aklıma gelmediniz.”

Devil durdu, bu sözler hoşuna gitmemişti. “Borcun mu?”

“Aynen,” dedi kadın diken üstünde. “Derslerinizin işe yaradığını bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Söyleyeceği hiçbir şey Devil’ı bundan daha fazla tetikleyemezdi. “Hangi dersler?”

“Tutku dersleri elbette. Dük, evlilik şartlarını görüşmek üzere sabah buradaydı ve ben dizginleri ele aldım.”

Baston kılıcını tutan elini biraz daha sıktı, içgüdüleri onu kılıfından çıkarıp piç kardeşinin gırtlığına dayaması gerektiğini söylüyordu. “Ne dizginleri?”

Halen bahçelerin derinliklerine doğru ilerlerken döndü, ellerini iki yana açtı ve kıpkırmızı yanaklarıyla geriye doğru yürümeye başladı. “Öpüşme, elbette.” Sonra, sanki hava raporundan söz edermiş gibi, kendi etrafında bir daire çizerek ondan uzaklaşmaya devam etti. “Brixton sana rapor vermedi mi?”

Devil bastonunu iki kez avucuna vurdu. İçinde bir huzursuzluk hissetti. Brixton Ewan’ın onu öptüğünü elbette rapor etmişti, ama Devil daha fazla bilgi için çocuğa baskı yaptığında, bunun kısa ve masum olduğunu öğrenmişti. İki gece önce buz mahzeninde birlikte yaptıklarının tam tersiydi.

Devil'in ve Felicity'nin bir araya gelme biçiminde masumi-yetten eser yoktu.

O halde Ewan çocuğu sepetledikten sonra ne olmuştu? Felicity'nin eldivenleri yoktu. Birbirlerine dokunmuşlar mıydı? Tenleri birbirine değmiş miydi? Ewan onu tutkuyla mı öpmüş-tü?

Yüce Tanrım. *Felicity onu öpmüş müydü?*

İmkânsız. Yine de...

Dizginleri ben elime aldım.

Devil onu izledi, bir köşeyi döndüğünde yaklaşık altı metre boyunda, kavisli, devasa taş bir bankın diğer ucuna doğru ilerlediğini gördü. "Onu öptün."

"Bunu şok olmuş gibi söylemen gerekmez. Derslerinin amacı bu değil miydi?"

Hayır. Öpüşmeleri eğitim amaçlı başlamış olabilirdi, ama erotizm olarak, saf sınırsız zevk olarak sona ermişti. Devil'in, Ewan'la tekrarlanabileceğine inanmayı reddettiği bir zevk.

Bir daha başka hiç kimseyle yaşayamayacağını düşündüğü bir zevk.

Fakat Devil bunların hiçbirini söylemedi. Onun yerine sor-du, "Sonra? Sonuç hoşuna gitti mi?"

Felicity oturdu, eteklerini yaydı ve bankın üstünden bir na-kış kasnağı aldı. "Oldukça."

Devil'in kan beynine sıçramıştı, öyle ki delirip delirmeyeceğini düşünüyordu. "Ne yaptın?"

Kadın başını yana eğdi. "Ne mi yaptım?"

"Onu ikna etmek için ne yaptın?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Kanatlarını yakamayacağını mı? *Sen domuz değilsin Felicity Faircloth'a ne oldu? Senden ge-*

len bu kadar heyecan verici değerdendirmeden sonra onu nasıl ikna edemezdim?”

“Sen domuz değilsin,” diye cevap verdi, kendini pislik gibi hissederek. Dengesi bozulmuştu. “Ama konu bu değil. Marwick’te asla tutkuyu bulamazsın.”

“Belki dikkate değer öpücüğümle kalbini kazanmışımdır.” Dudakları öyle güzel büzülmüşü ki, öpüşmeyi konuşmak yerine bunu yapmayı tercih ederdi.

“İmkânsız.” Kadının yüzü düştü ve Devil gücünü elinden aldığı için kendinden nefret etti. Birden bunu telafî etmek istedi, yapmaması gerektiğini bildiği halde. Bunu yapmak onu daha tehlikeli hale getireceği halde.

“Öyle mi? Bana bunun mümkün olacağına söz vermedin mi? Arkamdan salyalarını akıtacağını söylemedin mi? Kanatlarının yanağını?”

Bastonunu çizmesine vurdu. “Yalan söyledim.”

Felicity kaşlarını çattı. “Bir şekilde, şaşırmadığımı hissediyorum.”

“Marwick, sana tutkuyu verebilecek bir adam değil.”

“Bunu bilemezsin.”

“Aslında, bilirim.”

“Nasıl?”

Çünkü hiç düşünmeden buna sırtını döndüğünü gördüm.

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. “Londra’da hiç kimse onu tanımıyor, ama sen tanıyorsun, değil mi?”

Devil tereddüt etti. “Evet.”

“Nasıl?”

“Önemli değil.” Ne büyük bir yalandı.

“Kocam olacağına göre, bana çok önemli geliyor.”

Kocan olmayacak. Bunu ona söyleyemezdi, o yüzden sessiz kaldı.

“En başından anlamalıydım,” dedi Felicity. “Onu bana vadedtiğin andan itibaren. Senin için o kim? Sen onun için kim-sin? Onun üstünde nasıl böylesi bir gücün var?”

“Marwick Dükü’nün üstünde kimsenin gücü yok.” Bu kadarı doğrudu. Ona ancak bu kadarını söyleyebilirdi.

“Sen hariç,” dedi kadın. “Kim bu dük? İş konusunda bir rakip mi?” Kaşları çatıldı. “Adamlarının vurulmasının sebebi o mu?”

“Hayır.” En azından Devil öyle düşünmüyordu.

Felicity başıyla onayladı, depodaki gecenin anılarında kaybolmuştu. Endişeli bakışlarını Devil’a çevirdi. “Adamların. Brixton dedi ki...”

Devil’in göğsü sıkıştı, ona öfkesini kusarken bile adamlarının iyiliğini düşünüyordu. Hiç tanımadığı adamların. “Malı kaybettik, ama adamlar yaşıyor.” Olanları düşününce, iki adam şanslıydı. Whit’le birlikte onları baygın bulmuşlardı, ama kan kaybından değil, kafataslarındaki çatlaklardan. İki gün boyunca gözünü kırpmamış, onları yaşatması için doktorları tehdit etmişti. “İyileşecekler.”

Felicity rahatlayarak soluğunu bıraktı. “Bunun için şükre diyorum.”

“Benim kadar değildir.”

Kadın dönüp ona sırtıttı. “Bütün buzun çalınmasına üzül-düm. Hırsızların listesinde olması çok garip.”

Bu gözlem karşısında Devil’ın bir kaşı havaya kalktı. “İnsan-ların soğuk tutmak istediği şeyler var.”

“Elbette,” dedi Felicity. “Fakat bunu –size ne diyorlardı– Çıplak Yumruklu Piçler olmadan beceremiyorlar mı?”

Devil başıyla onayladı.

“Neden böyle diyorlar?”

Bir anı canlandı –üç buçuk gün uykusuzluğun ardından Londra’daki ilk geceleriydi– o, Whit ve Grace, kenar mahal-
lenin bir köşesine aç ve korkmuş halde kıvrılmışlardı, birbir-
lerinden ve babalarının onlara öğrettiği dersten başka hiçbir
şeyleri yoktu: Elinizden geldiği kadar pis dövüşün. “Mahalleye
ulaştığımızda, gördükleri en iyi dövüşçüler bizdik.”

Felicity oturduğu yerden onu seyrediyordu. “Kaç yaşındaydınız?”

“On iki.”

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Çocukmuşsunuz.”

“Çocuklar dövüşmeyi öğrenirler Felicity.”

Felicity bir an düşüncelere dalınca, Devil bunun arkasından
bir nutuk gelip gelmeyeceğini merak etti: Sanki Devil bilmiyor-
muş gibi, çocuk hakları ve nasıl daha iyi bir çocukluk geçire-
bilecekleri üstüne bilimsel bir tez. Gerildi ve kendini hazırla-
dı, ama o böyle bir şey yapmadı. Onun yerine tek şey söyledi,
“Bunu yapmak zorunda kalmamalılar.”

Haklı olduğunu Tanrı biliyordu.

Felicity ayağa kalkınca Devil’ın gözü elindeki kasnağa takıl-
dı. “Yüce Tanrım. O gördüğüm tavuk parçalayan bir tilki mi?”

Kadın kasnağı bankın üstüne attı. “Öfkeliyim.”

“Bunu anlayabiliyorum.”

Devil’a doğru bir adım attı. “Demek Beast ve sen küçüktü-
nüz ve dövüşmeyi öğrendiniz.”

“Küçüktük ve *zaten* dövüşçüyduk,” diye düzeltti adam. “Dö-
vüş ringi işleten bir adam tarafından keşfedilene kadar birkaç
hafta boğaz tokluğuna sokaklarda kavga ettik.” Duraksadı.
“Sonra üçümüz o ringin sahibi olduk. Ve sonra Covent Gar-
den’in.”

“Üçünüz mü?”

“Beast, Dahlia ve ben.”

“Dahlia dövüşüyor mu?”

Devil sıırttı, Grace’in pis elbisesi ve dövüşten kazandığı paralarla ilk kez aldığı güzel parlak çizmeleri gözünde canlandı. “Hepimizin toplamından daha sert dövüşürdü. Kazandığı parayla bizden çok önce kendi işini kurdu. Karşılaştıracak olursak onun yanında Çıplak Yumruklu Bebelerdik. Dahlia... Gerçek Çıplak Yumruklu Piç oydu.”

Felicity gülümsedi. “Onu sevdim.”

Devil başıyla onayladı. “Yalnız değilsin.”

“Ama artık yumruklarla dövüşmüyorsunuz,” dedi, gözü adamın çıplak elindeki bastona kayarak. Eli hareketlendi, Devil ona dokunup dokunmayacağını merak etti. Kendisinin buna izin verip vermeyeceğini.

Elbette izin verirdi.

Bastonunu iki kez çizmesinin burnuna vurdu. “Hayır. Çeliğı kullanmayı bir kez öğrendiğinde, artık çıplak ete geri dönmüyorsunuz.” Kendini korumak için elinden geleni yaptın. Kız kardeşini ve erkek kardeşini. Ekibini. Ve bir kılıç, bir yumruktan daha güçlüydü.

“Ama hâlâ dövüşüyorsun.” Felicity adamın parmak boğumlarına bakmaya devam ediyordu, Devil giderek kendini daha huzursuz hissettiğini fark etti.

Parmaklarını esnetti. Genzini temizledi. “Sadece mecbur kaldığımda. Gösteriden hoşlanan Beast’tir.”

Felicity gözlerinin içine baktı. “Geçen akşam dövüştün mü?”

Adam başını iki yana salladı. “Oraya vardığımızda malzeme gitmişti.”

“Ama dövüşmen gerekebilirdi.” Uzandı, adamın sımsıkı tuttuğu baston yüzünden beyazlaşan, yara ve çiziklerle, çöplüğünde kazandığı nişanlarla dolu parmak boğumlarına dokundu. İkisi de büyülenmiş gibiydi. “Kendini tehlikeye atabilirdin.”

Dokunuşu zehir gibiydi, ona istediği her şeyi, sahip olduğu her şeyi verme isteği uyandırıyor. Kıpırdamalıydı. “Kendimi korumak için gerekeni yapardım.”

“Ne kadar asil bir davranış,” diye fısıldadı kadın.

“Hayır Felicity Faircloth,” dedi adam. “Benden bir prens yaratmaya çalışma. Benim asaletle bir ilgim yok.”

Güzel kahverengi gözlerini ona dikti. “Bence yanıyorsun.”

Başparmağını adamın parmak boğumları üstünde gezdirirken, Devil onun elinin ne kadar hassas olduğunu fark etti. Oradaki bir temasın ne kadar güçlü olabileceğini. Parmak boğumlarında bugüne kadar sadece acı hissetmişti ve şimdi, kadın onu zevkten mahvediyor, onu kollarına alıp aynısını yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Fakat onu istememesi gerekiyordu.

Elini yavaşça çekti. “Buraya, beni çağırmaman gerektiğini söylemeye geldim.”

Güzel kahverengi bakışlar hiç kıpırdamadı. “Sana gelemiyorum ve seni çağıramıyorum.”

“Hayır,” dedi Devil. “İkisine de gerek yok.”

Felicity başını iki yana salladı ve yumuşacık bir sesle konuştu. “Sana katılıyorum.”

“Mecbursun,” dedi, sanki bir anlamı varmış gibi.

Bir anlamı yoktu. Aslında o kadar anlamsızdı ki, kadın konuyu değiştirdi ve sanki ezberlemeye çalışır gibi bakışını yüzüne dikti. “Biliyor musun, seni hiç gün ışığında görmedim.”

“Ne?”

“Seni mum ışığında, buz mahzeninin ürkütücü parıltısında, gece yarısı dışarda ve bir balo salonunun akşam ışığında gördüm, ama gün ışığında hiç görmedim. Çok yakışıklısın.”

Felicity yakınındaydı. O kadar yakındı ki, yüzünü araştırarak bütün köşelerini ve hatalarını incelerken kadının bakışını takip edebiliyordu. Onun yüzünü inceleyecek kadar yakındı, kendi kusurlarına karşılık onun mükemmel yüzünü. Ve bir şekilde ağzından şu sözcükler döküldü, “Tuhaf. Karanlıkta görüştüğümüz bütün zamanlarda, seni sadece günışığında gördüm.”

Kadının soluğu tutuldu, Devil ona dokunmamak için elinden gelen çabayı gösterdi.

Bu çabanın bir önemi yoktu, çünkü Felicity o anda uzanarak Devil’a dokundu, elmacık kemiği ve çenesi boyunca ilerlerken derisinin üstünü ateş gibi yakan parmakları sonunda hedefini buldu: Yara izi. Oradaki doku tuhaf ve hassastı, sinir uçları acıyı ve zevki ayırt etmekte zorlanıyordu ve kadın bunu biliyor-muş gibi, şefkatle dokundu. “Bu nasıl oldu?”

Devil hareket etmedi; ederse elini çekmesinden korkuyordu. Ayrıca daha fazla dokunmasından da korkuyordu. Bu şiddetli bir ıstıraptı. Yutkundu. “Erkek kardeşim.”

Kadının kaşları çatıldı ve gözlerini ona dikti. “Beast mi?”

Adam başını iki yana salladı.

“Bir erkek kardeşin daha olduğunu bilmiyordum.”

“Hakkımda bilmediğin çok şey var.”

Felicity başıyla onayladı. “Bu doğru,” dedi yumuşak bir tonda. “Hepsini öğrenmek istememde bir sakınca var mı?”

Tanrım. Bu kadın onu öldürecekti. Geriye bir adım attı, elinin yoksunluğu da aynı etkiyi yarattı. Uzaklara bakarak çaresizce bir şeyler söylemek istedi. İkisi de bir araya gelmelerine engel olan sebepleri hatırlayana kadar, onu öpmekten söz etmeyen bir şey.

Sayılamayacak kadar çok sebep.

Genzini temizledi, dikkatini kadının arkasındaki tuhaf banka verdi. “Bu bank neden kavisli?”

Uzun bir süre, kadın ona bakmakla meşgul olduğundan cevap veremeyecek gibi göründü. Öylesine odaklanmıştı ki, Devil gün ışığına söverek saklanabileceği gölgeler olmasını diledi.

Gitmeliydi.

Tam o sırada Felicity cevap verdi. “Bu bir fısıltı bankı,” dedi. “Akustiği, birisi bu uçta fısıldıyorsa diğer ucundaki kişinin duyabileceği şekilde tasarlanmış. Rivayete göre, evin hanımlarından birine bahçıvanı tarafından armağan edilmiş. Onlar...” Kızardı, güzel ve samimi, sonra genzini temizledi. “Birbirine aşık olmuş.”

O kızaran yanaklar Devil’ı neredeyse öldürecekti.

Banka baktı, diğer ucuna gitti, arkasına yaslanarak bir kolunu arkaya attı, kendini rahat görünmeye zorluyordu. “O halde burada oturursam...”

Bu işaretle Felicity karşı noktada kendi yerine geçti ve kucağına bakarak konuşmaya başladı. Sözcükler, sanki kadın yanındaymış gibi kulağının içindeydi. “Hiç kimse aramızda neler olduğunu bilemez.”

Devil nadiren şaşırdı, ama bu bank onu şaşırtmıştı. Belki Felicity’nin sözleri şaşırtmıştı. Belki bir önemi olması fikriydi şaşırtan, belki birbirleri için bir anlam taşıyorlardı. Hemen Felicity’ye baktı, ama o nakış kasnağına dalmıştı.

“Hiç kimse konuştuğumuzu bilemez,” dedi kadına.

Felicity başını iki yana salladı. “Casuslara karşı mükemmel bir yer.”

Bu sözler karşısında Devil’ın dudakları seğirdi. “Bahçenize yapılan gizli ziyaret sayısı çok mu fazla?”

Felicity tereddütsüz gülümsedi. “Son günlerde gül çitimin ve balkon korkuluğunun kullanımında bir artış oldu.” Adama bakarak fısıldadı. “Her şey için hazırlıklı olmak gerek.”

Devil’in bakışları ona kilitlenmişti: Omurgasının dikliği, göğüslerinin inip kalkması, çenesinin yumuşaklığı, hatlarının güzelliği. Kadın, Rubens’in Delilah’sıydı ve Devil, Samson’un yerine geçerek, güneşin öptüğü eteklerinin dibine uzanmak isterdi.

Ona istediği her şeyi, hatta gücünü vermek isterdi. “Janus’un öyküsünü bilir misin?”

Felicity başını yana eğdi. “Roma tanrısının mı?”

Devil geriye yaslandı, bacaklarını öne doğru uzattı. “Kapıların ve kilitlerin tanrısı.”

“Bir tanrıları mı var?”

“İşin aslına bakarsan, bir de tanrıçaları var.”

“Anlatsana.” Fısıltı beklentiyle doluydu, ona bakmak için döndüğünde karşısında büyüleyici, sıcak kahverengi gözler buldu.

Gülümsemeden edemedi. “Ne zaman seni baştan çıkarmak istesem Felicity Faircloth, bütün yapmam gereken kilitlerin tanrısından söz etmek.”

“Onsuz da beni baştan çıkarmayı gayet iyi beceriyorsun, ama yine de duymak isterim.”

Kadının samimiyeti karşısında Devil’in kalbi hızla atmaya başladı, olduğu yerde kalma mücadelesi veriyordu. “İki tane yüzü vardı. Biri daima geçmişi ve diğeri daima geleceği görürdü. Dünyada ondan saklanabilecek hiçbir sır yoktu, çünkü her şeyin içini ve dışını bilirdi. Başlangıçların ve bitişlerin. Her şeyi bilmesi onu tanrıların en güçlüsü yaptı ve Jüpiter’e meydan okudu.”

Felicity ona doğru eğildi ve Devil'in bakışları, elbisesinin ipeğinden yükselen çilli teninin üstünde titredi. Korsesi, vücudunun kıvrımlarına uygun biçimde sımsıkı bağlanmıştı ve sonuçta Devil sadece bir erkekti; gözleri, özgürlük için mücadele eden göğüslerinde takılı kaldı. Güzeldi, ama ricasını tekrarlar-ken gözlerindeki bakışı kadar değil. "Anlatsana."

Bu sözler Devil'in kendini kral gibi hissetmesini sağlıyordu. Kalan hayatında ona öyküler anlatmak, onu eğlendirmek, varlığında dinlenmek ve onu büyüleyen diğer şeyleri... onun, güzel kilit hırsızının özüne hitap edenleri öğrenmek isterdi.

Kendisinin değil.

Bu düşünceyi kenara bırakarak devam etti. "Fakat geçmişi ve geleceği görebilmek, bir lütuf olduğu kadar aynı zamanda bir lanettir ve böylece, her güzel başlangıç için acılı bir son gördü. Bu Janus'un yıkımıydı, çünkü yaşamda ölümü ve aşhta trajediyi görüyordu."

"Ne korkunç," diye uzaklardan kulağına fısıldadı Felicity.

"Uyumadı. Yemedi. Hiç kimseden ve hiçbir şeyden keyif alamadı, çünkü bütün zamanını -sonsuz bir zaman- geçmişi kaçınılmaz geleceğe karşı koruyarak geçiriyordu. Diğer tanrılar birbirlerinin gücüne sahip olmak için rekabete girişip mücadele ederken, hiçbiri Janus'la savaştı... Çektiği acıları gördüler ve ondan uzaklaştılar."

Felicity biraz daha ileri doğru eğildi, elbisesi biraz daha gerildi ve çekiciliği daha da arttı; tıpkı görülebilen ama karşı koyulamayan gelecek gibi. "Sanırım neşeli bir tanrı değilmiş."

Devil hafif bir kakhaha attı. "Değilmiş." Felicity'nin gözleri açıldı ve olduğu yerde doğruldu. "Ne var?" diye sordu adam.

"Hiç, sadece çok nadir gülüyorsun." Duraksadı. "Ve hoşuma gidiyor."

Devil'in yanakları kızardı. Kahrolası bir oğlan çocuğu gibi. Genzini temizledi. "Her neyse. Janus geleceği görebiliyormuş ve sadece trajedi getirdiğini biliyormuş. Fakat göremediği bir tek şey varmış. Öngöremediği bir şey."

Kadının kahverengi gözleri ışıldadı. "Bir kadın."

"Bunu söylemenin sebebi ne?"

Felicity elini havada salladı. "Eğer öngörülemiyorsa, mutlaka bir kadındır. Hava gibi değişkeniz, bilmiyor muydun? Her zaman açık ve mantıklı bir hedef doğrultusunda hareket eden erkeklerin aksine." Sözlerini kuru bir öksürükle bitirdi.

Devil başını yana eğdi. "Bir kadındı."

"Bak. Gördün mü?"

"Öyküyü anlatmamı istiyor musun istemiyor musun?"

Felicity banka yaslandı, yüzünü avuçları arasına aldı. "Evet, lütfen."

"Kadının adı Cardea'ydı. Gelişini görememişti, ama geldiğinde onu parlak, canlı renkler içinde gördü. O zamana kadar gördüğü en güzel şeydi."

"Her zaman en güzel kadınlar öngörülemeyen kadınlar değil midir?"

"Çok zeki olduğunu sanıyorsun Felicity Faircloth."

Kadın sırtıttı. "Değil miyim?"

"Bu durumda değil, çünkü dediğim gibi, başka hiç kimse onun güzelliğini göremiyormuş. Sıradan ve tanrıların çoğuna göre ilginç olmaktan uzakmış. Daha doğumundan önce, Juno'ya karşı çıkan annesine bir ceza olarak bu hale getirilmiş ve doğan kız sıradanlıkla cezalandırılmış."

"Bunu kesinlikle anlayabiliyorum," dedi Felicity sessizce. Devil onun bu sözleri kendisine söylemediğini düşündü, bank olmasa duyması mümkün değildi.

“Fakat sıradan ve ilgi çekmeyen biri değilmiş. Ölçülemeyecek bir güzellikteymiş ve Janus bunu görebiliyormuş. Onun başlangıcını ve sonunu görebiliyormuş. Ve kadının içinde, Janus görmek için kendine bile izin vermediği bir şey görmüş.”

Kadının dolgun dudakları soluklanabilmek için hafifçe açıldı. *Ona sahip oldu.* “Ne görmüş?”

“Bir armağan.” Devil sonsuza kadar orada kalabilirdi, bu bankta, onun esrik ilgisiyle hapsolmuş bir halde. “Önceleri, bununla hiç ilgilenmemiş. Ortaya çıkana kadar.”

Kadın ona ne olduğunu gösterene kadar.

“Ne olmuş?”

“Evlenmişler ve ilişkiye girmelerinin ardından Janus, iki yüzlü tanrı, üç yüzlü tanrı olmuş. Fakat yalnız Cardea onun üçüncü yüzünü görebiliyormuş. Bu yüz sadece ona aitmiş, mutluluk, neşe, iyilik, sevgi ve barışı yaşayan bir yüz. Sadece yaşanan zamanı gören bir yüz. Tanrıyı bütünüyle, tüm ihtişamıyla görme lütfu sadece Cardea’ya bahşedilmiş. Sadece Janus’un tanrıçasını aynı biçimde görebildiği gibi.”

“Kadın Janus’un kilidini açmış,” diye fısıldayan Felicity, neredeyse Devil’i dizlerinin üstüne çöktürecekti.

Adam başıyla onayladı. “Kadın onun anahtarıymış.” Sözcükler ağzından çakıl taşında giden bir arabanın çıkardığı ses gibi çıkıyordu. “Kadın ona mevcut zamanı armağan ettiği için, Janus da ona geçmişi ve geleceği, başlangıçları ve bitişleri vermiş. Romalılar yılın ilk ayı için Janus’a taparlarmış, ama Janus’un isteğiyle her ayın ilk günü Cardea’ya adanmış. Olanların sonu, geleceklerin başlangıcı.”

“Ya sonra? Onlara ne olmuş?”

“Birlikte çok güzel zaman geçirmişler,” diye cevap verdi adam. “Sonunda kendilerini oldukları gibi görebilen birini

buldukları için şükretmişler. Hiç ayrılmamışlar, Janus sonsuza kadar kilitlerin tanrısı, Cardea ise sonsuza kadar menteşelerin tanrıçası olarak kalmış. Ve dünya dönmeye devam etmiş.”

Felicity ne yaptığını fark etmeden ona doğru kaydı. Kıpırda-maması gerekiyordu. Uygun değildi... Aralarında uygun herhangi bir şey olduğundan değil.

Devil onun yanında olmasını istiyordu. Ona dokunmasını istiyordu. Bu bank işkence aleti gibiydi. “Öpüşmekten hoşlandın mı?”

Bunu sormamalıydı, ama Felicity yine de cevap verdi. “Hangisi?”

Devil’in bir kaşı kalktı. “Bizimkinden hoşlandığını biliyorum.”

“Bu ne tevazu.”

“Kibirlenmiyorum. Hoşuna gitti.” Duraksadı. “Benim de.” Felicity hızla derin bir soluk aldı ve Devil bunu sadece duymadı, aynı zamanda gördü. Belki fısıldamanın verdiği rahatlıkla devam etti, “Daha önce çok güzel kızardığını söyleyen oldu mu?”

Kadının yanaklarındaki kırmızının tonu biraz daha koyuldu. “Hayır.”

“Ama öyle... Bana kremalı yaz meyvelerini hatırlatıyor.”

Felicity tekrar kucağına baktı. “Yapma...”

“Göremediğim diğer pembe tonlarını merak ediyorum. O pembelerin göründükleri kadar tatlı olup olmadığını merak ediyorum.”

“Yapmamalısın...”

“Dudaklarının ne kadar tatlı olduğunu biliyorum... Memelerinin ucunun da. Aynı renk olduklarını biliyor muydun? Pembelerin mükemmel uyumu.”

Felicity'nin yanakları artık alev gibi yanıyordu. "Yeter," diye fısıldadığında, Devil soluğunun sesini aralarındaki taştan yapılmış gizli yol boyunca duyduğuna yemin edebilirdi.

Sesini fısıltı halinde çıkacak kadar alçalttı. "Sence bankı kızdırıyor muyuz?" Felicity hafifçe güldü, bu sesle Devil sertleştiğini hissetti, kadın ona hem çok yakın hem çok uzaktı. "Çünkü bu bank evin hanımına armağan edildiğinde, âşığının diğer uçta oturarak çok daha kötü şeyler söylediğini düşünüyorum."

İşte o zaman Felicity adama baktı ve Devil o bakışlardaki ateşi gördü. Merak. Felicity daha kötüsünü duymak istiyordu.

Güzel.

"Adamın ne dediğini tahmin ettiğimi söyleyeyim mi?" diye sordu.

Felicity başıyla onayladı. Belli belirsiz. Fakat yeterliydi. Ve mucizevi bir şekilde bakışlarını kaçırmamıştı. Daha fazlasını duymak istiyordu ve ondan duymak istiyordu. "Bence bu yeri, kimsenin görmemesi için çalılardan oluşmuş çit ağının içine yaptığını söyledi, çünkü Güzeller Güzeli Felicity, fısıldamak ve duyulmamak yeterli değil... Çünkü düşündüğün ve hissettiğin her şeyi güzel ve açık yüzünde ortaya koyuyorsun."

Felicity bir elini yanağına götürürken, Devil konuşmasını sürdürdü. "Bence leydinin âşığı, kadının duygularının yüzünden okunmasına hayrandı, cazibe kılığına girmiş dudaklarının açılma biçimine. Onların pembeliğine bayıldığını ve yuvarlak göğüslerinin mükemmel uçlarıyla ve aynı zamanda bir başka yerle uyumunu merak ettiğini düşünüyorum." Felicity derin bir soluk aldı, göz göze geldiler. "Görüyorum ki, düşüncelerin başkalarının inanmasını istediğin kadar masum değil aşkım."

"Susmalısın."

"Belki," diye cevap verdi Devil, "ama devam etmemi ister misin?"

“Evet.”

Tanrım, tek başına bu sözcük Devil’in içinde fırtınalar koparmıştı. Konuşurken, dokunurken ve öpüşürken, bunu ondan tekrar tekrar duymak istiyordu. Adının parmakları saçlarının arasında gezerken, tırnaklarını omuzlarına batırırken, dudaklarını olmasını istediği yere yönlendirirken duymak istiyordu.

Ayağa kalkmak, yanına giderek elleriyle ve dudaklarıyla devam etmek istedi, ama kadın onu durdurdu. “Devil.” Bakışları karşılaştı. “Bana yalan söyledin.”

Yüzlerce kez. Binlerce. “Hangi konuda?”

“Marwick asla kanatlarını yakmayacak.”

“Hayır.” Devil’in o kadarına, kadının ne kadar ateşli olduğunu keşfetmesine izin vermeyeceğinden değil.

“Hâlâ benim için yanacak kanatlar istiyorum.”

Güneş batmak üzereydi, karanlık çökmeye başlarken Devil’in ona karşı koyma gücü azalıyordu. Başını iki yana salladı. “Seni arzulamasını sağlayamam.”

Yapmam.

Ortalığı iyice karıştırmış, her şeyin kontrolü elinden çıkmıştı. Tüm gücünü, nasıl kullandığına dair bir fikri olmayan bu kadına vermişti.

Felicity başını iki yana salladı. “Marwick’i istemiyorum.”

Kadın altı metre ötesindeydi ve fısıldadığı sözler silah gibi kulağında patlamıştı, ama yine de doğru duyduğundan emin değildi. “Tekrar söyle.”

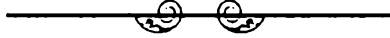
Felicity bankın diğer ucundan onu seyreliyordu, kahverengi kadife gözleri kıpırtısızdı. “Marwick benim güvem değil.”

“Öyleyse kim?”

“Sen,” diye fısıldadı.

Devil çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştı, asla hayatta kalamayacağını bildiği yangının onu tüketeceğini biliyordu.

Bölüm On Dokuz

*F*elicity onu istiyordu.

Şu anda, bahçedeki fısıltı bankında değil.

Onu sonsuza dek istiyordu.

Sadece evliliğe ilgisiz görünen ve bunun getireceği yaptırımlarla daha da az ilgilenen tuhaf dükü istemediği için Devil'ı istiyor değildi. Hayır, çünkü Felicity kendisini istediği her şey oymuş gibi open bir adam istiyordu. Ona sataşan ve geçmiş zaman öyküleriyle büyüleyen bir adam istiyordu. Ona ancak kendisinin tutabileceği sözler veren bir adam istiyordu.

Bu adamı istiyordu. Devil.

Adamın ismini ve geçmişini bilmiyordu, ama gözlerini, dokunuşunu, onun kendisini nasıl gördüğünü ve dinlediğini biliyor, onu istiyordu. Eş olarak. Gelecek olarak.

Burada, aile evinin bahçesinde. Covent Garden'da. Patagonya'da. Nerede isterse.

Sanki daha önce binlerce defa yapmış gibi önünde diz çökerek bir elini kalçasına koyduğunda ve onu öpmek için diğer eliyle boynundan tutup kendine doğru çektiğinde, adamı daha

da fazla istemişti. Sadece öpücükleri, kulağına fısıldadığı tutku sözcükleri, tenine dokunan dudakları kalan hayatını orada, bankın üstünde yaşamak istemesine sebep olduğu için değil.

“Felicity Faircloth, beni mahvedeceksin,” diye fısıldadı, ağzına uzanıp sözcükler arasında ondan öpücükler çalarken. “Yemin ederim buraya gelme sebebim... beni rahat bırakmanı... beni unutmanı... söylemekti.”

Adam dudaklarını yanağından kaydırarak kulak memesini dişlerinin arasına aldığı anda, kadının elleri adamın omuzlarına dokundu ve gömleğinin kumaşını sımsıkı kavradı. “Seni rahat bırakmak istemiyorum,” diye fısıldadı. “Seni unutmak istemiyorum.”

Başkasıyla evlenmek istemiyorum.

Devil, yüzünü görebileceği kadar ondan uzaklaştı. “Neden?”

Bunu ona nasıl sorabilirdi? Kadın nasıl bir cevap verebilirdi?

“Çünkü seni bütünüyle görmek istiyorum,” diye cevap verdi, adamın az önce anlattığı öyküyü hatırlatarak. “Senin geçmişini ve geleceğini görmek istiyorum.”

Devil başını iki yana salladı. “Ben tanrı değilim Felicity Faircloth. Tam tersiyim. Ve sen, benim geçmişim ya da geleceğim için fazlasıyla iyisin.”

Peki yaşadığımız zaman? diye sormak istedi Felicity umutsuzca. Onun yerine adamı kendine çekti, Devil itiraz etmedi ve genzinde hafif bir hırıltıyla onu öptü, ağzını açtırana kadar dudaklarını yaladı ve içinde dolaşarak onu baştan çıkarmaya çalıştı. Kadın içini çekince Devil öpücüklerini derinleştirerek onu ödüllendirdi, bir eliyle firketeleriyle oynarken diğer eli eteklerinin altındaki çıplak ve pürüzsüz ayak bileğine uzandı. Sıcak parmaklarıyla bileğini sımsıkı kavradı ve sonra bacağına içinden yukarı doğru ilerlemeye başladı. “Yine çorap giyme-mişsin,” dedi. “Benim çılgın ayrıkotum.”

“Dur,” diye yutkundu Felicity. Devil anında söyleneni yaptığı-
ğında kadın onun gözlerine bakmak için geri çekildi, etrafında
siyah halkaları olan kehribar rengi güzel gözler. “Neden bana
yalan söylüyorsun?”

“Sana yalan mı söylüyorum?”

Felicity uzun süre onun yüzüne baktı, “Sanırım evet, bili-
yorsun. Bana her baktığında yalan söylediğini düşünüyorum.”

“Ne zaman birine baksam hep yalan söylerim.”

“Bana doğru bir şey söyle,” dedi kadın.

“Seni istiyorum.” Sözler ağzından bir anda dökülmüştü ve
Felicity bu sözcüklerdeki samimiyeti görebiliyordu. İçinden bir
zevk dalgası geçti.

Bu yeterli değildi. “Başka bir şey.”

Adam başını iki yana salladı. “Başka bir şey yok. Şimdilik.”

“Bir yalan daha,” diye fısıldadı Felicity, ama yine de adamın
arzusunu hissederek kendi arzusuyla birleştirdi ve uzanıp onu
öptü. Öpüşme sona erdiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Devil
eliyle kadının ensesini sımsıkı kavrayıp kendine çekti ve alnını
onun alnına dayadı. Gözlerini kapadı ve yumuşacık bir sesle
konuştu, “Tek gerçek bu. Seni istiyorum. Hayatımda hiçbir za-
man, senin gibi bir şey istemeyi hayal dahi etmedim. Saf ve mü-
kemmek.” Gözlerini açtı, kadının gözlerinin içine baktı. “Gün
ışığını istemek gibi.”

Bu adam onun sonunu getirecekti. Diğer her şey için onu
mahvedecekti.

“Oysa gün ışığını tutamazsın,” diye fısıldadı Devil. “Ona do-
kunmayı ne kadar çok istersen iste, parmaklarının arasından
kayar, çünkü karanlık onu kovar.”

Felicity başını iki yana salladı. “Yanıyorsun. Gün ışığı karan-
lık tarafından kovulmaz, onu doldurur.” Bunu söyledikten sonra

tekrar onu öptü. Devil kontrolü ele aldı, üstün becerisiyle onun sabırsızlığını yatıştırdı. Yavaş, uzun ve derinlere doğru okşuyor, parmakları bacağına içinden yukarı doğru ilerliyordu.

Felicity onun dokunmasına, diziyle oynamasına izin verdi, daha önce hiç dokunulmamış teninde dokunması için yer açtı. Fısıltıya benzeyen ve onu yakıp yok eden belli belirsiz bu temas yukarı çıktıkça soluğu kesiliyordu.

Devil öpüşmeye ara verdi. “Ne kadar yumuşak,” diyerek bu kez dudaklarını boynuna bastırdı ve kadını zevkten inletti. “İpek gibi.” Bu kez uyluğunu okşadı, eli geçtiği yerlerde ateşten bir iz bırakıyordu. Sonunda saten ve dantelden oluşan bir kenara ulaştı. Orada bulduğu kurdeleyi parmaklarının arasına aldığı anda Felicity o kurdeleden kurtulmayı diliyordu. “Bunlar...” dedi Devil.

Kadın başıyla onaylarken, daha fazla utanması gerektiğini biliyordu. Umurunda değildi. “Bana verdiklerin.”

“Eğer baksaydım...” Kurdelenin başını çekerek külodun paçasını gevşetti, Felicity duyduğu hazla gözlerini kapadı. “Pembe mi?”

Başıyla onayladı.

“Rica etsem?”

Gözlerini açtı. “Neyi rica etsen?”

“Bakabilir miyim?”

Aynı zamanda dokunacağına söz verirsen.

Her nasılsa, bu sözleri sarf etmekten kaçındı. Ancak, yapmaması gerektiğini bildiği halde, başıyla onaylamaktan kendini alamadı. Onun vadettiği her şeyi istediğini biliyordu.

Onay alır almaz Devil hareketlendi, eteklerini kaldırarak onu ortaya çıkarmak için tekrar oturdu. Pembe ipek kurdelelere uzandığında Felicity’nin yanakları yanıyordu. “Bu şirin pembe

kurdeleleri hatırlayacağım,” dedi yumuşak bir sesle, kendi kendine konuşur gibi. Ateşli parmakları kumaşın altından uyluğuna doğru kaydı, “kalan hayatım boyunca.”

Daha rahat erişebilmesi için Felicity geriye yaslandı. “Ben bunu hatırlayacağım.”

Göz göze geldiler. Devil’ın eli kadının beline gitti, bir başka kurdeleye, göremediği ama yine de kolaylıkla çözebildiği. “Bu?”

Felicity yutkundu. “Evet.”

Devil kemeri sıktı. “Sana başka hatıralar da vereyim mi aşkım?”

“Evet,” diye fısıldayınca adam büyük bir beceriyle çamaşırını çekip çıkardı. “Lütfen.”

Çamaşırını bir kenara attı, elleriyle artık tamamen çıplak olan ve sadece elbisesinin pembe ipeğiyle sarılı bacaklarına dokundu. “Kurdeler olmadan çok daha güzel,” diye fısıldadı, dizine yumuşak bir öpücük kondurdu ve bu temasla kadın kendinden geçti. “Aç bana aşkım,” dedi adam.

Belki daha önce hiç kimsenin dokunmadığı teninde hissettiği bu emir yüzündendi.

Belki kalbinin daha hızlı atmasına yol açan sesinin tonu yüzündendi.

Büyük olasılıkla Felicity’nin uyluklarını gökyüzüne, güneşe ve bu muhteşem adama açmasını bekliyordu.

Bu sevgi gösterisiydi. *Aşkta.*

Adam gerçekten tehlikeliydi.

Çünkü Felicity bunu yaptığı anda, adam güçlü, ateşli ve işten kabalaşmış ellerini dizlerinin arkasına geçirerek onları açık tuttu, bakışları uylukların arasındaki gölgeli boşluğa kilitlenmişti ve gırtlığından gelen ses kendini ne kadar zor tuttuğunu anlatıyordu.

Felicity uzandı, parmaklarıyla altında bir kasın oynadığı yarasına dokundu. “Görünüşün...” Göz göze geldiler ve kadının orada gördüğü şey soluğunu kesti. “Sanki...”

“Aç gibi.” İşte o zaman elleri harekete geçti, uylukların arasından eteklerini gidebildikleri yere kadar yukarı itti. “Sana açım, Felicity Faircloth. Açlığından ölüyorum.” Parmakları, kadının dişiliğini koruyan koyu renk buklelere ulaştı. “Sana dokunmak istiyorum aşkım. Ve daha fazlasını istiyorum. Senin tadına bakmak istiyorum.”

Bu sözler Felicity’yi şok edebilirdi, ama Devil onları nazik bir okşamayla ikiye ayırırken parmaklarını yavaşça kaydırarak söylemişti. “Her santimini bilmek istiyorum. Sana neyin zevk verdiğini bilmek istiyorum.” Bir hareket. Derin, nefis bir inilti. “Benim için sırlıslık olmuştun.”

Felicity’nin yanakları kıpkırmızı kesilince adam başını iki yana salladı ve bir öpücük almak için diz çöktü. “Hayır,” diye fısıldadı. “Bunun için asla utanma. İstiyorsun, değil mi? Sana dokunmamı?”

Felicity gözlerini kapadı. “Evet.” Hem de her şeyden çok.”

“Öpmemi istiyorsun.”

Kadın onu kendine doğru çekti, dudakları buluştu. “Evet.”

“Doyumsuz kız. Ne zaman istersen senin olsun.”

Bu sözler sıvı bir ateş gibi içini sardı. “Şimdi istiyorum.”

Devil bu sözlerle alçak sesle ve kabaca güldü. “Bende sana vermek istiyorum.” Onu sıvazlayınca kadın hızla iç çekti. “Hoşuna gitti mi?” Başıyla onaylarken, kalçalarını ona doğru kaldırdı. “Burası?” Oyalanarak, uzun bir okşama. “Yoksa burası mı?” Güçlü ve nazik, yavaşça çizilen bir daire. Felicity nefesini tuttu. “Aha...” dedi Devil. “Orası.”

Bir daire daha, Kadının sırtı dimdik oldu, gözleri kapandı ve ağzı açıldı. “Evet. Orası. Lütfen.”

“Hmm.” Dairesel dokunuşlar devam etti, tembel ve mükemmel, kafa karıştıran. Felicity onun elini tutmak için uzandı, parmaklarıyla bileğini kavradı. “Durmamı ister misin?”

“Yo!” Yutkundu. “Evet. İstemem...” Devil durdu, bu yüzden kadın biraz ona kızdı. Gözlerini açtı. “Durma.”

Devil uzanıp onu tekrar öptü, “Sanırım sana bir şey daha göstermeliyim.”

“Ama bunu sevdim!” diye itiraz etti Felicity.

“Bunu daha çok seveceksin,” diye fısıldadı Devil.

Parmaklarını geri çekerken kadın sırtını ona doğru kaldırdı. “Devil, lütfen.”

“Devon.”

Bakışları karşılaştı, açık ve güzel, aynı zamanda kadının pek tanıyamadığı başka bir şey. “Ne?”

“Bana Devon de.”

Felicity’nin kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpmaya başladı, elini hafifçe onun yanağında gezdirdi. “Devon.”

Karşılık olarak adam ibadet eder gibi başını onun uyluklarına eğdi. Bu çılgınlıktı. İbadet edilmeyi hak eden oydu. Kadın saçlarını okşadı, parmakları onun arzusuyla titriyordu. Evet, onun öpücükleri için. Evet, onun dokunuşu için. Ancak o. “Devon,” diye fısıldadı bir kez daha.

Adam bu isimle çözüldü ve Felicity’nin uyluğuna bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha ve bir tane daha, yumuşak tenini dişiliğine kadar takip ederken kadın hâlâ onun yumuşak, kısa saçlarını okşuyordu. Sonra kıvrımlarını ayırarak, gözünü ayırmadan onu tamamen açtı. Devil’in yaptıklarından utanan Felicity zorlanıyordu.

Sıcak ve etkileyici nefesini kadının teninde hissettirerek konuşuncaya kadar. “Çok güzel.” Ağzını doğrudan onun dişi-

liğinin üstüne bastırdı ve sanki güç toplar gibi derinden içine çekti. “Sana söylememeliydim. Şimdi bana sahipsin.”

Keşke bu doğru olsaydı. Yine de... “Devon.”

İşte o zaman adam başını kaldırıp ona baktı, Felicity onun sadece gözlerini görebiliyordu. “Bana hoşlandığın şeyleri göster.”

Kadın başını iki yana salladı. “Bilmiyorum...”

“Bileceksin.” Onu tekrar öpmeye başladı, dilini yumuşaklığına bastırarak çok sevdiğini keşfettiği yavaş, sakın daireler çizerken tamamen çözülen Felicity, Devil kabarmış ve sızlayan yeri diliyle okşadığında elleriyle adamın kafasını kavradı, gönderdiği zevk dalgalarıyla kendinden geçti.

Felicity parmaklarını biraz daha sıkarak kendini ona doğru bastırdı ve Devil –Devon– inleyerek kadının, hayatta istediği tek şey buymuş gibi, kendisini kullanmasına izin verdi. Onun sesiyle utanan Felicity adamı bırakınca, Devil hemen başını kaldırdı ve Felicity’nin yaşadığı zevki sona erdirdi. *Hayır! Kadın başını iki yana sallayarak ellerini kaldırdı. “Üzgünüm... Ben...”*

Devil kadının ellerinden birini tuttu, avucunun içine bir öpücük kondurarak tekrar başının üstüne götürdü. “İsteddiğini aldığın için asla özür dileme aşkım. Sana zevk veren şeyleri bana gösterdiğin için.”

Felicity gözlerini kapadı, bu sözler onu dehşete düşürmüştü. Kadınların böyle bir şey *yapmadığından* emindi.

Devil kendi işine döndü, dilini kadının en özel yerinde titretmeye başladı. Çok hafif. Belli belirsiz. Felicity gözlerini açtı. “Devon.” isim ağzından inler gibi dökülmüştü. Göz göze geldiklerinde, kadın onun haylaz bakışını gördü. “Lütfen,” dedi. “Biraz daha.”

“Göster bana,” dedi Devil, dalga geçmeyi sürdürerek. Felicity onun ne istediğini biliyordu. Kendisi yapabilecek miydi?

Devil geriye yaslandı, kadına doğru uzun ve yavaşça üfledi. Nazikçe. Öylesine. Şeytan çarpsın. Kadının kalçaları havaya kalkınca, kasılmış tenini hafifçe emerek onu ödüllendirdi. Felicity soluksuz kaldığını hissediyordu.

Sonra, zalim adam, çekilerek sadece belli belirsiz ona dokundu. “Yap şunu!”

Devil başını kaldırdı, meydan okurcasına ona baktı. “Sen yap.”

Felicity boyun eğdi, kalçalarını kaldırarak adamı yönlendirdi ve zevk almaya devam etti. Karşılığında Devil kollarını kalçalarına sardı, onu kendine bastırarak sımsıkı tuttu ve kadının tekrar tekrar ismini fısıldayarak altında kıvranmasını seyretti. Aldığı zevkin artması için elini içine doğru kaydırdı ve yıldızları görmesini sağlayacak o noktayı buldu. “Devon!”

Adamın karşılığı bir hırıltı oldu, kadından aldığı muazzam zevke eklenen bir sarsılma, sımsıkı sarılan eller, yukarı kalkan kalçalar ve zevkin doruğu. Felicity tükenmişti, kendini bu inanılmaz adama, inanılmaz dokunuşlarına teslim etmekten, dünya alt üst olup bildiği her şey değişirken onun ismini haykırmak altında kasılmaktan başka bir şey yapmaya gücü yoktu.

Ve bir şekilde, yavaşça ondan ayrılırken, gülmeye başladı.

Kontrol edilemez bir haldeydi. Devil zevki davet ederken dalgalar halinde içinde dolaşan, adama doğru gidip gelirken ve coşkuyla boşalırken, derin, neredeyse dayanılmaz bir öfori haykırışı. Kahkahalarla gülerken adamın kısacık saçlarını çektiştirirken, adamın öpücüğünde ve dokunuşunda kendinden geçip mest oldu.

Kısa süre sonra, Felicity sakinleşirken adamın parmakları durdu, ağzı yumuşadı. Başını çevirdi, dudakları bir kez daha,

ama çok daha nazikçe kadının uyluğuna dokundu. Felicity onun başını, yüzünü, ensesini ve gösterişli omuzlarını okşadı. Gitmesini istemiyordu. “Acaba bu...”

Devil ona baktığında, karanlık ve günahkâr gözlerindeki arzuyu okuyabiliyordu. “Muhteşemdi.”

Felicity kızardı. “Ben... gülmek istememiştim.”

“Biliyorum.”

Gülmek normal miydi? Ona soramazdı. O yüzden başka şey söyledi, “Daha önce hiç bu şekilde hissetmemiştim.”

Devil’in yüzünden hızla bir şey geçti, ama Felicity’nin okumasına fırsat kalmadan kaybolarak yerini muzip bir tebessüm aldı. “Biliyorum aşkım. Oradaydım. Seni hissettim. Parmaklarımı sımsıkı sardın. Dilimin üstünde nabız gibi atıyordun. Ve o kahkaha... Bugüne kadar duyduğum en erotik şeydi. Kalan hayatımda, rüyalarımda hep o kahkahayı duyacağım.”

Sonra ayağa kalktı, avuçlarıyla kadının uyluklarını sıvazlar-ken arkasındaki güneşin son ışıkları gökyüzünü kan kırmızıya boyuyordu.

Gitmişti. Hâlâ oradaydı, ama Felicity’de değildi, sanki daha önce hiç olmamış gibi. Kadın bankın önüne doğru hareketlendi. “Devon?”

Adam belli belirsiz ona bakarak başını iki yana salladı. “Sana bunu söylememeliydim.”

“Neden?”

“Çünkü sana göre değil.”

Bu sözler şamar gibi yüzüne çarptı ve gerildi.

Adam alçak sesle küfretti, parmaklarını kırpık saçlarının üstünde gezdirdi. Felicity onun kafasının mükemmel biçimini fark ettiği için sinirleniyordu. Onunla ilgili fark ettiği her şeye sinir oluyordu; koyu renk kaşlarının kavisi, aralarındaki

kırıksıklık, burnunun düz çizgisi ve ucundaki hafif çukur. Yanaklarındaki kirli sakal, sanki karanlığı uzak tutmak için yeterince tıraş olmamış gibi. Ve o yara, ona ait olduğu için güzel ve tehlikeli.

Sana göre değil.

Asla kadının olmayacak.

Adam, Felicity'nin hiçbir zaman açmayı başaramayacağı kilitli.

O, Felicity'yi açmanın düzinelerce yolunu bilse de.

"Benden doğru bir şey söylememi istedin," dedi Devil, huy-suz bir sesle. "Az önce."

Felicity ayağa kalktı, asla ona ait olmayacak, daima adamın olacak banktan uzaklaşmak istiyordu. "Evet. Ve sen yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Seni istediğimi söyledim."

Sadece bir an için, sonsuza kadar değil. Bunu söylemedi ve söylemediği için kendiyle gurur duydu.

"İsmimin sana göre olmadığını söylediğimde de yalan değildi."

İki kere söylemek zorunda değildi. İki kere canını yakmak zorunda değildi.

"Evet *Devil*. Mankafa değilim. Doğum isminin benimle paylaşamayacak kadar değerli olduğunu anlıyorum."

Devil bakışlarını kaçırarak tekrar küfretti. "Tanrı aşkına Felicity. Sana göre değil derken, senin değersiz olduğundan söz etmiyorum. İsmimi ağzına almak seni kirletiyor."

Kadın başını iki yana salladı. "Ama ben..."

"O benin doğum ismim değil. Bir doğum ismim yok. Birkaç günlükken, üstüne babama teslim edilmesini söyleyen bir not

iliştirilmiş bir kundağa sarılı halde, Culm Nehri kıyısında ağ-larken bulunmuşum.”

Yüce Tanrım.

Bu sözleri duyan Felicity’nin göğsü sıkıştı. Onun çocuk hali gözünün önünde canlandı. Bir bebek. Terk edilmiş. “Kim böyle bir şey yapabilir?”

“Annem,” dedi, duygusuzca. “Onsuz daha iyi olacağımı düşünerek, ceplerini doldurup suya dalmadan önce.” Felicity hasta olduğunu hissetti. Zavallı kadın neler yaşamıştı? Nasıl bir korkusu vardı? Nasıl bir üzüntüsü?

Devil ekledi, “Adamın beni kabulleneceğini düşünmüş.”

Elbette öyle düşünmüştü. Gururlu, güçlü, zeki ve cesur sü-tun gibi bu adamı kim kabul etmezdi? Hangi adam böyle bir oğul istemezdi?

Kim böyle bir adamı sevmezdi?

Kim onu terk edebilirdi?

Bu düşünceyle içinde farkındalığın getirdiği bir fırtına kop-tu. Onu seviyordu. Bir şekilde, ona âşık olmuştu. Şimdi ne yapacaktı?

Adama doğru bir adım atarak uzandı, ona göstermek istiyordu. Onu sevmek istiyordu. “Devil.”

Fısıltıyla söylenen ismiyle birlikte Devil geri bir adım attı, dokunmasını istemiyordu ve sözleri acımasızdı. Hem de çok. “Beni almaya gelmedi. Ve kasabada hiç kimse istenmeyen bir piçi kabul etmedi, o yüzden beni bir yetimhaneye gönderdiler. Bir ismim olmadığından bana Devon Culm dediler. Geldiğim yere ve annemin öldüğü nehre ithafen.”

Felicity tekrar uzandı, ama adam yine çekildi. “Baban... bilmiyordur... mektup ona ulaşmamış olmalı... seni asla terk etmezdi.”

“Bir gün iyi bir anne olacaksın,” dedi. “Bunu sana daha önce söylemiştim ve samimi olduğumu bilmeni istiyorum. Kızıl saçlı güzel kızlar doğuracağın günler gelecek Felicity ve sen, dik-kate değer bir anne olacaksın.”

Bu sözler karşısında Felicity’nin gözleri yanmaya başladı, sevdiği adamdan doğmadıktan sonra istemeyeceği çocukları dilemesi karşısında. Sevdiği *bu* adamdan olmadıktan sonra.

“Gerçeği istedin Felicity Faircloth ve işte gerçek bu. Senin o kadar altındayım ki düşüncelerimle seni gömerim.”

Felicity çenesini kaldırdı. “Bu doğru değil.” Ne kadar fevkalade olduğunun farkında değil miydi? On adama bedel olduğunu anlamıyor muydu? Şu ana kadar tanıdığı herkesten daha güçlü, daha akıllı ve daha zeki olduğunu görmüyor muydu?

İşte o zaman adam Felicity’ye uzandı, yanağına dokunan parmakları daha çok veda gibiydi. Kadın uzanıp onun elini tuttu. “Devil,” diye tekrarladı. “Bu doğru değil.”

“Bir hata yaptım,” dedi, rüzgârda kaybolacak kadar yumuşak bir sesle. Bu sözler Felicity’yi üzüntüye boğdu.

“Bu bir hata değil,” dedi. “Bugüne kadar başıma gelen en güzel şey.”

Devil başını iki yana salladı. “Beni asla bağışlamazsın,” dedi kadına bakarak. “Eğer seni hak ettiğin hayattan koparacak olursam. Beni bir daha arama.”

Elini çekti ve uzaklaştı. Felicity dönmesini dileyerek onu seyretti. Eğer dönerse bir anlamı olduğunu düşünecekti. Eğer dönerse, onu önemsediyini hissedecekti.

Dönmedi.

Hayal kırıklığı ve öfke içten içe kaynamaya başladı.

“Neden?” diye seslendi arkasında, kızgınlığı her an daha da artarak. Onu karşısında soymasından ve *önemli olduğunu* his-

settirmesinden nefret ediyordu. Ve sonra, bir ikinci eğlencesi gibi bırakıp gidiyordu. Hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Devil durdu, ama ona bakmadı.

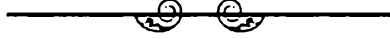
Felicity kıpırdamadı, arkasından koşmayacaktı. Bir ayrıkotunun bile gururu vardı. Fakat hayal kırıklığı dile geldi. “Neden ben? Neden bana bunları tattırdın? Seni? Senin dünyanı? Neden almama izin verip sonra hızla kopardın?”

Hava karardıkça onu görmek giderek zorlaşıyordu, Felicity adamın cevap verip vermeyeceğini merak etti. Gelen cevap o kadar yumuşaktı ki, duymasını isteyip istemediğini, az önce bankta olduğu gibi rüzgârın sözlerini taşıdığını tahmin edip etmediğini merak etti.

“Çünkü sen çok önemlisin.”

Sonra karanlığın içinde kayboldu.

Bölüm Yirmi

*F*elicity talimatları dikkate almıştı.

Onu aramamıştı, deposuna veya ofisine girmemiş, göz-
cülerinden hiçbiri onu Covent Garden'da görmemişti. Aslında
Brixton, Bumble Malikânesi'ndeki görev yerine geri dönmüştü
ve Devil oradaki bahçeyi terk ettiğinden beri Felicity'nin gerçek
anlamda hiç harekete geçmediğini rapor etmişti.

Felicity ona bir not gönderme gereği bile duymamıştı.

Üç gün olmuştu, Felicity onu rahat bırakmıştı ve Devil, ge-
çen her saniyenin onu biraz daha tükettiğini hissediyordu.

Belki kadının Brixton'la gönderdiği çağrı mesajına cevap
vermemiş olsaydı bu durumu geçiştirebilirdi. Belki bahçede
öpüşmemiş olsalar onu gözardı edebilirdi. Fısıltı bankındaki
sesini hatırlamasaydı. Orgazm olurken kahkaha attığını bilme-
seydi.

Orgazm olurken kahkaha atmıştı.

Kendini zevk almaya böylesi adayan bir kadını daha önce
hiç tanımamıştı. Öylesine dolu, öylesine bütün, saf ve katışıksız
neşesinden taştan bir zevk. Hayatının geri kalanında, o bahçede

ağaçlar, batan güneş ve Devil dışında hiçbir şeyle paylaşmadığı kahkahasının sesini hatırlayacaktı.

Hayatının geri kalanında, onun zevkin doruğundaki lezzetinin ve sesinin hayalini kuracaktı. Kadın onu mahvetmişti.

Onun hazzının, muhteşem gülüşünün anılarına aldırılmaz gibi görünerek üç gün geçirmiş ve sonunda, bunu başaramayarak Thames'deki son buz sevkiyatını karşılamak üzere ofisinden ayrılmıştı. Güneş, Londra'nın üstündeki gökyüzüne altın ve mor renkli huzmeler göndererek yeni batıyordu ve deniz yükselmişti.

Fleet Caddesi'nden geçerek rıhtımlara doğru ilerlerken Devil saatine baktı, dokuzu on geçiyordu. Londra'lı liman işçilerinin sık sık uğradığı barlar dikkatini çekti, sular yükseldiğinde ve tekneler kontrol altına alınabildiğinde nehirden demir alan ve demir atan gemileri görünce, o akşam çoğunun bir iş bulabileceğini düşündü. Deniz çekildiğinde, gemileri tekrar harekete geçirmek on iki saat alabilirdi ve gemicilikte zaman, para demekti.

Elinde bastonuyla nehir kıyısından geçti, Piçler'in akşamları sevkiyatlarını almak için kiraladıkları büyük limana doğru birkaç yüz metre boyunca uzanan rıhtımları izledi. Gri gökyüzünün üstüne siyah dokunmuş gibi görünen devasa bir gemi henüz yanaşmış, yükü yüzünden yükselen denize neredeyse yarı yarıya batmıştı: Önemli bir kısmı depoda eriyen yüz elli ton buz.

Whit çoktan oradaydı, siyah şapkasını kaşlarına kadar indirmişti ve kocaman paltosu rüzgârda dalgalanıyordu. Nik yanındaydı. Gemi kaptanının sinirli bakışları altında kargo evrakının sayfalarını çeviriyordu. "Kâğıtlara bakılırsa hepsi burada," dedi. "Ama içeri girene kadar anlayamayız."

"Ne kadar sürer?" diye soran Whit çenesiyle Devil'in geldiğini işaret etti.

“Şansımız varsa çarşamba gecesi.” Şu andan itibaren iki gece. “Eriyeni bu akşam boşaltmaya başlarsak, sular alçalmaya başladığında işimiz bitmiş olur.”

“İki gece daha, hepsi bu,” diye hırladı Whit. “Tam koruma olmaksızın daha fazla bekleme riskini göze alamayız.” Geminin deposundaki su tahliye edilirken, yükü korumak için bir düzine adam gönderilecekti, çünkü başka seçenek yoktu. Erimiş buzla dolu depoya giriş imkânsızdı, rıhtımlar alçak zeminliydi ve üstünde duran nöbetçiler ne yükü ne de kendilerini Piçler’in istediği gibi koruyabilirdi.

“O halde iki gece. Çocuklara ayaklarını ıslatmaya hazırlanmalarını söyleyeceğim.” Nik başıyla onaylayarak kaptanın gemisine dönmesine izin verdi.

“Depoya dönerken de fazladan muhafıza ihtiyacımız olacak,” dedi Devil, bastonunu rıhtımın ahşap döşemesine vurarak. “Bir yükü daha tehlikeye atmak istemiyorum.”

“Anlaşıldı.”

“İyi iş çıkardın Nik.”

Norveçli bu övgü karşısında belli belirsiz bir baş hareketiyle teşekkür etti.

“Özellikle Devil’ın bu yükü yapacak bir işi yokken,” diye ekledi Whit.

Devil ona baktı. “Bu ne demek oluyor?”

“İki haftanı kızın arkasından kırıtmakla geçirdin.”

“Ne halt etmeye beni izliyorsun?”

Whit rıhtıma doğru baktı. “O burada olduğu sürece herkesi izletirim.”

Ewan. “Bizi isteseydi bizim için gelirdi.”

“Grace’i istiyor.”

“Sığınağı ve muhafazaları arasında gayet iyi korunuyor.”

Whit dişlerini gıcırdatarak alçak sesle homurdandı. “Bütün zamanını kızı ayırdığını düşününce, bugün sevgiyatımız olduğunu *hatırlamana* şaşırdım.”

Kardeşi ne aşağılık bir piçti. “Adamı cezalandırmak için onu kullanacaksak, bana güvenmesini sağlamak zorundayım.”

Whit söylendi. “Plan hâlâ bu, öyle mi?”

“Hayır,” diye anında cevap verdi Devil, kardeşinin bela aradığının farkındaydı, ama bu oyunda Felicity’yi yem olarak kullanma fikrinden caysa da aksini iddia etme gücünü şu anda kendinde bulamıyordu.

Lanet olsun, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

“Sonuçta kötü bir plandı, değil mi?” dedi Whit. Devil kardeşinin suratına yumruğunu yerleştirmemek için kendini zor tutuyordu.

“Zırvalama.”

Whit yan gözle uzun süre Nik’le bakıştı, ardından Nik ikisi adına da konuştu. “Eğer plan bu değilse, bunca zamandır ne yapıyordun?”

“Sen gemi için endişelen,” dedi Devil. “Bu seni ilgilendirmez.”

Nik omuz silkerek uzaklaştı.

“Mantıklı bir soruydu kardeşim.”

Öyleydi, ama bu Devil’in cevap vermesini gerektirmiyordu. “Bu akşam dilin mi çözüldü?”

“Biri aptallığını çözmene yardım etmeli.”

“Kendim hallederim,” dedi Devil.

Doğruydu.

Yapabilirdi.

Yapması gereken tek şey o kahrolası kakhahayı unutmaktı.

“Kahrolası budalalar.”

Devil sözlerin geldiği yöne döndü. “Süper.” Nike baktı. “Hâlâ vaktin varken kaybol.”

Norveçli geminin içi hakkında fikir edinmek üzere iskele köprüsüne doğru ilerlerken, uzun boylu ve gururlu, ısmarlama kırmızı pardösüsüyle mükemmel görünen Grace ortaya çıkıp yaklaştı. Benzer siyah kıyafetler içinde iki yardımcısı ona eşlik ediyordu. Üçlünün dış kıyafetlerinin altında sadece siyah çizimleri görünüyordu, ama Devil hepsinin pantolon giydiğini biliyordu. Böylece ihtiyaç duyulduğu anda daha hızlı yürüyebilir hatta koşabilirlerdi. Grace onlara yaklaştığında korumalar on metre kadar arkada durdu.

Whit’in kaşları kalktı ve dikkatini sudaki yarı batık gemiye vermeden önce uzun süre kız kardeşlerinin sağını solunu kolladı. “İyi akşamlar Dahlia.”

Grace gözlerini kısarak Whit’i süzdü. “Bu kadar gevezeliğin sebebi nedir?” Adam cevap vermeye fırsat bulamadan Grace bu kez Devil’a döndü. “İkiniz bir arada beyinsiz bir kirpi etmezsiniz.”

“Londra’nın en iyi ve en zeki insanların seni çekici bulmalarına her zaman şaşıyorum,” dedi Devil.

“Keşfedemeyeceğimi mi sandınız? Benden habersiz olabileceğini mi sandınız? Kafanıza peş peşe aldığınız darbeler yüzünden ikinizi bir araya getirsem yine sizden daha zeki olduğumu unutmuş olabilir misiniz?”

Whit, Devil’a baktı. “Mutsuz görünüyor.”

“Mutsuz mu?” Grace ılık hızıyla Whit’in kulağına bir yumruk patlattı.

“Hey!” Whit elini kulağına götürüp geri kaçtı. “Kahrolası!”

“Formunda değilken konuşma Beast.” Ona doğru yürüyerek parmağını burnuna uzattı. “Bana söylemeliydiniz.”

“Ne söylemeliydik?” diye adeta inleyerek sordu Whit.

Grace çoktan sırtını ona dönmüştü, bastonunu kaldırarak kadının fazla yaklaşmasını engellemeye çalışan Devil’a yönelmişti. “Ve sen... seni nehre atmalıyım. Günlerce içinde çürümeyi hak ediyorsun. Bataklığın içindeki pis bir yaratığın seni bulup kemirmesini hak ediyorsun.”

Bastonunu indiren Devil bu sözler karşısında geri çekildi. Sözlü tehdit konusunda Grace her zaman içlerinde en iyisiydi. Devil ise bunları uygulamaya geçirmekte ustaydı. “Yüce Tanrım. Bu çok gaddarca.”

“Bugün günlerden ne?”

“Ne?”

“Bugün. Günlerden. Ne.”

“Pazartesi,” dedi Devil, gerilmeye başlayarak.

“Doğru, gerçekten pazartesi.” Ceketinin içinden bir gazete çıkardı. “Pazartesi günleri gazetede ne basılır?”

“Saçmalık.”

Whit hafif bir ısıklık çaldı.

“Aha. Böylece, ilk değerlendirmeme geri dönüyoruz.”

“Beyinsiz kirpiler,” dedi Whit.

Grace hızla döndü ve siyah eldivenli parmağını ona doğru uzattı. “Kirpi. Tekil. İkinizin paylaşması için ölçülemeyecek kadar küçük bir beyin.” Tekrar Devil’a döndü.

“Derdin ne anlamıyorum,” dedi Devil yüzüzlüğe vurarak.

“Sakın inkâr etmeye kalkma. Her ne kadar öyle olсан da, aptal ayaklarına yatma.” Durdu ve bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında sözleri Devil’ın beklediğinden çok daha

yumuşak, Grace'in beklediğinden daha duygusaldı. "Duyurular dün St. Paul'e gönderilmiş. Marwick Dükü'nün nişanı bugün *News*'da ilan edilmiş."

Devil gazeteğe uzandı. "Dahlia..."

Kız rulo haline getirdiği gazeteyle eline vurunca geri çekildi. "Bana ne zaman söyleyecektiniz?"

"Biz senin..." Whit'e baktı, ama yardım gelmedi. Dikkatini tekrar Grace'e vererek küfretti.

"Ne yapacağımı sandınız? Kendimi en yakın köprüden atacağımı mı?"

Devil bakışlarını kaçırdı. "Yo. Elbette hayır."

"Üstümü başımı mı parçalayacaktım?"

Devil hafifçe sıırttı. "Belki."

Grace ters ters ona baktı. "Giysilerim parçalamak için fazlasıyla pahalı."

Bunu duyunca adam hafif bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Kuşkusuz öyledir."

"O halde ne?"

"Şey, cinayet ihtimal dâhilindeydi," diye cevap verdi Devil. "Ve ihtiyacımız olan son şey ölü bir dük."

Whit homurdandı. "Daha önce olmadığından değil."

Grace ikisini de duymazdan geldi. "Evleneceği için burada değilim. Kızlarım neden bana dükün nişanlısının Çıplak Yumruklu Piçler'in koruması altında olduğunu söylediler, bunu açıklamanız için geldim."

Bu sözler karşısında Devil donakaldı.

Her şeyi fark ettiği gibi Grace bunu da fark etti ve kızıl bir kaş havaya kalktı.

"En son ihtiyacımız olan şeyin ölü bir aristokrat olduğuna daha yeni dikkatinizi çekmedim mi? Kızı korumak

zorundaydım. Kurtulmak isteyenler kadar Covent'e gelmek isteyenler de var."

"Bumble Markisi'nin kızının Garden'da ne işi var Dev?"

Whit işleri daha da bozdu. "Devil kızdan hoşlanıyor."

Grace bakışını çevirmedi. "Öyle mi?"

Hem de çok.

"Ofisinde gördüğüm çirkin kız, doğru mu?"

"Çirkin değil."

Bu sözler hem Whit'in hem de Grace'in dikkatini çekti. Whit homurdandı ve Grace düşünceli bir biçimde cevap verdi, "Doğru... çirkin olduğunu sanmıyorum."

Devil kendini budala gibi hissetse de bir şey söylemedi.

Grace taktik değiştirdi. "Neden dükü yönlendirmeye çalıştığını bana söylemedin?"

"Çünkü bir daha onunla karşılaşmayacağın konusunda anlaşmıştık. Çünkü onunla ilgili hiçbir şey senin için güvenli değil." Grace çok değerliydi. Dük onun nerede olduğunu asla öğrenmemeliydi. Grace, gizli kalması için Ewan'ın her şeyi yapacağı bir geçmişin yaşayan kanıtıydı.

Grace ortaya çıkarsa, Ewan asılırdı.

Uzun bir sessizliğin ardından Grace konuştu, "Bu anlaşmayı onlarca yıl önce yaptık."

"Şu anda hâlâ geçerli ve sen de bunu biliyorsun. Senin için geldi. Anlaşmayı hatırlıyor. Mirasçı yok. Ve bir takas yapmak istiyor."

Grace'in mavi gözlerinde anladığını gösteren bir ışık parladı. "Bir takas mı? Yoksa ikisini de mi istiyor?"

"Hiçbirini almıyor," diye cevap verdi Devil.

Erkek kardeşlerinin birinden diğerine baktı. “Artık çocuk değiliz.” Kadın devam ederken Whit ellerini kocaman pardösüsünün ceplerine soktu. “Artık beni korumak zorunda değilsiniz. Ewan’la istediği gün başabaş rekabet edebilirim. Bırakın gelsin ve ona kılıcımın keskin kenarını göstereyim.”

Bu doğru değildi. Ewan her zaman Grace’in zayıf yönüydü. O da Ewan’ın.

Ve kader, onları birbirinden feragat etmek zorunda bırakan acımasız bir kaltaktı.

“Grace...” diye başladı Devil yumuşak bir sesle.

Grace bir el işaretiyle onu susturdu. “Ne yani? Ne tür bir oyun oynuyorsun Dev? Kızın onunla evlenmesine izin vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Tanrım. Hayır.

“O halde ne? Nişanı sona erdirip ona bir mesaj göndermeyi mi düşünüyorsun? Varis olmayacak diye?” Whit’e baktı.

Whit kollarını iki yana açtı. “Ben ağzını burnunu kırıp evine geri göndermek istedim.”

Grace sırtıttı. “Bu da aptalca, ama daha az. Of, siz ikiniz.” Sonra ciddileşti. “Bu planda ben de olmalıydım,” dedi yumuşak bir sesle. “Bundan sonrasında içinde olmalıyım.”

“Neden?”

“Çünkü benim geleceğimi çalmadı.”

“Bu lanet olası bir yalan,” dedi Whit.

“İlk nefesini aldığı an senin geleceğini çaldı, bizimkinden çok seninkini,” diye ona katıldı Devil. Ve geçmişini. Ve kalbini. Ama bunu asla konuşmamışlardı. “Varis sendin.”

Grace sessizleşti, bu sözler karşısında her hücresi gerilmeye başlamıştı. Başını iki yana salladı. “Ben asla varis olmadım.”

O bir kızdı. Önemli olduğundan değil, çünkü dük babaları zaten korkunç planını harekete geçirmişti. Devil ısrar etti. “Düşesten doğdun, Dükün geleceği olarak vaftiz edildin. Ve Ewan senin geleceğini babamızın bize yaptığı kadar hevesle çaldı.”

Grace uzaklara baktı, Thames'den esen rüzgâr bacaklarının etrafındaki kırmızı pardösünün kumaşını kamçılıyordu. “Babanız en başından itibaren benden nefret etti,” dedi, rüzgârda bile duyulacak kadar yüksek bir sesle. “Onun ihanetini bekliyordum; bundan daha fazlasını asla beklemedim.” Başını iki yana salladı. “Fakat Ewan...”

Kız kardeşinin sesindeki kafa karışıklığı Devil'm hoşuna gitmedi. “Hepimize ihanet etti. Hepimizin geleceğini çaldı. Fakat bir tek senin geçmişini de çaldı.”

Kız ona baktı, gözleri yarasının üstünde geziyordu. “Seni neredeyse öldürüyordu.”

“Neredeyse hepimizi öldürüyordu,” diye karşılık verdi Devil. Cildindeki yara gerilmişti.

“Hâlâ yapabilir,” dedi Grace. “Plana dahil olmam için bir sebep daha; onu en iyi tanıyan benim.” O kadarı doğrudu. “Ve Ewan yönlendirilemez; yönlendirmeyi o yapar.”

“Bu kez değil.”

“Aptal değil; bütün sırlarının bende olduğunu biliyor,” dedi. “Bu bilgi –*varlığım*– onu darağacına götürür. Beni bulana kadar rahatlamayacak. Yirmi yıldır rahatlayamadığı gibi.”

“Ona öldüğünü söyleriz,” dedi Whit. “Kokunu alacak kadar sana yaklaşırsa düşündüğümüz plan buydu.”

Grace başını iki yana salladı. “Ölmeden beni gömmeyin çocuklar. Beni bulamayacak kadar yakın.”

“Senden asla vazgeçmeyeceğiz.”

“Ya ben saklanmaktan sıkılırsam?” Whit homurdanınca Grace ona döndü. “Zavallı Beast. Sürekli yumruğunu geçirecek bir yer arıyorsun.” Ardından Devil’a baktı. “Endişelenme kardeşim. Mücadeleyi kazandığımız ilk dük olmayacak.” Duraksadı, sonra devam etti, “Benim için endişelenmeyi bırakın, anlaşma için endişelenin. Mirasçı olmayacak.”

Whit söylenince dönüp ona baktı. “Ne?”

“Devil her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdı.”

Devil dişlerini gıcırdattı. “Doğru değil. Bir planım var.”

Grace bu kez ona döndü. “Ne tür bir plan?”

“Evet kardeşim.” Whit ona baktı. “Ne tür bir plan? Kıza zarar vermeyeceğini biliyoruz.”

Devil ikisini de benzetmek istiyordu. “Onu uzaklaştıracam.”

“Evlilikten mi?” diye sordu Grace. Cevap gelmeyince ekledi, “Nasıl? Dük onu terk ederse kız zarar görür. Kız dükü terk ederse yine kız zarar görür. Kızın zarar görmeyeceği bir senaryo yok ve sen de bunu biliyorsun.”

“Dük daha onun yanına yaklaşmadan çok önce adı çıkmıştı,” dedi Whit.

Devil ona döndü. “Doğru değil.”

Sessizlik. Grace araya girdi, “Ben de öyle duydum. Kendine ait olmayan bir yatak odasında bulunduğuna dair?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Grace ona doğru kızıl bir kaş kaldırdı. “En iyi casuslardan oluşan ağ bana ait, hatırlatmama gerek var mı? Seninle ve İş Bitmiş Felicity Faircloth’la ilgili duyduklarımı anlatayım mı?”

Devil bu sataşmayı duymazdan geldi. “Mesele şu ki, bir zarar görmedi, o sadece...”

Mükemmel.

Tamam. Bunu söyleyemezdi.

“Of Tanrım,” dedi Grace.

Whit şapkasını çıkardı ve eliyle kafasını sıvazladı. “Gördün mü?”

“Ne gördüm mü?” diye sordu Devil.

“Kızı önemsiyorsun.”

“Hayır.”

“O halde onu kurdun önüne at. Sonra sunağın üstüne yatır ve işini bitir. Sen yaşadığın sürece evlenemeyeceğini ya da evlenirse, babası gibi onun mirasçılarının da kendinden olmayacağını Ewan’a ispat et. Yeminine bağlı kal.”

Devil bakışlarını kız kardeşinden uzaklaştırdı. “Yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü kız aynı ölçüde zarar görecektir ve adı çıkacak. Benim yüzümden.”

“Benim kızlar çoktan adının çıktığını söylüyor Devil. Dünyaya onun yasak bölgede olduğunu ilan ettiğin gece, Garden’in yarısı onu öptüğünü görmüş.”

O gece ona dokunmamalıydı. Hiçbir gece ona dokunmamalıydı. Fakat sözünü ettiği adının çıkması bu değildi. Masum bir öpücükten kaynaklanan saçma sapan türden bir lekelenme değildi. Bir zevk gecesi idi, hiçbir anlamı olmayan çalınmış anlardı. Devil’in planının işe yaraması için bunu açıkça yapmalıydı. Herkesin gözü önünde.

Bu, Felicity’nin işini bitirirdi. Bir daha asla *sürünün* göz beşi olamazdı. Asla onurlu bir yere sahip olamazdı. Özlemini çektiği o dünyanın merkezinde olamazdı.

Grace bu yetersiz cevap karşısında zoraki gülümsedi. “Bana o kızı önem vermediğini bir kere daha söyle.”

“Defol.” Elbette önemsiyordu. Aksi mümkün değildi. En başından her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı, onu balkonda gördüğü andan itibaren. Kardeşini postalama planından saparak kadınla takılmaya... ve tutmayı düşünmediği vaatlerde bulunmaya başladığı andan itibaren. İstese de tutamayacağı vaatler.

“Onu şimdiden kurtların önüne attın Devil,” dedi kız kardeşi. “Onu kurtarmanın bir tek yolu var.”

Devil tekrar kız kardeşine döndü, sesindeki soğuk hiddeti saklamayı başaramıyordu, “Ewan’ın varisleri olmayacak. Hele Felicity Faircloth’tan asla.”

O bana ait.

Kızıl bir kaş yine kalktı. “Ewan değil.”

Devil kaşlarını çattı. “Kim? Onun için yeterince iyi olan tanıdığımız kim var?”

Grace o zaman gülümsedi, açıkça ve samimi. Whit’e baktı. “Kim, gerçekten.”

“*Beast* mi?” diye sordu Devil. Kardeşinin Felicity’ye dokunması fikriyle bile aklını kaybedebilirdi.

“Of Tanrım,” diye homurdandı Whit. “Sende gerçekten kirpi kadar zekâ yok. Grace senden söz ediyor Dev. Kızla *sen* evleneceksin.”

Bir an içinde inanılmaz bir duygu çalkantısı oldu. Heyecan, arzu ve umuda yakın tehlikeli ve imkânsız bir şey.

İnanılmaz derecede yakın ve aynı derecede imkânsız.

Kendini duygulara kapadı. “Hayır.”

“Neden?”

“Beni istemiyor.” Yalan.

Benim güvem Marwick değil. Sensin.

“Sen onu istiyor musun?”

Evet. Kuşkusuz. Bir erkeğin onu istememesini hayal bile edemiyordu. Avucunun içindeki gümüş aslan kafasını biraz daha sıktı.

Grace cevabı umursamadı. “Onunla evlenebilirsin. Adının çıkmasına engel olabilirsin.”

“Bu onu kurtarmak olmaz. Bir zarara karşılık başka bir zarar vermek olur. Soylu bir leydi için Covent Garden çöplüğünün hanımefendisi olmaktan daha beter ne olabilir? Burada ne tür bir hayat sürebilir?”

“Hadi ama,” diye dudak büktü Grace. “Karun kadar zenginsin Devil. Ona Berkeley Square’in batı yakasını satın alabilirsin.”

“Ona Berkeley Square’in *tamamını* alabilirsin,” diye ekledi Whit.

Bu yeterli olmazdı. Ona Mayfair’i satın alabilirdi. Her tiyatroda bir loca satın alabilirdi. Londra’nın en güçlü adamlarıyla yemeğe çıkarabilirdi. Kralın huzuruna kabul edilebilirdi. Onu Hebert’in dikeceği en güzel elbiselerle donatabilirdi. Ama geri kabul edilmesini sağlayamazdı. Bir daha asla aralarına almazlardı. Çünkü bir suçluyla evli olacaktı. Mutlu bir koca, ama yine de bir suçlu. Yetimhanede büyümüş ve kenar mahallelerde yetmişmiş bir piç.

Keşke düklüğü kazanan kendisi olsaydı, o zaman her şey farklı olurdu. Bu düşünceden nefret ederek başını iki yana salladı. Onlarca yıldır, açlıktan acı çektiği ve sokak dışında herhangi bir yerde uyumak için can attığı küçük bir çocukken bile aklından geçmeyen bir düşünce.

Arkalarından hızlı ve sert ayak sesleri duyuldu. On iki yaşımdan daha büyük olmayan, sarışın ve çöp gibi bir kız Grace’in muhafızlarının önünde durdu. “Benimkilerden biri,” diyen Grace sesini yükselterek o tarafa el salladı. “Bırakın gelsin.”

Kız elinde bir kâğıt parçasıyla yaklaştı, bir dizini bükerek selam verdi. "Bayan Condry."

Grace uzanarak mesajı aldı, artık dikkati Devil'ın üstünde değildi.

Şükürler olsun. Şimdiden aşk budalası gibi görünecek kadar çok konuşmuştu.

Belki Felicity hakkında daha fazla soru sormasını engelleyecek kadar önemli bir mesajdı. Grace elini cebine sokup karanlığa dönmeye hazırlanan haberciye bozuk para uzattı. "Git hadi. Dikkatli ol." Sonra tekrar Devil'a döndü. "Anladığım kadarıyla leydinin adının çıkması kendi isteğiyle olmuş, ne diyorsun?"

Anlaşılan mesaj yeterince önemli değildi, Grace bir işkenceci gibi sonsuza kadar Felicity hakkında konuşmaya hazır görünüyordu. "Kararını şimdiden verdi. Sosyeteye geri dönebilmek için bir dükle evlenme yalanını uydurdu. Marwick'i seçti, hiç tanışmadığı bir dükü."

Onları cezalandırmak istiyorum demişti. Ve beni tekrar istemelerini istiyorum.

"Felicity Faircloth'u bu savaşın içine sokmakla hata ettim."

Whit homurdandı.

"Tanrı biliyor ki bu çok doğru," diye ona katıldı Grace.

"Onu bu işten çıkaracağım ve belirsiz geleceğini kurtaracağım."

Grace başıyla onaylayarak dikkatini tekrar elindeki kâğıt parçasına verdi. "Artık onun geleceğini kontrol edebileceğinden pek emin değilim."

"Herhangi bir zamanda bu kontrolü elinde bulundurduğundan pek emin değilim," dedi Whit rüzgârı karşıdan göğüsleyerek.

Devil kaşlarını çatarak onlara baktı. "İkinizin de canı cehennem."

“Söyle bana,” dedi Grace onun yüzüne bakmadan. “Anlaşmanın bir parçası olarak, leydi baştan çıkarma sanatıyla ilgili ders almak istedi mi?”

Devil hareketsiz kaldı. Grace bunu nereden bilebilirdi? “Evet. İstedi.”

Kız kardeşi bu kez ona baktı. “Ve sen söz konusu eğitimi sağlayamadın mı?”

“Gayet iyi sağladım.” Bunu duyan Whit’in kaşları kalktı ve Devil işlerin iyice sarpa sardığı duygusuna kapılmaya başladı. “Konu herhangi birini baştan çıkarmak değildi. Baştan çıkarılamayanı baştan çıkarmaktı. Tanrı aşkına, sadece Ewan’ı. Tekrar sosyeteye geri dönebilmek için. En üst noktaya çıkabilmek için. Ailesiyle birlikte eski itibarına kavuşmak için. Beni dinlemiyor musunuz?”

“Kızın kendi itibarını umursar gibi bir hali yok Devil,” dedi Grace. “Toplumsal onun hakkında ne düşündüğüyle zerre kadar ilgilenmediğini söyleyecek kadar ileri gidebilirim.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye terslendi Devil. “Onu sadece bir kere gördün.”

Grace elindeki kâğıdı ona doğru salladı. “Çünkü kendisi şu anda kulüpte.”

Devil donakaldı. “Hangi kulüp?”

Grace bütün sükûnetiyle mükemmel kaşlarını kaldırarak cevap verdi, “Benim kulübümde.”

Bir anlık sessizliği Whit bozdu, “Lanet olsun!”

Belki bunu söyleyen Devil’di. Emin değildi, çünkü duyduğu sözlerle içini kaplayan öfke aklını başından almıştı. Bir anda yok oldu, veda bile etmeden karanlıkta kayboldu. Ayaklarının altındaki yeri yutan uzun bacaklarının hızından memnun kalmayınca koşmaya başladı.

Grace ve Whit rıhtımda kardeşlerinin karanlıkta kaybolmasını seyrederken kız erkek kardeşine döndü,” Pekâlâ. Bu beklenmedik bir durum.”

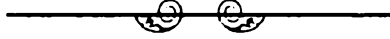
Whit başıyla onayladı. “Devil kazanırsa Ewan’ın hoşuna gitmeyeceğinin farkındasın.”

“Farkındayım.”

Whit ona baktı. “Bir süre ortadan kayboldun iyi olacak Gracie.”

Grace başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Bölüm Yirmi Bir

Felicity, Shelton Sokağı 72 numaranın genelev olduğundan kesinlikle emindi.

Bir saat önce giriş kapısını tıkladığında, küçük gömme bir kapı kayarak açılmış ve bir çift güzel sürmeli göz ortaya çıkmıştı. O gözlere kendisini Dahlia'nın davet ettiğini söyleyince, küçük kapı büyük kapıya açılarak Felicity içeri alınmıştı.

Uzun boylu, kuzgun saçlı ve safir mavisine bürünmüş bir güzellik onu hoş bir resepsiyon odasında karşıladı, Dahlia'nın orada olmadığını söyledi ve Felicity'yi beklemeye davet etti. Meraktan ölen Felicity'nin reddetmesi imkânsız olduğundan, teklifi kabul etti.

Bu aşamada, Felicity'ye bir maske verildi, ipek ve satenle sarmalanmış ve yaklaşık bir düzine kadar, koltuk, kanepeler ve tafta yastıklarla döşenmiş oval biçimli daha büyük bir odaya alındı. Serinletici içecekler sunuldu.

Ardından erkekler geldi.

Daha doğrusu gelmeye başladılar. Odada, İngiltere'nin muhtemelen en yakışıklı adamlarının girişini haber vermek dı-

şında, hepsi kapalı duran yaklaşık yarım düzine kapı vardı. Ve bunlar, bu çekici adamlar daha fazla şarap, daha fazla peynir, şekerlemeler ve mürdüm eriği ikram ediyorlardı. Yakınında oturuyorlar, ne kadar güçlü olduklarıyla ilgili öyküler anlatıyorlar, neşeli ve keyifli şakalar yapıyorlar ve genellikle Felicity'nin dünyadaki tek kadınmış gibi hissetmesini sağlıyorlardı.

Öyle ki, neredeyse buraya gelmesinin asıl sebebini unutacaktı.

Kayda değer olan şuydu: Bu büyüleyici erkekler meclisi onun kendini dünyanın merkezi gibi hissetmesini sağlıyordu, üstelik maskeleriyle içeri giren diğer tüm kadınların varlığına rağmen. Bu giriş ve çıkışlar, bu beyefendilerin içinden biriyle (bazı durumlarda birden fazlasıyla) eşleşme amacı taşıyordu.

Sevişmek için olduğuna kuşku yoktu.

Felicity, bir dönem Shelton Sokağı 72 numarada dönen dolaplardan rahatsızlık hissedeceğini düşünmüştü, ama şimdi Dahlia'nın davetini kabul ettiği için seviniyordu, çünkü Devil gibi bir adamı nasıl baştan çıkaracağını öğretecek biri varsa, bu etkileyici adamlardı.

Kendini Nelson olarak tanıtan –kahramanın ismiyle aynıydı, ama bu daha yakışıklıydı– uzun boylu, gülen gözlerinin köşelerinde güzel kırışıklar olan ve sadece bir gece değil, bir ömür geçirilebilir izlenimi yaratan hoş bir adam onu eğlendiriyordu.

Felicity'yi iltifat yağmuruna tuttuktan sonra, Nelson bir zamanlar tanıdığı bir kedinin öyküsüyle onu eğlendirmeye başladı. Bu kedinin kilise ayinlerine katılmaya eğilimi vardı ve sadece katılmakla kalmıyordu: "Özellikle vaiz kürsüsüne tırmanarak Dua Kitabı'nın üstüne yayılmaya meraklıydı. Söylemeye gerek yok, papaz onu umursamazdı ve vaazına devam edebilmek için düzenli olarak kediyi dışarı çıkarmak zorunda kalırdı."

Kara gözleri ışıldayan Nelson devam ederken Felicity gözünde canlanan görüntüye güldü. “Bunun her zaman zalim bir davranış olduğunu düşündüm. Sevimli pisi sadece okşanmak istiyordu.”

Sözlerdeki gizli anlam Felicity’nin dikkatinden kaçmadı ve gözleri büyüdü. Bu kadar aleni olduğunda, bunun adına kur yapmak denebilir miydi?

Cevabı çözmeye fırsat bulamadan, iki tıklama sesi geldi ve Nelson’ın bakışı arkasındaki bir noktaya kilitlenerek gözleri fal taşı gibi açıldığında ve ardından ayağa fırladığında Felicity döşeme tahtalarındaki titreşimi hissetti.

Kadın arkasına dönmeden önce orada ne göreceğini biliyordu.

Daha doğrusu *kimi* göreceğini.

Elinde bastonu, gözlerinde fırtına bulutlarıyla Devil’in siyahlara bürünmüş karanlık uzun cüssesini keşfettiğinde kalbinin deli gibi atma şekli değişmedi. Adam onun yüzünü bulmaya çalışırken çenesindeki bir kas deli gibi seğiriyor, Felicity uzanıp oraya dokunma ve yatıştırma isteği duyuyordu.

Hayır. Bunların hiçbiri olmayacaktı.

Onun yerine, doğrularak sordu, “Burada ne işin var?”

“Burası sana göre bir yer değil.”

Kadın derhal bu sözlerle itiraz etti. “Bunu söyleme hakkını nereden bulduğunu anlayamıyorum.”

Mümkün olsa, adamın yüzündeki çizgiler daha sertleşecek ve gözleri daha da kararacaktı. “Çünkü burası Covent Garden’da ve Covent Garden bana ait Felicity Faircloth.”

Felicity dudak büktü. “Tamam. O halde bir masal prensesini kendi mülkünde başıboş bırakmadan önce çok iyi düşünmeni tavsiye ederim.”

“Şeytan çarpsın Felicity,” diyen Devil, diğerlerinin dikkatini çekmemek için sesini iyice alçaltmıştı. “Her canın istediğinde Mayfair’dan çıkıp gidemezsin.”

“Oysa yapabilmemiş gibi görünüyor, değil mi?” Kız kurusu olmanın güzel yanı buydu; yatak odana çekildiğinde hiç kimse yatıp yatmadığından emin olmaya gerek duymazdı. Bu durumda, evden kaçan evden kaçtığı için son derece mutlu olurdu.

Üstelik küstah bir adamın burnunu hak ettiği şekilde sürtmeyi başarırsan, bu mutluluk daha da artardı. Felicity kendinle gurur duyuyordu, topuklarının üstünde döndü, odadan çıktı ve güzel maun kapılardan birini açarak doğruca dışarı çıktı, sanki gideceği yer hakkında bir fikri varmış gibi.

Bu konuyu ondan kurtulduktan sonra düşünebilirdi.

Felicity adam küfür ederken kapıyı arkasından çekip kapadı. Neyse ki anahtar kapının üstündeydi ve hemen kilitleyerek cebine indirmişti. Çevresine bakındı. Altın ve kırmızı renklerde satenle kaplanmış duvarların olduğu bir sahanlıktaydı, yukarda her ne varsa, ahşap dar bir merdivenle çıkılıyordu.

Kapı kolu takırdadı. “Kapıyı aç.”

“Hayır,” dedi. “Açacağımı sanmıyorum.”

Sessizlik. Ardından, “Felicity. Kapıyı aç.”

Felicity’yi, birden heyecan bastı. Heyecanla birlikte daha önce hiç hissetmediği bir özgürlük duygusu. “Şu anda kilitler konusunda bir becerin olmasını dilerdin, değil mi?”

“Kilitlerle ilgili bir beceriye ihtiyacım yok aşkım.”

Aşkım. Bu tatlı söz, küçük sessiz alanı doldurdu. İçini ısıtmasına izin vermemeliydi, ama öyle oldu. *Onun* içini ısıtmasına izin vermemeliydi. Felicity’yi incitmemiş miydi? Onu başından savmamış mıydı? Bırakacağına yemin ettirmemiş miydi?

Hayal kırıklığıyla hafifçe içini çekti.

Yine de, o tatlı sözü istiyordu.

Yine de, adamı istiyordu.

Tek topuğunun üstünde dönerek hızla basamakları tırman-
dı, adam bir anahtar bulup peşinden gelmeden önce araya me-
safe koymak istiyordu. Belki de kendisiyle ona olan duyguları
arasına mesafe koymak istiyordu. Artık önemi yoktu. Kapıda
gördüğü güzel kadın adama bir anahtar vermeden önce en fazla
bir ya da iki dakikası olduğunu tahmin ediyordu.

Basamakların yarısından fazlasını tırmanmıştı ki kapı içeri
doğru uçtu ve mermi gibi duvara girecekken eşikte duran De-
vil'in güçlü kolu buna engel oldu. Felicity basamaklarda dona-
kalmış ve ağzı bir karış açılmıştı. "Çıldırдың mı? Orada duruyor
olabilirdim?"

"Durmuyordun," dedi adam, ona doğru yaklaşırken. Felicity
basamaklarda gerilemeye başladı, kalbi deli gibi çarpıyordu.
"Kız kardeşinin kapısını kırdın."

"Kız kardeşim çok zengin. Tamir ettirir." Çıkmaya devam
ediyordu. "Şu anda tahammül sınırimi aşıyorsun Felicity Fa-
ircloth."

Felicity rahat hareket edebilmek için bir eliyle eteğini kal-
dırmış tırmanmaya devam ediyordu. "Bunu görebiliyorum,
çünkü az önce bir kapı kırdın."

"Covent Garden'a gelmeseydin bunu yapmak zorunda kal-
mazdım."

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diyerek geri çekildi.

"Her şeyin benimle ilgisi var." Devil ona doğru ilerledi.

"Seni bir daha aramamamı söylemiştin." Adam yaklaşıyor-
du. Felicity her basamakla birlikte nabzının atma biçiminden
hoşlandığını fark etti.

"Kahrolası bir genelev mi arıyordun?"

Kadın duraksadı, dengesini bulmak için bir elini duvara koydu. “Ne oduğu konusunda kuşkularım vardı!” şu anda daha fazla araştırmadığı için pişman oluyordu.

“Kuşku mu?” Devil sabır çeker gibi tavana baktı. “Ne olmasını bekliyorsun? İkinci bir White’s mı? Covent Garden’a özel bir centilmenler kulübü mü?”

Felicity başını yana eğdi. “O konuda bir sezgim vardı... şey olabileceği konusunda... ama hiç öyle genelevimsi hissettirmiyordu.” Adam neredeyse ona ulaşmıştı. “Neden bütün kadınlar maskeliydi?”

“Benden kaçman bitti mi?”

Kadın başını eğdi. “şimdilik.”

“Sadece ilgini çektiğim ve sen bazı cevaplar aradığın için.”

“Neden bütün kadınlar maskeli?”

Adam Felicity’nin bir basamak altında durdu, boy farkından göz göze geldiler. “Çünkü tanınmak istemiyorlar.”

“Mesele bu değil mi? Müşteriler kadınların yüzünü görmek istemez mi?”

“Felicity...” duraksadı, dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti. “Tatlım, müşteri olanlar *kadınlar*.”

Felicity’nin ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı. “Ya!”

Bir genelev... *tersine*.

“Ya,” diye tekrarladı. “Bu Nelson’ın neden o kadar çekici olduğunu açıklıyor.”

“Nelson işinde çok iyidir.”

“Tahmin ediyorum,” dedi Felicity yumuşak bir sesle.

“Etmemeni tercih ederim,” diye hırladı Devil.

Felicity’nin gözleri büyüdü. Yoksa... kıskanıyor muydu? Hayır. Bu mümkün değildi. Devil gibi adamlar Felicity Faircloth gibi kadınları kıskanmazlardı.

Adam düşüncelerinin arasına girdi. “Burada ne işin var?”

Seni nasıl elde edeceğimi öğrenmeye geldim. “Davet edildim.”

“Evet, bu yüzden kız kardeşim onu Thames nehrine atmadığım için çok şanslı.” Çok yakındı, gölgelerin içinde sessizce konuşuyordu. “Şimdi bir kez daha soracağım leydim ve bana doğruyu söylesen iyi edersin. Burada ne işin var?”

Leydim sözcüğünü duyduğunda, hayatında ilk defa bunun, gerçekten birinin leydisi olmanın, nasıl bir şey olacağını merak etti. Onun yanında durmak? İsteddiği zaman dokunmak? Onun dokunması?

Bunu istiyordu.

Fakat bunları söyleyemedi. “Artık senin yanına gelemeyeceğimi söyledin.”

Devil olması gerekenden biraz daha uzun bir süre gözlerini kapadı. “Evet.”

Cevap can yakıcıydı. “Hem pastan dursun hem karnın doysun istiyorsun, ama buna izin vermeyeceğim. Ya benim sorumluluğumu üstünden atarsın ya da sahip çıkarsın Devil, ama ikisi birden olmaz. Zaten bana sahip çıkacak birinin arayışında değilim.”

“Bir Covent Garden genelevinin ortasında durduğuna göre, kesinlikle öyle olmalısın.”

“Bir Covent Garden genelevinin ortasındayım, çünkü muhafızlardan gına geldi ve öğrenmek istediğim koca bir dünya var.”

“Eve gitmelisin.”

“Orada ne öğreneceğim, kurbanlık koyun olmayı mı? Sevmediğim bir adamla nasıl evleneceğimi mi? Gereğinden fazla kırıldığım bir aileyi nasıl kurtaracağımı mı?”

Alçak tonda bir homurtu daha. “Bu yerin sana ne öğreteceğini sanıyorsun?”

Seni nasıl kazanacağımı.

Kadın yutkundu. “Senin reddettiğin her şeyi.”

Adam gözlerini kısarak ona baktı. “Sana tutku hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun Felicity? Sana bunun aşk gibi bir şey olmadığını söyledim. Sabırlı, nazik ya da Kutsal Kitap’ın bize söylediği türden bir şey değil. İstek değil. Tutku, *ihtiyaçtır*.”

Devil’dan dalgalar halinde yayılan ısı, sözleriyle birlikte Felicity’yi sarıyordu. Onun tarafından ihtiyaç duyulması nasıl bir şeydi? Ona ihtiyaç duymak kadar çarpıcı bir şey miydi?

Çünkü Felicity giderek ona ihtiyaç duyduğunu hissediyordu.

O yüzden Devil onu bırakıp gittiğinde bu kadar acı çekmişti.

Ona âşık olduğundan değil.

Sonra adam ekledi, “Tutku, erdemlerimizin en iyisiyle gelmekten çok günahlarımızın en kötüsü ile gelir.”

Kadın onun sözlerindeki suçluluk duygusunu hissetti, eli uzatarak parmaklarını yanağına dokundurmakten kendini alamadı. Eldivenlerinin olmamasını, onun tenini hissetmeyi dilerdi. “Günahın ne olduğunu iyi biliyorsun, değil mi Devil?”

Adam gözlerini kapadı, onun eline yaslanarak bütün vücudunu bir zevk dalgasının sarmasına sebep oldu. “Günah hakkında hayal bile edemeyeceğin kadar çok şey biliyorum.”

“Bir keresinde bana benim günahlarımı görebileceğimi söylemiştin,” dedi.

Adamın güzel gözleri tekrar açıldı, karanlık ve bilgelikle bakiyordu. “Kıskançlık. Onların yerini kıskanıyorsun. Yaşamlarını. Toplumda kabul görmelerini.”

Belki bir zamanlar öyleydi. Belki bir zamanlar toplumun diğer kısmının yaşadığı hayatı sürmek için her şeyi feda ederdi. Mutluluk. Kabul görmek. Artık öyle değildi. “Yanılıyorsun. Benim günahım bu değil.”

Elini kaldırma sırası Devil'daydı. Ilık parmaklarını kadının yanağına dokundurmak için. "Öyleyse ne?"

"İstek," dedi, neredeyse fısıltı halinde.

Devil karanlığa doğru küfretti, çok yakındı. İmkânsız ve güzel bir biçimde.

Yapmaması gerektiğini bildiği halde Felicity bastırdı. Kendine engel olamıyordu. "Seni istiyorum Devil. Seni baştan çıkarmak istiyorum. Senin ateşin olmak istiyorum. Fakat korkarım..." Duraksadı, onun kendini seyretme biçiminden nefret ediyordu, sanki ağzından çıkan her sözcüğü önceden bilir gibiydi. "Korkarım aksine ben senin güven oldum."

Devil'in parmakları kıpırdadı, kadının ensesine ve saçlarına doğru kaydı, kendine doğru çekerek onu ateşe verdi.

Kararsız bir öpücük değildi; aksine içinde bulunduğu sarhoş edici sis tabakasını biraz daha artırdı. Tam adamın ondan kurtulmak istediğini düşünürken, bir eliyle yüzünü avuçluyor diğeriyle onu kendine çekerek kadının nefesini, akıl ve ruh sağlığını çalıyordu. Dudakları ağzının üstünde kaba ve harika bir biçimde oynayarak yoğun duygu dalgaları gönderiyor, ılık dili onun diliyle buluşuyordu.

Devil'in onu son öpüşü olabilirdi ve *muhteşemdi*.

Sonsuza dek bu merdiven boşluğunda, onun kollarında mutlulukla yaşayabilirdi.

Adamın arkasında, sanki bir kilometre öteden geliyormuş izlenimi veren hafif öksürükle, basılmanın paniği yaşandı. Felicity onu omuzlarından iterken, Devil sanki ayrılımlarına gerek yokmuş gibi sakın ve gönülsüzce dudaklarını dudaklarından çekti.

"Ne?" diye sordu, gözlerini Felicity'den ayırmadan.

"Kapımı kırdın," dedi Dahlia, aşağıdan.

Bir homurtuyla bunu kabul ettiğini belirtti, ama hâlâ gözlerini yanakları alev gibi yanan Felicity'den ayırmamıştı. Serbest kalan elini kadının kolu boyunca indirdi ve elini avucunun içine aldı.

“Bu tür şeyler için odalarımız var, biliyorsun,” diye ekledi Dahlia.

Devil'in güzel dudakları gerildi. “Toz ol.” Uzanıp Felicity'yi tekrar öptü, hızla ve nefesini kesene kadar. Sonra başını kaldırdı, “Benimle gel.”

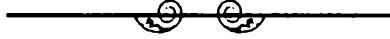
Sanki başka bir şey yapabilirmiş gibi.

Basamakları tırmandılar, bir kat, sonra bir tane daha. Devil hiç tereddüt etmiyor, adımlarını yavaşlatmıyordu, hatta Felicity macera ve günah vadeden güzel ve esrarengiz koridorlara bakmak için eğilirken bile. Aksine, onu giderek daha yükseğe çıkarırken, Felicity'nin kalbi giderek daha hızlı çarpıyordu. Sonunda, neredeyse zifiri karanlık bir merdiven sahanlığında durdular, gidecek başka bir yer yoktu.

İşte o zaman Devil kadını bıraktı, ellerini tavana koydu. Yüzükleri başının birkaç santim üstündeki karanlıkta parlıyordu. Adam üstündeki gömme kapağı itti, kendini yukarı çekerek dışarı çıktı ve Felicity'yi, yıldızlı gökyüzünün önünde siluet gibi duran güzel vücudunu seyrederken bıraktı.

Geri dönüp elini uzattığında Felicity tereddüt etmedi. Devil onu geceye, hüküm sürdüğü yere çekti.

Bölüm Yirmi İki

Devil onu çatıya çıkardı.

Yapmaması gerektiğini biliyordu. Onu bir atlı arabaya bindirerek Mayfair'a göndermesi gerektiğini biliyordu. Dokunmadan, nesiller boyu ailesinin yaşadığı eve. Kadını, tamamen kendisine ait olan ve ona ait hiçbir şey bulunmayan, varlığıyla onu lekelemekten başka işe yaramayacak bu dünyaya getirmesinin hata olduğunu biliyordu.

Fakat eğer Felicity'nin günahı istekse, Devil'inki de buydu. Ve Tanrı biliyor ki, onu istiyordu.

Onu, şimdiye kadar istediği her şeyden daha çok istiyordu. Devil çocukluğunun büyük kısmını açlık, sefalet, soğuk ve öfke içinde geçirmişti. Arzularına gem vurmaya bilmesi gerekirdi; ama kadın kendisi itirafta bulunmuştu: *Seni istiyorum. Senin ateşin olmak istiyorum... ama korkarım aksine ben senin güven oldum.*

Devil'in istediği tek şey onu birlikte yanabilecekleri bir yere götürmekti.

Kadını Grace'in kulübünün çatısına çektikten sonra kapıyı kapadı. Döndüğünde Felicity'yi geceye, aşağıdaki şehre ve

Devil'ın geleceği kadar berrak yukardaki yıldızlara bakarken buldu.

Onsuz geçireceği bir gelecek.

Fakat bu gece, sonsuza kadar pişman olacağını bilse de, bu dünyayı onunla paylaşabilirdi. Ona nasıl karşı koyabilirdi?

Özellikle, içerde verilen maskeyi çıkararak, kendini ılık geceye açık ettiğinde. Kocaman açtığı gözleriyle yavaşça döndü. Sonra göz göze geldiler, kadının soluksuz tebessümü neredeyse Devil'a diz çöktürecekti. "Bu muazzam."

"Öyle," dedi Devil hırıltılı bir sesle.

Felicity başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman çatıları düşünmemişimdir."

Devil ona elini uzattı. "Seyahat etmenin en güzel yoludur." Kadın bütün güveniyle elini ona verdi ve bir binadan diğerine, uzun ve kıvrımlı bir sokak boyunca, çatıların üstlerinden ve sırtlarından, bacaların çevresinden ve kırık kiremitlerin üstünden ilerlediler.

"Nereye gidiyoruz?"

"Uzaklara," dedi adam.

Bu sözler üstüne Felicity durdu ve elini bıraktı. Devil ona döndüğünde kadın şehri seyrediyordu. Adamın bakışları altında kollarını iki yana açtı, yüzünü gökyüzüne çevirdi, geceyi içine çekerken dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Devil donakalmıştı, bakışlarını ondan, gözlerindeki neseden, yanaklarındaki heyecanın renginden, göğüslerinin dolgunluğundan, kalçalarının kıvrımlarından ve ay ışığında gümüş gibi parlayan saçlarından ayıramıyordu. Kadın bir an Cardea olmuştu, dünyada Devil dışında herkese görülmezdi başlangıç ve bitiş, geçmiş ve gelecek. Şimdiki zaman.

Gece göğü kadar güzel.

“Bunu çok sevdim,” dedi kadın, tutku dolu güçlü sözcüklerle. “Özgürlüğünü sevdim. Kimsenin burada olduğumuzu bilmemesini, karanlıktaki sırları sevdim.”

“Karanlığı seviyorsun,” dedi Devil, sözcükler ağzından parke taşlarda dönen tekerlekler gibi pürüzlü çıkıyordu.

Gözünde bir parıltıyla kadın ona döndü. “Seviyorum. Seviyorum, çünkü onun içine sarınabiliyorsun. Seviyorum, çünkü senin de sevdiğin çok açık.”

Bastonunun tepesini biraz daha sıkı kavradı ve iki kez çizmesinin burnuna vurdu. “Aslına bakarsan, ben sevmiyorum.”

Kadının kaşları kalktı ve kolları yana düştü. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum, çünkü karanlığa hükmediyorsun.”

Devil çatının ucuna ilerledi, bir sonrakine atlamayı düşünüyor gibiydi. Böylece cevap verirken kadına bakmak zorunda kalmayacaktı. “Çocukken karanlıktan korkardım.”

Felicity ona yaklaşırken etekleri kiremitlerin üstünde hışırdıyordu. Devil ona dönmeden kadının uzanıp dokunmak istediğini biliyordu. Onun merhametine tahammül edemeyeceğini düşünerek hareket etmeyi sürdürdü, aşağıdaki çatıya atladı ve bir sonrakinin demir basamaklarından tırmandı. Bütün bu süre içinde konuşuyordu –daha önce hiç kimseyle konuşmadığı kadar– böylece ona dokunmasını engelleyebileceğini umuyordu. “Mumlar pahalıydı ve o yüzden yetimhanede mum yakılmazdı,” dedi, bir sonraki çatıda durarak. Gözleri aşağıdaki bir barın dışında sallanan fenere sabitlenmişti. “Mahalledeki hayatımızda, karanlıkta gezen canavarlardan uzak durmak için elimizden geleni yapardık.”

Yine de, kadın dudaklarında dua gibi Devil’in adıyla ilerlemeye devam ediyordu.

Bastonunu çizmelerinin altındaki üçgen çatıyı belirleyen kırmızı çatı kiremitlerine vurdu. Kadına dönüp, onun yüzüne karşı *Daha fazla yaklaşma. Bana aldırma* demek istiyordu.

“Onları güvende tutmak imkânsızdı,” dedi, arkasındaki şehre bakarak.

Felicity durdu. “Erkek ve kız kardeşin sana sahip oldukları için çok şanslı. Sana nasıl baktıklarını gördüm; ne yaparsan yap, onları elinden geldiğince güvende tuttun.”

“Bu doğru değil,” dedi adam sertçe.

“Sen de çocuktun Devon,” dedi kadın onun arkasından. Sözleri o kadar yumuşaktı ki, kendi ismini neredeyse duyamayacaktı.

Yalan. Elbette duymuştu. Onun dudaklarından dökülen ismi kurtuluş gibiydi.

Hak etmediği bir kurtuluş. “Bunu bilmenin pişmanlığa faydası olmuyor.”

O zaman Felicity elini uzattı, ama ona dokunmadı, mucizevi bir şekilde çatının tepesinde ayaklarının dibine oturdu ve ona bakmaya başladı. “Kendine karşı çok katısin; onlardan ne kadar büyük olabilirsiniz ki?”

Bu konuşmayı orada bitirip kadını çatıdaki gömme kapıdan aşağı, ofisine indirmeliydi. Onu evine göndermeliydi. Bunun yerine, aksi yöne dönerek onun yanına oturdu. Felicity eldivenli elini aralarındaki çatıya koydu. Devil onun elini tuttu, kucığına doğru çekerken ay ışığının sateni gümüşe çevirmesini izledi.

Cevap verdiğinde, bir şekilde büyülmüş bir şekilde hem sevdiği hem de nefret ettiği karanlıkta eğrilen gümüş ipliğe hitap ediyordu. “Hepimiz aynı gün doğduk.”

Sessizlik. “Bu nasıl...”

Eldivenin üstünden yavaşça parmaklarını okşadı. Yukarı ve aşağı, dua eder gibi. “Farklı kadınlardan.”

Adamın dokunuşu ve sözleri altında kadının parmakları seğirdi. “Ama babanız aynı.”

“Grace’in değil.”

“Grace,” dedi Felicity, kaşlarını çatarak. “Dahlia.”

Devil başıyla onayladı. “Onun babası farklı. Muhtemelen o yüzden hepimizi toplasan bir Grace etmez.” Parmakları eldivenin düğmelerine ulaştı ve onlarla oynamaya başladı.

Birlikte, kadının ortaya çıkan bileğini seyretiler. Sonra Felicity sessizce konuştu, “Babanı tanımadığını söylediğini sanıyordum.”

“Annem ölünce babamın beni istemediğini söyledim.”

“Peki sonra?”

Kadının yüzüne bakmaksızın, saten eldiveni ağzı sulanarak yavaşça sıyırdı. “Sonra, kıymete bindik.” Duraksadı. “Elinde bir tek Grace olduğunu anlayınca.”

Felicity başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Onun kızı değildi.”

“Fakat onun annesiyle evliydi. Bir varis için öylesine yanıp tutuşuyordu ki, onu kendi evladıymış gibi kabullenmeye hazırdı.”

Bir varisin anlamı... “Adam unvan sahibiydi.”

Devil başıyla onayladı.

Söz konusu unvanın ne olduğunu sormamak için Felicity kendini zor tuttu. “Fakat... oğulları vardı. Neden beklemedi? Neden yeniden denemedi? Meşru bir evladı olması için?”

“Mümkün değildi. Başka çocuğu olamazdı.”

Kadının kafası karışmıştı. “Neden?”

Cildi ne kadar güzeldi. Devil avucunu açarak içine daireler çizmeye başladı. “Çünkü Grace’in annesi onu vurduktan sonra artık bunu yapamazdı.”

Felicity'nin gözleri kocaman açıldı. "Onu neresinden vurdu?"

İşte o zaman Devil kadına baktı. "Bir daha çocuk peydahlayamayacağı yerden."

Felicity açık kalan ağzını kapadı. "O yüzden elinde bir kızla kaldı. Varisi yoktu."

"Erkeklerin çoğu pes ederdi," dedi Devil. "Soyunun tükenmesine izin verirdi. Başka bir uzak kuzene geçmesine. Fakat babam mirasına çok düşkündü."

Kadının eli adamın parmakları üstüne kapanarak sıcaklığıyla sardı, sonsuza kadar yanında kalarak soğuğu uzakta tutmasını dileyecek kadar. "Sen ve Beast."

"Whit."

Whit'in gerçek ismini duyan Felicity hafifçe güldü. "Dürüst olmak gerekirse bunu tercih ederim. Devon ve Whit." Devil'in elini bırakarak çıplak elini yüzüne götürdü. Adam gözlerini kapadı, kadının ona dokunmadan önce ne yapmak istediğini biliyordu. Yumuşak parmak etlerinin yarası boyunca dolaşmasına izin verdi. "Ve bunu yapan kişi."

"Ewan." Felicity'nin elini avucuna aldı, öyküsünü hayatında ilk kez anlatırken ona doğru yaslandı. Bir zamanlar diriltmekten nefret ettiği geçmişi, sonunda anlatabilmekten büyük keyif alıyordu. "Yetimhanede boy gösterdiğinde, yani babam, kurtulduğumu sanmıştım." Kadın başıyla onayladı, Devil devam etti. "Annem birkaç kuruş bırakmıştı, ama babamdan haber beklerken beni alan aile yemek ve yatak karşılığı bunlara el koydu."

"Bir bebek için mi?" Şaşkınlığı o kadar açıktı ki, Devil bazı şeyleri ona asla söyleyemeyeceğini fark etti. Felicity'yi onlara karşı koruyacağı, onun dünyada var olduğunu bile bilmediği şeyler.

Pantolon cebinden eski püskü bir kumaş parçası çıkardı. Başparmağıyla teneke iğnenin iştirildiği işlemeyi ovarken kadının gözü üstündeydi. Onu almak, incelemek istediğini biliyordu. Fakat Felicity bunu yapmadı ve Devil, kumaş parçasını ona vermekle tekrar saklamak arasında kaldı. Hem onunla paylaşmak istiyor ve hem de asla yeterli olmayacağını kanıtıyla dehşete düşüyordu. Kumaş parçasını avucunda tutmaya razı oldu, bir zamanlar kıpkırmızı olan M, artık soluk bir kahverengiye dönüşmüştü ve güçlkle bir arada duruyordu. Onun tılsımı.

Geçmiş.

Felicity'nin anlamasını istiyordu. "Geldiğinde on yaşındaydım. Ne gariptir ki gece geldi. Beni oğlanların yatakhanesinden alırlarken papazın elindeki mum ışığını hâlâ görebiliyordum." Farkında olmadan kadının elini sıktı. "Kurtarıldığımı sandım. Babam beni sayfiyesine getirdi, rüyalarım da bile göremeyeceğim bir eve. Beni erkek kardeşlerimle tanıştırdı." Duraksadı, sonra tekrarladı, "Ve kurtarıldığımı sandım."

Felicity onun eline biraz daha sıkı sarıldı, sanki iç içe geçen parmaklarından geçmişini görebilecekmiş gibi.

"Kurtarılmamıştım," dedi. "Bir karanlıktan diğerine geçmiştim."

Devil, Felicity'nin bütün dikkatini ona verdiğini biliyordu. Ona bakmadı. Yapamazdı. Bunun yerine, başparmağını onun parmaklarının boğumlarında gezdirerek, tepelerin ve vadilerin tadını çıkararak, kadının eliyle konuşmayı sürdürdü. "Doğduğumuz gün bir baba için çok seçenek sunmuş olmalı. Dört çocuk. Üç oğlan bir kız." Başını iki yana salladı. "Öykünün sonunu bildiğimden keyif almamam gerek, ama o gün babamın bütün istediği bir varisti ve bunu alamadığını söylemekten gurur duyuyorum. Mirasçısı olarak elinde sadece bir kız vardı.

Ve diğerkleri...” yıldızların parladığı gökyüzüne baktı. “Hepimiz piçtik.”

Kadının elini bırakmaya çalıştı, ama o buna izin vermedi. Devil devam ederken daha sıkı tutmaya başlamıştı. “Fakat babam kurnazın önde gideniydi. Ona göre isim servetten daha önemliydi. Veya gelecekten. Veya gerçeklerden. Ve bir varisi doğduğunu iddia etti. Bir oğlan.”

Felicity’nin gözleri büyüdü. “Fakat bu yasa dışı.”

Sadece yasa dışı değil. Varis dükalığı miras aldığında cezası ölüm.

“Kimse fark etmedi mi? Kimse bir şey söylemedi mi?” Devil, inanmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Gece geç saatlerde sık sık bu hatıra ile mücadele ediyor, yanlış yaptığı konusunda emin oluyordu. Ev uşaklarla doluydu. Çoğu fark etmiş olmalıydı. Konuşmuş olmalıydı.

Fakat Devil oradaydı. Ve anılar yalan söylemezdi.

Başını iki yana salladı. “Gidip bakmak kimsenin aklına gelmedi. Grace sayfıyede tutuluyordu. Kasabaya asla getirilmedi, Grace de piç olduğundan annesi buna memnuniyetle izin vermişti. Bir avuç yaşlı ve sadık uşak yanlarında bırakıldı. Babamın bir planı vardı. Sonuçta üç oğul sahibiydi. Gayrimeşru olsa da, sonuçta erkektiler. On yaşımıza gelince bizi topladı. Sayfıyedeki evine getirdi ve planını açıkladı.”

“Görüldüğü üzere, sadece birimiz varis olabilecekti. Sınırsız zengin olacak, en iyi okullarda eğitilecekti. Her istediği olacak. Yiyecek, içecek, güç, kadın, her ne isterse.”

Kadın elini öyle sıkıyordu ki, neredeyse parmaklarına kan gitmeyecekti. “Devil,” diye fısıldadı.

O zaman adam ona baktı. “Devon.”

Bunu şimdi hatırlaması önemliydi. Bu isim ona bir aileden değil hiçlikten miras kalmıştı. Burada saf bir tutkuyla kadının

yanında otururken kendisinin hatırlaması da önemliydi. Onun kendisine ait olmasını dilerdi. Yarışı kazanamamıştı. Dük değildi. Hâlâ bir hiçti.

Hatıralar canlandı. Whit, çöp gibi ve ufak tefekti, küçük yüzünde bir sürü dişiyle haylaz gülümsemesi içten ve pırıl pırıldı. Grace uzun boylu ve gürbüzdü, çökük hüznünlü gözleri vardı. Ve Ewan, tay gibi upuzun bacaklara ve ince kemiklere sahipti. Ve korkunç bir kararlılığa.

“Birimiz her şeyin sahibi olacaktı. Diğerleri ise farklı bir kadere razı olacaktı. Daha kötüsüne.”

“Nasıl?” diye fısıldadı Felicity. “Nasıl karar verdi?”

Devil başını iki yana salladı. “Sana, seçimi onun yapmadığını söyleyecektir. Sana, seçimi bizim yaptığımızı söyleyecektir.”

“Nasıl?”

“Dövüştük.”

Felicity hızla derin bir soluk aldı. “Nasıl dövüştünüz?”

Devil ona baktı ve sonunda bakışını yakaladı. Gözlerinde dehşeti görmeyi bekliyordu. Nereden geldiğini ve nasıl geldiğini anlamaya hazır olduğunu. Devil’in başından beri bildiği şeyi görmeye hazır olduğunu. Cehennemde olabilecek kadar kadının altında olduğunu.

Felicity hayatından çıktığında, zaten cehennemde yaşayacağını.

“Onun istediği şekilde.”

Kadının eli tahmin bile edemeyeceği kadar güçlü sıkıyordu. “Hayır. Bu çılgınlık.”

Devil başıyla onayladı. “Fiziksel mücadele kolaydı. Önce taşlarla ve sopalarla. Yumruklarla ve ateşle. Fakat ruhsal olanlar... Bizi mahveden onlar oldu. Bizi tek başımıza, karanlıkta kilitlerdi.” Ona anlattığı için kendinden nefret ediyordu, ama

kendine engel olamıyordu. “Diğeriyle dövüşmeye razı olursak bizi özgür bırakıp ışığa çıkaracağını söylüyordu.”

Felicity başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bize hediyeler verip geri alıyordu. Tatlılar. Oyuncaklar...” Duraksadı, zihninde bir anı canlanmıştı. “Bana bir köpek verdi. Karanlıkta beni günlerce sıcak tuttu. Sonra, onu diğerlerinden biriyle takas edersem, sonsuza kadar bende kalabileceğini söyledi.”

Kadın biraz daha ona sokuldu, bu anıyı kovabilirmiş gibi kollarıyla onu sardı. “Hayır.”

Devil başını sallayarak gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı. “Reddettim. Whit erkek kardeşimdi. Grace kız kardeşim. Ve Ewan...”

Ewan köpeğinin kalmasına izin verilen tek kişiydi.

Ewan ne yapmıştı?

Felicity başını iki yana sallayarak yüzünü onun koluna bastırdı. “Hayır.”

Devil ona sarıldı, saçlarını okşayarak kendine doğru çekti. *Ewan asla Felicity’ye sahip olamazdı.*

“En güçlümüzün varis olmasını istiyordu. En açgözlümüzün.” Soyunu devam ettirecek bir oğul istiyordu. “Bir noktadan sonra yarışmayı bırakıp sadece diğerlerini korumaya çalıştım.”

“Çocuktunuz,” diye fısıldadı Felicity. Böyle bir işkenceyi hayal bile edemezmiş gibi, sesindeki yara duyulabiliyordu. “Biri-leri mutlaka bu suçları engellemeye çalışmıştır.”

“Eğer ortaya çıkarlarsa suç olurlar,” dedi Devil sessizce. “Bir arada kalmanın yollarını bulmaya çalıştık. Akıl sağlığımızı korumanın yollarını. Onun kazanmasına asla izin vermeyeceğimize dair yemin ettik. Bizi birbirimizden ayırmasına izin vermeyecektik.”

Felicity artık kucağına bakıyordu ve Devil bunun son olduğunu biliyordu. Kadın bu öyküyü dinledikten sonra Covent Garden'a dönmezdi. Devil'a dönmezdi. Bitirmek için kendini zorladı. "Fakat iş oraya geldiğinde... yeterince güçlü değildik." Yanağındaki yara, Ewan'ın bıçağının hatırasıyla keskin ve nahoş bir biçimde yandı. Buna sebep olan emirle. Babasının sesi karanlığın içinde çınılıyordu.

Eğer istiyorsan evlat, bunu diğerlerinden almalısın.

Ewan onun için geliyordu. Derin bir nefes alarak anıları bastırdı. "Kaçmaktan başka çaremiz yoktu.

Felicity başını kaldırmadı. "Buraya."

Devil başıyla onayladı.

"Orada ne kadar kaldınız?"

"İki yıl. Kaçtığımızda on iki yaşındaydık."

Kadın soluğunu sertçe bıraktı. "İki yıl."

Devil onu kendine çekerek alnına bir öpücük kondurdu. "Hayatta kalmayı başardık."

Felicity, adamın kalp atışlarının hızlanmasına sebep olacak kadar uzun bir süre ona baktı. "Keşke o yılları sana geri verebilseydim."

Devil gülümsedi ve başparmağıyla onun yumuşak yanağını okşadı. "Verseydin alırdım." Kadının güzel gözleri yaşlarla doldu. "Hayır aşkım." Adam başını iki yana salladı. "Gözyaşı yok. Hele benim için."

Felicity bir damlayı uzaklaştırdı. "Güvenebileceğiniz hiç kimse yoktu."

"Birbirimize güvendik," dedi Devil. Gerçek buydu. "Kraliyet kadar zengin ve güçlü olacağımıza yemin ettik. Ve sonsuz, tek bir ceza verecektik. Babam daima mirasçıları olsun istiyordu. Biz yaşadığımız sürece, buna kavuşamayacaktı."

Kadının gözleri yıldızların ışığı altında parlıyordu, dudakları iyice gerilmişti. “Onun ölmesini istiyorum.”

Devil’in kaşları havaya kalktı.

“Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Günah olduğunu biliyorum. Fakat baban –ona böyle hitap etmekten bile nefret ediyorum– ölümden başkasını hak etmiyor.”

Devil doğru cevabı bulmak için bir an düşündü. “Hak ettiğini aldı.”

Felicity başıyla onayladı. “Umarım acı çekmiştir.”

Devil buna gülümsemeden edemedi. Bütün Londra’nın ayırkotu olarak tanındığı kilit hırsızı, gördüğü kadarıyla dışı bir aslandı. “Ölmemiş olsa, zafer hatırası olarak sana getirmemi sağlayabilirdin.”

“Bu şaka değil Devon,” diyen Felicity’nin sesi duygu yüküyle titriyordu. “Bunu hak etmedin. Hiçbiriniz hak etmediniz. Elbette karanlıktan korkacaksın. Hayatın boyunca başka bir şey yaşamamışsın.”

Devil ona sımsıkı sarılarak saçlarına fısıldadı. “İster inan ister inanma aşkım, artık karanlığın beni nasıl korkuttuğunu hatırlamam imkânsız. Bu geceyi düşünmeden, seni düşünmeden karanlığı düşünmemin imkânsız olduğu gibi.”

Felicity ona döndü, beline sarılarak kendine çekti ve bacaklarını yanından ona doladı. Birden ve tamamen doğal yapılan bu hareket adamı yakıp kül etti ve karşılığında onu taklit etmekten kendini alamadı. Kadına doğru eğildi, kollarıyla sararak kendine doğru çekti. Yüzünü boynuna gömdü ve muhteşem kokusunu içine çekti. Yasemin onun aklını başından alıyordu. Bu muhteşem kadına, yumuşak tenine, güzel vücuduna ve onu ima eden, ağzını sulandıran her şeye daima bağlı kalacaktı.

İşte ancak o zaman, sarmaş dolaş olduklarında, kadını içine çekerken, onun gözyaşlarını, boynundaki ıslaklığı ve ciğerlerindeki düzensiz soluğu hissetti. Geri çekildi ve gözyaşlarının yanaklarında açtığı yola bir öpücük kondurdu. “Hayır, tatlı kız. Hayır. Gözyaşı yok. Benim için değmez.”

Kadın onun yeleğini tutan elini biraz daha sıktı ve adamı kendine doğru çekti. “Bunu söylemekten vazgeç,” diye fısıldadı. “Değersiz olduğuna beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeç.”

Devil kadının çıplak elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü. “Değersizim.”

“Hayır. Kapa çeneni.”

Devil dişlerini onun tombul kulak memesinde gezdirdi. “Benimle karşılaştırıldığında sen bir prensessin. Bir masal kraliçesi. Görmüyor musun?” Oradaki yumuşak tenini yaladı. “Geçmişim değersiz. Geleceğim de öyle. Ama seninki...” Kadının avucundaki nefesi ılıktı. “Janus gibi, senin geleceğini görüyorum. Fevkalade.”

Ve bensiz.

Felicity onun söylemediği sözleri duydu. “Yanılıyorsun. Geçmişin sensin. Sınırsız değeri var. Geleceğimin sensiz hiçbir anlamı yok. Fevkalade olan tek şey, yaşadığımız şu an.”

“Hayır aşkım. Yaşadığımız şu an...” Hafif bir kahkaha attı. “Şu an bir işkence.”

“Neden?”

Devil uzandı, parmaklarını onun boynuna dolayarak kendine çekti. Ona gerçeği söylerken gözlerini görebilmek için sımsıkı tuttu. “Çünkü beni şu anım sadece sensin Felicity Faircloth. Ve asla geleceğim olamazsın.”

Bu sözlerin ardından Felicity gözlerini kapadı, dudakları hayal kırıklığı ile seğirirken ve öfkeyle kesik kesik solurken uzun

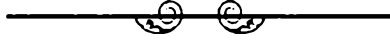
süre öyle kaldı. Sonunda onları açabildiğinde, o güzel kahve-rengi derinliklerde yaş vardı. Gözyaşı ve öfke, ayrıca Devil'in tanıdığı bir şey daha, çünkü kendisi de aynısını hissediyordu.

İhtiyaç.

“O halde şu anı yaşayalım,” diye fısıldadı kadın.

Ve sonra onu öptü.

Bölüm Yirmi Üç

Felicity, kalan hayatı boyunca onun sıcaklığını hatırlayacaktı. Sıcaklığını ve onu öperken saçlarına parmaklarını geçirme biçimini. Sıcaklığını ve firketelerini çatıya saçarak, ikisinin de birbirini daha rahat okşaması için onu kucağına çekmesini.

Ellerini açık ceketinin içine kaydırdı, orada bulduğu sıcaklığı, göğsünün genişliğini, sırtındaki ve yanlarındaki kasların kıvrılıp bükülmesini, zevkten hafifçe guruldamasını, nefis dudaklarını aralayarak onun dudaklarının üstüne dokundururken ürpermesini sevdi.

Adamın öpücüğü yavaş ve derindi, sanki keşfetmek için uzun bir zamanı varmış gibi. Ve sanki o uzun, sarhoş edici öpüşmede, Covent Garden'da ayın ve yıldızların altındaki o çatı öpücüğün kendisi kadar özel ve mükemmel ve sadece onlara aitmiş gibiydi.

Devil dudaklarını özgür bıraktığında gözlerini açtı ve onun kendisini seyretmekten aldığı keyfi gördü. Sonra dedi ki, "Ateş olmak için ders alman asla gerekmedi Felicity."

Kadın uzanıp onu tekrar kendine doğru çekti.

“Bu her zaman senin içindeydi,” diye fısıldadı kadının dudaklarına. Felicity zevkle içini çekerken, onun bu sesin keyfini çıkarmasına izin verdi. “Tanıdığım en olağanüstü kadınsın ve seninle sadece bu anı –şu anda içinde bulunduğumuz zamanı– yaşayacaksam, sıcaklığıyla bütün yıldızları kısıkandıracak kadar seni yakmak isterdim.”

Kelimeler Felicity’nin içindeki ateşi tutuşturmuş, hızla ve çılgınca yanıyordu. Dudaklarını yanağında gezdirirken adam kulağına eğildi. “Bunu yapar mıydın? Benim için yanar mıydın? Bu gece?”

“Evet,” diye cevap verdi, adam kulak memesiyle oynarken zevkle ürpererek içini çekti. “Evet, lütfen.”

“Ne kadar kibarsın,” dedi Devil alçak bir sesle. “İçeri girelim mi? Üstünde seninle ilgili anılarım varken yatağımda zar zor uyudum.”

Felicity geri çekilerek onun gözlerine baktı, ses tonundan şaşkınlığı ve mutluluğu anlaşılabiliyordu, “Gerçekten mi?”

Devil hafifçe gülümsedi. “Gerçekten. Ellerin yatak örtüsünün üstündeydi. Şirin pembe ayakkabıların ayak parmaklarından sarkıyordu. Hayalimde...”

“Anlat,” dedi kadın, adam susunca.

“Yapmamalıyım.”

“Lütfen.”

Devil hafifçe inleyerek uzandı ve bir öpücük aldı. Acelesiz bir dil darbesi. “Seni reddedemem.”

“Beni sürekli reddediyorsun.”

Adam başını iki yana salladı. “Bunu değil. Asla değil aşkım.” Onu tekrar öptü, yavaşça ve mükemmel, sonra alnını onun alnına yaslayarak devam etti, “Orada, ayakucunda dizlerimin

üstüne çökerek seni soyduğumu ve yumuşak, biçimli, ipek gibi kusursuzluğunun tadını çıkardığımı hayal ettim.”

Felicity uzun, titrek bir soluk aldı. “Bunu istiyorum.”

“Vereceğim, çılgın ateşim. Sana istediğin her şeyi vereceğim.”

Ayağa kalktı, uzanıp onun da kalkmasına yardım etti. Kadın daha yukarda durduğundan dudakları aynı hizaya gelmişti. Tekrar öpüştüklerinde Devil fısıldadı, “Sana her zaman istediğin her şeyi vereceğim.”

Kuşkusuz bu bir yalandı ve Felicity bunu biliyordu.

Bana doğru bir şeyler söyle.

Sözünü tutmak üzere onu kollarına aldığı anda, kadın onun göğsünü itti. “Dur.”

Devil hareketsiz kaldı, ani bir rüzgâr paltosunu havalandırıp döndürerek ikisini sarmaladı. Hiç kıpırdamadan, sanki ağırlığı yokmuşçasına kadını tutmaya devam ediyor, gözlerini gözlelerinden ayırmadan devam etmesini bekliyordu. “Ne istersen.”

“İçeri girmek istemiyorum.”

Bunu duyan Devil gözlerini kapadı, bir an onu tutan ellerini sıktı ve sonra başıyla onaylayarak yumuşak bir sesle karşılık verdi. “Anlıyorum. Seni eve bırakayım leydim.”

Adam onu bıraktığında Felicity kalbinin teklediğini sandı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Anlamıyorsun. İçeri girmek istemiyorum...” Tenini tüy gibi okşamasından keyif alarak parmaklarını onun kısıcık kesilmiş saçlarında dolaştırdı. “Çünkü burada kalmak istiyorum.” Parmakları bu kez kulağıyla oynadı ve adamın ona karşı koyamıyormuşçasına başını eline doğru eğmesi hoşuna gitti. Felicity’nin adama karşı koyamadığını Tanrı biliyordu. “Senin dünyanda,” diye fısıldadı. “Karanlıkta. Yıldızların altında.”

Devil bir an kıpırdamadı, yanağına dokunan kasın seğirmesi onu duyduğunun tek işaretiydi. Sonra, aşağıdaki düz çatıya ulaşana kadar kadını bırakmadan çatının tepesinden indi. Onu yere bıraktıktan sonra bir adım geri çekildi, paltosunu çıkardı ve döndürerek ayaklarının dibine serdi.

Bunu yaptıktan sonra, avucunu yukarı çevirerek uzun ve güçlü kolunu kadına doğru uzattı. Bu, karşı konulmaz bir davetti.

Felicity hemen hareketlendi, kiremitli çatıdan onun kollarına indi. Devil onu bu kez yumuşak yünlü paltosunun üstüne yatırmak üzere kaldırdı. Palto Felicity'yi onun sıcaklığı ve kokusuyla sararken Devil kendini kadının üstüne bıraktı, dudaklarını dudaklarına dokundurdu ve yavaşça aklını başından almaya başladı. Ve giysilerini üstünden.

"Marwick balosunda, balkondaki o ilk gece..." Felicity'nin içi kürklü pançosunu çıkardı. "Elbisenin rengini göremeyecek kadar karanlıktı." Çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Senin ay ışığıyla örtündüğünü hayal ettim."

Kadının elleri başını okşadı. "Bunu yapmak mümkünmüş gibi hissetmemi sağlıyorsun."

"Her şey mümkündür," dedi Devil, tekrar dudaklarına dönerek. Uzun, sakın öpücükler arasında korsesinin önündeki kurdeleleri çözdü, kumaşı korseden ayırınca kadının korsenin üstünden taşan göğüsleri ortaya çıktı. Dudaklarını çekti ve diliyle boynunu aşağı doğru takip ederek hafifçe omuzunu ısırdı. Kadın şaşkınlıkla ve zevkle yıldızlara doğru ani bir soluk aldı.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Devil, yumuşak bir ses tonuyla.

"Evet," derken, parmaklarıyla adamın başını sımsıkı kavramış, uzaklaşmasına izin vermiyordu.

Ardından Devil sihirli parmaklarıyla korsesini açtı ve kadının göğüsleri geceye döküldü, serin hava tutsak teninin üstünden hızla esti. Felicity'nin aldığı kesik nefese bu kez hafif bir kahkaha eşlik etti, çünkü Devil ağzıyla omuzunda hareket etmeyi sürdürüyor, gergin uçlarını okşayarak daireler çiziyordu. Daha aşağılara inmeden önce başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Kadını içine çekerken dudakları yumuşadı, daha fazlasını isteyen Felicity belini ona doğru kaldırdı. Daha çok dokunuş.

Daha çok Devil.

Devil bu isteği karşılıksız bırakmadı, başını aşağı kaydırды, kabaran meme uçlarından birine parmaklarıyla daireler çizdikten sonra dudaklarını üstüne kapadı ve hafifçe emmeye başladı. İyice sertleşen ucu üstünde çalışmaya devam ederken kadın bir çığlık attı ve gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi parmaklarını onun kusursuz biçimli kafasına geçirdi.

İzin vermeyebilirdi, ama uzun, ritmik emişleri sırasında inlediği için değil. Elini eteğinin altından daha derin yerlere soktuğu için değil. Onun dokunuşlarına karşılık kalçasını kaldırarak ona doğru gidip gelmeye başladığı için değil. Bu hareket onu yaptığı işten alıkoyarak nefes nefese dudaklarını ondan ayırdığı için değil. “Tanrı aşkına Felicity, insanı günaha sokacak bir tadın var.” Devil’in kalçaları ona doğru vurmaya başladığında Felicity en hassas yerinde derin bir sızı hissetti. Onun bu kadar yakınında olması sızlamayı hem iyi hem daha kötü yapıyordu.

“Devon.” İçini çekti. “İhtiyacım var...”

“Biliyorum aşkım.” Kadının üstünden kalktı ve tekrar geri dönmeden önce kendi yeleğinden ve onun elbisesinden kurtularak ellerini çıplak teninin üstünde kaydırmaya başladı. “Üşüyor musun?”

Felicity güldü. Elinde değildi. Onun yanında üşüme fikri... “Hayır,” dedi. “Yanıyorum.”

Adam dudaklarını kadının ağzına kapadı. “Tanrım, bu doğru.”

Felicity onun elini tuttu, parmaklarını üstünde kaydırırken oradaki soğuk metale dokundu. Soğuk, gümüş halkaların her birinin üstünde başparmağını gezdirerek sordu, “Bunlar nereden geldi?”

Devil onun bakışını takip etti, sanki yıllardır yüzükleri düşünmemiş gibi yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Gülümsedi. “Garden’da bunları yapan bir adam vardı. Kimsenin altına yetecek parası yoktu; ama gümüş, satın alınabilirdi. Bütün dövüşçüler bu yüzüklerden takardı... Güçlerinin bir göstergesi olarak. Başparmağındakini işaret etti. “Bu kırdığım ilk burundan kalma.” Yüzük parmağını gösterdi. “İlk nakavtım.” Sıra işaret parmağındakine gelmişti. “Bu, mecbur olduğum için dövüşmek zorunda kaldığım son müsabakadan.” Parmaklarını iki kez esnetip sonra yumruk haline getirdi. “Artık onları düşünmüyorum bile.”

Felicity elini dudaklarına götürdü, sonra parmağıyla her gümüş yüzüğün üstüne bir öpücük kondurdu. “Cesaretinin kanıtı.”

Devil homurdandı, gerçek bir öpücük için kadını kendine çektiğinde Felicity ellerini adamın gömleğinden aşağı kaydırıp, adam için yanıp tutuşarak pantolonunun kemerinden kendine doğru yaklaştırdı. Ardından parmaklarını içeri sokarak onun ılık, pürüzsüz tenini keşfetti. Gözü dönmüş bir halde daha da yaklaşmak istiyordu. Hemen. “Devil.”

“Biliyorum,” dedi adam. Ve biliyordu. Kadının vücudunu onun tahmin edemeyeceği kadar iyi tanıyordu. Dokunması için yanıp tutuşan yerlerini, öpücüğünü isteyen tenini biliyor-

du. Boynunu defalarca yalarken iyice sertleşen meme uçlarını parmaklarıyla çekiştiriyor ve kadının vücuduna zevk kıvılcımları gönderiyordu.

Felicity hüsrarla, hevesle, çaresizlikle geceye doğru inledi.

Bu sesi duyan Devil durdu, kadın gözlerini açtı. Adam onu seyrediyordu, güzel kehribar gözlerinde muazzam bir şeyler vardı. "Çatı harika bir seçimdi."

Kadının kaşları çatıldı. "Neden?"

Devil eğildi, sıcak ve inanılmaz uçlardan birini emmeye başladı. Kadın zevkten inlerken onu bıraktı, alnını alnına yaslayarak cevap verdi. "Çünkü zevkin doruğundayken geceye istediğin kadar yüksek sesle haykırabilirsin."

Bu sözler karşısında Felicity kızardı. "Çıglık atmayacağım."

Adam kalçasını ona doğru yaklaştırdı, sertleşen erkekliğini onun en yumuşak yerine dokundurdu. "Belki çıglık atmazsın. Belki kakhaha atarsın."

Felicity'nin kızaran yüzü bu kez alev aldı. "Gülmek istemiştim..."

Devil başını iki yana salladı. "Sakin bunun için özür dilemeye kalkma aşkım. Kulaklarımda o kakhaha sesi ile öleceğim. Onun katıksız zevki ile. Muhteşemdi." Kadını tekrar öptü. "Bütün istediğim bunu tekrar sağlamak."

Felicity tekrar gözlerini kapadı, utanç ve arzu içinde mücadele ediyordu.

Arzu kazandı. "Bunu tekrar sağlamanı istiyorum." Kalçalarını bir kez daha kaldırarak bu hareketin sonucunda gelen küfürün tadını çıkardı. Mümkün olamayacağını düşünse de, adamın önündeki sert uzantı daha da sertleşmiş, daha da uzamıştı. "Fakat üstünde hoşuma gitmeyecek kadar çok giysi var," dedi Felicity.

Devil keyifle homurdanarak kadının üstünden yuvarlandı ve ayağa kalkarak gömleğini, çizmelerini ve pantolonunu çıkardı. Hareketleri özel bir beceriden yoksundu, vücuduna sonsuz güveni varmış gibi rahat davranıyordu. Nasıl olmasın? Adam kusursuzdu. Onu seyrederek saatler geçirebilirdi.

Devil çıplak olarak ona doğru döndüğünde, Felicity elini uzattı. “Dur.”

Adam durdu, gözleri aç ve ateş gibiydi. “Ne oldu?”

Felicity onun paltosuna sarınarak ayağa kalktı. “Bakmak istiyorum.”

Bu sözler onu değiştirdi. Başını eğdi, elini kısıcak kesilmiş saçlarında gezdirdi ve böylece kollarının ve omuzlarının çarpıcı güzelliğini ortaya çıkarmış oldu. Devil bir elini onun boynuna dolayarak göğsüne doğru çekti, yere uzanmadan önce birkaç kez sıvazladı. “Doyana kadar bakabilirsiniz leydim.”

Felicity elini hafifçe havada salladı, bir kraliçe gibi, dönmesini işaret ediyordu. Devil isteneni yaptı. İlk pozisyonuna geri döndüğünde dudaklarında zoraki bir tebessüm vardı. “Benimle ne yapacağına karar verdin mi?”

Yatak odasındaki ilk gecenin anısı Felicity’nin zihninde canlandı. *Mükemmel erkeklerle ne yapılır asla anlamadım.*

Adamın gözlerinin içine baktı. “Hâlâ emin değilim, ama üzerinde durmayacağım.”

Devil bir kaşını kaldırdı. “Bunu duyduğuma çok sevindim.”

Yüce Tanrım. Adam muhteşemdi. Teninin üstündeki ay ışığının oyunu, göğsüne serpilmiş kıllar. Heykel gibi kaslar, kalçalarındaki çıkıntılar, sırtının nefis eğrisi, uyluklarındaki sert bağlar. Ve aralarında gergin, sert, güzel ve nabız gibi atan bir uzantı. “Seni banyoda gördüğümde... aşağıda...” diye başladı, gözünü adamın sertleşmiş erkekliğinden alamayarak. “Sana

bakmak istedim... yapacağım tek şey... küvetin yanına gelerek görmektir.”

“Lanet olsun Felicity,” diye homurdandı Devil.

Felicity küfürle karışık homurdanan bu yüze baktı. “Ne?”

Devil bakışlarını gökyüzüne çevirerek uzun bir soluk koy-verdi. “Beni bağışla,” dedi. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, kadının duymasını istemiyor gibiydi. Sonra tekrar Felicity’ye döndü. “Dudaklarını yaladın aşkım.”

Kadının eli dudaklarına gitti. “Öyle mi yaptım?”

Devil beyaz dişlerini göstererek sırttı ve bu müthiş tebessüm tek bakış bile soluğunu kesmek için yeterliydi. “Sakın bundan utanayım deme. Ben sadece –kahretsin– senin için bunun mükemmel olmasını istiyorum ve bana öyle baktığında... İster gibi...” Sesi giderek kaybolurken Felicity tekrar onun gerilmiş uzantısına bakarken –yüce Tanrım– adam elini oraya götürerek avuçladı ve o muazzam erkeklığı okşamaya başladı. Felicity’nin ağzı sulanmıştı ve onun durumunda bununla başa çıkabilecek bir kadın yoktu.

Adamın elini, yavaş ve sakin hareketlerini seyrederek yut-kundu. Kusursuzdu. “Onu istiyorum.”

Devil’in çıkardığı ses –alçak ve karanlık– bütün vücudunu ürpertti, bu ürpertiler yeni keşfettiği derinlerde bir yerde toplandı. Adam ona doğru gelmeye başlayınca kalbi deli gibi atmaya başladı. “İşimiz bitmeden önce sana bunu binlerce kez söyleteceğim,” diyerek kadının yanında diz çöktü ve üstündeki paltoya uzandı.

Felicity paltoya biraz daha sıkı sarındı.

Devil başını yana eğdi. “Felicity?”

Kadın tekrar ona bakarak ham güzelliğini içine çekti. “Ben...” Sustu.

Devil sonsuz bir sabırla bekliyordu.

Felicity bir kez daha denedi. "Ben... Senin gibi değilim."

Devil son derece rahatmış gibi oturdu. Sanki bütün hayatını, hiç düşünmeden cırlıçıplak geçirebilirmiş gibi rahattı. Bakışları yumuşadı. "Bunu biliyorum aşkım. O yüzden paltoyu çıkarmanı istiyorum."

"Demek istediğim..." Felicity yutkundu. "Daha önce hiç çıplak kalmadım. Bir erkeğin yanında."

Adam hafifçe güldü, çarpık ve muhteşem bir tebessümdü. "Bunu da biliyorum."

"Ben... Şey değilim..."

Devil kumaşı bıraktı. Bekledi.

"Sen mükemmelsin," dedi kadın. "Oysa ben... Benim her yerim kusurlu."

Devil uzun süre onu seyretti. Sonsuzluk kadar. Saniyeler aralarında kilometrelerce uzadı. Ve sonra, Felicity bittiğini düşünürken, adam kendinden gayet emin bir şekilde konuştu. "Sana doğru bir şey söyleyeyim Felicity Faircloth, ayrıkotu, kilit hırsız ve müthiş kadın; senin kusurlu tek bir yanın yok."

Felicity kızardı. Ve bir şekilde, bir an için, ona inandı.

"Lütfen aşkım, sana göstereyim."

Sanki böyle bir teklif reddedilebilirmiş gibi. Felicity paltoyu yere bıraktı. Kendini ortaya çıkardı.

Devil bir süre, sanki bir üstadın elinden çıkmış başyapıta bakar gibi onu seyretti, sonunda yanına geldi ve birlikte uzandılar. Elleri ve ağızları birbirlerini araştırıyordu. Devil'in elleri kadının tenine dokunuyor, Felicity parmaklarını adamın göğsündeki siyah tüylerin içinden geçiriyordu. Devil dudaklarıyla onu yuvarlak göbeğindeki gamzeye dokunduğunda, kadının bacakları hafifçe açılarak adamın uzantısına süründü.

“Tekrar söyle,” diye göbeğine fısıldarken, bir elini baldırının içindeki yumuşak tende gezdiriyordu.

Felicity onun ne istediğini hemen anladı. “Seni istiyorum.” Adamın kaslarındaki kıvrımları, gövdesindeki vadileri ve tepeleri yokladı.

Devil onun sözlerini bir öpücükle ödüllendirdi. Bir emişle. Bir yalayışla. Bir temasla.

Ve her defasında, elleri hedefine biraz daha yaklaşıyordu.

Kadıninkiler de.

“Beni nerede istiyorsun?”

Bu soru kadını utandırınca ona küçük bir çimdik attı, ama bu küçük dürtü kadının hızla kısa bir nefes alarak adamı daha fazla istemesini sağlamaya yetti. Devil bunu nereden biliyordu? Nazik bir ısırığın bir öpücük kadar baştan çıkarıcı olabileceğini? Bunu sorma fırsatı bulamadan adam uyluklarının arasında ki kıvrımları açtı ve dedi ki, “Burada?”

Felicity bir kez daha soluklandı. “Evet.”

Devil onun nabız gibi atan tenini önce yavaşça, sonra döndürerek ve sertleşerek okşamaya başladı. “Tekrar söyle. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Sadece iste.”

“İstiyorum,” dedi kadın kesik kesik soluyarak. Adama doğru gidip gelmeye başladı, daha fazla dokunması için yanıp tutuşuyordu. “Lütfen. İstiyorum...”

Devil’in daireler çizmeye başlayan başparmağı kadını tutuştu. “Sana anlatmamı ister misim aşkım?”

“Evet,” dedi Felicity. “Kelimesi kelimesine. En edepsizlerini bile.”

Devil bir küfür savurdu. “Beni mahvedeceksin Felicity Faircloth.”

“Anlatmadan olmaz.” İcini çekti, adamın da kendisi kadar tahrik olduğunu görmek hoşuna gidiyordu.

“Gelmek istiyorsun,” dedi Devil. “Seni getirmemi istiyorsun.”

Biraz daha bastırdı, biraz daha okşadı. Tekrar tekrar. “Evet.”

“Parmaklarımı burada istiyorsun.” Hareketlendi, parmakları kadının içini doldurmaya başladığında Felicity bir çığlık atarak onun başını kavradı ve aşağı doğru itmeye başladı. Devil inledi. “Çılgın kız, ağzımı da istiyorsun.”

“Evet,” dedi. “Evet, istiyorum.”

Devil ona istediğini verdi, dilini ateş gibi yumuşaklığına sokarak tadını çıkarırken parmaklarıyla yavaşça okşamaya devam etti ve boşta kalan eliyle kadının bir bacağına omuzuna kaldırarak onu iyice açtı. Felicity kalçalarını ona bastırmaktan kendini alamıyordu ve bunu yapmak da istemiyordu. O tek sözcüğü defalarca tekrarlayarak, orgazm olana kadar ellerini kafasından çekmedi ve onun adını tüm dünyaya haykırırken, Devil elleri, ağzı ve diliyle, kadın zevkten eriyene kadar devam etti.

Felicity doruktan aşağı inmeye başladığında, Devil’in dili daha nazik hareket etmeye başladı, kadın hâlâ ona yaslanmış nabız gibi atarken parmaklarını çekti. Felicity onu tekrar kendine doğru çekerken boğuk bir sesle ismini tekrarlıyor, daha fazlasını istiyordu.

Hepsini istiyordu.

Bu isteğe karşılık Devil kadının üstüne çıktı, dudaklarından uzun uzun öperek bir kez daha onun ateşini canlandırdı. Felicity onun gövdesine yapışarak kendine çekti ve onu şaşkına çeviren yere gelene kadar ellerini üstünde kaydırmaya başladı.

Parmakları adamın erkekliğine dokunduğu anda Devil sıçrayarak geri çekildi. “Dur aşkım.”

Felicity gözlerini açtı. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen sana dokunmama izin ver.”

Devil homurdanarak onu öptü. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum tatlım,” dedi dudaklarına. “Buna dayanamam. Bitmesini istemiyorum.”

Felicity durdu. Bitemezdi. Kalanını da istiyordu.

Hepsini istiyordu.

Onları birbirine bağlayacak her dokunuşu, her öpücüğü.

Felicity bakışlarını ondan kaçırmayı reddederek gülümsedi.

Devil’in gözleri tekrar dudaklarına kaydı. “Bu hınzır bir tebensümdü leydim.”

“Ben senin leydinim,” diyen kadının eli onu sarmaya yetecek bir yavaşlıkta hareket ediyor, tereddütle araştırmaya devam ediyordu.

Devil zevkle tısladı. “Evet. Lanet olsun. Evet.” Sonra üstünde dolaşan ele uzandı, onu tutarak daha güvenli bir yere, göğsüne getirdi.

“Bir gün,” dedi Felicity, “sana dokunmama izin vereceksin.”

Devil bir an uzaklara baktı. Saniyeden daha kısa bir süre. Belki daha da kısa. Yine de, bu kadarı yeterliydi. Felicity gerçeği biliyordu. O bir gün asla gelmeyecekti. Ne yarın, ne haftaya, ne de sonraki sene. Burada, ofisinin çatısında, odasında ya da depodaki buz mahzeninde başka bir gece olmayacaktı. Hepsi bu geceydi. Felicity kendi oyununu oynamıştı ve hepsi bu kadardı.

Sadece bu geceleri vardı.

Ertesi gün, adam gitmiş olacaktı.

Kalçasını tekrar adama doğru kaldırdı, kaygan ve pürüzsüz, güneş gibi sıcak erkekliğinin kendi ıslak kıvrımlarına dokunması hoşuna gidiyordu. Kendi çığlıklarına Devil’in alçak sesli

inlemeleri eşlik etti, ama sonra geri çekilerek yüzünü astı. “Tekrar gelmek ister misin aşkım?”

Nereye gidiyordu ki?

“Bekle,” dedi Felicity.

Adamın dudakları tekrar kadının vücudundaydı. Felicity doğrularak oturmaya çalıştı. “Bekle Devon.”

Adam sakalının gölgesini onun tenine sürttü. “Ben seninle ilgilenirim. Uzan. Bu gece onlarca defa senin tadına bakmak istiyorum. Yüzlerce defa.”

Fakat Felicity’nin istediği gibi değil. Bütün benliğiyle değil.

“Bekle,” diye tekrarlayan kadın bu kez dizini kaldırarak ona bastırdı, oturmaya çalışarak adamı itti. “Hayır.”

Bunu duyan Devil anında durdu ve geri çekildi, ılık eli hâlâ kadının bacağındaydı. “Ne oldu?”

“İstediğim bu değil.”

Adam başparmağıyla uyluğunun yumuşak derisini okşamaya başlayınca Felicity’nin nefesi kesildi ve ardından Devil’in sözleriyle bütün vücudunu ateş bastı, “İstemiyor musun?”

Elbette istiyordu. Tanrım, adam muhteşemdi. “Demek istediğim, tek başıma istemiyorum. Seninle birlikte istiyorum. Bizim...” Önce tereddüt etti, sonra ağzından baklayı çıkardı. “Birlikte olmamızı istiyorum.”

Devil anında onu bıraktı. “Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü sana öyle dokunacak olursam...” durdu ve uzaklara baktı, ilerdeki binalara, yıldızlı gökyüzündeki karanlığa. Sonra tekrar kadına döndü. “Felicity... seni becerirsem... mahvolursun.”

Bu kaba dili onu korkutmak için kullanmıştı, ama Felicity’nin onu daha fazla arzulamasından başka işe yaramadı.

“Bana ne istersem vereceğini söylemiştin. Bunu istiyorum. Bu gece istiyorum. Seninle. Hepsini. Her şeyini.”

“Onu değil. Sana onun dışında her şeyi vereceğim.” Kapana kısılmış gibiydi.

“Neden?”

“Felicity.” Ayağa kalkmaya başladı. “Ben sana göre değilim.”

Felicity dizlerinin üstünde ona doğru ilerledi. “Neden?”

“Çünkü Tanrı bilir nerede doğmuşum, sonra burada tekrar doğdum, Covent Garden çöplüğünde. Telifi edilemeyecek kadar kirlendim. Senin o kadar altındayım ki, bakabilmek için uzanmam gerekiyor.”

“Yanıyorsun.” Ne yapacağını bilemediği için ona doğru uzandı, ama adam geri çekildi. “Yanıyorsun.”

“Seni temin ederim, yanılmıyorum. Yaptığım şeyler...” Sustu, eliyle kafasını sıvazladı. “Yapacağım şeyler...” kadından uzaklaştı. “Hayır Felicity. Buraya kadar. Giyin, seni eve götüreceğim.”

“Devil,” dedi kadın, o çatıdan ayrıldığı anda adamı kaybedeceğini biliyordu. “Lütfen. Seni istiyorum. Ben...” Bir tereddüt daha. Ardından, sadece bulabildiği sözcükleri söyledi. “Seni seviyorum.”

Devil’in gözleri büyüdü ve yanındaki eli kıpırdadı. Felicity’ye mi dokunacaktı? Öyle olması için sessizce yalvardı kadın. “Felicity...” Dudaklarından dökülen ismi kulak tırmalıyordu. “Hayır...”

Felicity gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Elbette sevgisine karşılık beklemiyordu. Onu sevecek türden bir adam değildi. Yine de, eklemekten duramadı, “Tek dileğim sensin. Sen. Bu. Her ne olursa olsun.”

Devil başını iki yana salladı. “Bana bağlanırsan Londra seni geri kabul eder mi sanıyorsun? Mayfair balolarına katılabileceğini

mi sanıyorsun? Kraliçeyle çay içebileceğini ya da sizin gibiler ne yapıyorsa onları yapabileceğini mi sanıyorsun?”

“Kraliçeyle çay içmek istemiyorum geri zekâlı,” diye cevap verdi, hayal kırıklığının onu ele geçirmesine izin vererek. “Hayatımın yönlendirilmesinden bıktım. Nereye gideceğime, ne yapacağıma, kimle evleneceğime ailem karar veriyor. Bir balo salonunda nerede duracağımı, bir kadın olarak ne umutlarım olacağını, isteklerimin sınırlarını aristokratlar belirliyor.

“Fazlasını isteme diye uyarıyorlar. Çok yaşlısın, çok çirkinsin, çok tuhafsin, kusursuz olmaktan çok uzaksın. Sahip olduklarıma şükredip daha fazlasını istememem gerekiyor, dünyanın çoğunun sahip olduğu döküntüleri.”

O zaman adam ona doğru uzandı, ama Felicity kendini öfkesine kaptırmıştı. “Çok yaşlı değilim.”

Adam başını iki yana salladı. “Değilsin.”

“Çok çirkin değilim.”

“Çirkinlikle uzaktan yakından ilgin yok.”

“Ve hiçbirimiz kusursuz değiliz.”

“Sen hariç.”

Öyleyse neden beni istemiyorsun?

Göğsüne çektiği dizlerine sarıldı ve günahını itiraf etti. “Onları kurtarmak istemiyorum.”

“Aileni.”

Başıyla onayladı. “Onların son umuduyum. Ve her şeyi onlar için feda etmem gerekiyor. Onların geleceği için. Ama yapmayacağım. Çok gücüme gidiyor.”

“Gitmeli zaten.”

“Beni düşündükleri yok,” diye fısıldadı dizlerine. “Sanırım beni seviyorlar ve bana katlanıyorlar, eğer gidecek olursam beni

özlerler, ama dürüst olmak gerekirse, uzun süre fark etmezler. Annem gecelerimi Covent Garden'da geçirdiğimden habersiz, Arthur kendi evliliğinin derdine düşmüş, benimkini düşünmek için ayıracak bir saniyesi bile yok. Babama gelince..." Sesi giderek azaldı. "Bu oyunda bir karakter bile değil. Bir deus ex machina, finalde evrakları imzalayıp parayı alacak."

Devil'a baktı. "Bunu istemiyorum."

"Biliyorum."

"Hiçbir zaman dükü elde etmek istemedim. Gerçek anlamda."

"Daha fazlasını istedin."

"Evet," diye fısıldadı.

"Evliliği istedin, adamı istedin, aşkı, tutkuyu, hayatı, bütün dünyayı."

Felicity bu sözleri düşündü. İsteddiği şeyleri çok iyi özetlemişti. Fakat Mayfair'da değil. Artık Mayfair yoktu. Burada. Şu anda. Covent Garden'da. Kralıyla.

Sahip olabileceğinden daha fazlası. Daima daha fazlası.

"Sana doğru bir şey söyleyeyim mi?"

Devil uzun bir soluk koyverirken kadının ismi bir dua gibi içinden geçiyordu. "Hayır."

"Olsun, yine de söyleyeceğim. Zaten en kötüsünü söyledim," dedi, kendine engel olamayarak. "Çaydan nefret ederim. Ben burbon içmek istiyorum. Onca buzla Amerika'dan kaçak getirdiğini itiraf etmediğin türden. Buz mahzeninde seninle sevişmek ve o muazzam banyo küvetinde yıkanmak istiyorum. Sen beni seyrederken. Nik gibi pantolon giymek ve Covent Garden'm her santimini öğrenmek istiyorum. Burada çatıda ve aşağıdaki sokakta senin yanında olmak istiyorum. Kilitler konusundaki ustalığımı baston kılıç kullanmakta da göstermeyi

ve bana bunu öğretmeni istiyorum.” Durdu, adamın yüzündeki şaşkın bakıştan ne kadar nefret ediyorsa o kadar da keyif alıyordu. “Fakat hepsinden öte... Seni istiyorum.”

“Bu dünya Felicity, bir günah yuvası ve içlerinde en kötüsü benim. Bu dünya kilit altında. Sen kilit altındasın. Değerli bir şey gibi.” Felicity onun bakışını yakaladı. “Ben içeri girmek istiyorum. Bu gece.” *Daima.*

“Lekelenmeden bundan kurtulma şansın yok.”

“Çoktan lekelenmiş bile.”

Adam başını iki yana salladı. “Önemli olan biçimde değil.”

Felicity bunun gayet semantik bir tartışma olduğunu düşündü. Sonra, birden anılar kabardı. Çılgınca, tıpkı onları yakaladığında olduğu gibi. “Düğü asla elde edemeyeceğim, bunu biliyorsun. Nikâh ilan edildi, evet, ama onunla evlensem bile onu kazanamayacağım. Onu istemiyorum. O da beni istemiyor. Tutkuyla istemiyor. Bir amacı yok.”

“Onun için önemli değil,” dedi Devil. “Tutkunun ne olduğunu bilmez.”

“Ama sen biliyorsun,” diye karşılık verdi Felicity.

Devil karanlığa küfretti. “Evet, lanet olası. Evet, tutkunun ne olduğunu biliyorum. Bu gece, burada, kimsenin bizi bulamayacağı bir Covent Garden çatısında beni yiyip bitiriyor.”

Felicity bu sözlere gülümsedi, içi gurur ve sevgiyle dolup taştı. Ne muhteşem adamdı. Ona doğru uzandı, Devil izin verdi. Bacağına dokunmasına, ona yaklaşmasına ve hatta söylediği yumuşak sözlere izin verdi. “Ya biri bizi bulursa?”

“Seni çıplak gördükleri için onları öldürmek zorunda kalırım.”

Felicity başıyla onayladı. Yüce Tanrım. Hiçbir şeyi onu sevdiği gibi sevemezdi. “Devil...” diye fısıldadı, elini onun çıplak göğsünde gezdirirken.

Devil onun elini kavradı. “Felicity...” Adamın sesindeki teslimiyet hoşuna gitmedi.

“Geceler önce bir anlaşma yaptık,” diyen Felicity ona doğru uzandı, dolgun dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdu. “Bana arkamdan salya akıtılacağı sözü verildi.”

Adam onun nereye varmaya çalıştığını görüyordu. Başını iki yana salladı. “Felicity...”

“Yo. Anlaşma buydu. Sözünden dönmeyeceksin, değil mi?”

Devil düşünmeye başladı. Felicity onun güzel yüzünde içindeki kavgayı okuyabiliyordu, bakışlarını uzaklardaki bir çatıya diktiğinde yanağındaki yarası bembeyaz olmuştu. Bu fırsattan yararlanarak uzandı ve o yanağa bir öpücük kondurdu.

“Devil,” diye fısıldadığında adamın ürpermesi hoşuna gitti. “Anlaşmamızın ayrıntılarına göre bana hâlâ bir iyilik borçlusun.”

Devil onu koluyla sarılarak yanma çekti. “Evet.”

“Ne şahane bir sözcük.”

Adam alçak sesle ve neşesizce onun kulağına doğru güldü. “Gerçekten öyle.”

“O halde, iyilik?”

Devil çıplak sırtını okşarken mest oldu. “İste.”

Felicity dudaklarını kulağına dokundurdu. “Bu akşam istiyorum.”

Daha sözler uçup gitmeden Devil ona döndü, yere yatırdı, üstüne çıktı, yüzünü elleri arasına alarak öpmeye başladı –bütün vücudunda çağılayan uzun ve harika öpücükler– göğüslerini, bacaklarını, sevmeyi çok iyi bildiği ve hâlâ onun için yanıp tutuşan aradaki o yumuşak yeri.

Felicity uyluklarını kaldırıp ona doğru ileri geri hareket etmeye başlayınca Devil inleyerek başını arkaya attı ve boynun-

daki uzun kaslar ortaya çıktı. Tekrar kadına baktığında güzel kehribar gözlerinde arzu ve acıya yakın bir şey vardı. “Bir gece,” dedi. “Bir gece ve sonra beni terk edeceksin. Bir gece ve sonra ait olduğun yere döneceksin.”

Sanki bir gece yeterli olurmuş gibi. “Evet,” diye yalan söyledi.

“Olması gerektiği gibi yapacağım,” diye fısıldadı adam. “Güvende olmanı sağlayacağım.”

Felicity başıyla onayladı. “Hep yaptığın bu.” Bu güzel adam, ömrünü koruyucu olmaya adamıştı.

Kadının gözlerinin içine baktı. “Her şeye sahip olacaksın.”

Ama sana değil.

Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırarak adama uzandı. “Lütfen,” diyerek kalçasını ona doğru kaldırdı. “Durma.”

Devil soluksuz bir kahkaha koyverdi, iyice sertleşip gerilene kadar meme uçlarından birini emmeye başladı. “Durmaya hiç niyetim yok benim doyumsuz kızım.” Parmakları en hassas yeri buldu, orada dolaşmaya, okşamaya, germeye ve mıncıklamaya başladı. Kadının aldığı zevk arttıkça nefesi de sıklaşıyordu. Adamın dokunuşları yumuşayınca eliyle elinin üstüne bastırdı.

“Daha,” dedi. “Hepsini istiyorum.”

“Ben de,” diye fısıldayan Devil alnını onun alnına yasladı ve onu bir kez daha öptü. “Tanrım, boşaldığında içinde olmak çok hoşuma gidecek.”

“Evet.” Devil’ı öptü. “Lütfen.”

“Ne kadar doyumsuzsun.”

Felicity başıyla onayladı. “Şehvet düşkünü.”

Adam biraz gergin bir kahkaha attı. “Bu sözcüğü bilmemen gerekiyor.”

“Bana daha kötülerini öğrettin.”

“Bu doğru,” diye onayladı Devil, ileri geri hareket ederken sözcükler boğuluyordu.

“Onları geri alamazsın,” diyen Felicity, onu daha rahat alabilmek için bacaklarını açtı, sıcak ve pürüzsüz uç girişe dokunduğu anda dayanamadı, “Oh...”

“Mmm,” dedi Devil sertçe. “Oh...”

Ardından, mükemmel bir kontrolle, yavaş ve sakın bir şekilde içine doğru kaymaya başlayınca, Felicity bu duygunun aklını başından alacağını hissetti. Çok sertti, çok iriydi ve onu tahmin bile edemeyeceği kadar geriyordu. Bu, acı ya da zevk değildi, ikisinin dayanılmaz, muhteşem bir karışımıydı. Hayır. Zevkti. Sınırsız bir zevk. Birden soluğu kesildi.

Devil durdu. “Felicity? Konuş benimle.”

Kadın başını iki yana salladı.

“Aşkım...” Onu şefkatle öptü. “Hayatım, bir şey söyle.”

Felicity onun gözlerinin içine baktı. “Oh...”

“Oh dışında bir şey aşkım. Canını yakmak istemiyorum.”

Kadın ona doğru kasıldı, adam kanalın derinliklerine doğru biraz daha inerken yarı kapalı gözlerle inledi.

“Oh, Tanrım...” dedi Felicity.

Devil tekrar güldü, bu kez keyifle. “Hayatım, oh çeşitlemeleri dışında bir şey söylemezsen duracağım.”

Kadının gözleri açıldı. “Sakın ha!”

Adamın kaşları kalktı. “Pekâlâ. En azından oh değil.”

Felicity onun kaslı omuzlarına uzanarak okşadı. “Daha fazlasını mı duymak istiyorsun?”

“Duymam gerek,” dedi adam yumuşak bir sesle. “Hoşuna gittiğini bilmem gerek.”

Kadın gülümseyerek onu uzun uzun öptü. Ardından ensesi-ni kavrayarak gözlerinin içine baktı. “Hepsini istiyorum.”

Ve adam, adeta kutsanmış gibi, hareket etmeye başladı. Uzun, yavaş darbelerle kadına dalga dalga zevk gönderiyordu.

“Neler hissettiğini söyle aşkım.”

Söylemek istiyor, ama yapamıyordu... Sözcükler yitmişti. Adam öpücüğüyle, dokunuşuyla, okşayan, yönlendiren, zevk veren nefis uzantısıyla onları çalmıştı. Hareketleri, son acı emaresini de yok edecek kadar yavaş ve harikaydı, geriye sadece iç çekmeler, kesik solumalar ve Felicity’nin uyum sağlamak-tan mutlu olduğu mükemmel bir ritm kalmıştı.

Kadın bu ritmi yakaladığında, adam gözlerini açtı ve ona baktı. O gözlerde gördüğü saf, katışıksız arzu karşısında sözler bir kez daha Felicity’nin aklından uçup gitti. Uzandı, yarasının sivrilerle son bulduğu çenesine dokundu. “Sen de hepsini istiyorsun.”

“Evet...” diye tısladı adam zevk içinde. “Lanet olsun, her şeyi istiyorum.”

Bunu söyledikten sonra kalçası yükselip alçaldı ve özel bir yere vuruşunu yaptığında kadın bir çığlık attı. Devil durdu, bir kaşını kaldırdı. “Orası mı?” Aynı hareketi tekrarladı.

Felicity parmaklarını adamın omuzlarına geçirdi. “Evet.”

Bir daha.

“Lütfen.”

Bir daha.

“Devil.”

“Tekrar söyle,” diye hırladı adam, her defasında onu biraz daha yükselterek. “Konuş benimle.”

Kadının gözleri açıldı ve ona baktı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, adam vuruşlarını sürdürürken.

“Evet.”

“Seni seviyorum.” Adama yapıştı, sözler ağzından bir dua gibi dökülüyordu. Ayin gibi. “Seni seviyorum.”

“Evet.” Devil gözlerini ondan hiç ayırmadan, o güzel sözcüğü tekrar tekrar kulağına fısıldayarak istediği her şeyi ona verdi. Hayal ettiği her şeyi. Kadın ona aşkını fısıldarken, sert, hızlı ve mükemmel bir uyumla sarsılmaya başladılar. Kadın zirveye ulaştığında içini bir zevk dalgası sardı ve adam onun ilk çığlıklarını ve sonra kahkahasını öpücüklerle karşıladı. Ardından, kulağında kadının azgın sesiyle, onun ismini fısıldayarak, derinden ve bütün gücüyle boşaldı.

Dakikalar, belki saatler sonra, ne yaptıklarının farkındalığıyla, sessizce yıldızların altında uzandılar. Devil pozisyonlarını değiştirmiş, Felicity’yi döndürüp başını yasladığı ve yuvarlak daireler çizerek okşadığı göğsüne doğru çekmişti.

Kadına sımsıkı sarılmıştı, kolları ve paltosuyla onu sıcak tutuyor, parmaklarıyla saçlarını ritmik bir biçimde okşuyordu. O kısa sonsuzlukta, Felicity o gecenin kendisini değiştirdiği kadar onu da değiştirdiğini düşündü.

Gözlerini kapadı, adamın kalp atışları düşüncelerine karışıyordu: Devil’in, onun elini tutarak kendini sonsuza kadar ona adadığı sessiz, içsel bir fantezi. Tütün çiçeği, ardıç ve günah karışımı kokusunu içine çekti ve sonsuza kadar, bunun en küçük emaresinin bile onun kollarında dokuduğu sahte anıları çağıracağını hayal etti.

Şarap ve şarkıyla dolu, gürültülü ve gecenin bu çatıda sona erdiği bir Covent Garden düğünü... Bu gecenin bir tekrarı, ama daha iyisi, çünkü terk etmekle sonlanmayacaktı.

Birlikte geçirecekleri bir hayatla sona erebilirdi. Bir evlilikle. Bir ortaklıkla. Güzel kehribar gözleri, düzgün burunları ve güçlü omuzları olan çocuklarla. Dünyanın büyük ve güzel

olduğunu, aristokratların, içinde yaşadıkları şehri inşa eden ve giderek iyileştiren çalışkan kadınlar ve çalışkan erkeklerle karşılaştırdığında bir hiç olduğunu öğrenen çocuklar.

Babalarına benzeyen erkekler. Yanında olmasını umduğu gibi kadınlar.

Gözlerini kapatarak o çocukları düşledi. Onları istedi. Onları şimdiden sevdi.

Babalarını sevdiği gibi.

“Felicity.” Adam alçak bir sesle ismini söylediğinde başını kaldırıp ona baktı. “Şafak söküyor.”

Şafak, karanlığı ve yanında o değerli anıları yakmaya hazırdı.

Beni geri gönderme. Burada tut. Ben buraya aitim.

Bunları söylemedi, ama adam yine de duymuş gibi görünüyordu. Bozuk bir sesle soluğunu bıraktı. “Bundan daha fazlasını hak ediyorsun,” dedi. “Bir düğün gecesini hak ediyorsun. Benden on kat iyi bir adamla. Sana sürüyü, unvanı, serveti, nesillerdir aileye ait olan Mayfair Malikânesi’ni ve sayfiye evini sunabilecek biriyle.”

Felicity hiddetlendi. “Yanılıyorsun.”

“Hayır.”

“Bunları istemiyorum.”

Devil, asırlar gibi gelen bir süre kadına baktı. “Kilidini açıp o yatak odasına girdiğin gece neden ağladığını bana tekrar söyle. Arkadaşlarının sana sırt çevirdiği gün. Neden o kadar keuderli olduğunu tekrar söyle.”

Felicity kulaklarına kadar kızardı. “Aynı şey değil,” diye itiraz etti. “Ben aynı değilim. Mayfair ve balolar umurumda değil.”

“Buna inansaydım...” Tekrar yıldızlara baktı. “Hiç tereddütsüz dört ayağımın üstünde sana gelirdim, ama o zaman, o hayata asla geri dönemezdin. Kabul de görmezdin.”

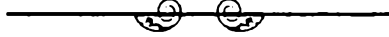
“Beni sever miydin?” diye fısıldadı Felicity, zor duyulan, çatıdaki kiremitlerin arasında esen rüzgârdan zorlukla ayrılan bir sesle. Birbirine dokunan tenlerin sesleri. Birbirine karışan nefeslerin sesi.

Umutun sesi.

Devil, uzun ve gürültülü bir soluk aldı. Sonra ona doğru bir şey söyledi. “Yeterince değil.”

Ve orada, sevmeye geldiği yıldızların altındaki bu yerde, Felicity ona yanıldığını kanıtlamaya karar verdi.

Bölüm Yirmi Dört

E rtesi akşam aile arabasından inerken, Felicity her şeyin değiştiğini fark etti. Annesi, koyu pembe eteklerini etrafında sürüyerek onu izliyordu.

Bir yıl önce, bir ay önce, iki hafta önce, Felicity bu anı bekliyordu. Haziran ortasıydı ve yaz gelmişti, bütün Londra sayfiyeye kaçmak için hazırlık yapıyordu, ama şehrin dedikodu kumkumaları bu çok özel balodan önce şehri terk etmeyi aklından bile geçirmezdi: Northumberland Düşesi'nin yazı müjdeleyen, sezonun en görkemli balosu.

Bir yıl önce, bir ay önce, iki hafta önce, Felicity bundan daha çok isteyeceği bir etkinlik hayal edemezdi. Camları mum ışıklarıyla parlayan Northumberland Malikânesi'nin basamaklarından çıkarken, annesi keyifle Felicity'nin dirseğine dokunuyor, dışarda toplanan bir avuç konuk tereddütsüz onu kabul ediyordu.

Onu karşılıyordu.

Sahip çıkıyordu.

Fakat her şey değişmişti.

Artık tuhaf, evde kalmış, ayrıkotu Felicity olmaması tek sebep değildi.

Veya geleceğin Marwick Düşesi olacağı için de değildi.

Aristokratların her şeyin değiştiğine inanma sebebi bu olabiliirdi, ama Felicity işin aslını biliyordu. Değişen şeyin, özet olarak ve geri dönülmez bir şekilde, bunun ötesindeki dünyaya ve bu dünyayı ona açan adama sevdalanması olduğunu biliyordu. Ve bu gerçek, bir diğerini ele veriyordu: Bir zamanlar çok önemseddiği bu dünya onunla karşılaştırılmazdı. *Onunla* karşılaştırılmazdı.

Adam buna inamadığı için Felicity bu insanlarla dolu bu yere gelmişti, çünkü ona aksini kanıtlamak istiyordu.

Bu bilgiyle sırtını dikleştirerek omuzlarını düzelitti. Çenesini yukarı kaldırdı, bu yerin ve bu insanların kendisine hükmetmesine daha fazla izin vermeyecekti. Onu yönetebilecek tek bir kişi vardı. Ve onu kazanmak için tek bir umut.

O yüzden, nişanlısını bulması gerekiyordu.

“Nişanlanman şimdiden bütün dünyanın dikkatini çekti!” Markiz heyecanla görkemli Northumberland’ın giriş salonuna adımını atarken etrafına insanlar üşüştü. Eğlence düşkünleriyle dolu ana merdivene bakınca hafif bir çılgılık attı. “Geçen sene davet bile edilmemiştik. Şey, bildiğin sebepten.”

Felicity yavaşlayarak annesine baktı. “Aslına bakarsan, bilmiyorum.”

Markiz ona dönerek sesini alçalttı. “Senin skandal yüzünden.”

Demek istediğin beni Haven Dükü’nün evlilik pazarına postalamış olmanız mı?”

Annesi başını iki yana salladı. “Sadece o değil.”

“Yaşlı bir kız kurusu olmam mı?”

“Biraz o da var tabii.”

“*Sürüden* kovulduğum ve artık gözbebeklerinden biri olmadığım için mi?”

“Gerçekten Felicity.” Birinin onları duymasından korkan annesi yüksek sesle bir kakhaha attı.

Felicity bu olayla daha az ilgileniyordu. “Ben isimlerimizin konuk listesinden çıkarılmasına sebep olan skandalın babamın ve Arthur’un bütün aile servetini kaybetmesi olduğunu düşünüyordum.”

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Felicity!”

Felicity ağzını kapadı, şu anda bunların ne yeri ne de zamanı olmadığını biliyordu. Döndü, büyük balo salonuna giden merdivene doğru ilerledi. “Sorun değil anne. Sonuçta bu akşam buradayız.”

“Evet,” dedi markiz. Önemli olan bu. Ve düğ. Seneye yine burada olacağız. Ve ondan sonraki seneler.”

Ben olmayacağım.

“Bu akşam baban bile gelmeyi planlıyor.”

Elbette gelecekti, ailenin kasaları bir kez daha dolacağına göre artık boy gösterebilirdi.

Felicity dikkatini en üst basamakta topladı. “Düğ bulmalıyım.”

Daha on adım atmamıştı ki, yukardan bir yerden ona seslenildiğini duydu. “Felicity!”

Ses yeterince tanıdıktı ve bir an tereddüt etti, ardından Natasha Corkwood’un ilgiyle bakan parlak gözlerini gördü. Elini kolunu sallayarak Felicity’yle bağlantı kurmaya çalışıyordu. Yanındakine bir şey söylemek için döndü ve Jared, Lord Faulk, diken üstünde onun bakışını takip etti, gözleri takdir ve başka bir şeyle daha parlıyordu. Yırtıcı bir şey.

Felicity hemen gözlerini kaçırdı ve adımlarını hızlandırdı.

Yukarı ulaştığında, Felicity'nin sinirine dokunacak kadar yakın olan Natasha tekrar seslendi. "Felicity!"

"Hayatım, durmamız gerek. Leydi Natasha ve Lord Faulk senin arkadaşların." Bu kadar basitti, annesi on sekiz aylık utanç, hüznün ve şaşkınlığın hiç önemi yokmuş gibi geçmişisi silmiş süpürmüştü.

Arkadaşlık her zaman düşündüğümüz şey değildir.

Kulaklarında yankılanan Devil'ın sözleri, onları orada, fikrini önemsedikleri bütün Londralıların önünde bırakarak dönüp kaçması için onu kışkırtıyordu. Bunun yerine, dönüp onlara baktı.

"Felicity!" dedi Natasha, nefes nefeseydi ve yüzünde sahte bir tebessüm vardı. "Seni bekliyorduk!" Elini Felicity'nin koluna koydu.

Felicity rahatsızlık veren bu temasa o kadar uzun süre baktı ki Natasha elini çekmek zorunda kaldı, bu noktada Felicity sordu, "Neden?"

Tasha'nın yanakları kızardı ve gözlerini kırptı, şaşkınlığına gergin bir kahkaha eşlik etti. "Neden... Çünkü seni özledik!" Ağabeyine döndü, "Değil mi Jared?"

Lord Faulk sırtıarak ağzına büyük geliyormuş gibi duran dişlerini ortaya çıkardı. "Elbette."

Sanki geçmiş hiç yaşanmamış gibi. Sanki şampanyayı fazla kaçırıp önemsiz bir anlaşmazlık yaşamışlar, on sekiz aydır Felicity'nin yokluğunu fark etmemişler gibi. Sanki hâlâ onların arkadaşısıymış gibi.

Sanki onlarla tekrar beraber olmak istiyormuş gibi.

Sefiller.

Yine Devil'ın sözleri, karanlık ve alçak, kulağına fısıldıyordu. Bu anı ona güç verdi.

“Elbisen muhteşem.” Natasha hâlâ konuşuyordu, Felicity'nin elleri istemsizce, baştanbaşa fuşya, olabildiğince pembe eteğine gitti. Elbise o sabah Madam Hebert'den gelmişti. Fransız kadın birlikte iş yaptıkları için teşekkür ediyordu... *Gelecekteki düklerle ve bu süreçte sizi pembeler içinde görmek isteyen diğerleriyle.*

Gerçekten muhteşem bir elbiseydi, şimdiye kadar giydiği her şeyden daha hesapsızdı. Derin kesimli yakası omuzlarını açıkta bırakıyor, içinden patlıcan moru ipek şeritler geçen olağanüstü eteklerle birlikte elbiseye gün batımı görüntüsü veriyordu.

Daha doğrusu Devon'da gün batımı.

Keşke Devil bunu görebilseydi.

Devil elbette görecekti. Kalabalıkta bulamadığı dükle işi biter bitmez. Bu düşünceyle kalbi küt küt atmaya başladı ve salonun derinliklerinde nişanlısını aramaya devam etti.

“Teşekkürler Natasha. Sen de her zaman çok güzel görünüyorsun,” diyerek ilgilendiğini gösteren markiz, Felicity'nin bıraktığı boşluğu doldurdu.

Tasha reverans yaptı. “Teşekkürler leydim. Ayrıca tebrikler, yakında bir damadınız olacağı için.”

Markiz gülümsedi.

Natasha gülümsedi.

Jared sırtıttı.

Felicity bir yüzden diğerine baktı. “Ben mi çıldırdım yoksa tekrar benimle arkadaş olmaya mı çalışıyorsunuz?”

Natasha'nın yanakları kızardı. “Anlayamadım?”

“Felicity!” Annesi araya girdi.

“Gayet ciddiym Natasha. Gördüğüm kadarıyla aramız hiç bozulmamış gibi davranmaya çalışıyorsunuz. Beni gruptan *kovmamış* gibi... Öyle mi söylemiştin?”

Natasha'nın ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı.

Felicity eski arkadaşını umursamadı, gerçekten onunla ilgilenmiyordu, muhtemelen hayatında ilk defa. Salona akın eden eğlence düşkünlerine göz attı. Özgürlük. Onlara veda bile etmedi, “Dükü bulmam gerek.”

“Of, elbette onu bulmak zorunda,” dedi markiz aşırı heyecanlı bir halde. Nedense asalaklarına katlanmaya çok hevesli gibi bir hali vardı. Alçak sesle ekledi, “Nişanlı çiftler olabildiğince birbirlerine eşlik etmek ister, biliyorsunuz.”

“Ah, *elbette*,” diye yaltaklandı Natasha, herkesin iyiliği adına. “Onu elde etmeyi başarmam bizi çok etkiledi! Sonuçta Felicity bir *dükün* aradığı türden bir eş değil.”

“Onu elde etmedim,” dedi Felicity dalgınca.

Natasha ambarda fare görmüş bir kediye döndü. “*Etmedin mi?*”

Sessizlik. Ardından annesinin abartılı kahkahası. “Of Felicity! Ne espri. Elbette, ilanları herkes okudu. *News*'da duyuru vardı!”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Neyse, her durumda bununla ilgilenmiyorum Tasha...” diyen Felicity, buz gibi bir bakışla diğer kadına döndü, “Onu elde etmiş olsam da, evimizde asla ağırılanmayacaktınız.”

Bu sözler karşısında Tasha'nın ağzı açık kaldı ve Felicity'nin kabalığı yüzünden annesi dehşete kapıldı. Neyse ki, izdihamın diğer ucunda herkesten daha uzun sarışın bir kafayı, nişanlısını fark eden Felicity devam etmekten kurtuldu. Onu görür görmez kalbi çarpmaya başladı. Diğer sevimsiz arkadaşlarından uzaklaştı ve kalabalığın arasında ona ulaşmaya çalıştı.

Ondan kurtulmak için.

Yanına gittiğinde adam yalnızdı, sopa gibi dikilmiş amaçsızca kalabalığa bakıyordu. Doğrudan önüne geçti. “Merhaba Majesteleri.”

Adam kısaca ona baktıktan sonra bakışları tekrar baloya döndü. “Bana böyle hitap etmemeni istemişim.” Duraksadı. “Şu kadın kim?”

Felicity baktığında, Natasha’nın aptalca sırtarak kurban rolü oynadığını gördü.

“Leydi Natasha Corkwood.”

“Ona ne söyledin?”

“Onu evimizde asla ağırlamayacağımızı söyledim.”

Adam bakışlarını ona çevirdi. “Neden?”

“Çünkü beni incitti. Ve artık incinmekten yorulдум.”

Dük omuz silkti. “Gayet makul.”

“Önemli olduğundan değil, nasılsa aynı evi paylaşmaya çağız.”

“Haklısın,” diyerek ona katıldı. “Fakat güzel bir konuşma şekli ve eminim meramını anlatmana yardımcı olmuştur.”

Felicity derin bir nefes aldı. “Gerçi söylemek istediğim bu değildi.”

Adam ona baktı ve Felicity onun bakışlarında anlayış gördü. Anlayış ve başka bir şey daha. Saygı gibi? “Söylemek istediğin neydi?”

Anlaşılan herkesin önünde başlayan bir beraberlik yine herkesin önünde sona erecekti. En azından Felicity bunu dükün yüzüne söyleyerek yapacaktı, bir grup asap bozucu dedikoducuya değil. “Korkarım sizinle evlenemeyeceğim.”

Bu sözler adamın dikkatini çekti. Uzun süre ona baktıktan sonra sordu, “Sebebini sorabilir miyim?”

Dünyanın yarısı onları seyrediyordu, ama Felicity umursamadığını fark etti. Oysa dük kesinlikle umursuyor olmalıydı. “Başka bir yere gitmek ister misiniz... konuşmak için?”

“Pek sayılmaz.”

Bu, Felicity’nin duraksamasına sebep oldu. “Majest...” durdu. “Dük.”

“Bana sebebini söyle.”

“Tamam,” dedi kalbi deli gibi çarparak. “Çünkü başka birini seviyorum. Çünkü onun da beni sevebileceğini düşünüyorum. Bütün yapmam gereken, onu bu dünyadan daha çok istediğime ikna etmek.”

Dük onun gözlerinin içine baktı. “Bu kararının babanı heyecanlandıracağını sanmam.”

Felicity başını iki yana salladı. “Ben de sanmam. Bir şekilde onun son umuduydum.”

“Kardeşinin de,” diye vurguladı dük. “Benim paramı alacakları için havalara uçtular.”

“Aşksız bir evlilik karşılığında,” dedi Felicity. Başını iki yana salladı. Bunu istemiyorum.”

“Aşk hakkında ne biliyorsun?” diye sordu adam, sözlerinde sessiz bir alay vardı.

Onunla ateşte yürürüm. Whit bu sözleri onun çalışanlarının sadakatini anlatmak için kullanmıştı. Bunu şimdi anlıyordu. Onu seviyordu. Düke baktı. “Geri kalanı istediğimden daha fazla istediğimi bilecek kadar.”

Adam buna dudak büktü.

“Siz de bunu yapmalısınız,” diye ekledi. Karşıdan cevap gelmeyince, tereddütle ricasını dile getirdi. “Acaba sizi kardeşimle bir yatırım yapmaya ikna edebilir miyim diye merak ediyorum? İş konusunda çok bilgilidir, her ne kadar...”

Adam onun sözünü kesti. “Bana nasıl bir şey olduğunu söyle.”

Felicity duraksadı. Adamın sorduğu şey... aşktı. “Tanımlamak imkânsız.”

“Dene.”

Felicity yüzünü yana çevirdi, bakışları dans eden bir çifte takıldı, kadın güzel bir safir elbise giymişti. Dönüşün ortasında, kadının sırtı adamın güçlü kolu üstünde harika bir kavisle duruyor, etekleri arkasında çan gibi genişliyordu. Gülümseyerek adama ve adam da, kendinden geçmiş bir halde ona baktı, işte o anda nefes kesecek kadar mükemmeldiler. Kadının elbisesi, adamın kıyafeti ya da nasıl hareket ettikleri yüzünden değil. Dönüşü tamamladıklarında kadının etekleri ikisini birden sarmaladı ve adam kumaşın ağırlığını bacaklarında hissederken bu duyguyu ömür boyu yaşamayı diliyordu.

Felicity tekrar düke döndüğünde, içinde hüznün, arzu ve azim mücadele ediyordu. “Eşinizi bulun. Eşinizi bulun ve onun sizi sevmesine izin verin.”

“O kadar kolay değil.” Sözleri hırçındı.

“Tamam,” dedi Felicity. “Onu arayarak işe başlayabilirsiniz.”

“Onu on iki yıldır arıyorum. Belki daha uzun. Hatırlayabildiğim sürece.” Bu sözleri yanlış anlamaya imkân yoktu. Dük, hayatının kalan günlerini geçirmek için ismi ve yüzü olmayan bir kadın aramıyordu. Belirli bir kadını arıyordu.

Felicity başıyla onayladı. “O halde beklemeye değer. Onu bulduğunuzda, bu an için mutlu olacaksınız.”

“Onu bulduğumda hiç olmadığım kadar mutsuz olacağım.”

Felicity’nin zihninde aniden bir görüntü belirdi. Önceki gece, onu asla yeterince sevmeyeceğini söyleyen Devil’in görüntüsü. Gökyüzü ağarmaya başladığında onu eve bırakması. Mutfak kapısından sessizce içeri girmeden önce bahçede verdiği

öpücük ve bu öpücüğün verdiği veda duygusu. Davetsiz gelen gözyaşlarının ardından artık dünyanın onu yönlendirmesinden bıktığına ve bundan sonra kendisinin dünyayı yönlendirme zamanı geldiğine karar vermesi.

“Dans etmek ister misin Leydi Felicity?”

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Bir balodayız, değil mi? Düşünülemez bir ihtimal değil.”

Kadının canı dans etmek istemiyordu.

Dük devam etti. “Bunun yanı sıra, bütün Londra bizi izliyor ve sen tanıdığım en duyarsız insan değilsin.”

Gerçi bütün Londra değildi. Londra’nın küçük ve Felicity’nin giderek daha tahammül edilmez bulduğu bir yüzdesiydi. Yine de, dükün onu balo salonunun ortasına götürerek kollarına almasına izin verdi. Hiç konuşmadan dakikalarca dans ettiler ve sonunda dük sessizliği bozdu, “Demek kardeşimin sana âşık olduğunu düşünüyorsun?”

Felicity birden geri çekildi, daha doğrusu dans ettikleri için olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. Bunu söylemiş olamazdı. “Ben... anlayamadım?”

“Aptal rolü yapmana gerek yok leydim,” dedi adam. “Başından beri senin peşinde, değil mi? Nişanımızı dünyaya ilan ettiğin günden beri?” Bu sözler üstüne Felicity bir adımını şaşırdı, adam ona daha sıkı sarılarak bir an ayaklarını yerden kesti ve tekrar bıraktı.

Felicity’nin kafası karışmıştı, bakışını düke çevirdi. Devil’dan söz ediyor olamazdı.

Tıpkı dükün gözleri gibi, güzel kehribar rengi gözleri olan Devil... Bunu daha önce fark etmeliydi. Devil’inkiler bu kadar ateşli ve dükünkiler bu kadar soğuk bakmasa daha önce fark edebilecek gözler.

Birden kafasına dank etti.

Yüce Tanrım.

Devil'in babası Marwick Düküydü.

Bu durumda yanındaki adam... "Ewan."

Dışardan bakan biri için bu isim dükü etkilememiş gibi görünebilirdi, ama Felicity onun kollarındaydı, aralarında sadece santimler vardı ve sanki adamın çenesine bir yumruk atmışçasına sarsıldığını görmüştü. Vücudundaki her milim gerilmiş, nefesi göğsünde donmuş, kadının elini tutan eli taş kesmiş ve beline koyduğu eli çeliğe dönüşmüştü. Felicity'ye baktığında kadın onun gözlerinin gerçeği ve korkması gereken bir şeyi yansıttığını gördü.

Fakat Felicity korkmuyordu. Kafası karışmıştı, şaşkındı ve bunun dışında sayısız duyguyu aynı anda yaşıyordu, ama aralarında korku olamayacak kadar öfkeliydi. Çünkü eğer haklıysa ve bu adam iğrenç bir unvan oyunu için sayfiyeye kaçırılan üçüncü erkek kardeş Ewan'sa, o halde oyunun kazananı oydu. Kardeşlerini yakınında tutarak onları olması gerektiği *-hak ettikleri* gibi- gibi koruyacağına, onları sokaklarda dövüşerek sürünmeye terk etmiş, onların bir daha nerede merhametle karşılanacağını hiç bilmeden.

Sadece bu yüzden bile ondan tiksiniyordu.

"Sana benden söz etmiş," dedi dük. Sözlerinde şaşkınlık vardı. "Neredeyse dehşet verici."

Felicity öfkeyle titriyordu. Dansı durdurmak istedi, ama adam ona izin vermeyerek bütün gücüyle sarıldı. "Bırak gideyim."

"Henüz değil."

"Ona zarar verdin."

"Pek çok kişiye zarar verdim."

“Yüzünü doğradın.”

“Seni temin ederim başka şansım yoktu.”

“Elbette. Bu dünyanın *kardeşinden* daha değerli olduğu çok açık.” Başını iki yana salladı. “Yanıldın. Onu her zaman bu dünyaya tercih ederim. Şu anda onu sana tercih ediyorum.”

Dükün gözleri yanıp söndü. “Bana inanmayacaksın, ama bu dünya ile hiç ilgisi yok.”

“Eminim yoktur,” diye alay etti Felicity. “Unvan ya da evler ya da servet.”

“İstedigine inanabilirsin Leydi Felicity, ama bu doğru. O, sonuca ulaşmak için kullanılan bir araçtı.” Sözleri kaba değildi. Samimiydi.

Felicity kaşlarını çatı. “Ne tür bir son böyle bir araç gerektirebilir?” Bu adamdan nefret ediyordu. “Ona yaptığın şey yüzünden sana haddini bildirmek gerek. Küçük bir çocuktu.”

“Ben de öyle.” Duraksadı. Sonra, öylesine devam etti, “Keşke o zaman bizim yanımızda olsaydın Leydi Felicity. Belki onu kurtarabilirdin. Belki hepimizi kurtarabilirdin.”

“Onun kurtarılmaya ihtiyacı yok,” dedi yumuşak bir sesle. “Olağanüstü biri. Güçlü, cesur ve onurlu.”

“Öyle mi?”

Bu soruda Felicity’yi huzursuz eden bir şey vardı, sanki dük bir satranç ustasıydı ve kadının kaçınılmaz sonunu görebiliyordu. Onu tekrar itti, canavara dönüşen bu adamdan uzaklaşmak istiyordu. “Senin tuhaf olduğunu düşünüyordum. Değilsin. Korkunçsun.”

“Öyleyim. Tıpkı onun gibi.”

Felicity başını iki yana salladı. “Hayır.”

Adamın karanlık cevabı anında geldi. “Masum değil leydim. Onunla nasıl tanıştığınızı hiç merak etmedin mi? Nasıl olup da seninle ilgilendiğini?”

Felicity geçmişı düşünerek başını iki yana salladı. “Tesadüf-tü. Nişanımızla ilgili söylediğim yalanı duydu.”

O zaman dük bir kahkaha attı, sesi kadının kanını dondurmuştu. “Bizim hayatımızda hiçbir şey tesadüfen olmadı. Artık sen de bizim bir parçamızsın Felicity Faircloth. Artık bize bağılısın. Ve bir daha hayatında tesadüfen hiçbir şey olmayacak. İstedığın zaman atabileceğin nişanlar olmayacak. Altın renkli balo elbiseleri, çalılar arasında casuslar da olmayacak. Gece şakıdığını duyduğun kuşlar bile tesadüf değil.”

Felicity buz kesti ve salon bu ifşa ile dönmeye başladı. Bu adam, bu garip ve korkunç adam kaçınılmaz bir şekilde Devil’a bağlıydı. Yıllardan beri öyleydi ve daha kötüsü, onunla neler yaptığını biliyordu. Onlara rağmen Felicity’yi kullanmıştı. Onlar *yüzünden* Felicity’yi kullanmış, hiç çaba sarf etmeden kadını yönlendirmişti.

“Ona ulaşmak için beni kullanıyordun.”

“Doğru. Dürüst olmak gerekirse, özellikle seni kullanmak için yola çıkmadım. Aslına bakarsan, o kısımda biraz şans faktörü vardı.” Kadını salonun içinde gezdirmeye başladı. Dışardan bakan biri için birbirine kenetlenmiş gibi görünüyor olmalıydılar... Mükemmel çift. Hiç kimse onun adamı nasıl ittiğini, ondan ve söyleyeceklerinden nasıl uzaklaşmak istediğini anlayamazdı.

“Tam on iki yıl boyunca onları aradım, bunu biliyor muydun? Boşuna. Covent Garden’da yaşayan iki kardeş hakkında bir bilgi aldım. Buz taciri. Muhtemelen kaçakçı. Fakat sokakları onlar yönetiyor, sadakat için iyi para ödüyor ve iyi korunuyorlardı. Yeni bir taktik denemekten başka çarem yoktu. Kente inip kendime bir gelin aradığımı haberini yaydım.”

Felicity sonunda anlıyordu. “Onları gölgeden dışarı çekmek için.”

Dük başını yana eğdi, bakışında şaşkınlık vardı. “Kesinlikle. Benden saklanabilirlerdi, ama tek anlaşmamızı bozduğunu düşünürlerse sessiz kalamazlardı.” Adamın bakışı kadının omuzlarının ötesinde bir yere kilitlendi.

“Varis olmayacak.”

Bir şaşkınlık daha. “Sana bunu da mı söyledi?”

“Asla evlenmemiz gibi bir amacı olmadı,” diye fısıldadı Felicity.

Bunu duyan dük bir kahkaha patlattı ve çevresindekiler bu beklenmedik ses karşısında dönüp onlara baktılar. Adamın umurunda değildi. “Elbette olmadı. İkimiz aynı kumaştan biçildik leydim. Benim çok işime yaradın... ve aynı zamanda onun da, hem de fazlasıyla.”

“Nasıl?”

“Sen bir mesajdın. Bana mutluluk yasak. Gelecek yasak. Sanki programımda hiç böyle bir şey olmuş gibi.”

Felicity ona baktı, salondaki kakofoniyle birlikte kalbinin gümbürtüsü kulaklarını dolduruyordu. “Anlamıyorum. Beni istemiyordun. Sana mutluluk vermeyecektim.”

“Doğru, ama bana varisler verebilirdin ve o, buna izin vermezdi. Babamıza verebileceğimiz tek ceza buydu. Varis yok. Gördüğün gibi, sülale benimle sona erecek. Devon’un bunu şansa bırakmayacağını bilecek kadar kardeşimi tanıyorum.”

Sonsuz tek bir ceza.

Ve seçtiği silah Felicity’ydi. Görüldüğü kadarıyla, ikisinin de seçtiği silah.

Dük devam etti, “Ve sen Devon’ı bana getirebilirdin.”

Felicity durmak için yavaşladı, dük bu kez ona izin verdi. Diğerleri dansa devam ederken onun etekleri etrafına dolanmıştı. Kafalar onlara doğru döndü, fısıltılar çoktan başlamıştı.

Felicity'nin umurunda değildi. "Ona hakkını teslim edeceğim, iyi iş çıkardı," dedi düğ. Duraksadı. "Sanırım sana çoktan sahip oldu. Sanırım bu akşam buraya gelerek nişanı bozmanı bekliyordu. Ve kuşkusuz sen bunu yaptın, çünkü hayal dünyanda ona âşık oldun. Çünkü kendini bir şey sanarak onu da sana âşık edebileceğini düşündün."

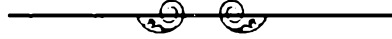
Salon etraflarında dönüyordu, Devil'in ihanetini kavraması sert ve hızlı bir şekilde olmuştu, aynı anda hem kusmak hem de karşısındaki bu küstah adama fiziksel bir zarar vermek istiyordu. "Zavallı kız. Daha akıllı olmalıydın. Devon âşık olamaz. İçinde yok. Hepimiz gibi ve babamız gibi, becermekten başka bir şey bilmez. Umarım en azından seninki zevkli olmuştur."

Kelimeler onu parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Onu tekrar Sahipsiz Felicity'ye, İşi Bitmiş Felicity'ye döndürmekle. Fakat buna izin veremezdi. Sırtını ve omuzlarını dikleştirdi, çenesini gururla kaldırdı, gözyaşı tehdidine pabuç bırakmayacaktı. Ağlayamazdı. Buna ayıracak zamanı yoktu.

Bunun yerine, bir adım geri çekilerek aralarına mesafe koydu. En yakınlarındaki çiftler yavaşladı ve boyunlarını uzatarak görmeye çalıştılar. Oysa elinin havada uçtuğunu görmek için boyunlarını uzatmaya ve adamın yanağında patlayan şamarın sesini duymak için zorlanmalarına gerek yoktu.

Düğ tek kelime etmeden darbeyi aldı ve yayılan dalgaların etkisi bütün salonda hissedildi.

Bölüm Yirmi Beş

Devil o akşam oltasıyla Thames'in çamurlu sularında saatler geçirmişti. Aklını yaptıklarından uzak tutmanın en iyi yolu buydu. Kasları acıyıp kıyafeti terden sıırsıklam olana kadar atıp çekmişti ve şu anda omuzlarındaki deri yüzülmüş gibi hissediyordu. Ancak o zaman, her yanı sızlayarak ve leş gibi kokarak, güzel bir banyo ve uyku için eve dönme gücünü kendinde bulabildi. Uyandığında sertleşmiş, ateş basmış ve asla sahip olamayacağı şeye uzanıyor olacaktı.

Tanrım. Daha bir gün bile olmamıştı ve onu bir nefes gibi özlüyordu.

Küfrederek ofis kapısının kilidini açtı, binada ağır bir sessizlik vardı.

Yorgunluğun çökmesine izin vererek basamakları tırmandı ve anahtarı kilide soktuğunda, anahtara ihtiyacı olmadığını fark etti. Biri odasına açılan kapının kilidini daha önce açmıştı ve bunun için en az yarım düzine ihtimal olmasına rağmen, orada olmasını dilediği sadece bir kişi vardı.

İterek kapıyı açtı, bu yavaş hareket karşısında menteşeler yüksek sesle inledi.

Felicity ofisin ortasında, bugüne kadar gördüğü en güzel pembe elbisenin içinde –her erkeğin çıkarmak için cinayet işleyeceği türden bir elbise– sakın ve dimdik, gözleri gözlerinde, sanki ezelden beri onu bekliyormuşçasına duruyordu.

Geçmiş ve gelecek, harikulade ve imkânsız şimdiki zaman.

İçeri girdi, kapıyı kapadı ve olacaklara karşı kendini hazırladı. Onu tekrar geri gönderecek gücü bulmalıydı. “Sana binaya nasıl girdiğini sorabilirdim, ama cevaptan hoşlanacağımı sanmıyorum.” Çenesini elbiseye doğru kaldırdı ve şıklığa işaret etmekten kendini alamadı. “Covent Garden böyle bir elbise görmemiştir leydim.”

Felicity elbiseye bakmadı. “Northumberland balosundan geliyorum.”

Devil uzun ve alçak bir ısıklık çaldı. “Züppelere selamımı söyledin mi?”

“İşin gerçeği, söylemedim,” dedi kadın. “Nişanı bozmakla meşguldüm.”

Bu sözler adamın içinde fırtınalar yarattı. Düşünmeden ona doğru yürüdü. Hata. Tek bir düşüncesi vardı. *Evet. Evet*, kadın artık özgürdü ve ona ait olabilirdi.

Fakat bu imkânsızdı. “Neden?”

“Çünkü dükle ya da başka bir soylu ile evlenmek istemiyordum.”

Benimle evlen.

Kadın devam etti. “Çünkü düşündüm ki, eğer bunu orada yaparsam –nişanı herkese açık bir şekilde, *sürünün* önünde sonlandırırırsam– o dünyaya arkamı dönerek burada sana katılmayı ne kadar istediğimi görebilirdin.”

Adamın kalbi küt küt atmaya başladı.

“Anlayacağın, sonra... herkesin önünde dükü tokatladıktan sonra...”

“Ona vurdun mu?” Kadına uzandı. “Sana bir şey...”

Kadın onun temasından kurtuldu ve hareketsiz kaldı, Devil’in içini bir dehşet duygusu ve anında başka bir şey daha sarmaya başlamıştı. Korku. “İşin doğrusu, evet. Tarihin en güçlü dükalıklarından birinin balo salonunun ortasında. Artık tamamen mahvolmuş durumdayım.”

Mahvolma kısmı Devil’in umurunda değildi. Onu sadece kadın ilgilendiriyordu. “Neden ona vurdun? Seni incitti mi?”

Felicity acı acı güldü. “İncitmek mi? Hayır.”

“Öyleyse neden...”

“Sanırım bazı insanlar evlenecekleri adam tarafından aldatıldıklarını keşfedince incinebilirler...” Felicity uzun bir süre konuşmadan ona baktı. “Ama zaten onunla hiç evlenmeyecektim, değil mi? Başından beri?”

Soru bir buz tabakası gibi aralarına yerleşti.

“Doğru mu Devil?”

Devil dudaklarını sıktı, birden dengesi bozulmuş gibiydi; zemin ayaklarının altından kayıyordu. “Doğru.”

“İlginç bir şekilde, onun da benimle evlenmek gibi bir niyeti yoktu, o yüzden, bir kereliğine bile olsa, sen ve kardeşin karşıt görüşte değildiniz.” Devil’in kulaklarına kan hücum etmeye başlamıştı.

Kardeş.

Biliyordu.

“Nereden biliyorsun?”

Sessizlik. Ardından, “Biliyorum, çünkü ikiniz aynısınız.”

Hayır. "Asla değiliz."

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Zırva. Tahmin edemeyeceğin kadar benziyorsunuz." Bu sözlerin ne kadar can yaktığını, adamı ne kadar hiddetlendirdiğini bilmiyordu. Gerçekleri nasıl fısıldadığını bilmiyordu.

"İkiniz de beni kullanmadan önce iki kere düşünmediniz. O, on iki yıllık arayışın ardından sizi karanlıktan çıkarmak istiyordu, ama işin asıl gerçeği..." Durdu. Devil darbenin geleceğini biliyordu. Bundan kurtuluşu olmadığını da biliyordu. "Adam umurumda değil. Ona güvenmedim. Ona kendimi ve daha kötüsü -kalbimi- açmadım. Ve böylece, geçmişteki günahları hiç şüphesiz canavarca olsa da... Attığım tokadı fazlasıyla hak etmiş olsa da... Ona sınırsız beddua etsem de... Seninkiyle karşılaştırıldığında, onun günahı hiç kalır."

Bunu söyleyerek ondan uzaklaştı, masanın etrafından döndü ve odanın diğer ucundaki pencereye doğru gitti, halıya sürünen eteklerinin sesi silah ateşi gibiydi. Devil onun uzaklaşmasını seyretmekten nefret ediyordu. Attığı her adımla havanın biraz daha soğuduğunu, onsuz soğukta donup kalacağını hissetmekten nefret ediyordu.

Ve öyle olacaktı.

Kadın pencerenin önünde durdu, küçük buzlu cama doğru elini kaldırdı. Covent Garden pencerelerini düzgün camlarla doldurmaya gerek yoktu ve parmaklarını camda gezdiren kraliçe gibi giyinmiş Felicity, sadece Devil'in gerçek olduğunu bildiği her şeyin altını çiziyordu. Ona sahip olamazdı.

Kadının bu akşamki keşfi, olması gerekenin en iyisiydi.

Kadın ona göre değildi.

"Beni seviyor musun?" Dümdüz sorulan bu soru bir darbe gibi geldi. "Bunu soruyorum, çünkü iki gece önce bu binanın çatısında, beni evlenecek kadar sevmediğini söyledin. O za-

man bunun, o dünyayı buradan daha çok istediğim gibi aptalca inancından kendini korumak için bir kalkan olduğunu düşünmüştüm.”

Öyleydi. Tanrım. O zaman, fırsatı varken kadına söylemeliydi.

Fakat yine burada olurlardı ve daha fazla acı verirdi.

Sanki daha fazla acı verebilirmiş gibi.

“O yüzden, şimdi sana soruyorum. Beni hiç seviyor musun?”

Devil bununla başa çıkamayacaktı. “Felicity.”

Kadına doğru ilerledi, masanın etrafından dolaştı, ama kadın ona bakmadı. Pencerenin yanında durarak Covent Garden’ın çarpık çatılarına, ona verebileceği tek şeye bakmayı sürdürdü. “Beni sevmen için sana yalvardım. Senin için yeterli olduğuma inandırmak için yalvardım. Bu yer için yeterli olduğuma.”

Öylesin. Hep öyleydin.

“Felicity.” Kadının adı gırtlğından hırıltıyla çıkıyordu.

“Elbette,” dedi Felicity, dudaklarında bir tebessümle ve mahcup. “Bütün bunları sordum, çünkü gerçeği bilmiyordum. Planlarını ne kadar iyi uyguladığımı bilmiyordum.”

Devil’in sanki kalbi durdu, sonra gök gibi gürlledi. “Felicity.”

“İsmimi söyleyip durmaktan vazgeç,” dedi öfkeli ve soğuk bir sesle. “İsmim üstünde bir hakkın yok.”

Bu kadarı doğrudu.

“Felicity Faircloth. Odama geldiğin bütün o gecelerde böyle fısıldadın ve bana hiçbir erkeğin tutamayacağı sözler verdin. Peri masalı gibi ismimle dalga geçerek bana o masalı verebileceğini söyledin. Söz verdin. Bütün istediğimin bu olduğunu biliyordun.”

“Yalan söyledim,” dedi Devil.

Kadın güldü, kaba ve keyifsizce. “Ben de öyle düşündüm. Tekrar sevilme, tekrar kabul edilme, tekrar o dünyanın bir parçası olabilmeye vaadiyle beni ayartarak oyununa sokabileceğini düşündün. Ve ben körü körüne atladım. Mutluluktan uçarak. Çünkü sana inandım.” Kadının bu sözleri Devil’in hoşuna gitmemişti. Kulesine geri dönerek tekrar prensesi oynama arzusunun kanıtıydı.

“Sonra işleri daha da kötüleştirdin. Bana, daha önce sahip olduğum her şeyden çok istediğim geniş bir dünya gösterdin. Yaşamaya değer bir hayat gösterdin. Ve bana...”

Durdu, ama Devil cümlelerin sonunu zaten duymuştu. *Sevmeye değer bir adam sundun. Gerçeği öğrendikten sonra adama asla söylemeyeceği sözleri duymuştu.*

Felicity başını iki yana salladı. “Sen hepsinden daha kötüsün. Aristokratların her bir üyesinin acı sözlerini senin yalanlarına, yönlendirici vaatlerine tercih ederim. Keşke...” Başını iki yana sallayarak camdan dışarı baktı. “Keşke ismini hiç bilmeseydin. Keşke sır olarak kalsaydı. Seninki gibi.”

“Artık sır değil,” dedi Devil. “Sana söyledim.”

“Evet. Söyledin. Devon Culm. Geçmişine ithafen.”

“Gerçek bu.”

Felicity başıyla onayladı. “Beni baştan çıkararak onun altından almayı planladığını söyledi. Ona ders vermek için beni kullandığını.”

Devil başıyla onayladı. “Doğru.”

Kadın keyifsizce güldü. “Şu kadarını söyleyeyim, sen tanıdığım, bütün gerçeği tamamen yalan olan tek kişisin. Bana ismini söylemedin, çünkü öğrenmem önemliydi.” Doğru değildi, ama Devil bunu söylemedi. “Beni biraz daha baştan çıkarmak için

söylemedin. Beni maşa yapmak için. Öykünün beni perişan edeceğini biliyordun. Geçmişinin beni sana bağlayacağını biliyordun. Ölümümü tasarlarken bütün bu bilgiyle avının üstüne çöktün.” Duraksadı, gözlerinde öfke ve pişmanlık mücadelesi ediyordu. Başlangıçta Devil bununla başa çıkabiliyordu, öfkeyle daima başa çıkmıştı. Fakat sonra... Kadının pişmanlığını duymak kalbine saplanan bir hançerdi. “Hepsi beni kendine âşık ederken.”

Bu sözler Devil’ı paramparça etmek üzereydi.

“Onca zaman önce yaptığımız anlaşma. Sen bana dükü verecektin ve ben sana bir iyilik borçlanacaktım. Tahsil etmeyi düşündüğün borç neydi?”

“Felicity.”

“Neydi?” Öfkesi darbe gibiydi.

“Bir gece.” Devil kendini canavar gibi hissediyordu. “İrzına geçmek.”

Sessizlik. Sonra, Felicity kendi kendine konuştu. “Varis yok.”

Kayıpsızca güldü. “Hangisi daha kötü bilmiyorum,” dedi. Devil kadının sesindeki hüznü duyabiliyordu. “Eğlence olsun diye beni lekelemek istiyordun...”

“Eğlence değildi.”

“İntikam eğlencedir. Önemli değil. Sonuçta değişen bir şey yok ve yapılan yanlışları iki katına çıkarıyor.” Durdu. “Ve masum insanlar yaralanıyor. Ben yaralandım.” Kadın konuştuğu Devil’in suçluluk duygusu bütün benliğini sarıyordu, Felicity güzel kahverengi gözlerini ona çevirdi, “Daha önce binlerce defa yara aldım, ama bununla karşılaştırıldığında... Seninle karşılaştırıldığında. Gerçekten Devil.”

Devil elini bir sancının yerleştiği göğsüne bastırdı, geçmesini beklemediği bir sancı. “Felicity, lütfen...”

Kadın tereddüt etmedi. "Aptalca planından daha kötüsü, sana binlerce gece verebilirdim. İstemen yeterdi." Bakışını adamdan uzaklaştırdı. "Devil'a karşı koyabileceğimi düşünmekle ne büyük aptallık etmişim."

"Felicity."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Beni yeterince aptal yerine koydun. Sen ve senin güzel sözlerin. *Sen önemlisin Felicity...*"

Tanrım, öyleydi.

"*Sen güzelsin Felicity... Benden o kadar yukardasın ki seni zor görüyorum Felicity...* Su katılmadık palavralar."

Oysa değildi. Tanrım, böyle olmasını istememişti.

"Ve sonra... *Hayır Felicity. Seni mahvedemem...*" Durdu. "En hoşuma giden bu. Öteden beri planın bu olduğu düşünülünce, ne kadar da değerli. Nişanı mahvetmek. Geleceğimi mahvetmek. *Beni.*"

Hayır. Çatıda olmaz. O zamana kadar... bütün istediğim seni korumaktı.

O zamana kadar, bütün istediği kadını sevmekti.

Dönüp Devil'a baktı, gözleri öfke, hüsrân ve dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Aslında inanmaya başlamıştım. Bütün bunlardan daha fazlası olduğuma, İşi Bitmiş Felicity'nin Korkusuz Felicity olduğuna inanmaya başlamıştım. Mayfair Felicity, Covent Garden'ın çatılarında yeniden doğacaktı. Senin ellerinde."

Her sözcük Whit'in peşpeşe attığı bıçaklar gibiydi, hepsi göğsüne saplanıyor, diz çökerek ona gerçeği söylememek için kendini zor tutuyordu. Fakat kadın hak ettiği hayatı ona vermesi için ona bir fırsat sunuyordu. Tek yapması gereken onu kaybetmeyi göze almaktı. Tek yapması gereken kendine karşı onu tercih etmekte.

Kadının gözlerini hüznün kapladı ve Devil başını çevirmek zorunda kaldı. Ona dokunmamalıydı. Hareket etmemeliydi. “Planını iyi uyguladım, değil mi? Kararı senin adına verdim. Bana mutluluk getireceğini sanarak lekelenmeyi seçtim.” Dudak büktü. “Seni ikna edeceğimi ve mutlu olabileceğimizi sandım. Buna sahip olursam ve sana sahip olursam başka hiçbir şey istemediğime ikna edebilirim sandım. Kim bilir nasıl gülmüşsündür. Nasıl eğlenmişindir.”

Hayır. Tanrım, hayır. Çatıdaki gecenin intikamla hiçbir ilgisi yoktu. Erkek kardeşiyle hiçbir ilgisi yoktu. Felicity’yle ve Devil’la ilgisi vardı, önündeki çıplak kadının istediği her şey olduğuyla ilgisi vardı.

Çatıda yeniden doğan Felicity değildi, kendisiydi. Sonsuza kadar.

Fakat bunu ona söyleseydi, kalırdı ve onun kalmasını isteye-mezdi. Burada değil. Dünyanın diğer tarafını ona vererek değil.

Üzüntü öfkenin yolunu açardı. Güzel. Öfke iyiydi. Felicity öfkesini bir yere akıtabilirdi. Hayatta kalabilirdi. O yüzden bu öfkeyi beslemeliydi. “Sana doğru bir şey söyleyeyim mi?”

“Evet,” dedi Felicity ve Devil onun dudaklarındaki bu sözcükten anında nefret etti... Sevişirken kulaklarında çınlayan o sözcük. Beraber olduklarını anlatan o sözcük. Eş olduklarını. O sözcük kadının memnuniyetinin ve ikisinin geleceğinin simgesi-ydi.

Fakat onların ortak gelecekleri yoktu. Ona sadece yaşadıkları anı verebilirdi ve bunu hak ediyordu. Her zaman hak etmişti.

“Söyle,” dedi, öfkeli ve sert bir tonda. “Bana doğru bir şey söyle, seni yalancı.”

Böylece Devil yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu hak etmeyen bu dünya ile ilişkisini kesti. Onu özgür bıraktı.

Yalan söyledi.

“Mükemmel bir intikamdın.”

Kadın hareketsiz kaldı. Gözlerini kısıtı, Devil'ın kendine duyduğu, her hücrelerine sızan ve sahip olabileceği her mutluluğu ondan çalan nefretle kıyaslanamayacak bir nefretle ona baktı.

Nefret iyidir dedi Devil, kendi kendine. Nefret gözyaşı değildir.

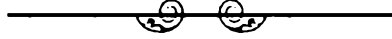
Fakat aşk da değildi.

Bir hırsız gibi, bunu kadından çalmıştı. Hayır, ondan değil. Kendinden çalmıştı.

Ve aşkı, güzel kız kurusu, kilit hırsız ayrıkotu ağlamadı. Bunun yerine, bir kraliçe kadar sakın çenesini yukarı kaldırdı. “Karanlığı hak ediyorsun.”

Ve adamı bununla baş başa bıraktı.

Bölüm Yirmi Altı

E rtesi sabah, yeni gelen sevkiyattaki buzun hareketini denetlemek için depoya gitmek yerine, o akşam için iki ton vergi dışı, yasa dışı malın teslimatını hazırlamak yerine, Thames'deki rıhtıma ya da Piçler'in deposuna gitmek yerine, Devil kıyafetini ve şapkasını kuşanarak Arthur'u, Grout Kontunu, Bumble Markisi'nin varisini görmeye gitti.

Kendisinden en az on beş santim uzun ve otuz kilogram ağır bir adama küçümseyerek bakma becerisiyle, bütün züppe evlerindeki meslektaşlarından bir adım öne çıkan uşağın, onu kapıdan çevirmesi sürpriz olmadı.

Devil'a söylediğine göre, Kont Grout kendisini kabul etmemişti.

Hiç kuşku yok ki, bunun sebebi Devil'ın kartının üstünde sadece *Devil* yazmasıydı.

"Mayfair'a tüküreyim," diye homurdanırken, yüzüne kapılan kapıdan burnunu zor kurtardı. Kentin bu yakasında hiç kimse Devil gibi adamların hayal edebileceklerinden daha zengin ve daha iyi müttefik olacağını idrak edemiyor muydu?

Felicity hariç.

Devil bu düşünceyi hemen kafasından uzaklaştırdı.

Şeytan çarpsın. Başka bir yol bulmalıydı. Felicity adına.

Evin arka tarafına yürüdü, farklı yolları araştırdı: zemin kata girmek için bir cam kırabilirdi; sarmaşık sarılı arka duvara tırmanabilirdi, ama üçüncü katta ne olduğunu Tanrı bilirdi; tekrar kapıya giderek uşağın gözünü korkutabilirdi veya ikinci kat balkonuna uzanan ağacın dalma tırmanabilirdi.

Bumble Malikânesi'ndeki Felicity'nin balkonundan çok farklı değildi.

O tür balkonlara alışık olduğu için Devil ağacı seçti, iniş yapmadan önce ferforje Juliet'i ölçeklendirdi ve kapıyı sessizce yokladı. Kapı açıktı.

Bütün soylular geri zekâlıydı. Bu evin daha önce gözü kapalı soyulmamış olması mucizeydi.

Odaya girmeden önce içerden bir kadının sesini duydu. "Bana söylemeliydin."

"Endişelenmeni istemedim."

"Ben uyanmadan evi terk edip yattıktan sonra gelirken endişelendiğimi hiç düşünmedin mi? Kocam artık benimle konuşmadığında çok kötü bir şeyler olduğunu fark edeceğimi düşünmedin mi?"

"Lanet olsun Pru, bunlar için senin endişelenmen gerekmiyor. Sana söyledim, bir çaresini bulacağım."

Devil gözlerini kapatarak yüzünü gökyüzüne çevirdi. Anlaşılan bir yatak odası keşfetmişti, Grout ve karısı dalaşıyorlardı.

Devil sessiz kalarak dinledi. Görünüşe bakılırsa, Felicity'nin ailesini keşfetmişti. Leydi Grout genelde kitaplara ve suluboya tablolarla düşkün sıkıcı bir kadındı, ama uzun süreli bu aşk evliliğinin bir yarısıydı. Grout'la evlendiklerinde ikisi de yirmi

yaşındaydı ve ardından mutlu bir hayat sürmeye başlamışlardı. Kont yatırımlara bir servet harcıyordu ve ilk çocukları, bir oğlan, beş sene önce doğmuştu. Devil'a söylendiğine göre, hanımefendi ikinci çocuğunu bekliyordu.

"Bunu halledemezsin Arthur, tek başına olmaz. Ne yapacağını bilmez bir haldesin. Meteliğe kurşun atsak da, kafamın içinde hâlâ bir beynim ve sana yardım etme isteğim var. Her ne kadar benden sır saklayan bir ahmak olsan da."

Leydi Grout'un sıkıcılığı ile ilgili söylenti pek inandırıcı gelmiyordu.

"Kendimizi utandırdım! Ve ebeveynlerimizi! Ve Felicity'yi!"

"Of, sersem adam. Bir hata yaptın! Baban gibi. Kız kardeşin gibi. Düke saldırmak için düzgün bir sebepten fazlası olduğunu düşünüyorum ve bunu öğrenmek için can atıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Grout'un sesi duyuldu, "Bu benim işim Pru. Seni mutlu etmek. Güvenliğini, geçimini ve rahatlığını sağlamak. Evlenirken bunları kabul ettim."

Devil bu sözlerdeki hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Sevdiği birinin güvenliğini sağlamayı istemekle gelen hayal kırıklığı. Orada olma sebebi bu değil miydi? Felicity'nin güvenliğini sağlamak?

"Ve ben de kabul ettim! Fakat sabrımın sınırlarına geldiğimi söylemeliyim Arthur." Devil'ın kaşları kalktı. Leydi mutlu değildi. "Bu hayatta ya birlikteyiz ya da değiliz. Bir kilise faresi kadar yoksul olsak bile umurumda değil. Bütün Londralılar evlerine girmemize izin vermese de umurumda değil. Bir arada olduğumuz sürece hiçbir baloya davet edilmemek de umurumda değil."

Ben aynı değilim. Mayfair ve baloları umurumda değil.

"Seni seviyorum," dedi kontes sessizce. "Çocukluğumuzdan beri sevdim. Seni zenginken sevdim. Şimdi fakirken de seviyorum. Sen beni seviyor musun?"

Beni seviyor musun?

Altı saat önce Felicity sorduğundan beri bu soru Devil'in kulaklarında yankılanıyordu. Şimdi, bunu başkasından duy-mak ona diz çöktürebilirdi.

“Evet,” dedi kont. “Evet, kuşkusuz. O yüzden her şeyi yüzü-me gözüme bulaştırdım.”

Evet.

Evet, kuşkusuz onu seviyordu. Onunla ilgili her şeyi sevi-yordu. O gün ışıdıydı ve temiz havaydı ve umuttu.

Evet. Onu deli gibi seviyordu.

Ve bunu mahvetmişti. Onu kullanmış, yalan söylemiş ve karşısına almıştı. Ona ve aşkına ihanet etmişti. Onu çılgınca severek ve ondan yoksun kalarak kendi lanetini yaşayacaktı.

Belki en iyisi buydu, çünkü aşk Felicity'nin Mayfair ve ken-disinin Covent Garden olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Hiçbir zaman onu gün ışığında tutacak kadar iyi olmayabilirdi, ama kesinlikle karanlıktan koruyabilirdi.

Korumaktan da öte. Hayalini kurduğu her şeyi verebilirdi.

Devil için ikinci kez bir Faircloth yatak odasına girerek oda-sakinlerine istedikleri her şeyi teklif etme zamanıydı. Ve bu kez, başarısız olma niyetinde değildi.

Kont ve kontesle görüşmesi bittikten sonra, Devil yorucu işine devam ettiği depoya döndü, mahzeni yeni bir sev-kiyat için hazırlamaya başladı. Kaslarındaki sancı için şükredi-yordu; sevdiği kadına karşı işlediği günahlar yüzünden zorluk-lara katlanmaya hazırdı.

Yalanları için cezalandırılmaya.

Donma sıcaklıklarında çok uzun süre kalmaktan kaçınmak için düzenli olarak vardiya değiştiren yarım düzine adamla hiç yorulmadan çalıştı. Devil soğuğu da karanlığı ve acıyı kucakladığı gibi kucaklıyor, onu bir cezalandırma olarak gördüğünden içtenlikle karşılıyordu. Tavanda asılı yaklaşık bir düzine fener karanlığı sindirmeye yetmiyor, yanlış bir yere baktığında karşısına çıkan sonsuz siyahlığı görmezden gelmeye çalışıyordu, tıpkı terden sıırıslıkam olan giysilerini gözardı ettiği gibi. Çalışmaya başladıktan kısa süre sonra, daha rahat hareket etmek için ceketini çıkarıp yüksek buz bloklarından birinin üstüne atmıştı.

Mahzenden kaç vardiya geçtiğini hatırlayamayacak kadar uzun bir sürenin ardından Whit geldi ve soğuğu içeri hapsetmek için arkasındaki devasa çelik kapıyı kapadı. Üstünde kalın bir palto ile şapka vardı ve dizlerine kadar çıkan çizmeleri, bütün gününü rıhtımda eriyen buzların içinde geçirdiği için çok işine yarıyordu.

Whit homurdanmadan önce Devil'in sayısız buz kütesini kancaya asarak kaldırmasını izledi. "Bir şeyler yemen gerek."

Devil başını iki yana salladı.

"Ve su içmen gerek."

Devil mahzenin ortasındaki buz yığınınına doğru ilerledi ve başka bir küp aldı. "Etrafım suyla kaplı."

"Terden sıırıslıkam olmuşsun. Kargo yolda. Adamlar geldiğinde yardım edecek kadar güçlü olmalısın."

Devil bu bilgi karşısındaki şaşkınlığını belli etmedi; kargo yola çıktıysa, güneş batmış ve karanlık çökmüş olmalıydı. Kendini mahzene kapatıp çalışmaya başladığından beri neredeyse gece yarısı olmuştu.

"Buraya ulaştığında yeterince güçlü olurum. Kahrolası mahzenin tamamını ben inşa etmedim mi?"

Whit'in değer biçen bakış ı içerde dolaştı. "Ettin."

Devil içine işleyen soğuğu göz ard ı ederek başıyla onayladı. Çalışmayı bıraktığı anda teri üstünde soğuyordu. "yleyse bırak işime dneyim ve sen kendi gücünün derdine dş."

Whit bir süre onu izledikten sonra tekrar konuştu, "Grace gitti."

Devil durdu, kardeşine döndü, "Ne kadarlığına?"

"Ewan'ı kontrol altına alacak kadar uzun bir süreliğine. Kızı kazanmış olman hoşuna gitmeyecek."

"Kızı kazanmadım."

"Kızın ona vurduğunu duydum." Whit durdu. "Felicity Faircloth, ismi masal kitabı prensesleri gibi, ama sağ kroşesi ödül dvşleri gibi."

Devil cevap vermedi. Boğazındaki düğüm, sevdiği kadınla gurur duyan kardeşine cevap vermesini engelliyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Whit ekledi, "En azından paltonu üstüne giy. Soğukta ne olduğunu biliyorsun; ölürsen kızı kurtaramazsın."

Devil öfkesinin bakışına yansımasına izin vererek kardeşine baktı. "Kızı zaten kurtardım."

Whit'in kaşları sessiz bir soru gibi havaya kalktı.

"Onu Garden'da bir yerde görmüyorsun, değil mi? şimdi ek arabanı."

Whit bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt etti, sonra gitmek üzere döndü. "Yarım saate kadar burada olurlar. Asıl iş o zaman başlayacak."

Öyle de oldu, tam zamanında, bir dizi güçlü adam kolileri, varilleri, kasaları ve fıları –Piçler'in bugüne kadar yaptıkları en büyük sevkiyatı– kayışla bağlayarak kaldırıyor ve mahzene taşıyordu. Ardından biraz daha buz geliyordu, binlerce ton. Su-

suzluğunu, açlığını ve omuzlarındaki ağrıyı göz ardı eden Devil orada kaldı.

Felicity'nin olmadığı bir dünyada bütün yükü üstüne alırdı.

Adamlar yılların değerli tecrübesiyle yüklerini boşalttılar. Mahzen yalnızca kargo mümkün olduğu kadar çabuk getirilip gizlendiğinde işe yarardı, fazla erime ve muhtemel baskın önlenirdi.

Şafaktan bir saat önce, dışardaki gökyüzü siyahtan griye dönerken, Devil teslimatın tamamlandığını doğrulamak için elinde bir fenerle mahzenden dışarı çıktı. Çalışma ekibi yukarıda toplanmıştı. Toplamda altı adam ve delikanlı, ayrıca Nik ve onun için çalışan ve işi sorunsuz yürümesini sağlayan bir avuç genç kadın vardı.

Deponun diğer tarafında, Whit adamlara hitap etmek üzere devasa ahşap yapı iskelelerinden birinin üstüne çıktı. Grupta bir dalgalanma oldu; Whit iyi bir konuşmacı değildi. Hatta konuşmacı bile değildi. Yine de, oradaydı.

“İyi iş çıkardınız beyler,” –kalabalığın içindeki kadınları bularak teker teker hepsinin gözünün içine baktı– “ve hanımlar.” Taşıyabileceğimizden ve hepinizi güvende tutacağımızdan emin olana kadar mal burada kalacak. Bildiğiniz gibi, kargoyu mahzende tuttuğumuz her gün para kaybediyoruz...” Başını iki yana salladı ve olabildiğince fazla adamıyla göz göze gelmeye çalıştı. “Fakat bir an bile bu binadaki en önemli şeyin siz olduğunu unutmayın. Devil ve ben bunu herkesten daha iyi biliyoruz. Ve sırası gelmişken, ağzı kadar kafası da çalışan sevgili Annika'mıza dikkat çekmeden olmaz.”

Gruptan bir tezahürat yükseldi, Nik özenli ve süslü bir selamın ardından ellerini yuvarlayarak ağzına götürdü. “Çok konuşuyorsun Beast! Ne zaman içeceğiz?”

Kahkahalar sürerken, Whit'in göz kenarları keyifle kırışmıştı. Arkada Devil'ı bulduğunda, bir teşekkür ifadesiyle çenesi yukarı kalktı, "İşin gerçeği, Calhoun bizim için Sparrow'u açık tutacak. Bu sabah bira Piçler'den kardeşlerim."

Whit yeni bir tezahürat dalgasıyla yere atladı, adamlara el sallayarak Devil'a döndü. "Kışkırtıcı konuşmaların Wellington kadar iyi," dedi Devil.

"İçkiyle final yapmak işe yarıyor. Geliyor musun?"

Devil başını iki yana salladı. "Hayır."

"Öyle olsun." Whit omuzunu kavrayınca Devil acıyla inledi. Şaşkınlık içindeki Whit hemen onu bıraktı. "Birkaç dakika canın yanacak. Terden sıırıslıklamsın. Hâlâ ayakta olman mucize; eve git ve sıcak bir banyo yap."

Devil başını iki yana salladı. "Birazdan. Duvarın sonunu tamamlayıp mahzeni kilitleyeceğim. Adamlar kutlamayı hak ediyor."

"Bütün gün aşağıda çalıştın. Hepimizden daha fazla iş yaptın. Gerisini sen hak ediyorsun." Devil sesini çıkarmayınca ekledi, "Eve haber salacağım. Bir saat içinde banyonu hazırlasınlar. Orada ol."

Devil başıyla onayladı, Whit'in gerçeği bilmesini istemiyordu. Felicity'yi nasıl incittiğinin anılarıyla dolu o binaya dönmek istemiyordu. "Git. İşimi bitirip kendimi bir yatağa atacağım."

"Felicity Faircloth'un ısıttığı bir yatak olacağını sanmıyorum."

Bu düşünce canını yakmıştı. "Çenenin kapalı tutmanı tercih ederim."

"Bir dahaki sefere kızı çatıya çıkardığında, gözcülere gitmesini söyle."

Devil yüksek sesle küfretti. "Gözcülerden Felicity Faircloth hakkında tek kelime çıkmaz."

“Elbette çıkmaz. Üstelik Northumberland Düşesi’nin önünde Marwick’i yere serdiğini duyduklarında onu daha da sevecekler.”

“Daha da mı?”

Whit’in gözleri karardı. “Seni mutlu ettiğine dair fısıltılar var kardeşim.”

Doğru. Felicity onu mutlu etmişti. Dürüst olmak gerekirse, hiç olmadığı kadar mutlu etmişti. Onun kolları dışında, mutluluk lüksünü yaşayan bir adam değildi. Ve onun gözleri dışında. “Felicity Faircloth hakkında konuşmak istemiyorum. Konuşanın da bohçasını koltuğunun altına veririm. O Garden’a göre değil.”

Kardeşi uzun süre kıpırdamadan onu izledi, sonra başıyla onaylayarak uzaklaştı.

Kalabalık hızla oradan uzaklaşırken, ilk grup gözcü çatıdaki yerlerine doğru yola çıktı. Hiç kimse bir kurşun yemeden bu binaya giremezdi. Bizzat Piçler’in izni olmaksızın asla. O yüzden Devil, karanlık depodan tek bir fenerin yanmaya devam ettiği karanlık mahzene inerken yalnızdı.

Kancayı son buz sırasına götürdüğünde yalnızdı. Bloklar iki metrelik mükemmel bir duvar oluşturan kadar çalışmayı sürdürdü, günün kalan kısmının üstüne eklediği bu uğraş sonunda artık zorlukla nefes alıyordu. Yavaşça kapıya doğru ilerledi, feneri yere koyarak çelik iç kapıyı arkasından kapadı, bir an önce kilitleyip karanlıktan kurtulmak için can atıyordu.

Sanki karanlıktan kurtulma şansı kalmış gibi.

Henüz ilk kilide dokunamadan arkasında bir ses duydu. “O nerede?”

Dönüp baktığında gölgelerin arasında Ewan’ın yüzünü gördü. “Buraya nasıl girdin?”

Kardeşi ona doğru yaklaştı, fenerin loş ışığında sarı saçlı, uzun ve iri yapılı görünüyordu, bir aristokrat için fazla yapılı. İncelikten yoksun olduğunu –bu soysuz annesinin kalıntısıydı– kimsenin fark etmemesi bir mucizeydi. Gerçi Devil aristokratların her zaman görmek istediklerini gördüğünü düşünürdü.

Ewan bu soruyu duymazdan geldi. Kendi sorusunu tekrarladı. “O nerede?”

“Adamlarımdan birine daha zarar verdiysen bağırsaklarınıdeşerim.”

“Birine daha?” dedi dük, bütün masumiyetiyle.

“Sensin, değil mi? Sevkiyatlarımızı yağmalayan?”

“Neden böyle düşündün?”

“Gemilerimizi gözleyen rıhtımdaki züppeler. Zamanlama... Hırsızlık tam senin Londra’ya döndüğünü ilan etmenle başladı. Ve şimdi... İşte buradasın. Ne yani, hayatlarımızı yeterince tehdit etmedin mi? Ekmeğimiz için de gelmek zorunda mıydın?”

Ewan karanlık tünelin duvarına yaslandı. “Bunun için hiçbir zaman gelmedim.”

“Zırva. İşimizi bitirmek için malikânede keskin bir bıçakla üstümüze yürüdüğün son geceyi hatırlamasam bile, yıllardır bizim için geliyorsun. Casuslarını bulduk Ewan. Onları kovduk. Bu kenar mahallede tek bir kural üstüne bir nesil yetiştirdik. Kimse Piçler hakkında konuşamaz.”

Gümüş parladı, Devil’in bakışı kardeşinin elindeki kendisine ait bastona kaydı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve zoraki güldü. “Beni susturmayı mı düşünüyorsun? Aramızdaki katilin hâlâ sen olduğunu mu düşünüyorsun? Ben buralarda senin üstüne yirmi yıl koydum, züppe.”

Ewan’ın dudakları gerildi.

Devil bastırdı. “Böyle bir şansın olsa bile, bunu yapamazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Yıllar önce kaçmamıza izin verdiğin aynı sebepten dolayı; çünkü beni öldürürsen Grace’in başına ne geldiğini asla öğrenemezsin.”

Bu sözler dükte hiçbir değişikliğe yol açmadı, ne soluğunun ritmi değişti ne de omurgasının dikliği, ama onun sarsıldığını bilmek için Devil’in kanıtı ihtiyacı yoktu. Bir zamanlar Ewan’ı kendisi kadar iyi tanıyordu ve hâlâ öyleydi. Üçü birlikte örülmüştü. Dördü.

“Seni buldum,” dedi Ewan sonunda.

Bu sözler, Devil’in içini buz mahzenine rakip olacak kadar dondurdu. “Evet, ama onu bulamadın.”

“Bir hata yaptın Dev.” Devil onlarca hata yapmıştı, ama bunun sonucu diğerleriyle karşılaştırılamazdı. “Felicity Faircloth konusunda daha dikkatli olmalıydın.”

Bana doğru bir şey söyle.

“Sana vurduğunu duydum.”

Ewan elini yanağına götürdü. “Gizli hedeflerimi keşfetmekten mutlu olmadı.”

“Benimkileri de.”

Sana binlerce gece verebilirdim. İstemen yeterdi.

“Ona malikânede bizimle birlikte olması gerektiğini söyledim.” Eğitimdikleri ve sınava sokuldukları, Ewan’ın unvanı ve babasının mirasını kazandığı kır evi.

Eğer Felicity o malikânede olsaydı, Devil hayatta kalmayı başaramazdı. Felicity’yi korumaya çalışmaktan kendini korumaya fırsat bulamazdı. Başını iki yana salladı. “Onun malikâneye yaklaşmasını bile istemezdim. Çektiğimiz acılara tanık olmasındansa ölmeyi tercih ederdim. Orada nasıl yaşadığını bilmiyorum. Ben olsam çoktan yakmıştım.”

“Bunu her gün düşünüyorum,” diye cevapladı Ewan, bütün sakinliğiyle. “Beiki bir gün bunu yaparım.”

Devil uzun süre onu seyretti. Ewan her zaman böyleydi, durgun ve yargılayıcı, sanki dünyanın geri kalanının hissettiği duygular onda yoktu.

Ewan’ın hissetmesini sağlayan tek kişi Grace’ti. O zaman bile, Ewan neredeyse onu öldürüyordu. Ewan ve istekleri arasında hiçbir şey giremezdi.

Anlaşılan Devil dışında. Daima Devil.

“Kargonu yağmalayan ben değilim,” dedi Ewan, bir süre sonra. Konu değiştirmek karakterine uzak bir şey değildi. Devil ona inanıyordu. Sonuçta artık her şey açığa çıkmıştı ve hiç kimsenin yalan söylemeye ihtiyacı yoktu. “Kargonu Kont Cheadle alıyor.”

Devil’in kaşları kalktı. Bu sözlere inandığından emin değildi, ama Ewan’ın yalan söylemek için sebebi yoktu. “Bu konuda bir şeyler yapman gerektiğini hiç düşünmedin mi?”

“Öyle ya da böyle, sonuçta hepimiz bir şekilde suçluyuz Devon,” dedi Ewan kısaca. “Ayrıca, senin içkinin peşinde değilim.”

“Doğru. Sen daha değerli bir şeyin peşindesin. İmkânsız olanın.”

“Peşinde olduğum tek şey Grace,” dedi Ewan. “Ve Felicity Faircloth buraya gelmemi sağladı. Onu bulmaya çok yaklaştım. Leydi Felicity’nin kullanışlı olduğunu söyleyebilirim... Ona değer verdiğini fark ettikten sonra düşündüğümden bile daha kullanışlı hale geldi.”

Bu sözler Devil’i çileden çıkardı. Felicity kullanışlı olmanın çok ötesindeydi. O bir maşa değildi. “Bana ulaşmak için onu kullanmaya nasıl cüret edersin?”

Ewan'ın sarışın kaşı ona doğru kalktı. "Tekrar söyle. Bu kez daha yavaş."

Devil küfretti. Evet, kendisi de Felicity'yi kullanmıştı, ama başlangıçta. Akli başına gelmeden kısa bir an. Ewan'a mesaj vermek için onu balo salonuna gönderdiği anda, kendi planına uyma isteği yok olup gitmişti. Çabalamıştı. Ve başarısız olmuştu.

"Sorun şu ki Ewan, Felicity Faircloth sadece kullanışlı değil, kendi iyiliği için fazla zeki. Ayrıca sırrımızı biliyor."

Devil gerildi, bu sözcükler ve anlamları, karanlıkta ateş edilen bir tüfeğin gürültüsü kadar açıktı. Kardeşinin gırtlığına sarılıp bu işi orada bitirmemek için kendini zor tutuyordu. "Ve şimdi anlıyoruz. Fırsatımız varken seni öldürmeliydik."

"Biliyor musun kardeşim, çoğu günler keşke bunu yapsaydınız diye düşünüyorum. Fakat anlaşmalardan hoşlanan her zaman sen din Devon. Bir pazarlık yapılacaksa, bunu yapacak olan sensin."

Onun için değil. Felicity üstüne pazarlık yapılamayacak kadar değerliydi.

"Ona dokunduğun anda ölürsün. Tek anlaşma bu."

Ewan koridora, karanlığa doğru baktı. "Birini sevebileceğini içinde fark etmene şaşırdım Dev. Bir zamanlar bu duygunun masal olduğundan ne kadar emindin." Başka birinin dudaklarında bu sözcükler acı gelebilirdi. Veya nazik de gelebilirdi. Fakat Ewan söz konusu olduğunda, Devil mercek altında incelenen bir örnekmiş gibi merakla sarf ediliyordu.

Ewan devam etti. "Söyle, bunu ne zaman fark ettin? Balo da balkonda onu öptüğüm zaman mı? Altın renkli elbisesinin içinde? Gerçi, hissiz bir temastı."

Devil, Ewan'ın onu da yönlendirdiğini ifşa etmesinden nefret ediyordu. "Grace için hiçbir zaman yeterli olmadığını hatırlatırım. Ona verdiği sözleri asla tutmadın."

Dük gözlerini kıstı. “Yoksa çalıların arasındaki oğlan bahçede Felicity’yi öptüğümü rapor ettiği zaman mı? O zaman mı ona âşık olduğunu keşfettin?” Durdu. “Kadın daha o zaman seni seviyordu, biliyorsun. Sanırım sen de onu sevdin, üstünde hak iddia etme hıızına bakılırsa.”

Kelimeler iğne gibi batıyordu. Ayrıca hiddetlendiriyordu, çünkü Devil’in Felicity’ye âşık olduğunu Felicity bilmediği halde Marwick Dükü’nün bilmesi, açığa vurulmanın en kötü hali gibi görünüyordu. Eğer adam bunu Felicity’ye söylerse, Devil kadının bundan sonra yapacaklarına karşı koyamazdı ve Felicity hak ettiği hayatı asla yaşayamazdı.

“Keşke onu benden intikam almak için yönlendireceğine, en baştan sevmeye karar verseydin, belki bütün bu olanların önüne geçebilirdik...”

“Felicity’yi tehdit etmeden önce çok dikkatli düşün, kardeşim.”

Dük gayet sakın Devil’a baktı. “Bunu neden yapayım?”

“Çünkü onun adına senin işini bitirmekte asla tereddüt etmem.”

“Onun için yapmayacağın şey yok, değil mi?”

Devil başını iki yana salladı. “Tek bir şey bile. Onun mutluluğu için sahip olduğum her şeyden vazgeçerim. Bir dükü darağacına gönderirim... hiç düşünmeden.”

“Anlaşma basit Devon. Bana Grace’i nerede bulacağımı söyle ve ben de, bilmemesi gereken şeyi söyleyerek Felicity Faircloth’u cezalandırmayayım. Daha iyisi, yaşamasına izin vermekle kalmayacağım; nişanımızı bozmasına izin vereceğim. Mevcudiyeti belirsiz babasına ve erkek kardeşine istedikleri parayı vereceğim. Onu, bulduğumdan daha iyi bırakacağım. Seninle olabileceğinden çok daha iyi.”

Bu soğuk sözler, Ewan'ın Felicity'ye yakın bir yerde olmasının düşüncesi Devil'i çileden çıkardı. Felicity, onun masal prensesi.

Kardeşi bastırıyordu. "Ne kadar yüce gönüllüyüm, değil mi?" Durdu. "Fakat bana Grace'i vermezsen... onu cezalandırmaktan başka seçeneğim kalmaz. Ve seni. Evlilikte ısrar edeceğim. Kızı senin ulaşamayacağın, kırsalda bir yere götüreceğim. Ve bir daha onu asla görmemeni sağlayacağım."

Devil gerildi. Bir kaşını kaldırmak için kendini zorladı. "Seni bulamayacağım bir yer olduğunu mu sanıyorsun? Sen ışıktta yumuşarken ben karanlıkta yıllarımı geçirdim Ewan."

Uzun süren bir sessizlik. Ardından düğ konuştu. "O halde onun için gel. Fakat her yaklaştığında ondan bir şeyler alırım. Kadının sevdiği şeyler. Ondan çalacağın her bakış, yeniden başlamak için geldiği dünyadan mahrum kalmasına yol açacak. Seni nasıl cezalandıracağımı babamdan öğrendiğimi sakın unutma."

Anılar canlandı. Babasının elinden aldığı köpeği için bütün gece ağladıktan sonra, kıpkırmızı gözlerle bodrumdan çıktığında, Ewan'ı malikânenin bahçesinde kendi köpeğiyle oynarken bulmuştu.

Kendi geleceği için ortak geçmişlerini feda eden Ewan. Mükemmel varis.

"Sen aşağılık bir canavarsın. Tıpkı babam gibi."

Ewan hareket etmedi. "Olabilir. Fakat kızı işin içine sokan sensin, değil mi? Onu bir silah gibi masanın üstüne koydun ve ben şimdi sadece o silahı kullanıyorum."

Devil'in sabrı taşmıştı. Kendini karanlık koridora attı, yumruğu çoktan kalkmıştı, vücudunun bütün ağırlığı etin üstüne inen kemiğin uğursuz sesiyle buluşan darbenin arkasındaydı. Dükün başı arkaya devrilirken, arkasındaki taş duvar araya

girerek hareketin tamamlanmasına engel oldu. “Onu tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?”

Ewan inanılmaz bir hızla kendini topladı ve yumruğunu salladığında, nefes kesen bir acı Devil’in gözünden fışkırdı. Devil art arda yumruklarını indirmek için kardeşini duvardan aldı. “Onu uzak tutmaya çalıştığım bu pisliğin içinde seni çürüme-ye bırakmayacağımı mı sanıyorsun? Onu uzak tutmak için tek mutluluk fırsatımı teptim. Buradan, geçmişimden ve *senin* geçmişinden, kahrolası aşağılık it.”

Ewan’ın gözleri açıldı, hareket etmiyordu. “Eğer kaybolsaydı, onu bulmak için ne yapardın?”

Her şeyi.

Soluk soluğa kalan Devil kan içindeki kardeşini yere bırakıp ondan uzaklaştı. Mahzenin kapısına geldiğinde cebinde anahatarı aradı.

“O nerede?” Ewan sırtını duvara vermiş oturmaya çalışıyor, gölgede kalan yüzünde siyah kan çenesine doğru süzülüyordu. “On iki yılımı sizi bulmak için harcadım. Sizden haberim olduğunda –Piçler’den– sadece sen ve Whit vardınız. Hiç kadın yoktu. Eş yoktu. Kız kardeş yoktu. O nerede?”

Devil kardeşinin sözlerindeki acıyı duyabiliyordu ve bir an –bir kalp atımı kadar– ona gerçeği söylemeyi düşündü. Böylece Felicity’yi gölgelerin arasında takip edebilirdi. Onun evlendiğini ve yaşlandığını izleyebilirdi. Kahverengi saçlı, küçük kilit hırsızları doğurduğunu görebilirdi. Ya onu bulamazsa?

Hiç şüphe yok ki, sevdiği kadının yokluğunda tıpkı kardeşi gibi çıldırırdı.

Fakat binlerce yıl önce, üç küçük çocuk korkunç geçmişlerinden parlak bir geleceğe doğru kaçtıklarında, bunu şu anda önünde duran adam yüzünden yapmışlardı. Çünkü onlara acımasızca ihanet etmişti.

Bu anıyla Devil'ın yarası nabız gibi atmaya başladı.

Ve bugün, Devil benzersiz bir hızla ceza veriyordu. "Onu öldürmeye çalıştın Ewan. Babamızın son sınavında, bıçağı alan sendin." Ewan bakışını kaçırdı. "Grace senin hırsızlığının kanıtı. Bir dükalık çaldın. Daha kötüsü, onun ismini çaldın."

Ewan çılgin gibi bakarak ona döndü. "O ismi asla istemedi."

"Her koşulda onu çaldın," dedi Devil. "Biz küçüktük, ama siz ikiniz yaş olarak büyüktünüz. Birbirinize bağlıdınız."

"Onu seviyordum."

Devil bunu biliyordu. Ewan ve Grace âşık olmak için çok küçüktüler, ama yine de birbirlerini seviyorlardı. Bu, olanları daha korkunç hale getiriyordu. "O halde, onu korumalıydın."

"Öyle yaptım! Sizinle kaçmasına izin verdim."

Devil yüzünü ona dönerek yarasını gösterdi. "Ona zarar vermeni engelledikten sonra. Unuttuğumu mu sanıyorsun? Bıçağının nasıl yaktığını hâlâ hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Koruma ve ceza aynı paranın iki yüzüydü. Bu dersi kendisi de almamış mıydı? Yıllar önce, Grace'i korumak adına kendini cezalandırmamış mıydı? Felicity'yi korumak için şimdi tekrar kendini cezalandırmıyor muydu?

Onun güvenliği için bu cezaya tekrar tekrar razı olmaz mıydı?

Ve şimdi Ewan'ı cezalandırma zamanıydı. "Grace gitti."

Yalan karanlığın içinde çınladı, soğuk ve açık.

Ve ortaya çıktığından beri ilk kez, düğ kendini gösterdi. Ewan'ın soluğu gürültülü ve derindi, sanki Devil baston kılıcını kılıfından çıkarıp ucunu adamın kalbine dayamış gibi.

Evet, öyle yapmıştı.

"Nerede?"

“Asla bulamayacağın bir yerde.”

“Söyle.” Ewan’ın sesi titriyordu.

Devil dikkatle Ewan’a baktı ve son atışını yaptı. “Hiçbirimin bulamayacağı bir yerde.”

Bırak Ewan Grace’in öldüğünü düşünsün. Kadın bu yüzden Devil’a çok kızacaktı, ama bu kahrolası canavarın hedefini şaşırtmazsa, kız kardeşinin kokusunu mutlaka alırdı. Ayrıca Ewan bu acıyı hak ediyordu. Devil bu akşam rahat uyuyabilirdi.

Fakat bunu yapamazdı, çünkü Felicity yanında olmayacaktı.

Anahtarları çıkarıp tekrar kilide döndü. Bütün bunlardan çok yorulmuştu. Geçmişiyle lanetlenen, geleceği umutsuz Janus gibiydi.

Ve Janus gibi, yaşadığı anı göremiyordu.

Bastonunun ucundaki gümüş aslan kafasının parıltısını kendini koruyamayacak kadar geç gördü. Darbeyle dizlerinin üstüne çöktü, acı dayanılmazdı.

“Onu koruyacaktın.”

Devil acıya katlanmaya çalışarak her iyi kaçakçının gurur duyacağı mükemmel bir yalan söyledi. “Onu önce sen koruyacaktın.”

Ewan kükredi, öfkesi uyarısız gelmişti. “Onu benden aldın.”

Oda dönüyordu. “İsteyerek geldi. Hevesle geldi.”

“Bu akşam ölüm fermanını imzaladın kardeşim. Ben aşksız yaşayacaksam, sen de onsuz ölebilirsin.”

Ewan’ın sözleri fiziksel darbeden daha sert etki yapmıştı.

Felicity. Devil bilincini kaybetmeye başlamıştı. Elini şakağına götürdü, ılık sıvı kendini ele verdi. Kan.

Felicity. Onsuz ölmek istemiyordu.

Onu tekrar görmeden. Ona dokunmadan, yumuşak sıcaklığını hissetmeden. Son bir öpücük almadan.

Ona, doğru bir şey söylemeden.

Felicity. Ona âşık olduğunu söylemeden.

Onu sevdiğini söylemeliydi.

Onunla evlenebilirdi... *onunla evlenmişti*.

Çeliğin sürtünme sesi sert ve kulağa yabancı geliyordu.

Hayır. Hayır evlenmedi. Onu terk etti.

Onunla evlendi. Kemanlı ve kavallı çılgın bir Covent Garden düğünüydü, su gibi akan şarap ve şarkılar eşliğinde adam yüz kere kadını sevdiğini söyledi. Bin kere.

Bedeni mahzenin soğuk çamurunda sürükleniyordu.

Onunla evlendi ve Garden'ın kraliçesi yaptı. Adamları ona bağlılık yemini ettiler ve bir çocukla karnı yusuvarlak oldu. Çocuklarla. Anneleri gibi kafası mekanizmalara çalışan kızlar. Kadın hiç pişman olmadı.

Kendisi de öyle.

Hayır. Dur. Bu geçmiş değildi. Bu gelecekti.

Ellerinin ve dizlerinin üstüne yuvarlandı, ilerdeki koridorda duran fenerin ışığını zar zor görüyordu. Kadına ulaşmak zorundaydı. Onu korumak için.

Onu sevmek için.

Onu sevdiğini bilmek zorundaydı.

Onun ışığı olduğunu bilmek zorundaydı.

Işık. Uzaklaşıyordu. Ewan kapı aralığındaydı. "Ben karanlıkta yaşamak zorundaysam, sen de içinde ölebilirsin."

Devil kapıya uzandı, mahzenin sonsuz karanlığı şimdiden soluğunu kesiyordu. *Hayır, karanlık değildi.*

"Felicity!"

Kapı kapandı, ışık dışarda kaldı.

“Hayır!”

Duyulan tek cevap teker teker döndürülen kilitlerin uğursuz sesiydi. Ewan onu mahzene kilitliyordu.

“Felicity!” Devil korku ve panikle haykırdı. Zihnini toparlayıp kapıya ulaşması gerekiyordu. Kapıya hızla vurdu.

Cevap yoktu.

“Ewan...” diye haykırdı bir kez daha, karanlıkla birlikte çılgınlık da çöküyordu. “*Lütfen.*”

Kendini kapıya çarptı, yumrukladı. Mahzenin dışardaki gözçülerin onu duyamayacağı kadar derinde ve iyi saklanmış olduğunu biliyordu. Yine de, Felicity’ye ulaşmak için umutsuzca bağırıyordu. Onu korumak için. Döndü, her yer karanlıktı, buza ulaşana kadar çamurun içinde süründü. Sonra, arkasında bıraktığı kazmayı bulmak için kendini buzun üstüne çekti.

Üstüne kapanan karanlık, dondurucu soğukta ağır ve usandırıcıydı, aranırken derin derin nefes almak zorunda kalıyordu. “Hangi cehennemdesin?”

Sonunda buldu, sapından tutup kapıya doğru sürünürken bir kez daha kadının adını kükredi. “Felicity!”

Fakat kadın onu duyamazdı, çünkü orada değildi. Onu uzaklaştırmıştı.

Seni seviyorum Devil.

Ayağa kalkarak kendini çekti ve kancayı sallayarak çeliği yalamaya çalıştı. Tekrar. Ve tekrar. Onu korumak zorundaydı. Tekrar.

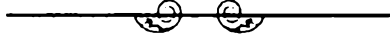
Beni seviyor musun?

Evet. Onu seviyordu. İşte o anda, darbelerinin faydasız olduğunu idrak etti ve gerçek üstüne çöktü. Ne kadar sevdiğini asla söyleyemeyecekti.

Karanlığı hak ediyorsun.

Son darbeyle bütün gücü tükendi, yere çökerek gözlerini kapadı, karanlığın ve soğğun onu ele geçirmesine izin verdi.

Bölüm Yirmi Yedi

Bir türlü uyku tutmayan Felicity şafak sökerken kalktı, kardeşinin evine gitti, mutfaktan içeri girerek ailenin yaşadığı bölüme geçti ve yatak odalarının kapısını açtığı anda kardeşinin hâlâ yatakta olduğunu ve karısını öptüğünü gördü.

Anında sırtına dönerken elini gözlerine kaldırdı ve bir çığlık attı, “Ahh! Neden?”

Önündeki mutlu aile tablosuna verilecek en iyi tepki olmasa da, söyleyeceği ya da düşüneceği pek çok şeyden daha kibardı ve işe yaramıştı.

Pru şaşkınlıkla hafif bir çığlık attı ve Arthur kızdı, “Lanet olsun Felicity! Kapı çalmayı beceremiyor musun?”

“Ben sanmıştım ki...” Elini havada salladı. Tekrar dönüp baktığında yengesinin yatak örtüsünü çenesine kadar çektiğini gördü. Tekrar kapıya döndü, “Merhaba Pru.”

“Merhaba Felicity,” diyen Pru’nun sesindeki tebessüm hissediliyordu.

“Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de seni! Duyduğuma göre iyi gidiyorsun.”

Felicity yüzünü buruşturdu. “Evet, anlaşılan duymuşsun.”

“Yeter!” dedi Arthur. “Bütün kapılara kilit taktıracağım.”

“Bütün kapılarımızda kilit var Arthur.”

“Öyleyse daha fazla taktıracağım. Ve onları kullanacağım. Bir günden kısa süre içinde iki davetsiz misafirin yatak odamıza dalması çok fazla. Arkanı dönebilirsin Felicity.”

Döndüğünde hem kardeşi hem de yengesi giyinmişlerdi. Tuvalet masasına doğru yürüyen hamile Pru oldukça ağırlaşmıştı ve yatağın kenarında duran Arthur pek... hoşnut görünmüyordu.

“Ben davet edildim,” diye kendini savundu Felicity. “Çağırıldım! *Felicity. Hemen gel ve beni gör.* Duyan da kral daveti sanır.”

“Bu saatte çağırıldığını düşüneneceğin aklıma gelmedi.”

“Uyuyamadım.” İşin gerçeği bir daha uyku tutacağını sanmıyordu, çünkü rüyaya daldığı anda Devil’ı, Covent Garden’ı, ona bakışını ve dokunuşunu görüyordu ve her şey o kadar gerçeğe benziyordu ki, uyandığında bunun tamamen gerçek dışı olduğunu anlayınca uykusuz kalmanın daha iyi bir seçenek olduğuna karar veriyordu. “Niyetim bugün gelip sizi ziyaret etmekte Arthur. Gelip özür dileyecektim. Korkunç olduğunu biliyorum, babam ortadan kayboldu, annem aklını kaçırdı, ama iki gece önce olanları düşününce... Bekle. Biri daha mı odanıza girdi?”

Arthur’un kaşları havaya kalktı. “Ne zaman dikkatini çekeceğini merak ediyordum.” İçini çekti. “Northumberland balosunda olanlar beni ilgilendirmiyor.”

Felicity içini çekti. “Şey, ilgilendirse iyi olur Arthur. Şey... en iyi anlarımdan biri değildi. Tamamen mahvoldum.”

Arthur bir kahkaha attı. “Tahmin edebiliyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse, ben en iyi anlarımdan biri olduğumu düşünüyorum,” dedi mutlulukla, tuvalet masasındaki Pru.

“Marwick çok sevimsiz birine benziyordu.”

“Öyle,” dedi Felicity. “Çoğunlukla. Fakat...” Durdu. Verdiği kararın kendisini özgür kıldığına dikkat çekecek olsa da, bütün umutlarını kaybeden babası ve Arthur için tam tersi olmuştu. Arthur hâlâ Pru’ya söylemediyse, kardeşi için büyük bir ihanet olacaktı.

Her ne kadar hak etse de.

Gözünde soru işaretleriyle ona baktı.

“Biliyor,” dedi kardeşi.

Felicity, Pru’ya döndü. “Öyle mi?”

“Bu geri zekâlının iflas ettiğini ikimizden de saklamasını mı? Aslında, biliyorum.”

Felicity’nin ağzı açık kaldı. Böyle mali bir felaket karşısında yengesinin ağlayıp sızlamasını beklemiyordu, ama bu kadar... Açıkçası, bu kadar mutlu görüneceğini de ummuyordu. Arthur’a baktı. “Bir şeyler olmuş.”

Arthur uzun süre ona baktı. “Evet, gerçekten oldu.”

Dük nişanı atmasına izin vermemiş olabilir miydi? Bunu yapacak kadar çılgındı. Sırf Devil’i cezalandırmak için. Her ne kadar çok incinmiş ve çok sinirlenmiş olsa da, Felicity’nin Devil’i cezalandırmaya niyeti yoktu. “Marwick’le evlenmiyorum. Bunu baloda çok açık ifade ettim... Eğer buraya gelip...”

“Marwick’le evlenip evlenmemen beni hiç ilgilendirmiyor Felicity. İşin gerçeği, bu fikir başından beri beni rahatsız ediyordu. Aynı şekilde, balodan söz etmeye de meraklı değilim. Balodan sonra neler olduğunu konuşmak istiyorum.”

Felicity dondu. *İmkânsızdı.*

“Balodan sonra hiçbir şey olmadı.”

“Bize öyle söylediler.”

Felicity kuşku içinde önce Pru'ya sonra tekrar Arthur'a baktı. "Benden önce odanıza kim girdi?"

"Sanırım biliyorsun."

Felicity buz kesti. "Buraya gelmemeliydi." Adam onu kullanmıştı. Aldatmıştı.

Sen mükemmel bir intikamdın.

Yeterince zarar vermişti; artık onu yalnız bırakamaz mıydı?

"Her neyse," dedi Arthur, "dün buraya geldi."

"Önemli biri değil," diye yalan söyledi Felicity.

Arthur kaşını kaldırdı.

"Bana sorarsan çok önemli birine benziyor," diye araya girdi Pru.

Kimse sana sormadı Pru. "Ne söyledi?" diye sordu Felicity. Arthur'a çatıdaki geceyi anlatmış olamazdı. Bu durumda onu eş olarak kabul etme riski vardı ve Tanrı biliyor ki Devil bu riski göze alamazdı.

Tanrı biliyor ya, bunun düşüncesini bile göze alamazdı.

"Aslına bakarsan, pek çok şey söyledi." Arthur Pru'ya baktı. "Kendini gayet kibar takdim etti, her ne kadar ağaca tırmanıp içeri dalsa da."

"Bunu yapar," dedi Felicity.

"Öyle mi?" diye sordu Pru, sanki Devil'ın binicilik tutkusunu konuşturlarmış gibi.

"Bunu nereden bildiğini daha sonra konuşacağız," dedi Arthur. "Sonra sana kötü davrandığım için beni fena halde haşladı."

Felicity gözlerini kardeşine dikti. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Bana, senin asla sona giden bir yolda araç olmadığını, sana iyi davranmadığımı ve seni hak etmediğimizi söyledi."

Öfke ve hüsrarla birlikte gözyaşları birikmeye başladı. O da Felicity'yi hak etmiyordu. "Bunu da yapmamalıydı."

"Engel olunabilecek türden bir adama benzemiyor Felicity," dedi Pru.

Özellikle seni terk etmesine engel olmaya çalışıyorsan.

"Önemli nokta, haklı olması," dedi Arthur. "Sana çok kötü davrandık. Bize sırt çevirmen gerektiğini düşünüyor. Sana layık değiliz."

"Buna gerçekten inanmıyor." İntikamında sağladığı fayda önemini yitirdiğinde, değeri de normal haline dönmüştü.

"Senin değerine inanmayan biri olarak, bir servet ödemeye çok hevesliydi."

Felicity'nin eli ayağı kesildi. Birden kavramıştı. "Size para teklif etti."

Arthur başını iki yana salladı. "Sadece para değil. Bir servet. Ve sadece bana değil, babama da. Bütün kasalarımızı dolduracak bir miktar. Tekrar başlayabilmek için."

Felicity başını iki yana salladı. Devil'in parasını almak onları tekrar birbirine bağlardı. Canı istediği zaman yatırımlarını kontrol etmeye gelirdi. Onu çevresinde istemiyordu. Ona tahammül edemezdi. "O parayı alamazsınız."

Arthur gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Çünkü alamazsınız," diye ısrar etti. "Çünkü bunu sadece bir şekilde kendini suçlu hissettiği için yapıyor."

"Tamam, suçlu bir adamla geceleri rahat uyuyan bir adamın parasını aynı şekilde harcıyıp harcamayacağı tartışılabilir, ama bunu bir kenara bırakırsak, Bay Culm kendini neden suçlu hissetsin Felicity?"

Bay Culm. Erkek kardeşinden duyunca bu isim gülünç geliyordu. Devil daha önce bunu hiç kullanmamıştı. Güçlü bir tutkuyla, bir bayın tam tersi olmayı seviyordu.

Ayrıca Bay Culm, Felicity'ye Bayan Culm olmayı ne kadar çok istediğini hatırlatıyordu.

Artık değil. Doğal olarak.

"Çünkü öyle," dedi, bunu bir cevap kabul ederek. "Çünkü..." Sesi kayboldu. "Bilmiyorum, ama öyle."

"Bence buradayken söylediği diğer şey yüzünden suçlu hissediyor olabilir Arthur.

Arthur içini çekti, Felicity önemli bir şey yapmış gibi duran Pru'ya baktı. "Nedir o?"

"Nasıl ifade etmişti?" diye gülümseyerek soran Pru, Felicity'ye, Devil her ne söylediyse yengesinin bunu hafızasında tuttuğunu hissettirdi. "Ah. Evet. Seni sevdiğini söyledi."

Yaşlar hücum etti. Aniden. Duymak için can attığı sözleri kendisine değil, Arthur ve Prudence'a söylediği için duyduğu öfke, hayal kırıklığı ve tiksintiyle.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sevmiyor."

"Bence seviyor, biliyorsun," dedi Arthur.

Yalnız bir damla kurtulup yanağından aşağı süzüldü, Felicity onu hemen uzaklaştırdı. "Hayır. Bana kötü davranan yalnız siz değilsiniz, o da aynısını yaptı."

Arthur başıyla onayladı. "Evet. Bize bunu da söyledi. Seni mutlu etmesinin mümkün olmadığı kadar çok hata yaptığını söyledi.

Felicity hareketsiz kaldı. "Öyle mi dedi?"

Pru başıyla onayladı. "Ömür boyu bu pişmanlıkla yaşayacağını söyledi. Sahip olduğu ve kaybettiği fırsatı hep hatırlayacağını."

Bir damla daha. Sonra bir tane daha. Felicity burnunu çekerek başını iki yana salladı. "Bana yeterince değer vermedi."

Arthur başıyla onayladı. “Sana aksini söyleyemem; bir adamın senin için değerine kendin karar verebilirsin. Fakat Devon Culm’un sana bir servet bahsettiğini unutma Felicity.”

“Size,” diye düzeltti Felicity. “Peki ben ne olacağım? Son-
suza kadar sizin sorumluluğunuzda mı olacağım? Size ait ve
eskiden ışıldayan, ama artık solmuş ve kirişlerden dökülen bir
boya haline gelen bu dünyada, sessizlik ve üzüntü içinde mi
yaşayacağım? Adamın bütün yaptığı, geleceğimi yaldızlı bir ha-
pishaneye çevirmek.”

“Hayır Felicity. Sana doğruyu söyledim. Culm *sana* bir ser-
vet bağışladı. Kendi mutluluğunu sağlayabilmen adına.” Pru’ya
baktı. “Nasıl söylemişti?”

Pru içini çekti. “Dilediğin yerde dilediğin kişiyle bir gelecek
için.”

Felicity’nin kaşları çatıldı. “Bir çeyiz mi?” Piç. Önüne bir
kapı daha atmıştı. Felicity bütün kilitleri açtığı halde, şimdi
yeni zincirlerle bağlanmıştı. Yeni kilitlerle.

Arthur başını iki yana salladı. “Hayır. Senin. Senin paran.
İnanılmaz bir rakam Felicity. Harcayamayacağın kadar.”

Pru tuvalet masasından bir kutu çıkarıp Felicity’ye doğru
yürüdü. “Sana bir armağan bıraktı.”

“Para yeterli bir armağan değil miymiş?” Siyah, dikdörtgen
akik kutu pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı. Siyah üstü pembe,
karanlığın üstündeki ışık gibi. Bir vaat gibi.

“Paradan söz ettiğimizde, bunu mutlaka alman konusuna
ısrar etti.”

Kutunun üstündeki kurdeleyi çıkardı, kapağını açmadan
önce dikkatle bileğine sardı. Kutunun içinde kalın, keten bir
kart vardı, üstüne Devil’in güzel el yazısıyla üç siyah sözcük
yazılmıştı.

Elveda Felicity Faircloth.

Göğsünün daraldığını hissetti, gözleri yine yaşlarla doldu.

Ondan nefret ediyordu. Gerçekten istediği tek şeyi elinden almıştı. Onu.

Yine de kartı eline aldı ve altındaki son derece güzel işlenmiş, altı tane düz ve ince metali görünce göğsü sıkıştı. Artık yaşlar özgürce akıyor, armağana uzanıp pürüzsüz metale dokunurken parmakları titriyordu. “Devil,” diye fısıldadı, adını dilinden uzaklaştırıyordu. “Çok güzeller.”

Pru boynunu uzatarak kutuya baktı. “Nedir onlar? Firkete mi?”

“Evet.”

“Ne tuhaf bir tasarım.”

Felicity kutudan bir tane aldı, bir uçtaki kıvrımını inceledi. Onu siyah kadife yastığın üstüne –dünyanın en güzel alet çantasının içine– koydu, L biçimindeki diğerini aldı. Üçüncüsünün ucu düz bir kareydi. “Bunlar maymuncuk.”

Para bir şey olabilirdi. Ama maymuncuklar her şeydi.

Ne zaman bir firkete tutsan geleceği eline almış oluyorsun, demişti günler önce depoda ve bu becerisinden utanmaması gerektiğini söylemişti.

Bu maymuncuklar adamın Felicity’yi tanıdığının kanıtıydı. Tutkularına öncelik verdiğinin. Kendi suçundan çok, kadının kendi tercihlerini önemseydiğinin.

Fakat hepsinden öte, kadını sevdiğinin kanıtıydı.

Devil ona özgürlük satın almıştı. Bundan böyle Arthur’un işi, annesinin evi kendi sosyal durumuna göre tercih yapmak zorunda kalmayacaktı. Devil onu Mayfair’dan kurtarmıştı. Artık istemediği bir dünyadan. Ve ona geleceği bağışlamıştı.

Tıpkı çatıda Felicity’ye karşı koyarken yaptığı gibi. Ona sahip olamayacağını, onu lekeleyemeyeceğini söylediğinde. Janus

gibi, kendi gördüğü geleceği Felicity'den çalamayacağını söylediğinde. Ve şu anda, kadının bir daha asla mahvolmayacağını garanti altına almış oluyordu; ailesinin kasalarını doldurmuş ve Felicity'yi alabildiğine zengin yapmıştı. Servet ve özgürlük zenginiydi.

Dilediğin yerde dilediğin kişiyle bir gelecek için.

Firketeleri teker teker alarak saçına taktı.

Aristokratların dünyasını istemiyordu. Dünyayı istiyordu.

Ve bu dünyayı ona verecek adam Devil'di.

Bunu almaya hazır olmadığından değil.

Yarım saat sonra, güneş kenar mahalle çatılarının üstüne doğru ilerlerken, Felicity deponun devasa çelik kapısına boşuna vuruyordu. İsteddiği zaman depoya giremeyecek olduktan sonra, Çıplak Yumruklu Piçler'in koruması altında Covent Garden'da serbest dolaşmanın ne anlamı vardı?

Bunu diğer yoldan yapmak zorunda kalacaktı. Saçına uzandı, ısıldayan çelik iğnelerden birini çıkardı ve sonra ikincisini. Devil, hiç olmayacak türden karmaşık kilit açma işlerinden anlayan, uzman bir ustadan yardım almıştı... Ama kendisi de var olmayan şeyler konusunda uzman olduğundan, Felicity deponun dışında yere çömelirken şaşırmamıştı.

Adam içerde olsa iyi olurdu yoksa elbisesi lekелendiği için çok kızacaktı.

Ayrıca içerde olsa iyi olurdu, çünkü ona bir ders vermeye hazırды. Piçin fazlasıyla hak ettiği bir ders.

Ardından, onu sevdiğini söyleyinceye kadar gitmeyecekti. Defalarca.

Ne yazık ki, henüz işini yapamadan, arkasında biri yere atladı. "Leydim."

Döndüğünde, en son buraya geldiğinde onu eve bırakan, yakışıklı, dost canlısı John'la karşılaştı. "Merhaba John," dedi kızarak ve güzel yüzünde bir tebessümle.

"Günaydın leydim," diye cevap verdi John bariton sesiyle. "O kilidi açmanıza izin vermeyeceğimi umarım anlarsınız."

"Harika," dedi kadın. "O halde beni zahmetten kurtarıp içeri sen mi alacaksın?"

John'un kaşları kalktı. "Korkarım yapamam."

"Ama ben burada ağırlanıyorum. Onun koruması altında-
yım. Covent Garden'da serbest dolaşma izni verdi."

"Artık değil leydim, artık sizi bulduğumuz yerde Mayfair'a geri götürmek zorundayız. Tereddütsüz. Devil'i görme izniniz bile yok."

İçi daraldı. Onu tekrar görmek bile istemiyordu.

Kuşkusuz bu tam bir saçmalıktı, çünkü onu görmek istediği çok açıktı.

Sevdiği çok açıktı.

Sadece, bunu yüzüne söyleyebilmesi için budala adamı ikna etmek gerekiyordu.

Yine de, olayların bu şekilde yön değiştirmesi hoş değildi. Felicity yeni bir taktik denedi. "O gece beni eve bıraktığın için teşekkür bile edemedim."

"Bunu söylediğim için beni bağışlarsanız leydim, bana teşekkür etmeye fırsat bulamayacak kadar Devil'a sövüp saymakla meşguldünüz."

Dudaklarını büzdü. "Çok öfkeliydim."

"Evet, leydim."

"Seninle bir ilgisi yoktu."

"Yoktu leydim."

“O gece beni terk etmişti.”

“Evet, leydim.”

Defalarca, tekrar tekrar yaptığı gibi. John’un bakışlarını yakaladı. “Dün gece beni yine terk etti.”

Adamın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Sanki merhamet gibi. Hayır, Felicity’nin kimsenin acımasına ihtiyacı yoktu. “Benim için neyin iyi olduğuna karar verebileceğini sanıyor. Umu- rumda değil.”

John sıırıttı. “Olduğunu sanmam.”

“Eşine onun için neyin iyi olduğunu söylememelisin. Eğer senin için iyi olanın ne olduğunu biliyorsan, John.”

John buna bir kahkaha attı. Felicity, John’dan çok kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. “Mankafanın teki, çün- kü kendisi benim için fazlasıyla iyi. Erkeklerin en iyisi.” Tekrar John’a baktı. “Erkeklerin en iyisi.”

“Bu kilidin anahtarı sadece Piçler’de ve Nik’te var.” John uzun süre çatıya baktı.

“Ben kapıyı açarken en azından seni arkada devriye gezme- ye ikna edemez miyim?”

“O kilit açılmaz.”

Kadın gülümsedi. “Daha samimi olduğumuza göre John, ki- litlerle aramın ne kadar iyi olduğunu öğrenmek üzeresin.”

“Sizi Devil’la gördüm leydim. Buna inanmakta sorunum yok.”

Bunu duyunca kalp atışları hızlandı ve güzel kahverengi gözlerini hüznü kapladı. John bunu yapmayacaktı. Onu içeri bırakmayacak kadar Devil’a sadıktı, ne kadar iyi niyetli oldu- ğunu bilse bile.

“Lütfen John.”

“Üzgünüm.”

Bir bülbül şakıdı ve Felicity burada, kenar mahalledeki bir deponun avlusunda beklenmedik bu sese bakmak için başını kaldırdı. Alışılmadık bir şey görmeyince tekrar John'a döndü... Gülümsüyordu.

Kaşlarını çattı. "John?"

"Lady Felicity." Yukardan bir homurtu geldi ve baktığında, Whit'in deponun tepesinden yanına indiğini gördü.

"Sizinle koşturacaksam bir pantolona ihtiyacım olacak, değil mi?"

Whit başını yana eğdi. "Duyduğum en kötü fikir değil."

Önerisinin üstü kapalı kabulü Felicity'nin içini neşeye doldurdu. "John'a kardeşini nasıl deli gibi sevdiğimi söylüyordum." Whit'in kaşlarından biri kalktı. "Sonuç olarak, şu kilidi açarak içeri girmeye ve eğer beni sevmiyorsa budalanın teki olduğunu söylemeye niyetim var. Fakat bu zamanımı alacak ve eğer bir kadın kararlıysa ve sevdiği adam için her şeyi yapmaya hazırsa, bunu olabildiğince çabuk yapmak ister, tahmin edersin."

"Elbette. Ama burada değil. Evde."

Felicity başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Önce oraya gittim."

Whit karşı çıkarak homurdandı.

"O yüzden içeri girmeme izin verirsen minnettar olacağım."

Whit kaşlarını çattı. "Kapıyı çaldın mı?"

"Evet."

Yumruğunu kaldırıp gök gürültüsü gibi kapıya indirdi. "Cevap vermedi mi?"

Felicity adamın yüzündeki bakışı beğenmemişti. "Hayır."

Whit anahtarını kilide sokmuştu bile, kapı saniyeler içinde mağara gibi depoya açıldı. Onları sessizlik ve karanlık karşıladı. "Devil?" diye seslendi Whit.

Cevap gelmedi. Felicity'nin kalbi duracaktı. Bir terslik vardı. John'a döndü. "Işık. Işığa ihtiyacımız var."

Koca adam çoktan bir fener getirmişti.

Whit ona seslendi. "Dışarı çıktı mı?"

John'un cevabı kısa ve özdü. "Gittiğinizden beri kimse girip çıkmadı."

"Devil!" diye tekrar seslendi Whit.

Sessizlik.

John feneri Felicity'ye aktardı, kadın ışığı yukarı kaldırdı.

"Gitmiş olmalı," dedi Whit. "Lanet olsun John, aşağıda üç yüz bin poundluk mal var ve sizler nöbette uyuyup gireni çıkarmı görmüyorsunuz."

"Kapıdan çıkmadı Beast," diye itiraz etti John. Adamlarım işini bilir ve iyi yapar."

Felicity iki adamı tartışırken bırakıp karanlığın diğer ucuna doğru ilerledi. Deponun zeminindeki iç kapının açık durduğunu ve aşağıdaki karanlığı sergilediği yere doğru.

Devil o kapının asla açık kalmaması gerektiği konusunda çok inatçıydı. Onun açık olması aşağıda başka bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

"Devil?" Deliğin kenarında durup aşağıya seslendi. Aşağıda olamazdı. Mahzenden nefret ediyordu. Karanlıktan nefret ediyordu.

Yine de... Onun aşağıda olduğunu hissediyordu. Tartışmasız.

Anında karanlığa daldı, feneri kaldırarak uzun koridorda koşmaya başladı. Yüreği ağzından çıkacak gibiydi. "Devil?" diye seslendi tekrar.

İşte o zaman onu gördü. Biraz önünde yerde parlıyordu. Gümüş. Bastonun tepesindeki aslan kafası. Silah yere atılmıştı.

Bir sonraki kapı buz mahzeniydi.

Kapının koluna asılıp çekti. Kilitliydi. Dışardan. Altı çelik asma kilit düzgün bir sırayla duruyordu. Hızla kapıya vurmaya başladı. “Devil?”

Cevap yoktu.

Tekrar vurdu. “Devil? Orada mısın?”

Sessizlik.

“Devil?” Tekrar kapıyı vurarak kulağını kapıya dayadı, ama kendi kalp atışlarından başka bir şey duyamadı.

Feneri yere bırakıp tereddütsüz firketelerine uzandı. Son kez bütün gücüyle kapıya vurarak bağırdı, “Devil! Buradayım!” Whit ve John’u çağırmak için bekleyemezdi.

Bunun yerine dizlerinin üstüne çöktü ve kilitleri kurcalamaya başladı. Bu sırada, onu duyması umuduyla kapıyla konuşuyordu. “Sakın orada ölmeye kalkma Devon Culm. Senin yüzüne söyleyeceğim şeyler var, seni korkunç, muhteşem adam...”

İlk kilit açıldı, Felicity onu çekip koridora fırlattı ve ikincisi üstünde çalışmaya başladı.

“...elini kolunu sallayarak erkek kardeşimin evine gelip beni sevdiğini önce bana söylemeden ona söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Sence bu adil mi? Değil... ve ben, kalan hayatının her dakikasını bunu sana söyleterek seni cezalandıracağım...”

İkinci kilit de kendini bıraktı ve Felicity hemen üçüncüsüne geçerken seslendi, “Devil? Orada mısın? Aşkım?” Kapıyı yumrukladı.

Sessizlik. Üçüncü kilidi de kenara attı.

“Seni seviyorum, bunu biliyor musun?” Maymuncuklarını dördüncü kilide soktu, sonra beşinciye.

“Üşüdün mü aşkım?” Tekrar Whit’e seslendi. Ve John’a. “Geçiyor, diye fısıldadı, altıncı kilitte uğraşırken. İçerdeki yay

sistemini hissetmeye çalıştı, bu diğerlerinden farklıydı. Aletleri birbirine sürterken tekrar fısıldadı, “Geliyorum.”

Tamam. Kiliti kenara atıp büyük ağır levhayı itti ve kapıyı ardına kadar açtı. İçeri aniden soğuk hava hücum ederken, karşısına yeni bir iç kapı ve yeni kilitler çıktı. Hemen dizlerinin üstüne, soğuk çamura çöktü.

Artık kilitleri göremiyor, el yordamıyla çalışıyordu. Seslendi, “Devil? Lütfen aşkım, orada mısın?” Kalbi küt küt atıyor, gözyaşlarına izin vermek istemiyordu. Onu kaybedebileceğine inanmak istemiyordu. “Devil, lütfen... Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. Buradayım.” Tekrarladı. “Buradayım.” Bir daha.

Sonra, belli belirsiz, neredeyse inanılmayacak kadar cılız bir ses duydu. Bir tıklama. Bir kelebeğin kanatları kadar hafif. Bir güvenin. *Onun güvesinin.*

“Devil!” diye haykırarak kapıya vurmaya başladı. “Seni duyuyorum! Seni bırakmayacağım. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Benden asla kurtulamayacaksın!”

Bir kilit. İkinci. Üçüncü. Elleri her zamankinden daha istikrarlı çalışıyor parmakları adeta uçuyordu.

“Kahrolası. Kimse bu kadar kilidin arkasında buz saklamaz Devil. Kesinlikle kaçakçısın. Belki de hırsızısın. Tanrı biliyor, kalbimi çaldın. Ve geleceğimi. Onu geri almaya geldim.”

Kilit fırladı ve dördüncüsü üstünde çalışmaya başladı. Bu aşamada, bütün firketeleri kırılmış ya da bükülmüş olurdu, ama bunlar mükemmeldi. Adam mükemmeldi.

“Benimle evlenmek zorundasın, biliyorsun. Ortak mutluluğumuzun kararlarını sana bırakmaktan sıkıldım, çünkü kararları sen verince ben üzülüyorum ve sen...” Dördüncü kilidi kenara attı. Beşinciye geçti. “Pekâlâ, buz zindanlarında kilitli kaldın. Bunun eski nişanlımın işi olduğunu varsayıyorum?”

Beşinci kilidi atıp sonuncuya geçtiğinde bir an durdu. “Sadece bir tane kaldı Devon. Dayan. Lütfen. Geliyorum.”

Klik.

Kilidi elinden fırlatarak üstündeki ağır mandalı attı ve bütün gücüyle kapıyı itmeye başladı. Bir soğuk hava dalgasıyla kapı açıldı ve Devil kollarına düştü.

Felicity ona yapıştı ve adamın ağırlığıyla birlikte ikisi de dizlerinin üstüne çöktüler. Adam soğuktan titriyordu, yüzünü kadının boynuna gömdü. Bir dua gibi, tekrar tekrar aynı sözcüğü fısıldıyordu. “Felicity.”

Felicity kollarıyla onu sardı, ümitsizce onu ısıtmak istiyordu. “Maymuncuklarım için teşekkürler.”

“S-sen b-beni k-kurtardın.” Buz gibiydi.

“Daima,” diye fısıldayan Felicity onun soğuk şakağına bir öpücük kondurdu. “Daima.”

“F-Felicity,” dedi dişleri takırdayarak. “Ben...”

Kadın elleriyle onun kollarını ovuyor ve bir yandan konuşuyordu. “Hayır... Bir şey söyleme. Whit’i çağırmalıyım.”

Adam gerildi. Yutkundu, Felicity onun nasıl zorlandığını görebiliyordu. “Çok karanlıktı.”

Kadının göz pınarlarına yaşlar doldu. “Biliyorum. Feneri bırakacağım.”

Devil’in kolları birden çeliğe dönüştü, bu güçlü tutuş Felicity’yi önce şaşırttı ve sonra rahatlatı. “F-fener değil. Işık sensin. Beni bırakma.”

“Seni taşıyamam,” dedi. “Whit’i çağırmama izin ver.”

Adam gözlerini açtı, loş ışıktaki koyu görünüyorlardı. “Beni b-ir daha asla terk etme.”

Felicity başını iki yana salladı. “Asla. Fakat aşkım, burası çok soğuk. Seni ısıtmamız gerek.”

“Ateş sensin,” diye fısıldadı Devil. “Sen alevsin. Seni seviyorum.”

Bu sözler içinden fırtına gibi geçti, ona dokunmaktan, elle-riyle ovuşturmaktan, hızla, öfkeyle ısıtmaya çalışmaktan kendi-ni alamıyordu. “Devil.”

Devil uzaklaştı, göz göze geldiler. “Seni seviyorum.”

Felicity’nin kalbi artık iki kat hızlı atıyordu. “Devil, seni sı-cak bir yere götürmek zorundayım. Yaralı mısın?”

“Seni seviyorum,” diye tekrar fısıldadı Devil. “Seni seviyo-rum. Sen benim geleceğimsin.”

Felicity’nin kalbi tekrar hızlandı. Adam delirmişti. “Aşkım, yukarı çıktuktan sonra bunlar için vaktimiz olacak.”

“Asla yeterince vakit olmayacak,” diyerek onu kendine çekti, dişleri zangırdıyor, kalbi deli gibi atıyordu. “Asla yeterince söy-leyemeyeceğim.” Kadını öperken dudakları buz gibiydi, ama yine de Felicity’nin içindeki ateşi tutuşturmuştu. Uzandı, eliyle adamın yanağını okşadı.

Devil alnını onun alnına yaslayarak tekrar fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Felicity gülümsemekten kendini alamadı. Burası, bu adamı neredeyse öldürecek olan karanlık, soğuk ve nemli bu mahzen, aynı zamanda aşkını ilan ettiği en mükemmel yer olmuştu. “Önce kardeşime söyledin.”

“Evet.”

“Bu konuda çok öfkeliyim, biliyorsun.”

“Öyle diyorsan.”

“Sana ne kadar öfkeli olduğumu söylemeye gelmiştim. Para konusunda da.”

Devil titreyerek tekrar yüzünü onun boynuna bastırdı. “Her konuda özgür kalmanı istedim.”

“Senin paranı istemiyorum Devil.”

“Benim ihtiyacım kalmamıştı. Sensiz bir anlamı yoktu.”

“Seni güzel, gülünç adam,” dedi. “Öyleyse neden beni istemedin?”

“Asırlar önce... neden seni seçtiğimi sormuştun.” Sözcükler yavaş ve ölçülü çıkıyordu, sanki kadının onları duyması önemliymiş gibiydi. “O gece, onu elde edebileceğini düşündüm. Çünkü kolayca kurban edilebilecek bir kadına benziyordun.”

Kadın başıyla onayladı. Sahipsiz Felicity. Bahtsız ayrıkotu.

“Ama değildin,” diye devam etti. “Asla olmadın. Çünkü yakınımda olmanı istedim. Çünkü senin başkasıyla olman düşüncesine dayanamıyordum. Benden başka hiç kimse.” Onu tekrar kendine çekti, buz gibi yüzü kadının ılık boynundaydı. “Tanrım, Felicity. Çok üzgünüm.”

“Ben değilim.”

Adam dikkat kesildi. “Değil misin?”

“Hayır. Bunu telafi etmek için önünde bir ömür var ve ben de şeytana uygun bir gelin olmaya çalışacağım.”

Devil sırıttı. “Her dakikasına tapacağım.”

“Seni buradan çıkarmak istiyorum. Seni ısıtmak istiyorum.”

Devil onu iyice kendine çekti, sımsıkı sarıldı. “Beni nasıl ısıtacağın konusunda bazı fikirlerim var.”

Dudaklarını ona doğru uzattı, Felicity o anda öpüşmeyi düşünebildiği için şükrediyordu, kendini ona bıraktı, ellerini göğsünden omuzlarına ve oradan çenesine kaydırdı, saçlarının arasına ulaştığında eline bir ıslaklık geldi.

“Vay. Burada karşılaşmayı beklediğim şey bu değildi,” Whit gelmişti.

Devil öpüşmeyi bıraktı. "Git buradan."

"Hayır, gitme Whit," dedi Felicity. "Sana ihtiyacımız var."

"Ona ihtiyacımız yok," diyen Devil kalkmaya çalıştı, ama acıyla bir nefes aldı.

Felicity elini ışığa tuttu, parmak uçlarındaki kan siyah parlıyordu. "Yaralısın." Whit'e döndü. "Hem donuyor hem de yaralı."

Whit hemen öne çıkarak Devil'ın bir kolunu omuzuna attı. "Sana neler oldu?"

Devil parmaklarını şakağına götürerek yüzünü buruşturdu. "Ewan." Felicity'ye uzandı. "Senin için gelmedi."

Kadın başını iki yana salladı. "Neden gelsin? Nişanı bozdum ve ona vurdum."

Devil sırtıttı. "Biliyorum aşkım. Bunun için seninle gurur duyuyorum."

"Hak etmişti. Sana yaptıkları yüzünden daha fazlasını hak ediyor."

"Grace dün gece çatıdaydı."

Devil başıyla onayladı. "Ewan'ın onun öldüğünü düşünmesine izin verdim." Whit'e bakmadan önce Felicity'yi kendine çekerek öptü. "Çılgın gibi."

Whit başıyla onayladı. "Gitti. Gözcüler bu sabah bildirdi, şafakta atıyla Mayfair'daki evinden ayrılmış."

Devil başıyla onayladı. "Geri gelecek. Bizi cezalandırmak isteyecek." Whit feneri kaldırarak Devil'ın yüzüne baktı. "Tanrım, sana iyi vurmuş."

Felicity kaşlarını çattı. "Hiç kimse cezalandırılmayı onun kadar hak etmez."

Devil önce ona sonra Whit'e baktı. "Bugün hak ettiğini aldı."

Whit homurdandı, bunun anlamını biliyormuş gibiydi. “Kafana vurdu, seni ölebileceğin bir buz mahzenine kilitledi. Bunlardan beter ne yapmış olabilirsin?”

“Bunu ancak sevdiği kadın için umutsuzluğa düşmeyen biri söyler.”

Felicity tereddüt etmedi. “Eh, sevdiğim adam için umutsuzluğa düşmüştüm, o yüzden bir fikrim var.”

İki kardeş uzun süre bakiştılar, sonra Whit konuştu, “Onu sevdim.”

Devil sırtıttı, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. “Ben de öyle.”

Felicity gözlerini devirdi. “Kafan kanıyor. Beni sevmek için vaktimiz yok.”

“Seni sevmek için her zaman vakit vardır Felicity Faircloth.”

Whit’in yardımıyla Devil’ı önce depoya sonra güneşte parlayan avluya çıkardılar.

Felicity John’u çağırması ile. “Bir araba gerek! Ya da öyle bir şey... Devil’in derhal bir cerraha ihtiyacı var. İyi biri, kan dö-kücü bir kasap değil.” John yardım edeceğine topukları üstünde geri döndü. Sırıtiyordu.

Kafası karışan Felicity’nin kaşları çatıldı. “John, lütfen.”

Dönüp arkasına baktığında, on adım arkasında Devil’in gayet sağlıklı dikildiğini gördü.

Eteklerini hışırdatarak onun yanına doğru koştu, “Neler oluyor?” dedi, eliyle onun kollarını ve omuzlarını yoklayarak. “Başka yaran var mı? Sadece başın mı? Ayakta durabiliyor musun?”

Devil onun ellerini avuçlayarak dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. “Yeter aşkım. Çocuklar benim yumuşak olduğumu düşünecekler.”

Whit homurdandı. “Kadın söz konusu olduğunda senin yumuşak olduğunu çocuklar zaten biliyor.”

“Sadece ona layık olduğumu sanmadıkları için.”

“Ona layık olmadığını zaten biliyorlar.”

Felicity başını iki yana salladı. “Sizin derdiniz ne? Adamın bir doktora ihtiyacı var!”

“Önce sana ihtiyacım var.”

“Ne?” Aklını kaçırmış olmalıydı.

“Benim için geri geldin.”

“Elbette geldim. Seni seviyorum geri zekâlı.”

Whit öksürerek güldü, Devil kadının parmak boğumlarına bir öpücük daha kondurdu. “Şey, zekâmı sorgulaman konusunda sanırım biraz konuşmamız gerekiyor.”

“Senin zekânı sorgulamıyorum,” dedi Felicity. “Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Benim kendi fikrimi bilmediğimi düşündüğün zamanlar hariç.”

“Seni seviyorum Felicity Faircloth.”

Kadın gülümsedi. “Evlendiğimizde beni iki adımla çağırmaya devam edecek misin?”

“Eğer kibarca rica edersen.” Ona doğru eğildi. “Sanırım kapının kilidini açıp ışıktan karanlığa geçtiğin o balkonda gördüğüm andan beri seni seviyorum.”

“Özgürlüğe geçtiğim,” dedi kadın yumuşak bir sesle.

“O akşam, yatak odanda, kulesindeki prensesi kurtarmaktan söz ediyordum...”

“Bunu başardın,” diye araya girdi Felicity.

Adam başını iki yana salladı. “Hayır aşkım. Sen beni kurtardın. Beni renksiz bir dünyadan kurtardın. Işıksız. Sensiz bir dünyadan.” Başparmağıyla kadının yanağını okşadı. “Güzel,

mükemmel Felicity. Beni kurtardın. Seni başından beri istiyordum. Sadece bir zaman sorunuydu. Seni korumak için. Seni sevmek için.” Adam devam ederken Felicity’nin gözlerine yaşlar doluyordu. “Bütün istediğim senin mutluluğundu. Senin kiyle karşılaştırınca benimkinin hiç önemi yoktu.”

“Fakat benim mutluluğum seninkine bağlı. Bunu görmüyor musun?”

Devil başıyla onayladı. “Sana Mayfair’i veremem Felicity. Orada asla istenmeyeceğiz. Ne kadar zengin olursak olalım, daima gecekondlu sakini olacaksın.” Durdu, düşüncelere dalmıştı. Sonra konuştu, “Ama onun dışında sana her şeyi verebilirim. İstemen yeter.” Adamın güzel gözleri gün ışığında parlıyordu. “Beni geçmişimden kurtardın. Bana günümüzü verdin. Ve şimdi... bana geleceği söz vermeni istiyorum.”

“Evet,” diye fısıldadı Felicity, gözyaşlarına engel olamıyordu. “Evet.”

Devil ona ikisini de nefessiz bırakan baş döndürücü bir öpücük verirken Whit homurdandı. “Kendine bir yatak bul, olmaz mı?”

Felicity kıpkırmızı kesilerek çekildi, “Önce bir doktor bulduktan sonra.” Avludan çıkıp yola doğru yöneldi.

“Bekle,” dedi Devil. “Orada, karanlıkta beni kurtarmaya çalışırken evlenmekten söz ettiğine yemin edebilirim.”

Felicity dudak büktü. “Şey, donuyordun ve kafanda bir yara vardı, o yüzden duyduğunu sandığın şeylerden emin değilim.”

“Ben eminim aşkım.”

“Kadınlar erkeklere evlenme teklif etmez. Benim gibi kadınlar asla. Senin gibi erkeklere asla.”

“Senin gibi kadınlar?”

“Kız kurusu ayrıkotları. Sahipsiz Felicity’ler.”

“Leydi Kilit Hırsızı, bana evlenme teklif ettin mi etmedin mi?”

“Bana kalırsa teklif etmiyordum, söylüyordum.”

“Tekrar yap.”

Felicity’nin pembe yanakları aleve dönüştü. “Hayır.”

Devil şakağına bir öpücük kondurdu. “Lütfen?”

“Hayır.” Çekilip ondan uzaklaşmaya başladı.

“Çok geleneksel,” diye dalga geçti Devil. Sonra, arkasından seslendi. “Felicity?”

Kadın döndüğünde, adam iyice aydınlanan avluda diz çökmüştü. Felicity ona doğru bir adım atarak uzandı, bir an onun tekrar düşeceğinden korkmuştu.

Devil onun uzanan elini çekti ve etekleri çevresinde çember olana kadar kendine yaklaştırdı. Kadın şaşkınlık içinde sevdiği adamın yüzüne bakarak onu dinlemeye başladı: “Fazla bir şeyim yok. Hiçbir şeysiz doğdum ve sonradan da bana hiçbir şey verilmedi. Sana layık bir ismim ve gurur duyduğum bir geçmişim yok. Fakat burada, kendi ellerimle inşa ettiğim, benim için her şey demek olan ve artık sensiz hiçbir anlam taşımayan bu yerde yemin ediyorum ki, kalan hayatımı seni severek geçireceğim. Ve sana verebileceğim dünyanın tamamını vereceğim.”

Felicity başını iki yana salladı. “Ben dünyayı istemiyorum.”

“Öyleyse ne?”

“Sen,” dedi kısaca. “Seni istiyorum.”

Devil, Felicity’nin gördüğü en güzel tebessümle ona baktı. “İlk geceden itibaren bana sahipsin aşkım. Başka ne istediğini söyle.”

Felicity kızardı.

Adam işaret parmağındaki yüzüğü çıkararak onun başparmağına geçirdiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Ilık metalin

parmağını öpmesinin ardından Devil'ın öpücükleri geldi. Kuşkusuz bir düğün olacaktı, ama şu anda, burada, bu mekânda, güneşin ve havanın kutsadığı yerde, kendini bir törende gibi hissediyordu.

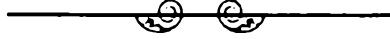
Kalbindeki eş ayağa kalkarak güzel, geniş omuzlarıyla onun üstünde yükseldi, elleriyle yanaklarını ve çenesini avuçlayarak yüzünü yukarı doğru çevirdi. Felicity ona Covent Garden kraliçesinin kralına vereceği türden bir öpücük verdi.

İşleri bitince Devil çatılara baktı, onun deponun çevresindeki çatılara bakışını takip eden Felicity, belli aralıklarla dizilmiş düzinelerce adamın ellerinde tüfekleriyle sırtarak onları izlediğini gördü.

Yüzü kızardı ve bu kızarma, Devil'ın her zamankinden daha yüksek bir sesle "Leydim," demesinin ardından yangına dönüştü.

Devil uzun uzun onu öperken adamlar bir araya toplandı, ayaklarını yere vurarak ve avluya doğru bağırarak onları kutlarken binaların çevresinde muhteşem, kakofonik bir yankı oluştu, o kadar güçlüydü ki, ayak parmaklarındaki titreşimler bütün vücuduna yayılarak onu ürpertti ve bu ürperti, Devil onu kendine çekerek fısıldadığında yangına dönüştü. "Dünyan seni bekliyor aşkım."

Sonsöz

Üç ay sonra

Dizginlerinde Whit'in olduğu son çelik araba Çıplak Yumruklı Piçler'in deposunun avlusundan ayrılırken Felicity Devil'in yanına geldi.

Eylül rüzgârı sert esiyordu, Devil onu kendine doğru çekti, atların nal sesleri geceye karışana kadar Covent Garden'ın Kral ve Kraliçesi gibi orada durdular. Gözden kaybolan araba seslerinin yerini çatılardaki gözcülerin sesleri ve bütün geceyi teslimatı hazırlamak için geçiren adamların gürültüsü aldı, Felicity başını kaldırarak Devil'a baktı ve gülümsedi. "Bir gün daha geçti."

Devil ona dönerek yüzünü avuçları arasına aldı ve soluksuz bırakana kadar öptü. "Geç oldu sevgili karım," dedi. "Yatakta olmalısın."

"Yatağımda olmayı içinde sen varsan tercih ederim," diye dalga geçti Felicity. "Bana tekrar sevgili karım de."

Devil uzandı, dudaklarını onun yumuşak tenli boynuna kondurdu. "Karım..." Boynunun omuzuyla birleştiği yere dişlerini sürttü. "Karım..." Oradaki tümseği emdi. "Karım."

Felicity ürpererek kollarını onun boynuna doladı. “Bunu duymaktan sıkılacağımı hiç sanmıyorum kocacığım.”

Devil başını kaldırıp, ay ışığında karanlık duran gözleriyle onun gözlerine baktı. “Karanlıkla evlendiğini hatırladığın zaman bile mi?”

Felicity’nin Devil’i buz mahzeninden kurtarmasının ardından özel bir izinle gerçekleşen düğün mükemmeldi... ve Felicity’nin tahmin ettiği her şeyin tam tersiydi. St. Paul Katedrali’nde ağırbaşlı bir olay yerine, Covent Garden pazarından bir taş atımı uzaklıktaki başka bir St. Paul’s kilisesinde, Burke’s Peerage’de yer alanların yarısının katılımıyla, neşeli ve coşkulu bir tören olmuştu. Nikâhı mahallenin papazının kıyması –biradan iyi anlıyor ve içmeyi de biliyordu– ve cemaatin ağzına kadar Piçler’in adamları ve onların aileleriyle dolu olması Felicity’nin ebeveynlerini gücendirmişti. Kuşkusuz Arthur oradaydı. Pru ve bir grup itibarı zedelenmiş aristokrat Felicity, Devil ve bütün Faircloth ailesini kanatları altına almıştı, sonuçta, düğün kahvaltısında Haven Düşesi’nin dediği gibi, skandallar dayanışma içinde olmalıydı.

Kutlamada sadece Grace yoktu; Piçler aylar önce Londra’yı terk eden Ewan’ın izini bulana kadar saklanmaya devam edecekti. Tören için Madam Hebert’den bir paket gelmişti, içinde özel olarak tasarlanmış güderi pantolon, güzel bir beyaz gömlek, Mayfair’daki her elbiseye rakip olabilecek pembe ve gümüş renkli bir yelek ve özel dikim, dışı siyah içi pembe bir ceket. Kıyafeti bir çift uzun, bileklere oturan deri çizme tamamlıyordu.

Covent Kraliçesi’ne yakışan, uygun bir takımdı.

Yanında bir de mesaj vardı.

Hoş geldin kardeşim.

O akşam, Garden’da kıyamet koparan bir kutlama olmuş, artık Felicity Culm olan Felicity Faircloth üçüncü ve en çok değer verdiği unvanını almıştı: Piç’in Gelini.

Mükemmel düğün gününü, ondan da iyi olan gece izlemişti. Kocasını onu iyi dileklerini ileten bir kalabalığın arasında buldu, elini tuttu ve çevrelerindeki çatılardan gökyüzüne bırakılan yüzlerce kâğıt feneri izlemek üzere Covent Garden'daki ofisinin çatısına çıkardı.

Felicity derin bir soluk aldıktan ve kendini onun kollarına bıraktıktan sonra Devil ona istediği öpücüğü verdi. Ardından bastonunu iki kez yanındaki teneke bacaya vurarak, yeni eşine yıldızların aydınlatığı gökyüzünün altında kürk ve ipekten oluşan bir yatak hazırlamasına yardım eden ufaklıkları oradan gönderdi.

Felicity o gecenin anısıyla ürperdi ve Devil onu kendine doğru çekti. "Üşüdün mü aşkım?"

"Hayır," diye gülümsedi Felicity. "Sadece anılar."

Devil kadının saçlarına gülümsedi. "Güzel olanlar mı?"

"En güzeli," dedi ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Eylül geldi ve yakında çatıları kullanamayacağız."

Onun ne demek istediğini gayet iyi anlayan kara bir kaş havaya kalktı. "Korkarım güçlerimi hafife alıyorsun, Felicity Faircloth."

Felicity gülümsedi. "Felicity Culm lütfen. Ayrıca seni hafife almayı aklıma bile getirmem Devil... Gerçekten, hava bile senin isteklerine karşı gelemes."

Devil başıyla onaylayarak ona eğildi, sesi alçak ve karanlıktı. "Çatılardaki kış yazdan çok daha güzel olacak."

Felicity'nin gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Seni dışarda karın üstüne yatırıp seni ne kadar yakabildiğimi göreceğim, benim güzel ateşim."

Kadın güneş kadar ısındı. "Sanırım tecrübe kazanmak için şu anda seni ayartıp bir çatıya çıkaramam, değil mi benim yakışıklı güvem?"

Devil olduğu yerde doğruldu. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır. Sana göstereceğim bir şey var.” Kadının elini tuttu, onu depodan uzaklaştırdı ve Drury Lane’in parlak ışıklarına karıştılar. Sıkı bir gece çalışmasını içerek kutlayan kendi adamlarıyla dolu Singing Sparrow’da durdular. Devil kapıyı tuttu, Felicity önden içeri girdi. Devil’in bir baş işaretiyle işletmeci dans pistini boşalttı. Hemen yanda bir yaylı ve nefesli sazlar dörtlüsü vardı. Müzisyenler dansa başlayınca Devil karısını kollarına aldı.

Onu kendi çevresinde döndürünce Felicity güldü. “Bana bu tavernayı mı göstermek istiyordun?”

Devil başını iki yana salladı. “Bir zamanlar bana dans edecek türde bir adam olmadığımı söylemiştin.”

Felicity hatırlıyordu. “Yani ediyor musun?”

“Daha önce değil. Bana göre dans, insanların mutlu olduğunda yaptıkları bir şeydi.”

Göz göze geldiler. “Ve sen değildin.”

“Seninle tanışana kadar.”

Felicity başıyla onayladı, parmakları adamın omuzundaydı. Sonra gözlerinin içine baktı. “Göster bana.”

Devil söyleneni yaptı, onu Mayfair’da skandal yaratacak kadar kendine çekti, harika bir müzik eşliğinde ve mükemmel zamanlamayla salladı, kaldırdı, döndürdü. Kadın ona sımsıkı sarılmıştı, kollarında kendini güvende hissediyordu. Devil onu müzikle birlikte giderek daha hızlı, tekrar tekrar döndürdü. İzleyicileri onları alkışladığında başka hiçbir şey yapamayan Felicity başını arkaya atarak güldü.

Devil onu kucağına alıp dışarı çıkardığında, hafif bir sonbahar çisentisi ışıkların altındaki parke taşlarını altın rengine döndürmüştü.

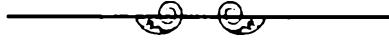
Devil kadını yere bıraktı, dudaklarındaki kahkahayı son bir öpücükle ondan aldı. “Evet karıcığım?”

Felicity başını iki yana salladı. “Rüya gibi değildi.” Devil kaşlarını çatınca tekrar gülmeye başladı ona uzandı. “Aşkım... Devil'im... çok daha güzeldi. Gerçekte.”

İşte o zaman Devil onu uzun uzun öptü. Başını kaldırdığında adam gülümsüyordu, çılgınca, harikulade ve alabildiğine. Felicity ona kendi tebessümüyle eşlik etti, parmaklarının ucuna yükselerek kulağına fısıldadı. “Sev beni. Geçmişte, günümüzde ve gelecekte.”

Cevabı alev gibi geldi. “Elbette.”

Yazarın Notu

İki yıl önce, Londra'da, rıhtımdan Covent Garden'a taşıdığı buz blokundan limonlu kar şerbeti satan ve büyükbabasının öyküleriyle bana hoşça vakit geçirten bir adamla tanışmıştım. Keşke adınızı hatırlasaydım, ama her nerede iseniz size borçluyum. Buz ticareti ve dünyayı nasıl etkilediği konusunda değerli bir kaynak olan *The Frozen Water Trade* için Gavin Weightman'a borçlu olduğum gibi.

Aynı dönemde, açılması imkânsız olan Chubb kilitlerinin icadını anlatan *99% Invisible* podcast yayınının "Perfect Security" bölümünü ve sonra, 1851'deki kilit tartışmasında Büyük Sergi'de boy gösteren küstah bir Amerikalı'nın kilidi açmasıyla bütün dünyaya asla güvende olmadığımızı ispat etmesini hayranlıkla izlemiştim. Felicity Faircloth o Amerikalı'dan on dört yıl öndeydi, ama Chubb kilitlerini aynı yöntemle açıyordu. Roman Mars ve ekibine öyküyü mükemmel bir zamanda getirdikleri için minnettarım.

Felicity'nin Fısıldayan Bank'ı, sır paylaşmak için mükemmel bir yer olan Central Park'taki Shakespeare Garden'da bulunan Charles B. Stover bankının bir replikasıdır.

Covent Garden bugünlerde gayet sosyetik bir yer, 1830'larıdaki haliyle çok az benzerliği var. Londra Müzesi'nde Charles Booth'un 19. yüzyıl sonlarından, alışılmışın dışındaki antropolojik araştırması "Life and Labour of the People in London"ı inceleyerek saatler geçirdim ve bu kadar zengin bir kaynağı dijital ortamda halka sunan müzeye minnettarım. Her zamanki gibi, kitaplarıma benzersiz bir ekip sahip çıkıyor ve bu yoldaki her adımda Carrie Feron yanımda olduğu için çok şanslıyım. Onunla birlikte Carolyn Coons, Liate Stehlik, Brittani DiMare, Eleanor Mickuki, Angela Craft, Pam Jaffee, Libby Collins ve tüm *Avon Books*. Temsilcim Steve Axelrod ve yayıncım Kristin Dwyer en iyileridir.

Carrie Ryan, Louisa Edwards, Sophie Jordan ve Ally Carter olmasa, *Çıplak Yumruklu Piçler* sadece bir fikir olarak kalırdı ve kız kardeşim Chiara ile bana her gün dünyanın kadınları nasıl değiştirdiğini ve karşılığında bizim onu nasıl değiştirdiğimizi anlatan annem olmasa, basılamazdı.

Son olarak, bir kasanın kilidini açmaya çalışmak, iktidar sarhoşu olmak ve suç dünyasında bir yaşam düşünmek dahil, araştırmalarımı sorun etmeyen Eric: Eğer kayıplara karışırsam, umarım yanımda olursun.